

BURMESE
CLASSIC

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ဆုအူလီ

အကြင်နာ ရင်မှာများစွာဖြင့်

L. လင်

ဆုဒဉ္ဇလီ

ဧကန်ရင်မြားစွာပြင်

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၁)

အဝေးဆီမှ ထိုးတက်လာတဲ့ မီးခိုးလုံးတွေကို ကြည့်ရင်း
ရှုမောရင်ထဲ ကြောက်လန့်ခြင်းက ထိုးထွင်းနေရာယူလာသည်။
ဘာကိုကြောက်တာလဲလို့ အဖြေရှာပေမဲ့ တွေးမရ။ ကြောက်ရွံ့ခြင်း
နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်တဲ့ဆန္ဒက ထိုမီးခိုးလုံးကြီးတွေနဲ့ ဝေးရာကို
ပြေးချင်တာဖြစ်သည်။ နားတွေအူပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆူညံ
နေတာက ငရဲပြက်သည့်နှယ်။ လေတွေ ဟူးဟူးလျားလျား တိုက်နေ
သည့် အရသာကို ခံစားမိပေမဲ့ သူမရောက်နေသော နေရာက
ဘယ်နေရာမှန်းမသိ။ ထိုအခိုက် နွေးထွေးသော လက်တစ်ဖက်က
ရှုမောရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို လာဆွဲသည်။ ဟင့်အင်း ထိုထိတွေ့
ခြင်းထဲမှာ သိမ်မွေ့ခြင်း၊ နူးညံ့ခြင်းတွေမပါ။ ထိတ်လန့်ခြင်း၊
ကြောက်ရွံ့ခြင်းနဲ့ အတူတကွ လွတ်မြောက်လိုခြင်းတွေကို မမြင်ရ
သော်လည်း ရှုမော ခံစား၍ရသည်။ မှန်မှိုင်းနေသည့် အခိုးအငွေ့
တွေကြားမှ ထိုကယ်တင်ရှင်အား ရှုမောက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်စဉ်

“ရင်...သပ်...ရှ...မော”

ခေါ်သံကြီးက ဟိန်းသည်။ ခေါ်နေမှန်းသိ၍ စိတ်က ထိတ်ခနဲ လန့်နိုးသည်။ ဒါပေမဲ့ လေးလံနေသော မျက်ခွံကို ဖွင့်မရ သေး။ စောစောက ကြောက်တာတွေ လန့်နေတာတွေက အိပ်မက် ကို သိပြီးပြီးချင်း ရင်ထဲ ချက်ချင်းဖြစ်ပေါ်လာတာက နှမြောတသ ခြင်း။

“ဒါ...ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ...ဟမ်၊ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဖြေ မဲလူက ဒီအချိန်ထိ အိပ်နေရသလား၊ ထစမ်း ရှုမော အိပ်နေတာ လည်း မိန်းမတော်တော်ပီသတယ်၊ ကြည့်စမ်း စောင်တွေကလည်း ကြမ်းပေါ် တွဲလောင်းချနေ၊ ဖက်လုံးကလည်း ခုတင်ခြေရင်းအထိ ပြုတ်ကျနေတာ မနော်”

“ရှိပါတယ် ဆရာ”

“ဒီကောင်မလေးကို ခုနစ်နာရီနှိုင်းလို့ မှာထားတာ မနှိုးဘူး လား”

“နှိုးပါတယ် ဆရာ”

“အခု ဘာလို့မနိုးတာလဲ”

“သူမထချင်လို့တဲ့ဆရာ”

“ဘာ”

ဦးသွင်ညိုရဲ့ အော်သံကြောင့် မနော် ဇက်ကလေးပုပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားတဲ့အထိ လန့်သွားသည်။ နဂိုကတည်းက ပုပုလုံးလုံးနဲ့ ကရင်တိုင်းရင်းသူ မနော်ဟာ သူ့ကိုလန့်၍ အဲဒီလို

ဇက်ပါတိုဝင်သွားတိုင်း မျက်စိထဲမြင်ရတာ လိပ်နင်ဂျာလိုလို ဘာလို လို့။ ဦးသွင်ညိုက လမ်းလျှောက်က ပြန်လာ၍ မောတာရော၊ ဒီလောက်ဆူပွက်နေသည့်ကြားမှ အိပ်ရာပေါ်မှ တစ်စက်ကလေးမှ တုတ်တုတ်မလှုပ်။ အောင်မယ် ခေါင်းအုံးတစ်အုံးအား နားရွက်ပေါ် ညှပ်တင်ထားတဲ့ ရှုမောပုံစံကြောင့် ဒေါသတွေက အရှိန်ပြင်းသော ကျည်ဆံရထားလို ထိန်းချုပ်မရတော့ဘဲ ရှူ့ခနဲထိုးထွက်ကာ...

“မနော်...လာစမ်း၊ ပြတင်းပေါက်က လိုက်ကာတွေ အကုန်ဖွင့်”

“ဟုတ်...ဆရာ”

မနော်က ပြေးဝင်လာပြီး လိုက်ကာတွေကို သိမ်းသည်။ နံနက်ရှစ်နာရီကျော်ကျော် မန္တလေးရဲ့ နေရောင်က လေဆာ ရောင်ခြည်လို စူးခနဲ အခန်းထဲတိုးဝင်လာသည်။

“သွား...ပြီးရင် ရေတစ်ပုံးဆွဲခဲ့”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲဆရာ”

“ဒီနဂါးမပေါ် လောင်းချဖို့၊ နေနဲ့နှိုးလို့ မရရင် ရေနဲ့နှိုး

မယ်၊ ရေနဲ့မှ မရရင်”

“အား”

အော်သံက အရင်ထွက်လာသဖြင့် ဦးသွင်ညို စကားဆုံး အောင် မဆက်လိုက်ရ။ စောင်ပုံအောက်က ခန္ဓာကိုယ်ဟာ တီကောင် ကို ဆားနဲ့ပုံထားသလို တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးအောင် အပျင်းကြော ဆန့်ပြီးမှ...

“မောနင်း...ဒယ်...ဒီ”

သံရှည်ဆွဲ နှုတ်ဆက်တာတောင် မျက်လုံးက ကောင်းစွာ မပွင့်သေး။ ဦးသွင်ညိုက အဆီတဝင်းဝင်းနဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေကို ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော သမီးဖြစ်သူအား ဟွန်းခနဲနေအောင် မဲ့ရွှဲရင်း...

“အလကားပဲ ရင်သပ်ရှုမော၊ ညည်းကို ငါ ပုံစံသွင်းရတာ ငါပင်ပန်းတာပဲ အဖတ်တင်တယ်၊ မျိုးရိုးဆိုတာ ဒီလိုပဲလားတော့မသိဘူး၊ လူ့ကိုယ်ထဲ ဖျောက်မရအောင် စီးဆင်းတာကို ညည်းက လက်ဆင့်ကမ်း သယ်လာတာလေ၊ အဲဒီ ပျင်းကြောဆွဲတဲ့ အကျင့်ကို ငါမကြိုက်ဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ ရှုမော၊ မိန်းကလေးဆိုတာ မနက် နေမထွက်ခင် စောစောထ၊ ဘုရားဝေယျာ ဝစ္စလုပ်၊ ပြီးရင် သနပ်ခါးအပွေးသားနဲ့ မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ရမဲ့ဟာကို အခုကြည့်စမ်း ညည်းက နေဖင်ထဲက ဝင်ပြီး ပါးစပ်က ပြန်အန်ထွက်တော့မယ်၊ အိပ်ရာထဲက မထသေးဘူးဆိုတော့”

“ရှုမော...ညက အိပ်ရာဝင်နောက်ကျသွားလို့ပါ ဒက်ဒီရဲ့၊ မီးဖိုချောင်ဝင်ရင် ရှုမော သနပ်ခါးလိမ်းပါတယ်၊ မယုံရင် အနော်ကို မေးကြည့်”

ရှုမောက အခုထိ မွေယာနဲ့ ကျောနဲ့ မခွာသေးဘဲ ဒက်ဒီနောက်ပါး၌ ယို့ယို့လေးရပ်နေသော အနော်အား မျက်စပစ်ပြသည်။ ဒီလောက်ဆို ရှုမောရဲ့တပည့်ကျော် အနော်က အကင်းပါးပြီးသား။

“ဟုတ်တယ်ဆရာရဲ့၊ ညက ရှုမော အိပ်ရာဝင်နောက်ကျတာလည်း အနော်သိတယ်၊ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်ခါနီးတိုင်း သနပ်ခါး

ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်းတာလည်း အနော် သိတာပဲ”

“သိမှာပေါ့၊ ညည်းပဲ သနပ်ခါး သွေးပေးရတာကို”

ဒက်ဒီက အကွက်ကျကျ လှည့်ပြောတော့ အနော်ထံမှ ဟီခနဲ ရယ်သံတစ်ချက်ထွက်ပြီး ဇက်ပုကာ ငြိမ်ကျသွား၏။ ဒက်ဒီကတော့ ရှုမောအား မျက်စောင်းကြီး ခဲကြည့်ကာ...

“ညအိပ်ရာဝင် နောက်ကျတာလည်း အင်တာနက်ထဲ ဝင်နေလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ မဖြစ်တော့ဘူး ရှုမော၊ သမီးကို ဒီတိုင်း ဒက်ဒီလွှတ်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ညည်းကို ဆရာပြောင်းရမယ်၊ ဒီလကုန်တာနဲ့ သင်လက်စ ဆရာမတွေ ဖြုတ်ပစ်မယ်”

“အာ...ဒက်ဒီနော်”

“မငြင်းနဲ့ မရဘူး၊ သင်တဲ့လူရော ဂိုက်ပါ တစ်ယောက်တည်း၊ ပြီးတော့ အဲဒီဆရာက ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဒက်...ဒီ”

ပါးစပ်က အလန့်တကြား အော်ခေါ်ရင်း လူကပါ ငုတ်တုတ်ထထိုင်မိတာ အော်တိုမစ်တစ်။ သူမ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပုံကိုပဲ ဒက်ဒီက သဘောကျစွာကြည့်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာကို ဒက်ဒီတွေ့ထားပြီးပြီ၊ သူက ကျန်းမာရေးလည်း လိုက်စားတယ်၊ ပညာရေးမှာလည်း တော်တယ်၊ သူဆယ်တန်းတုန်းက တစ်ပြည်လုံးရဲ့ တော့(ပ်)တန်းစာရင်းမှာ သူက နံပါတ်ငါးချိတ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးကျောင်းတက်ပြီး ဘွဲ့ရတော့ ဆရာဝန်ဝါသနာမပါလို့ စာလိုက်သင်ပေးနေတာတဲ့”

“ဟင့်အင်း...ဒက်ဒီ မသင်ချင်ဘူး၊ ရှုမောက အသက် နှစ်ဆယ်ဖြစ်နေပြီ ဒက်ဒီရဲ့၊ ဆယ်တန်းစာတွေနဲ့လည်း ရင်းနှီးနေပြီ ဆရာမတွေနဲ့လည်း အဆင်ပြေနေတာကို၊ ကလေးမှ မဟုတ်တော့ တာ၊ ယောက်ျားဆရာကြီးနဲ့ မသင်ချင်ဘူး”

ရှုမောက ဒုတင်အောက်ထိ ခုန်ဆင်းရင်း ငြင်းလည်းငြင်း လက်တွေ့ခေါင်းတွေပါ၊ ခါယမ်းတာက အကြောက်အကန်။ ဒီလို မငြင်းလို့မှ မရတာ။ ရှုမောဟာ ဆယ်တန်းအောင်ရန် ပါရမီမပါခဲ့ ဘူးထင်သည်။ လေးနှစ်ဆက်တိုက်ဖြေတာ မအောင်ခဲ့။ ရပြီးသား စာတွေကို အထပ်ထပ်ကျက်ရတာလည်း ငြီးငွေ့လှပြီ။ ပြီးတော့ မအောင်မချင်း ဆက်ဖြေခိုင်းနေတဲ့ ဒက်ဒီကိုလည်း စိတ်နာချင်သည်။ ဆယ်တန်းမအောင်တာလည်း လူရာမဝင်တော့ဘူးလားဆိုတဲ့ အတွေး က အမြဲခေါင်းပြုထွက်လာစမြဲ။ ဒက်ဒီမှာ သူရည်ရွယ်ချက်နဲ့သူ တော့ရှိမှာ ရှုမော သိသည်။ ဒါပေမဲ့ ရှုမောမှာ စိတ်မပါတော့တာ။ လူတွေကလည်း မတွေ့လိုက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတာနှင့်...

“ရင်သပ်ရှုမောရော ဆယ်တန်းအောင်သွားပြီလား”

ထိုသို့ အမေးခံရတိုင်း ဒက်ဒီမျက်နှာကြီးက ပြုံးနေရာမှ ခွဲကျတော့မလို အီလည်လည်ဖြစ်သွားတော့စမြဲ။ အစကတော့ အမေးခံရတိုင်း ရှုမောလည်း ရှက်သည်။ ရှက်တဲ့စိတ်က တရိပ်ရိပ် ဒီဂရီတိုးလာတော့ လူကထုံသွားပြီ။

“မအောင်သေးဘူး၊ ရှုမောက စိတ်မပါလို့ မဖြေတာ၊ စိတ်ပါတဲ့ တခြားဘာသာရပ်တွေ အကုန်တတ်တယ်၊ ကွန်ပျူတာ

ဒီခိုင်းဆွဲမလား၊ စာရင်းကို လုပ်ပြရမလား၊ အချက်အပြုတ်၊ အလျှော်အဖွပ်နဲ့ အိမ်ရဲ့စီမံခန့်ခွဲမှုတွေ အကုန်တတ်တယ်၊ သိအောင် ပြောပြတာ၊ ဆယ်တန်းအောင်မှမဟုတ်ဘူး မအောင်လည်း တခြား သူတွေလိုပဲ အရည်အသွေးရှိတယ်ဆိုတာ”

ရွှဲပြီးဖြေတတ်ပြီ။ ထိုအခါမျိုး၌ ဒက်ဒီနဲ့သူမက လူကွယ် ရာရောက်လျှင် ပြေငြိမ်းရန်မရှိသော စကားတစ်ပွဲတွေနှင့် သူနိုင် ကိုယ်နိုင် တိုက်ရစမြဲ။

“အဲဒါ ရိုင်းတာ၊ လူကြီးကို အဲဒီလိုပဲ ပြန်ပြောရသလား၊ ဟွန်း တော်တော်လိမ္မာတဲ့သမီး၊ ကိုယ့်ပြစ်ချက်ကို တခြားလုပ်တတ် တာတွေနဲ့ ဖုံးပစ်တယ်၊ ဦးသွင်ညိုရဲ့သမီးက ပညာမတတ်လို့ ရိုင်း တယ်ဆိုပြီး ကွယ်ရာမှာ ကဲ့ရဲ့ကြတော့မှာပေါ့၊ ရင်သပ်ရှုမောရဲ့”

“ကဲ့ရဲ့လည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ရှုမောကွယ်ရာမှာ ကဲ့ရဲ့ တာ အတင်းပြောတာကိုလေ ရှုမောက ကိုယ့်ဖင်နမ်းတယ်ပဲ သဘောထားမှာ”

“ရင်သပ်ရှုမော”

ပြောနေတဲ့ကြားက ရိုင်းပြန်ပြီဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ဒက်ဒီက အော်သည်။ ထိုအခါမျိုးနဲ့ ရင်ဘတ်ထဲ လုံးနေတဲ့ ပြောချင်နေသော စကားတွေကို ဒီတိုင်း ပြန်မျိုချရတာ ရှုမောအတွက် အခက်ခဲဆုံး။ ထိုအခါ...

“ပြောပြတာ၊ ဒက်ဒီ အရမ်းဂရုစိုက်နေမှာစိုးလို့”

ဆိုပြီး ရန်ပွဲကို အဆုံးသတ်ရတာမျိုးရှိသည်။ စိတ်ထဲမှာ

တော့ မကျေလည်သော အဆက်အသွယ်တွေနဲ့။ ဒီလိုနှင့်ပဲ ဒက်ဒီက ရှုမော ဆယ်တန်းအောင်ရန် ဘက်စုံထောင့်စုံက ကြိုးစားသည်။ ရှုမောကလည်း ဒက်ဒီ ကြိုးစားသမျှ အရာမထင်အောင် တိုက်ဖျက် နိုင်တာက လေးနှစ်တိုင်ခဲ့ပြီ။ အခု ဒက်ဒီရဲ့ ပတ်သက်ပုံက တစ်မျိုး ပြောင်းလဲလာ၏။ ယောက်ျားဆရာကြီးနဲ့ စာသင်ရမှာဆိုတော့...

“ဆရာမတွေနဲ့ ညည်းက အလွမ်းသင့်ပြီး အဆင်ပြေမှာ ပေါ့၊ ငါသင်ပေးထားတဲ့ အချက်အပြုတ်ပညာတွေ၊ မုန့်လုပ်နည်း မျိုးစုံတွေနဲ့ ညည်းက လက်တွေ့ကွင်းဆင်းပြီး ဧည့်ခံ၊ ဆရာမတွေက လည်း ပါးဖြနားဖြ စားပြီး ပညာအရည်အချင်းကျတော့ တိုးတက် လာတာမရှိဘူး”

“ဒက်ဒီရယ် အဲဒါကတော့”

“ဘာမှမပြောနဲ့တော့ သမီး၊ သမီးဘာတွေလုပ်နေတယ် ဆိုတာ ဒက်ဒီမသိလို့မဟုတ်ဘူး၊ သိတယ်၊ မပြောချင်လို့မဟုတ် ဘူး၊ မပြောရက်လို့၊ ဒက်ဒီ ဖန်တီးသမျှဟာ သမီးကောင်းဖို့အတွက် ပဲ၊ သမီးဘဝ ပြည့်စုံသွားဖို့၊ သမီးအနာဂတ် လှပဖို့ ဒက်ဒီလုပ်ရ တာ၊ ဒီကြားထဲမှာ ဒက်ဒီတို့သားအဖ အတွေးအခေါ်ချင်း မတိုက် ဆိုင်တာ၊ အယူအဆချင်း မတူညီတာ ရှိချင်ရှိမယ်၊ အဲဒါတွေကို လိုက်ညှိနေရင် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မဲ့ပြုံးလေးတစ်ချက်အောက် မှာ ဒက်ဒီသိက္ခာက ရစရာမရှိအောင် ကြေမ္မာသွားမှာ”

“အဲဒီမိန်းမက သူစိမ်းမှမဟုတ်ဘဲ ဒက်ဒီရယ်”

ခါးစပ်အထိ ဝဲနေသော ဆံနွယ်တထွေးကြီးကို ပခုံးရှေ့

ကျော်သိမ်းရင်း သမီးက ပြောသည်။ ဦးသွင်ညှိုက သမီးပခုံးနှစ်ဖက် ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း သမီးမျက်နှာပေါ်က အစိတ်အပိုင်းတွေ ကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးတွေက သာမန်ထက် ထူထဲမဲနက်နေတာ။ ကော့ပျံ့မနေပေမဲ့ တိုစိပ်စိပ်မျက်တောင်တွေ ကြောင့် မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ် အနားသတ်ဟာ မဲနက်သွားတာ။ အဖုအထစ် မရှိတဲ့ ဖြောင့်စင်းတဲ့ နှုတ်ဖျားဟာ ခပ်ကော့ကော့လေး ဖြစ်သွားပြီး အပေါ်နှုတ်ခမ်းလေးကပါ နှုတ်အလိုက် ထူလန်လေး။ ပြီးမှ အောက်နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်လေးကြောင့် သမီးဟာ ကြည့်လိုက် တိုင်း ကိုယ်နဲ့တူတဲ့အရာဆိုလို့ ခပ်ရှားရှား။ မတူတဲ့သမီးကို တူအောင် ကိုယ့်အကြိုက်တွေ သင်ပေးတော့...

“ဟွန်း...အတ္တဝါဒီကြီးလေ၊ အခုထိ ငါ့စွဲမကင်းသေးဘူး၊

ငါ့သမီး ငါနဲ့တူရမယ်ဆိုပြီးတော့ သင်နေလိုက်တာ၊ အချက်အပြုတ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့သားအဖနားကပ်ရင် ကျွန်စော်နံတာ”

ပြောလိုက်ရင် နားဝင်ချိုစရာတစ်စက်မှ မရှိ။ သူမဝါသနာ မပါတာ၊ မကြိုက်တာဆိုရင် ဘယ်သူ့ဘယ်လောက် ကောင်းနေပါ စေ သူမအတွက်တော့ အဆိပ်ပါတဲ့။ မတူညီတဲ့ အတွေးအခေါ် ကြားမှာ ကနဲတဲ နှစ်ပါးသွားဟာ ဘယ်လိုငြိမ့်ညောင်းပါတော့မလဲ။ ညှိနှိုင်းကြဖို့ တင်ပြတော့...

“ဆွေးနွေးတာတွေ၊ ပြင်ဆင်တာတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊

ဝါသနာပါတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ စီမံကိန်းချပြီးရင်တော့ ဖြစ်အောင် လုပ်မှာ”

ထိုမျှ အတိအကျပြတ်သားတဲ့ မိန်းမထံမှာ သူ ဒူးမထောက် ချင်တော့။ အဲဒါ သူမ စွပ်စွဲခဲ့တဲ့ အတ္တကြောင့်မဟုတ်။ ကိုယ့်နှလုံး သားကို တန်ဖိုးထား၍ ကိုယ့်အချစ်ကို သစ္စာကြီး၍ဖြစ်သည်။ ချစ်တတ်သူက မချစ်တတ်သူရှေ့မှာ အရုံးပေးရန်မလိုဟု သွင်ညို ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် လမ်းခွဲကြတော့လည်း အေးဆေးသက်သာ စွာပင်။ အမုန်းမပါပေမဲ့ အချစ်ကြောင့်တော့ မြိုင်ဆိုင်ခြင်းတွေ ရှိမြဲ။ သူတို့နှစ်ဦးကြားက သမီးက ဓားစာခံဖြစ်နေပြီလားလို့ တွေးကြည့်တော့ ဦးနှောက်က မီးနီပြကာ ကန့်ကွက်၏။ သားသမီး ကို ဆယ်တန်းအောင်စေချင်တာ မကောင်းသော ပြိုင်ဆိုင်ခြင်းမှ မဟုတ်တာ။

“ဒက်ဒီ”

သမီးက တောင်းပန်ခြင်းတွေနဲ့ ခေါ်သည်။ ဦးသွင်ညိုက ခေါင်းယမ်းပြရင်း...

“မရတော့ဘူး သမီး၊ ဒီလကုန်ရင် စာလာသင်ဖို့ ဒက်ဒီ သူ့ကို သင်တန်းကြေးတောင် ပေးပြီးပြီ၊ လျှောက်တွေးမနေပါနဲ့၊ သူနဲ့သမီးက အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းပဲ၊ ကြီးလှ သုံးလေးနှစ် ပေါ့၊ ဆရာကို ရိုသေရမယ်၊ သူငယ်ချင်းလို ရင်းနှီးလို့ရမယ်၊ ပြီးတော့ မိတ်ဆွေလို ရင်ဖွင့်လို့ရမှာပါ၊ ဒက်ဒီစကားဆို သမီးက အမြဲနားထောင်ခဲ့တာပဲ၊ ဒီတစ်ခုကျမှ ဂျစ်တိုက်မနေနဲ့၊ ခေါင်းညှိတ် လိုက်”

ပြောပြီး ရှုမောကို နှစ်သိမ့်နေကျအတိုင်း ဒက်ဒီက ဆွဲဖက်

ထားသည်။ ရှုမောကတော့ ဒက်ဒီပခုံးစွန်းပေါ် မေးတင်ရင်း မျက်နှာ ကို ရှုံ့တွနေအောင် မှလိမ်ထားရင်းက ဦးနှောက်ကို ပါဝါသွင်းနေ ၏။

အလွယ်တကူ ခေါင်းညှိတ်လို့တော့ မဖြစ်ပါ။ ရှုမောမှ စိတ်မပါတာကို။ စာသင်ဖို့ထက် ယောက်ျားပေးစားမယ်ဆိုတာမှ ဟုတ်တုတ်တုတ်လို့ အပျက်အချော်တွေ တွေးရင်းက...

အခန်း (၂)

“ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးတာ မေမေ သိသားနဲ့”

ခန်းဟာ အဲဒီစကားကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲပြောမိတာ။ မျက်လုံးက ရှေ့ဖန်သားပြင်၌ ထင်ဟပ်နေသော AVATER ဆိုတဲ့ သိပ္ပံဆန်းကြယ်ဇာတ်ကားမှ တစ်ချက်ကလေးတောင် မလွှဲမိသေး။ ဒီဇာတ်ကားထဲက ဇာတ်ဝင်ခန်းတိုင်းဟာ နှစ်ခြိုက်စရာ လှည့်စားချက်တွေနဲ့ သရိုးဒီအစွမ်းတွေ။ ကွန်ပျူတာ အဖက်(တ်)တွေ များစွာပေါင်းစပ်ဖန်တီးထားတာမို့ ပရိသတ်ကို ရင်တမမဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်တာ အမှန်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီကားရိုက်ခဲ့တဲ့ ဒါရိုက်တာက ကမ္ဘာကျော်တာလို့ တွေးရင်း...

“ခန်း...အထင်မကြီးတဲ့အထဲမှာ ဂျိမ်း(စ်)ကင်မရွန်တော့ မပါဘူးနော် မေမေ၊ သူက AVATER ရဲ့ဒါရိုက်တာ တိုက်တန်းနစ်ကိုလည်း သူပဲရိုက်တာ၊ တကယ်တော်တယ်၊ သူ့စိတ်ကူးတစ်ချက် လင်းတာနဲ့ တစ်ကမ္ဘာလုံး လှုပ်သွားမဲ့သူပေါ့၊ သူ့ကိုတော့

အကြင်နာရင်မှာများစွာဖြင့်

အထင်ကြီးတယ်”

“တော်စမ်း...အံ့မခန်း၊ ငါ ဒီမှာ စကားအကောင်းပြောနေတာကို တမင်လျှောက်ဖော့မပစ်နဲ့”

မေမေက အဲဒီလိုအော်ရင်တော့ နည်းနည်းသတိထားရမည်။ ဒါပုံမှန်ရာသီဥတု မဟုတ်တော့။ လေဖိအားနည်းရပ်ဝန်းဖြစ်ပြီး မကြာမီ မုန်တိုင်းတွေ ဘာတွေ တိုက်လာနိုင်တဲ့ အခြေအနေ။ တွေးနေချိန်မှာပဲ မေမေက ရီမုတ်(ထ်)ကို ကောက်ကိုင်ကာ ပိတ်ပစ်သည်။ ပြီးမှ ခန်းရှေ့ ဆိုဖာမှာထိုင်ရင်း...

“သမီး လက်ထပ်ရတော့မယ်”

“အဲဒါ အတည်ကြီးလား မေမေ”

မေမေက အတည်ပြုပုံဖြင့် ခါးကိုဆန့်ကာ ခြေချိတ်ထိုင်ရင်း...

“ဒီနေ့ပဲ သတို့သားလောင်းရဲ့အဖေနဲ့ သွားတွေ့လာတာ၊ သူနဲ့မေမေက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ”

“ကျစ်...မေမေကလဲ”

ခန်းက ကုတ်ထောက်ရုံ ဆံပင်အထပ်ထပ်တွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံဖွပ်စပ်သည်။ ဆတ်ခနဲ ထရပ်တော့ နို့နှစ်ရောင် တီရှပ်။ ချည်သားဘောင်းဘီရှည်ပျော့က ခြေမျက်စိနား ဖုံးအုပ်နေ၏။ နားမှာ ပလက်တီနမ် နားကွင်းအဝိုင်းကြီးက ခေါင်းတစ်ချက် ငဲ့တိုင်း တစ်ချက်ယမ်းခါသွားကာ လက်ခနဲ တောက်ပသွားတတ်တာ အံ့မခန်းရဲ့စတိုင်။ နံရံမှာ ပခုံးတစ်ဖက် ကပ်မိုပြီး ဘောင်းဘီ

အိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်စုံနှိုက်ကာ အမေကို စိုက်ကြည့်ပုံက စိတ်ပျက် စရာလိုလိုနဲ့။

“အရင်တုန်းကလိုပဲ ခန်းရေ သူ့ကိုသွားကြည့်ပါဦး။ ပညာ တတ်၊ ဥစ္စာပေါရုပ်ချောဆိုပြီး မေမေက စပ်မယ်၊ ခန်းက ခေါင်းခါ မယ်၊ ဒါလောက်နဲ့တင် ပြီးလို့မရဘူးလား မေမေရာ”

“မရဘူး ခန်း”

မေမေကလည်း အတိအကျ ဆုံးဖြတ်ထားသူလို။ ဆတ်ခနဲ ပြောပြီး နှုတ်ခမ်းကို တင်းနေအောင် ဆွဲစေ့ထားပုံက စိတ်ကြိုက် စိစဉ်တော့မည့်ပုံ။

“ကျစ်”

ဒုတိယအကြိမ် ကျစ်ခနဲ ထပ်လုပ်သည်။ ပြီးမှ ခပ်နွဲ့နွဲ့ ရပ်ရင်း...

“ပြောပါဦး...ခမ်းကို ယောက်ျားပေးစားချင်ရတဲ့ အကြောင်းအရင်း”

“မေမေသမီးက မေမေ့လိုပဲ စီးပွားရေးထဲမှာ နစ်မြုပ်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်တောင် မဖမ်းစားနိုင်ဘူးလို့ တခြားလူတွေ ထင်သွားမှာစိုးလို့”

“ဟား...မေမေကလဲ အဲဒီ တခြားလူက”

“နေဦး...မေမေ့စကား မဆုံးသေးဘူး၊ ယုံကြည်မှုတွေ လွန်ကဲနေတဲ့ ညည်းကိုလည်း တစ်ယောက်စည်း ဆက်မထားချင် တော့လို့”

“ခန်းက အကြောင်းမဲ့ ဘဝင်မြင့်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ မေမေ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ ဘွဲ့ရပညာ တတ်ဖြစ်ပြီ၊ မေမေ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ မေမေ မျက်နှာလွှဲရ တဲ့အထိ အားကိုးရပြီ၊ ဒါကို ယောက်ျားပေးစားဖို့ လိုသေးလား မေမေ”

“လိုတယ် ခန်း”

“မေမေကတော့ ကျိုင်ရှာပြီ”

“ဘယ်လိုပဲပြောပြော မေမေ နောက်ဆုတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ခန်းက မေမေ့ခြေရာကို နင်းနိုင်သူဆိုပေမဲ့ ဒုတိယ ဒေါ်မမမျိုးတော့ မဖြစ်စေရဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ မာန်မာနကို အဝေးဆုံးမှာ လွှင့်ပစ်ထားခဲ့ရမယ်တဲ့၊ ဟာ...ဟာ အတ္တကြီးတဲ့ ယောက်ျားရဲ့ တောင်းဆိုချက်က သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ”

ဒေါ်မမမျိုးအတွက် အတိတ်က နာရီလက်တံလို တစ်ပတ် လည်သွားသည်။

“စီးပွားအရှာကောင်းရုံ၊ ယောက်ျားနဲ့တန်းတူ ငွေအရှာ တော်ရုံနဲ့ အဲဒီမိန်းမကို ဘယ်သူမှ မကိုးကွယ်ဘူး မျိုး၊ အိမ်ထောင် တစ်ခု တည်မြဲဖို့ အရေးကြီးတဲ့ အုတ်မြစ်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ကြင်နာယုယမှုပဲ၊ လက်ထပ်ကြတာပဲ စစ်ခင်းကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ အပြိုင်အဆိုင်တွေ၊ အနိုင်အရှုံးတွေ မလိုဘူး”

သူ့ဘက်ကကြည့်တော့ သူ အမှန်။ မမမျိုးဆိုတဲ့ သူမ

ဘက်က ကြည့်တော့ ဒါဟာ အကြောင်းမဲ့ချုပ်ခြယ်လိုခြင်း။
 ယောက်ျားတွေက အမြဲရယူလိုခြင်းဘက်ကလား။ မိန်းမသားတွေ
 ကရော အမြဲပေးဆပ်ကြစတမ်းလား။ ဒီဥပဒေကို ဘယ်သူထုတ်ခဲ့
 သလဲ။ လောကစည်းမျဉ်းထဲမှာ တရားရောင်ရဲလား။ မေးချင်တာ
 တွေ အများကြီး။ ချစ်တတ်သူချင်း လက်ထပ်ခဲ့ကြတာပင်။ ဒါပေမဲ့
 လက်ထပ်ပြီးတော့ ချစ်ခဲ့ခြင်းတွေက ဘယ်ဆီရောက်သွားမှန်းမသိ။
 သူ့အတ္တ၊ ကိုယ့်အတ္တ လွန်ဆွဲရင်း အိမ်ထောင်ရေးဟာ စစ်ပွဲတစ်ခု
 နှင့် တူလာတာအမှန်။

“မိဘအိမ်မှာနေတုန်းက မချက်မပြုတ်တတ်တာထား
 တော့၊ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်လာရင်တော့ မချက်မပြုတ်တတ်တာ
 ဟာ အိမ်ရှင်မရဲ့ အကြီးမားဆုံး ပြစ်ချက်”

အစောကြီးကတည်းက မီးဖိုချောင်မဝင်ချင်လို့ ချို(ဖိ)ကွက်
 ကို ရအောင်ယူထားတာလို့ စိတ်ထဲမှာ အော်ဟစ်ခဲ့ရတာ အခါခါ။
 သူ့ဘက်ကသာ ကိုယ့်ကို မပြိုင်နဲ့တဲ့။ သူကရော အချစ်အတွက်
 သမုဒ္ဒရာတောင် လက်ပစ်ကူးဝံ့တယ်ဆိုပြီး အလျော့မပေးချင်တာ
 တွေက အပြောနဲ့အလုပ် မညီတော့။ ဆုံမှတ်မရှိတဲ့ မျဉ်းပြိုင်နှစ်
 ကြောင်းလိုပင်။ အကဲကြောင်းနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ ရှေ့ဆက်ပြီး
 မချောင်မှုတွေက တန်းစီစောင့်နေ၏။ သာယာခြင်းကင်းမဲ့မှုကို သူမ
 ရေရှည်မခံစားနိုင်။ ထို့ကြောင့်...

“လမ်းခွဲကြစို့”

ဦးအောင် ကြေညာခဲ့သည်။ သူကလည်း ငြင်းဆန်ခြင်း

အလျင်းမရှိ။ သူပိုင်ဟု ယူဆထားသော ရင်သွေးတစ်ဦး လက်ဆွဲ
 ပြီး ဒီဘဝထဲက ထွက်သွားတာ ယနေ့ထက်ထိ။ သူနဲ့ ပါဝင်
 ပတ်သက်ခဲ့သော အကြောင်းတရားတို့ကတော့ ယနေ့အထိ နားစွင့်
 ဆဲ။ သူထဲမှာ သူမရဲ့ နှလုံးသားတစ်ခြမ်း ပဲ့ထွက်ပါသွားတာကိုး။

“မေမေ”

“ပြော...ခန်း”

ခန်းက ကိုယ့်ကို တောင့်တောင့်ပြင်ရပ်သည်။ တစ်စုံ
 တစ်ရာ ပြောတော့မလိုနှင့် နှုတ်ခမ်းတို့ကို စေ့ပိတ်ပြီး မအေကို
 စိုက်ကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေဟာ စူးစူးရှရှ။ ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့ လွယ်မွေး
 ခဲ့ရပေမဲ့ ကိုယ့်ဆီမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေမဲ့ ခန်းဟာ မမမျိုးနဲ့တူသော
 သမီးမဟုတ်ပါ။ မျက်ဝန်းအကြည့်ရဲ့ ရဲရင့်ခြင်း၊ နှုတ်ခမ်းအဖွင့်ရဲ့
 သတ္တိရှိခြင်း၊ ထင်ရာကိုလုပ်၍ နောက်မတွန့်တတ်သော စရိုက်နဲ့
 ဒီသမီးဟာ သူမမှန်းတဲ့ သူ့ရဲ့စရိုက်နဲ့ တစ်ထပ်တည်း။ တစ်ထပ်
 တည်းကျဆို သူတို့က။

“ခန်းကို ဇွတ်မစီစဉ်နဲ့ မေမေ”

အတွေးစကို ခန်းရဲ့ ဂျစ်တစ်တစ် စကားသံက ဖြတ်
 တောက်ပစ်သည်။

“ခန်းက ခုချိန်မှာ အရာရာကို စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်မေမေ၊
 ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရအောင် မလိုအပ်ဘူး၊ ခန်း
 နှလုံးသားက လိုအပ်ခဲ့ရင်တော့ မေမေတားလည်း ခန်း ရအောင်ယူ
 မှာ၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အချစ်မပါဘဲနဲ့တော့”

“တော်ပြီ ခန်း၊ အတ္တတွေ ရှေ့တန်းတင်လာရင် အဲဒီ အချစ်ဆိုတာ နောက်တန်းရောက်သွားတာချည်းပဲ၊ မေမေက အချစ် ကို အယုံအကြည်မရှိဘူး၊ ခန်းလည်း ကိုးကွယ်စရာမလိုဘူး”

“ခန်းအတွက်တော့ အချစ်က ကိုးကွယ်စရာ” လို့ တိတ်တဆိတ် ကြေညာမိသည်။ ရင်တွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော ခံစားချက်ကို ကာယကံရှင် ခန်းသာ အသိဆုံး။ အတွေးရပ်ပုံလွှာထဲ ရယ်သံနုနုလေးတွေကို ခိုးခိုးခပ်ခပ် ကြားလာသည်။ ခန်းအား အမြဲတစေ စိုးမိုးနေသော အိပ်မက်တစ်ခု။ စိမ်းစိုညိုမှိုင်းတဲ့ အရိပ်အာဝါသထဲမှာ ခန်း ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသည်။ ကလေးငယ် ဖြစ်ပေမဲ့ သူမရဲ့ ငယ်ဘဝဆိုတာ ခန်းသိသည်။ ပြီးတော့ ခန်းရဲ့ နောက်ပါးမှာ ပြေးလိုက်နေသော ရွယ်တူကောင်လေး။ ထိုကောင်လေးရှိ၍ ခန်း ပျော်နေတာဖြစ်နိုင်သည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ အသက်က ရှိလှမှ ရှစ်နှစ်၊ ကိုးနှစ်။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်မက်ပြီးတိုင်း ခံစားခဲ့ရတဲ့ ရင်ခုန်သံဟာ ကလေးဘဝနဲ့ လိုက်ဖက်ညီမှု မရှိသလိုပင်။ တစ်ခါ မက်ပြီးတိုင်း သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ခံစားချက်က ရင်၌ငြိလာတာအမှန်။ ဒါဟာ အချစ်လားဆိုပြီး စမ်းသပ်ရသလို ကိုယ့်ချစ်သူက တောသားလေးများ ဖြစ်နေမလားဆိုပြီး တွေးကာ ပြုံးရတာအခါခါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ခန်းရော အဲဒီကောင်လေးရောက မြို့ပြ ဝတ်ဆင်မှုမှ မဟုတ်တာ။ ကောင်လေးက စွပ်ကျယ်၊ ပုဆိုးကွက်ကျဲနဲ့။ အံ့မယ်...သူ့မှာ သျှောင်ပေစူးတောင် ပါသေး။

“ခန်း...ဘာတွေပြုံးနေတာလဲ”

အနားကပ်မေးတဲ့ မေမေအသံကြောင့် ခန်းအာရုံထဲက သျှောင်ပေစူးလေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ လှမ်းကြည့်တော့ မသင်္ကာစူးစမ်းမျက်ဝန်းတွေနဲ့ မေမေက ကြည့်ရင်း...

“ကြေညာထားမယ် ခန်း၊ မေမေအစီအစဉ်ကို ဖျက်ဖို့ တော့ စိတ်မကူးနဲ့၊ ရှေးရိုးအစဉ်အလာကြီးအတိုင်း မေမေပေးစားမဲ့ လူက အသက်ကြီးကြီး ရုပ်ဆိုးကြီးလည်းမဟုတ်ဘူး၊ မေမေလည်း ဒီခေတ်စနစ်ထဲ စီးမျောနေရတဲ့သူ၊ ညည်း ကြည့်ဖူးနေကျ ကိုရီးယားမင်းသားတွေထက် မသာရင် ကြိုက်သလိုငြင်း”

“အဟား...မေမေစိန်ခေါ်မှု အပြင်းစားကြီး”

ခန်းက ပခုံးတွန့်ပြီး ရယ်တော့ မေမေက မတ်တပ်ထရပ်သည်။ သဘောက ဆွေးနွေးမှုကို အောင်မြင်ပြီဆိုတဲ့ပုံစံနှင့်။

“သူနဲ့တွေ့ကြည့်လိုက်ရင် မေမေစိန်ခေါ်မှုက ဘယ်လောက် ပြင်းလဲဆိုတာ သမီး ပိုတောင်သိရဦးမှာ၊ ရှေ့လ သူ မြန်မာနိုင်ငံ ကို ပြန်ရောက်မယ်”

“သူက အခု ဒီမှာမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူက သင်္ဘောသား”

ခန်းရဲ့ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် လှပစွာ မြင့်တက်သွား၏။

“သင်္ဘောသား”

လိုက်ပြီး ရေရွတ်ခြင်းတွေထဲမှာ အံ့သြခြင်းတွေက အပြည့်အသိပ်။ သင်္ဘောသားကို မုန်းတဲ့မေမေက သူမအတွက် စီမံကိန်းချ ရွေးချယ်ပေးသူကရော သင်္ဘောသားပဲလား။ မေမေက သူမအတွေး

စကို မြင်သွားပုံဖြင့် နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ကို ကွေး၍ပြုံးသွားသည်။ နာကြည်းခြင်း နှိပ်စက်ပြသော အပြုံး။ ပြုံးမှ ခန်းအနားမှ ဖြတ်ကျော်ထွက်သွားဟန် ပြင်ရင်းက...

“သူ့နာမည်က သူရဲကောင်းတဲ့ခန်း၊ နောက်တစ်လနေတွေ့ရတော့မှာပါ”

ခန်းအနားမှာ မေမေ မရှိတော့ပေမဲ့ မေမေအသံကတော့ ကိုယ်ပွားအဖြစ် ချန်ရစ်သည်။

“သူရဲကောင်း”

ခန်းက ဖွဖွလေးရွတ်ဆိုပေမဲ့ နှလုံးသားက လက်သင့်မခံဘဲ မောင်းထုတ်တာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်။ ဘယ်ရာဇဝင်မှာ စာတင်ခဲ့လို့ သူရဲကောင်း ဖြစ်လာသလဲတော့ခန်းမသိ။ ခန်းသိတာက အံ့မခန်းဆိုသော သူမဟာ စိတ်မပါရင် ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါလုပ်ပြဖို့တောင် ဝန်လေးတဲ့သူဆိုတော့။

စကတည်းက မညီညွတ်သော အကြောင်းတရားများစွာ ထဲမှာ အံ့မခန်းနဲ့ သူရဲကောင်းတို့ရဲ့ အကျိုးတရားတို့သည်။

အခန်း (၃)

မြင်ကွင်းဟာ တွေ့နေကျလို သဘာဝအရောင်မဟုတ်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အဝါဖျော့ဖျော့သန်းနေသည်။ ခန်းအာရုံထဲ အရင်ဆုံး ဝင်ရောက်လာတာက သီးကင်းတွေ ပြုတ်သိပ်နေသော မာလကာပင်ကြီး။ ခန်းက ထိုအပင်အောက်မှာ မတ်တပ်ရပ်ကာ မော့ကြည့်နေသည်။ ခန်းက ဆယ်နှစ်လောက်ရှိမည့် သူငယ်မလေး။ ကုတ်ထောက်ရုံဆံပင်ကို အပေါ်မှ တစ်ရစ်ဝိုင်း၍ ဆံထုံးထုံးထားသည်။ ရင်ဖုံးအင်္ကျီအောက်က ထမီနှင့် ထိုသူငယ်မလေးဟာ ခန်းပဲလို့ စိတ်ထဲက ခံစားယုံကြည်စွာ ငေးနေသည်။ ထိုကလေးမက ထာဘီကို တိုတိုပြင်ဝတ်သည်။ မမှီတမှီ ညွတ်ကျနေသော မာလကာကိုင်းကို ခုန်ဖမ်းသည်။ သုံးလေးချက်ပဲ ခုန်ရသည်။ ကိုင်းက လက်ထဲပါလာတာ မိမိရရ။ ထိုကိုင်းကိုဆွဲ၍ သစ်ပင်ခွအကြား တက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်...

“ဟင်”

ခန်း စိတ်ထဲမှ အသံထွက်သွား၏။ နောက်က တစ်ယောက်ယောက်က သူမလေးကို လှမ်းဆွဲသည်။ ခန်း လှည့်ကြည့်တော့ ရွယ်တူလောက်ရှိမည့် ကောင်ကလေး။ ဆံပင်ရှေ့ တစ်လက်မ နောက်ပြောင်လေးနဲ့ သူခေါင်းလုံးလုံးလေးက အင်မတန် မှ လိုက်ဖက်ပါသည်။ ထိုကောင်လေးက ကောင်မလေးကို အတင်း လက်ဆွဲပြီး တားသည်။ ဘာစကားသံမှ မကြားရပေမဲ့ ဒီအပင်ပေါ် မတက်ရန်၊ အသီးတွေ မခူးရန် တားဆီးနေပုံရကြောင်း ခန်း ရိပ်မိ သည်။ ကောင်မလေးကလည်း ခေါင်းခါငြင်းရင်း အတင်း အပင် ပေါ်တက်သည်။ ဖျတ်ခနဲ မြင်ကွင်းက ပြောင်းသွား၏။ လူတစ်ဖက် စာရှိသော ကြီးမားသည့် သစ်သားတိုင်လုံးကြီးတွေကို ကောင်လေး က ရင်နဲ့အပ်ပြီး ဖက်ထားသည်။ ကောင်လေးအား နောက်ကျော မှ တွေ့ရ၍ သူခေါင်းလုံးလုံးလေး။ နောက်ပြီး နားရွက်နောက်နား ကျကျ ကုတ်ပိုးအထက်မှာ မှဲ့အနီရောင်လေးက ထင်းနေသည်။ ထိုအခိုက် မြင်ကွင်းထဲ ရိပ်ခနဲ ပြေးဝင်လာတာက ကောင်လေး ကျောပေါ် အရှိန်ပြင်းစွာ ကျသွားသည့် ကြိမ်လုံးကြီး။ ကောင်လေး က ဆတ်ခနဲတွန့်သွားတိုင်း ခန်းရင်ထဲ ဖျတ်ခနဲ နာကျင်သွားစမြဲ။ ကောင်လေးရှေ့မှာက ပြန့်ကျဲနေသော မာလကာသီးများ။

“ဒီ...ဒီ...ဒီ...ဒီ”

လေးတွဲစွာ သံရှည်အော်နေသော ဖုန်းသံ။ ခန်းဟာ မျက်လွှာတို့ကို ကမူးရှုထိုးဆန်စွာ ဖွင့်ပစ်သည်။ လွတ်မြောက် ချင်ပြီ။ ဒီအိပ်မက်ဆိုးကြီးထဲက။ သနားစရာ ကောင်ကလေး။

အစားဝင်၍ အပြစ်ဒဏ်ခံရသော ကောင်ကလေး။ တွေးရင်း ရင်ထဲ လှိုက်ဆို့လာ၏။ မျက်ခွံကို တင်းတင်း ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပိတ်တော့ ပူနွေးသော မျက်ရည်စီးကြောင်းဟာ မျက်ဝန်းထောင့်စွန်းမှ နားထင် ဆီ လျှောတိုက်ဖြတ်ဆင်းသွားသည်။ သူ တားခဲ့သားပဲ။ ဒါကို ကောင်မလေးက နားမထောင်ဘဲ ဇွတ်အတင်း မာလကာသီးတွေ ခူးမည်။ ကြည့်စမ်း...အရိုက်ခံရတော့ ကောင်လေး။ ခန်းဟာ အိပ်မက်ထဲက ပုံရိပ်တွေကို မြင်ယောင်ကြည့်ရင်း ဘယ်အခါမှ မရိုးနိုင်သော ဝမ်းနည်းခြင်းကို ခံစားရသည်။ ဒီအိပ်မက်က ခန်းနဲ့ မစိမ်းတော့။ တစ်ခါမက်တိုင်း တစ်ခါ ကြေကွဲရသည်။ အိပ်မက်နဲ့ ထပ်တူ အပြင်မှာ ခန်း ခံစားရစမြဲ။

“ဒီ...ဒီ...ဒီ...ဒီ”

ဖုန်းခေါ်သံ ထွက်လာ၏။ ဒီတော့မှ ခန်းက ဖုန်းသံလာ ၍ နိုးသွားကြောင်း သတိရသည်။ အိပ်ရာဘေး၌ ချထားသောဖုန်း ကို ဆွဲယူ၍ နားနားကပ်ရင်း...

“ပြော...ရှုမော”

“ခန်း...ဒီမှာ အရေးတော်ပုံစနေပြီ၊ နင့်ဖုန်းကလည်း ခေါ်လိုက်ရတာ၊ တကယ်ပဲ ချက်ချင်းမကိုင်ဘူး၊ ဒီရက် ဒီအချိန် ငါဖုန်းဆက်နေကျဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့”

ခန်းက အသံတိတ်ပြီးမိသည်။ ဒီလိုပါပဲ။ ရှုမောဟာ မတွေ့လိုက်နှင့် တွေ့တာနဲ့ ပစိပစပ်က များလွန်းသည်။ တစ်ဖက်လူ ရဲ့ အခြေအနေကို ထည့်မတွက်။ သူမပြောချင်တာ ဖြစ်ချင်တာတွေ

ပဲ အသက်မရှူစတမ်း ပြောသွားတာတရစပ်။

“သူ့အဖေနဲ့ တူတာပဲ၊ သူ့အဖေအကျင့်တွေက ကော်ပီ ကူးထားသလို တစ်ထပ်တည်းရှိတော့မှာပေါ့၊ ခန်းရဲ့ လူတစ်ဖက် သားကို မတွေ့လိုက်နဲ့ တွေ့တာနဲ့ အပြစ်က ရှာတာအရင်”

မေမေက ရှုမောကို ဝေဖန်ခဲ့ပါသည်။ ရှုမောကလည်း ထိုမျှ ဝေဖန်ခံထားရတာတောင် အကျင့်ကမပျောက်။ အခုလည်း ခန်းဘက်က အသံတိတ်သွားတာ နားထောင်နေပြီးမှ မချင့်မရဲနှင့် ကျစ်ခနဲ စုပ်သပ်ပြီး...

“သွေးအေးမ...ခန်း”

ဆောင့်ခနဲအော်ပစ်တာ အကျယ်ကြီး။ ဒီမှာ ကိုယ်က အရေးတကြီး ခံစားနေရသည်။ ခံစားရသမျှ ရင်ဖွင့်ချင်ပါသည်ဆိုမှ အံ့မခန်းက ဟိုတစ်ဘက်ကနေပြီး မလှုပ်တလှုပ်နဲ့။ အိုက်တင်ခံတာ လား၊ ဒင်းရဲ့ ဗီဇလား ရှုမော မသိပါ။ ခန်းဟာ တခြားနေရာတွေ မှာ သွက်သလောက် ရှုမောနဲ့တွေ့ရင်တော့ ထုံပေပေ။ အေးစက် စက်နဲ့။ ဒါပေမဲ့ အခက်အခဲတွေ ပြေပျောက်ဖို့တော့ အကြံဉာဏ် ပေးတတ်တာအမှန်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခန်းက ဆရာမကြီးအထာနဲ့ နေတာနေမှာပေါ့။ ရှုမောမှာတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီအိမ်ထဲ ဆရာမ တွေလာ။ သူတို့ပြောပြတဲ့ အပြင်လောကက အကြောင်းတွေ နားထောင်။ ပြီးတော့ မီးဖိုခန်းထဲဝင်ပြီး အစားအသောက်တွေ တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးအောင် တကုပ်ကုပ်ချက်ရင်း ကိုယ့်နေရက်တွေ ကို ဖြတ်ကျော်လာရတာ အသက်နှစ်ဆယ်တိုင်ပြီလို့ ခပ်ရွတ်ရွတ်

တွေ့ရင်း...

“ခန်း”

အသံတိတ်နေတဲ့ မချောကို လှမ်းခေါ်ရသေးသည်။ နှစ်ယောက်သား ဖုန်းပြောချိန်ဟာ ညသန်းခေါင်ကျော်ပြီမို့ အိပ်များ ပျော်သွားပြီလားလို့ စိုးရိမ်ရ၏။ ကိုယ့်ဘဝက ခန်းမှမကယ်ရင် ရေတိမ်နစ်ရတော့မဲ့သူလို့။

“ပြော...ရှုမော”

“နင်က ဘာလို့ငြိမ်နေတာလဲ”

မနေနိုင်မထိုင်နိုင် မေးခွန်းထုတ်မိသည်။

“ငြိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ခေါင်းစားနေတာ၊ ငါလည်း

ဒီမှာ အရေးတော်ပုံစနေပြီ ရှုမော”

“ဟဲ့...တကယ်”

ရှုမောရဲ့မေးပုံက မယုံနိုင်သလို ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနဲ့ မမြင် နိုင်မှန်းသိရက်နဲ့ ခန်းက ဖုန်းထဲကနေ မျက်နှာကို မဲ့ရွဲပြရင်း...

“တကယ်...မေမေက ငါ့ကို ယောက်ျားပေးစားတော့

မယ်တဲ့”

“ဟဲ့...ယူလေ၊ နေရင်းထိုင်ရင်း အဖတ်တင်တာပေါ့၊

ဟိဟိ ငါတောင် ဒက်ဒီက မပေးစားလို့သိလား၊ ပေးစားရင် ယူ...

ဦး...မှာ”

သံရှည်ဆွဲပြီး ယူဦးမှာပြောတဲ့အသံထဲမှာ ဟန်ဆောင်မှု မပါ။ ခန်းက ခုတင်ပေါ်ကဆင်းကာ ခြံထဲလှမ်းမြင်နေရတဲ့ မှန်တံခါး

နား လျှောက်လာ၏။ ရင်ထဲမွန်းကြပ်လွန်း၍ မှန်တံခါးဆွဲဖွင့်ကာ ဝရန်တာဆီ ထွက်ရပ်သည်။ ဝရန်တာပေါ် ဖြာကျတဲ့ လရောင်ရယ်၊ ညလေအေးရယ်ကြောင့် စိတ်က ပေါ့ပါးသွားပေမဲ့ သောကတွင်း ထဲက မလွတ်မြောက်နိုင်သေးတာ အသေအချာ။ တို့ကြောင့် ဝရန် တာဘောင်ပေါ် လက်တစ်ဖက်ထောက်ရင်း ခြံထဲရှိ ပန်းပင်တွေကို စိတ်ပျက်စွာ ငေးနေရာမှ...

“လာမစားစမ်းပါနဲ့ ရှုမောရာ၊ ယောက်ျားယူရမှာများ ပျော်ပျော်ကြီး ယူမဲ့လူ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ တကယ်တမ်း တွေးကြည့်ရင်း မကောင်းဘူး ရှုမော၊ ကိုယ်ပိုင်အချိန် တွေကို အဲဒီ သူစိမ်းယောက်ျားဆီမှာ မြုပ်နှံပစ်ရတာ၊ ရင်ထဲက သယံဇာတတွေ အနာဂတ်စီမံကိန်းတွေက အကုန်လွှင့်ပစ်ပြီး အဲဒီ ယောက်ျားတစ်မျက်နှာပဲ ကြည့်နေရမှာ၊ ဒီကြားထဲ လုပ်ပေးရဦး မယ် သူဝေယျာဝစ္စ၊ ချက်ပြုတ်စိမ့်ကျွေးရဦးမယ်”

“အမလေးဟယ်...ခြုံသံပါအောင် ညည်းမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးရတာများ ဘာခက်တာလိုက်လို့၊ အိမ်ဖော်ခေါ် ထား၊ အောက်ခြေသိမ်း သူခိုင်း၊ ကိုယ်က အပေါ်ယံလေးလုပ်ပေး ရင် ရပြီ၊ ဥပမာ အင်္ကျီဝတ်ပေးတာတို့၊ ခေါင်းဖြီးပေးတာတို့ပေါ့”

“မလိုပါဘူး ရှုမောရယ်၊ အဲဒီလောက်အထိ၊ ယောက်ျား ယူတာပဲ ငါက ကလေးယူတာမှ မဟုတ်တာ”

“နင်ကတော့လေ ပြောပြန်ရင်လည်း စိတ်ဆိုးဦးမယ်၊ ဘွားတော်နဲ့ တကြောထဲပဲ၊ ဘွားတော်ကွန်ယက်မိနေတာလေ”

“အောင်မာ...ငါ့ကို”

ရှုမော့ရှုရှု ဒေါသသံနှင့် ထမေးတဲ့ ခန်းကြောင့် ရှုမောက ဖုန်းထဲမှ ကျိတ်ပြီး ရယ်ရသည်။ အလကားမိန်းမ။ ဝေဖန်ရင် တစ်စက်မှ မကြိုက်တဲ့မိန်းမ။ သူ့ကိုယ်သူ အိုပရာဝင်းဖရေး လို့ မိန်းမဆိုပြီး လက်မထောင် မာန်တက်နေတဲ့ ဘဝင်ရှူးမလို့ စိတ်ထဲက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ကဲ့ရဲ့ရင်း...

“မှတ်ထား၊ ယောက်ျားဆိုတာ ကလေးလိုပဲ၊ လက်သာ ရာ ပျော်ကြတာ”

လို့ ကြုံတုန်းကြုံခိုက် ဆရာကြီး လုပ်ပစ်သေးသည်။ ဒါပေမဲ့ အံ့မခန်းဆိုတာက ခေါင်းမာတာက ထိပ်ဆုံးကမို့ ရှုမော ပြောသမျှကို လက်သင့်မခံခဲ့။

“စိတ်ကိုမဝင်စားတာ တကယ်၊ အခု အဲဒီစိတ်မဝင်စား တာကြီးကို မေမေက စီစဉ်နေတော့၊ ဟဲ့...နင်လာယူပါလား၊ ဒီကယောက်ျားကို၊ သဘောသားတဲ့”

“သဘောသားဆိုတော့ အလန်းစားပေါ့”

“မလန်းပဲ ဂွမ်းနေရင်ရော”

“ငါက ဒီမှာ လောလောဆယ်ဂွမ်းနေတာ”

ဒီတော့မှ ခန်းက ရှုမောရဲ့ အရေးတော်ပုံကို သတိတရ ဖြစ်သွားပြီး...

“ပြောစမ်းပါဦး နင့်ကိစ္စ”

“ငါ့ကို ယောက်ျားဆရာကြီးနဲ့ စာသင်ခိုင်းမှာတဲ့ အဟင့်” ချက်ချင်း ပတ်ချွန်နတ်ချွန်သံ ပေါက်သွားသော ရှုမောအသံ

ကို ခန်းက မဲ့ရဲ့နဲ့နားထောင်ရင်းက...

“အဲဒါ မဝမ်းပါဘူး”

“ဟဲ့”

စွတ်ရွတ်အော်ပစ်သည်။ ဆံပင်ရှည်တွေကို ဝဲခနဲခါသွားအောင် ရှုမောက တစ်ပတ်လှည့်ရပ်သည်။ ရှုမောဖုန်းပြောနေတဲ့ နေရာက ညသန်းခေါင်ယံပေမဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာမဟုတ်။ မီးဖိုခန်းထဲမှာ။ ညတရားနီး ဗိုက်ဆာတတ်သော ရှုမောဟာ ဒီလိုပဲ အောက်ထပ်ဆင်းလာကာ ရေခဲသေတ္တာထဲ ရှိသမျှ ရိက္ခာတွေကို ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ကာ တစ်ယောက်တည်း စားတတ်စမြဲ။ နောက်ဆုံး လက်ဖက်လေးတစ်ဖုန်းကန်သုပ်ပြီး ထမင်းကျန်လေးနဲ့ စားတတ်တာ ရှုမောအကျင့်။

“မိန်းကလေးဆိုတာ မွေးကတည်းက ယောက်ျားတွေရဲ့ ပါရမီဖြည့်ဘက်”

ဒက်ဒီဟာ အခုကျတော့ ရှုမောကို ဘာကြောင့်များ ဆယ်တန်းဆက်ဖြေခိုင်းရသလဲမသိ။ ငယ်ကတည်းက ဒက်ဒီလို အချက်အပြုတ် ဝါသနာပါသော ရှုမောဟာ ဒက်ဒီထက် တစ်ဆင့် ကွန်ပြီး အိမ်အလှဆင်တာတို့၊ ဇာတိုးပန်းထိုးတို့ပါ သင်လိုက်သေးသည်။ ဒီကြားထဲ ခေတ်ကို မျက်ခြည်မဖြတ်ဘဲ ကွန်ပျူတာတွေ၊ စာရင်းကိုင်ပညာရပ်တွေပါ လေ့လာထားတာ စုံပလုံစီလို့။ ဒါကို ဒက်ဒီက ကျေနပ်ဟန်မတူဘဲ ဒီဆယ်တန်းချည်း ထပ်တလဲလဲဖြေဖို့ ဒီအားပေးနေတာလို့ တွေးရင်း ခေါက်ဆွဲပြုတ်တစ်ဇွန်း ခပ်စားကာ...

စိုးမိုးစာပေ

“ငါတကယ်စိတ်လေတယ် ခန်း”

“အင်း...နားထောင်ရတာပေါ့၊ နင်ရဲ့ စိတ်လေဇာတ်လေး”

“မိန်းမချင်းဆိုတာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်ရတယ်လေဟာ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်အကြောင်းသိပြီးသားတွေ၊ စာမရလည်း ထူးပြီး ရှက်စရာမလိုဘူး၊ အခုဟာက သူစိမ်းယောက်ျားလေး၊ အဆိုးဆုံးက ငါနဲ့အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းတဲ့”

ခန်းဟာ ရှုမော အခက်အခဲကို တခဏချင်း နားလည်သွားသည်။ အရှက်ကြီးသော မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားလေးနှင့် နီးကပ်စွာ မနေချင်တာ သဘာဝကျသည်။ ပြီးတော့ ရှုမောဟာ အပြင်လောကနဲ့ စိမ်းသက်သူ။ သူမ၌ အရင်းနှီးဆုံး လူဆို၍ ဒက်ဒီတစ်ယောက်သာရှိသည်။ ဘယ်မိန်းကလေးကများ ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို သူစိမ်းယောက်ျားထံ ဖွင့်ဟဝန်ခံချင်ပါ့မလဲ။ စိတ်မောမောနှင့် ခန်းဟာ ပင့်သက်ကို တဝကြီး ရှိုက်သွင်းပြီးမှ...

“ဒက်ဒီနဲ့ မေမေက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်က အထင်သေးမှာ သိပ်ကြောက်နေတာ”

“ရိုက်(ထ်)”

ခန်းစကားကို ရှုမောက ထောက်ခံရင်း...

“ဟုတ်ပ...သံယောဇဉ်မပြတ်ဘဲ အဲဒီလိုလုပ်နေတာ မကောင်းဘူးပေါ့ဟာ၊ ငါတို့က ကြားက ဓားစာခံ”

“ရှေ့တင် အဲဒီစကား သွားပြောကြည့်၊ နင် နားပန်ကျင်း

စိုးမိုးစာပေ

တောင်ခံရမှာ”

“ငါလည်းသိပါတယ် ခန်းရဲ့၊ ကိုယ့်မိဘအကြောင်းပဲ၊ အဲဒါကြောင့် သူတို့နဲ့ မဆွေးနွေးဘဲ နင်နဲ့ဆွေးနွေးတာ၊ ပြီးတော့ နင်က အစ်မလေ၊ အကြံဉာဏ်လေး ဘာလေး ပေးနိုင်မလားလို့”

ရှုမောက ခေါက်ဆွဲပြုတ်လက်ကျန်ကို ဇွန်းနဲ့ခပ်မသောက် တော့။ တစ်ခါတည်း ပန်းကန်လုံးစောင်းမော့သည်။ လက်တစ်ဖက် ကလည်း ဖုန်းကိုင်ထားရသဖြင့် လက်ကမအားချေ။ ခန်းကတော့ ဖုန်းထဲကနေ...

“အလကား ညီမ၊ ခေါင်းစားဖို့ကျတော့ ငါ့ကို အစ်မ အရာထားတယ်၊ ဒက်ဒီဝယ်ပေးတဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှတော့ ငါ့အစ်မကို ဦးစားပေးပြီး ကြိုက်တာရွေးပါစေဆိုတဲ့ စိတ်မရှိဘဲနဲ့”

လို့ ကွစိကွစိရွတ်ပြီးမှ...

“ရှုမော...ငါတို့ အခွင့်အရေးကိုယူပြီး ဒက်ဒီနဲ့မေမေ အဆင်ပြေအောင် ပြန်လုပ်မလား”

“ဟွန်း...မထင်ပေါင်၊ နင့်အကြံထက်စာရင် ဘင်လာဒင် နဲ့ အိုဘားမား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခိုင်းတာမှ မျှော်လင့်ချက်ရှိဦးမယ်”

“ဟဲ့...နင် ဒီလိုယတိပြတ်မပြောနဲ့လေ၊ မေမေတို့က မုန်းလို့ ခွဲခွဲကြတာမှမဟုတ်တာ”

ချက်ကျကျ ခန်းရဲ့အပြောကြောင့် ရှုမော တွေဝေသွား သည်။ တကယ်ဆို ဒက်ဒီတို့ဟာ အချစ်ကြီး၍ ကွဲကွာခဲ့ကြတာဆို ပိုမှန်မည်။ ဒက်ဒီကလည်း မေမေအချစ်တွေ၊ အချိန်တွေအားလုံး လောဘတကြီး သိမ်းပိုက်ချင်သည်။ မေမေကလည်း ဒက်ဒီအချစ်

မှန်လျှင် သူမကို သည်းခံနိုင်ရမည်လို့ တွေးသည်။ မိဘနှစ်ပါးကြား ထဲက လိုအပ်ချက်ကို ရှုမောတို့ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မလား။

“ငါအကြံရပြီ ရှုမော”

ခန်းအသံကြောင့် ရင်က ထိန်းမရဘဲ ထိတ်ခနဲခုန်သည်။

“ပြော...ခန်း”

“ငါတို့ စွန့်စားရမယ်”

“ဘယ်လောက်စွန့်စားရပေစေ ယောက်ျားဆရာကြီးနဲ့ စာမသင်ရရင် ပြီးရော”

“အေး...ငါလည်း ယောက်ျားမယူဖြစ်အောင်၊ နင့်ကို လည်း ဒက်ဒီက ဆယ်တန်းဆက်မဖြေခိုင်းအောင် မေမေနဲ့ဒက်ဒီ လည်း ပြန်ပေါင်းထုပ်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သူတွေက နင်နဲ့ငါပဲရှိ တာ”

“ဟယ်...တကယ်”

“အေး...ဒီလိုလေ”

ခန်းရဲ့ အကြံအစည်တွေက နားနားကပ်ပြောနေသလို။ ရှုမောက အားကြီးမာန်တက် နားထောင်ရင်း ညဟာ အရှိန်ပြင်းစွာ နှင့် သူမတို့အနားမှ ဖြတ်ကျော်ထွက်ခွာသွား၏။ အရုဏ်ဦးရဲ့ အလင်းသစ်အောက်မှာ ရှုမောက ပြုံးမြဲမြဲနှင့်။

အဲဒါကြောင့်ပြောတာ။ အံ့မခန်းက ရှုမောရဲ့ ဆရာကြီးပါ လို့။

အခန်း (၄)

“ချိန်းစရာရှားလို့ ရှုမောရယ်၊ ဒီလောက် မျက်စိရှုပ်၊ နားရှုပ်တဲ့နေရာကြီးကိုမှ ရွေးရသလား၊ အဲဒီ မမခန်းကလည်း သိပ်ပြီး အထူးအဆန်းလုပ်တာပဲ၊ အခါတိုင်းလို အိမ်လာပြီး ဆရာနဲ့ တွေ့၊ နှစ်ညသုံးညအိပ်ပြီးမှ အိမ်ပြန်လည်းပြီးတာပဲကိုး၊ အခုတော့”

“ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း အနော်ရယ်၊ ဒီမှာ လမ်းလျှောက်လို့ ခြေထောက်ညောင်းတာ တစ်မျိုး၊ ခန်းကိုရှာရလို့ မျက်စိနောက်တာ တစ်မျိုးနဲ့၊ သူကပါ ဘေးက ပစ်ပစ်ပြောနေတော့ နေရာမှာတောင် ပစ်လဲချင်လာတဲ့အထိပဲ၊ တကယ်”

“ကြည့်...တွေ့လား၊ အနော် ရှုမောအကြောင်းကိုသိ တယ်၊ ရှုမော ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ပြောတာ၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင် ပြီးမှ ပြန်ရှာမလားဟင် ရှုမော”

“မနားဘူး”

ရှုမောက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်အော်သည်။ ဒေါသကြောင့်

အကြင်နာရင်မှာများစွာဖြင့်

ရောက်တဲ့နေရာမှာ ခြေစုံရပ်ပစ်သည်။ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ မီးပွင့်သွား ပြီးလားမသိ။ ကိုယ် တုံ့ခနဲရပ်တာနဲ့ ဘေးက ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက် ကပါ တုံ့ခနဲ ရပ်သည့်အဖြစ်ကို ရှုမောက မျက်စောင်းကြီးခဲကာ ဝှေ့ကြည့်ရင်း...

“သိပ်စိတ်ကုန်တာပဲ၊ အဲဒါတွေကြောင့်”

“ရှုမောရယ်...အဲဒါ ဆရာအစီအမံလေ”

အနော် ပြောရာပြောကြောင်း ဝင်ပြောပေမဲ့ မီးလောင်ရာ လေပင့်သည့်နှယ်။

“ဘာအစီအမံလဲ၊ အဲဒီလို ဘေးကနေ ဝတ်စုံနက်ဝတ်၊ မျက်မှန်မည်းကြီးတွေတပ်ပြီး လိုက်နေရအောင် ရှုမောက ဘာလဲ၊ ကိုရီးယားဂိုဏ်းစတားလား၊ ရှက်ရာမို့လို့လား”

နီးစပ်ရာ အနော်ကို ဖိဟောက်ပေမဲ့ ဒေါသအရှိန်က မသေ သွား။ ဘေးကနှစ်ယောက်ကို စူးစွာစိုက်ကြည့်ပြီး...

“နေနဲ့...အဲဒီမှာ”

“မရပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဆရာက မှာလိုက်ပါတယ်၊ ရင်သပ် ရှုမော သွားလေရာ မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ရမယ်တဲ့”

“အဲဒါဆို လိုက်ခဲ့လေ၊ ကျွန်မ တွိုင်းလက်ဝင်မှာ၊ မျက်ခြည်မပြတ်စေနဲ့၊ ပြတ်တာနဲ့ ပြေးမှာ”

ခြိမ်းခြောက်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သည်။ နောက်က လည်း ခြေသံတွေက ထပ်ကြပ်မကွာ။ ရှုမောက စိတ်တိုတိုနဲ့ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ပြီး ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားသည်။ စိတ်ထဲ

ကလည်း အံ့မခန်းကို ကျိန်ဆဲရတာ အကြိမ်တစ်ရာမကတော့။ ကိုယ့်မှာ ဒီတစ်ခေါက်လေး ထွက်ရဖို့ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလုံး အပိုးတွေ ကျိုးပြထားရတာ။ ခန်းကတော့ ဖုန်းလေးနားနားကပ်ပြီး ညွှန်ကြား ချက်ထုတ်ရုံပင်။ ဒီမှာ တကယ်လိုက်လုပ်ရသူ ရှုမောအတွက် မသက်သာ။ အနားမှာ ပိုင်းနေတဲ့ လူသုံးယောက်။ မျက်လုံးခြောက် လုံးကြားမှာ ရှုမောက မလူးသာမလွန်သာ။

“ဒီတစ်ခါ ဒက်ဒီစီစဉ်ပေးတဲ့ ဆရာနဲ့ ရှုမော သင်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်လတော့ ရှုမော သင်လက်စဆရာမတွေနဲ့ပဲ သင်ပါရ စေဦး ဒက်ဒီ၊ အလွမ်းပြေသဘောပေါ့”

တောင်းဆိုတုန်းက ဒက်ဒီက ရှုမောကို ခပ်ကြာကြာစိုက် ကြည့် အကဲခတ်နေခဲ့သေးတာ။ ချက်ချင်းကြီး ခေါင်းညိတ်လက် မခံသေး။

“နော်...ဒက်ဒီ”

ရှုမောက အတွန်တက်လိုက်မှ...

“အခုတလော ခန်းနဲ့ညတိုင်း ဖုန်းပြောနေတယ်ဆို”

“အခါတိုင်းလည်း ပြောနေကျပဲ ဒက်ဒီရဲ့ အထူးအဆန်း ကျနေတာပဲ”

ရှုမောတို့က ဒီလိုအကွက်လောက်တော့ ပိုင်ပြီးသား။ ဒက်ဒီ မေးသမျှကို မှင်သေသေနဲ့ ပြန်ဖြေနိုင်သည်။ ဒက်ဒီကတော့ စားပွဲခုံပေါ် လက်နဲ့တတောက်တောက်ခေါက်ကာ စဉ်းစားခန်းဝင် နေပြီးမှ...

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒက်ဒီ သဘောတူတယ်၊ ပါမစ်ပိတ် ထားတဲ့ တစ်လတစ်ခါ ရှော့ပင်(န်)ထွက်ခွင့်လည်း ပြန်ပေးမယ်”

“ဟယ်...ဒက်ဒီ တကယ်”

“ဒါပေမဲ့”

ထိုစကားဆက်ကြောင့် ဒက်ဒီအား ပြေးဖက်မည့် ရှုမော လက်တွေ လေထဲမှာ တန့်ကုန်သည်။ ဒက်ဒီက စားပွဲမျက်နှာပြင် ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အားပြုရပ်ကာ...

“ရှုမော အပြင်ထွက်တိုင်း လုံခြုံရေးက နှစ်ဆတိုးမယ်၊ အရင်က အနော်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းသွားပေမဲ့ အခုတော့ ညီညီနဲ့ ကိုကိုကိုပါ ခေါ်သွားရမယ်”

မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်၍ “ဘယ်နှယ်ရှိစ”လို့ ရှုမောကို မေးခွန်းထုတ်နေသည့်နှယ်။ ပြေးဖက်ဟန်ပြင်ထားတဲ့ ရှုမောလက် တွေက အားလျော့စွာ ပြန်ကျသွားတာက ဒီအတိုင်းတွဲလောင်းကြီး၊ မကျေမနပ်နှင့် ဒက်ဒီအား မျက်လွှာပင့်ကြည့်ပေမဲ့ အခြေအနေက ထူးမလာ။

“မရဘူး သမီး၊ ပထမခွာခါတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ၊ ဒက်ဒီကချစ်လို့ အလိုလိုက်တာကို သမီးက ခန်းနဲ့ပေါင်းပြီး ရန်ကုန် ထိ ထွက်ပြေးသွားတယ်၊ သွင်ညိုက အထိန်းအသိမ်းညှံလို့ သမီး ထွက်ပြေးခွင့်ရတာဆိုပြီး မမျိုးက လက်ညှိုးထိုးကဲ့ရဲ့ခဲ့တာလေ၊ အဲဒီ လက်ညှိုးအစွမ်းနဲ့တင် ဒက်ဒီ ဘယ်လောက် အရှက်ရခဲ့သလဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မရဘူး၊ အလိုမလိုက်တော့ဘူး”

“ဒက်ဒီရယ် ရှုမော ပြေးတာက တခြားလူအိမ်မှမဟုတ် တာ မေမေအိမ်ကိုပဲဥစ္စာ၊ ပြီးတော့ ရှုမော သွားလေရာ ဒက်ဒီ တပည့်တွေ တတန်းတန်းနဲ့ ကြွက်မြီးတန်းရှည်နေတာ ရှုမော ရှက်တယ်၊ ရှုမော ကတိပေးတယ်၊ ထွက်မပြေးဘူး၊ ဒက်ဒီလည်း သူတို့ကို မထည့်နဲ့”

ရလိုရငြား အယူခံဝင်ကြည့်ပေမဲ့ အချည်းနှီးပင်။

“သမီးက ကတိပေးပြီး ကတိမတည်ဘူး၊ အဲဒါ မကောင်းတဲ့ ရင်သပ်ရှုမောရဲ့ ရာဇဝင်ပဲ၊ ဒီတော့ ဒက်ဒီက သမီး ကတိကို မယုံဘူး”

ကောင်းကြရောပဲ။ အဲဒီနေရာမှာတင် ရှုမောက ပက်လက် လန် လဲသေချင်စိတ်ပင် ပေါက်ရတဲ့အထိ။ ကိုယ့်မှာ အခြေအနေ တွေက ကျပ်တည်းနေရတဲ့ကြားထဲ ရှုမောရဲ့ ဒါရိုက်တာမမက

“နင် ဒီလလယ်ကို အပြင်ထွက်လို့ရအောင် စီစဉ်ဖြစ်နိုင် ရင် တစ်ယောက်တည်း ရအောင်ထွက်၊ ဆံပင်ညှပ်ဖို့”

အမိန့်စာက ကျလာသေးသည်။ ရှုမောမှာ လျှို့ဝှက်သည်း ဖို့ လှုပ်ရှားရတာများ ရင်တွေအခုန်မြန်လွန်း၍ နှလုံးရောဂါတောင် ရနိုင်သည်။ ဒက်ဒီကို ကြောက်လွန်း၍မဟုတ်ပါ။ ဒီအစီအစဉ်ကို ဒက်ဒီ ရိပ်မိသွားပြီး ဒီထက်ဆိုးသော စီမံကိန်းတွေနှင့် ရှုမောကို ပိတ်လှောင်မှာစိုး၍ပါ။ အခုတော့ ခန်းအစီအစဉ်အတိုင်း တသွေ မတိမ်း လိုက်နာပြီးမှ...

“ငါတို့ မနက်ဖြန် ()ရှော့ပင်းမော(လ်)မှာ တွေ့ကြ

မယ် ရှုမော၊ ဒက်ဒီကို ခွင့်တောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့၊ ငါနဲ့တွေ့မှာလို့”

“ဒက်ဒီက မေးမှာပေါ့၊ ခါတိုင်းလို နင် အိမ်မလာဘူး လားလို့”

“ငါ့အတွက် အချိန်မရဘူးလို့၊ ပုဂံက ဟိုတယ်တစ်ခုဆီ သွားပြီး အပြန်ဝင်ခဲ့မှာလို့၊ အချိန်က နာရီဝက်လောက်ပဲရလို့၊ လေယာဉ်ထွက်ချိန်မှီအောင်ဆိုပြီး ရှိုးခဲ့”

“အေး...ရပြီ၊ ဟိုအစီအစဉ်ကရော”

ရှုမောက ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ မေးရတာ။ ခန်းကတော့ အေးဆေးသက်သာစွာပင်။

“ငါ့ဘက်က ရယ်ဒီပဲ”

အခုတော့ ရယ်ဒီမမက ဘယ်ရောက်နေလဲမသိ။ ရှော့ပင်း မော(လ်)ပြောပြီး ဘယ်ဆိုင်းမှာ စောင့်ဆိုတာ မပါ။ ဒီတော့ လျှောက် ပြီးရှာနေရတဲ့ ရှုမောမှ ခြေမတိလျှင် ဘယ်သူတို့မှာတုန်း။ ဒီကြားထဲ ခန်းက မှာထားသေးသည်။

“နင့်နောက်က အတွယ်အတာတွေကို တတ်နိုင် သလောက် ခြေရာဖျောက်ခဲ့”

ခြေရာဖျောက်မရ။ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်မှပဲ ရမည်လို့ အတည်မတွေးတတ်သော စိတ်က ရွဲ့တွေးရင်း...

နင်...ဘယ်မှာလဲ အံ့မခန်း။

အခန်း (၅)

“ဟေး...ရှုမော”

အင်္ကျီစင်တွေနားက လှမ်းခေါ်ရင်း လူလုံးပါ ထွက်ပြရသည်။

“ခန်း”

အခက်အခဲကြားက ရုတ်တရက် ကယ်တင်ရှင်တွေ့သူလို။ ရှုမောက ခန်းထံ အူယားဖားယား လျှောက်လာ။ ရှုမော ခြေတစ်လှမ်းချတိုင်း နောက်ပါးမှ ယိမ်းခါနွဲ့ယမ်းနေသော ဆံပင် ရှည်ကြီးကို ကြည့်ကာ ခန်းက အသည်းတယားယား။ ရင်တလှုပ်လှုပ်။ ထိုဆံပင်ရှည်ကြီးရဲ့ နောက်ပါးမှာ ရှုမောရဲ့ ဘော်ဒီဂတ်တွေ က တသီတသန်းကြီး။ ရှုမောဘေးနားမှာ ပုလုံးလုံးနှင့် အပြေးလိုက်လာတဲ့ အနော်ဟာ ခန်းအနား ရောက်ရောက်ချင်းပင်...

“အောင်မလေး...မမခန်းရယ်၊ အနော်တို့မှာ ရှာလိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်ကိုမောနေတာပဲ၊ ဆရာကလည်း ပြန်လာဖို့ ဖုန်းတွေ

ခဏခဏဆက်နေတာ၊ မမခန်းနဲ့ မတွေ့သေးလို့ဆိုပြီး မနည်းတောင်းပန်ထားရတာ”

“ဒီတစ်ခေါက် ဒက်ဒီဆီက ဖုန်းလာရင် ငါ့ကိုပေး၊ ငါနဲ့ ပြောမယ်၊ ဒက်ဒီကလည်း ရှုမောကို တွန့်တိုနေလိုက်တာ၊ ဝါးစားမှာ ကျနေတာပဲ၊ ဟွန်း”

ပြောချင်ရာပြောပြီး ရှုမောနောက်ပါးက ငမဲ့ညီနောင်ကို စိုက်ကြည့်တာလည်း ခပ်မာမာပင်။ ရှုမောကတော့ ခန်းရဲ့ အဲဒီလို ရဲရင့်ပြတ်သားမှုကို အားကျတာပင်။ ကြည့်လေ ခန်းအကြည့် အောက်မှာ ဟိုညီနောင်ဟာ ခေါင်းကြီးတွေငုံ့၊ မျက်လွှာတွေချပြီး ငြိမ်နေတာများ။ ဒက်ဒီထက်တောင် ပိုကြောက်နေသလို။ ရှုမောကို ကျတော့ ပြောသမျှ မနာခံဘဲ သူငယ်နှစ်စား ကလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်ထိန်းနေသလို ပုံစံတွေနဲ့။ ကလေးအကြိုက်တော့ လိုက်ပေးပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုး၍ သူတို့က ဘေးက ကြီးကြပ်တဲ့စတိုင်အပြည့်။ ထို့ကြောင့် ခန်းက ပြောတာ။

“နင်က နေရာတကာ အိမ်ညောင်ညက်နဲ့ ကလေးအထာတွေ လုပ်နေတာကိုး၊ လူလူချင်း ကြောက်ရတယ်ဆိုကတည်းက ရာဇဝင်ရိုင်းနေပြီ”

ခန်း ပြောတော့လည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပင်။ လူချင်းယှဉ်ရပ်နေတာတောင် ဆက်ဆံပုံက တခြားစီ။ အခုလည်း ခန်းက ကျေနပ်အားရအောင် ထိုညီအစ်ကိုအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ပြီးမှ...

“ဒက်ဒီက ရှုမောနားမှာ တကယ်ကပ်နေရမယ်လို့ မှာထားလား”

“ဟို...အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး မမခန်း”

“မျက်ခြည်မပြတ်စေနဲ့လို့ မှာတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆိုလည်း နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းကပဲ လိုက်လေ၊ အနောက်တော့ ငါတို့နဲ့လိုက်ခဲ့၊ အထုပ်ဆွဲရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမခန်း”

အဲဒါ...ခန်း တစ်ယောက်စီ ညွှန်ကြားသွားတာ ကွက်တိ။ ဒက်ဒီလူယုံတွေကလည်း ခန်းစကားကို မတော်လှန်နိုင်။ သူမတို့နောက်ပါးမှာ ကျန်ရစ်သည်။ ဒီတော့မှ ခန်းက သူမနှင့် လက်ချင်းချိတ်ရင်း...

“လာ...ရှုမော၊ ငါတို့ အဝတ်အစားဝယ်ရအောင်”

ဦးဆောင်ခေါ်သွားတာ အရောင်အသွေးစုံသော အင်္ကျီ ဆိုင်တွေဆီ။ ရှုမောဟာ ဘေးတိုက်မြင်နေရသော ခန်းကို ငေးရင်း ရင်ထဲ လေးလံမွန်းကျပ်လာသည်။ ခန်းနှင့်ယှဉ်လျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုမရှိတော့သလိုပင်။ ကြည့်လေ ခန်းဟာ ရှုမောနှင့် အရာ အားလုံး ဆန့်ကျင်ဘက်။ ကုတ်နားထိရုံဆံပင်ကို အထပ်ထပ်ညှပ် ထားကာ ရွှေညိုရောင် ဆိုးထားသည်။ မျက်ခွံနှင့် နှုတ်ခမ်းတို့မှာ နီညိုရောင်ဆေးသားတွေက စိုအိအိ။ ရှုမောလည်း ခန်းလိုပဲ ဒီနေ့မှ နီညိုရောင်တွေနဲ့ ပြင်ဆင်ခြယ်သလာတာပါပဲ။ ခန်းနဲ့ထပ်တူလှနေ

ပေမဲ့ ခန်းလောက်တော့ မရဲရင့်သလို။ ခန်းက နီညိုရောင် စပိုရှပ် GUCCI နှင့် အောက်က ဒူးဖုံး မီနီစကတ်အနက်။ လေဒီရှူးအနက် နှင့် အညိုရောင် ဘေးလွယ်အိတ်နှင့် အနက်ရောင် နေကာမျက်မှန်ကြီး ကို နဖူးစပ်အထိ ယင့်တင်ထားသေးသည်။ အို...ခန်းပုံစံက တကယ့် ကို စမတ်တကျ။ ကြွားကြွားလှလှ။

“ရှုမော...နှင့်အကြိုက်ရွေးဦး”

ပခုံးချင်းပစ်တိုက်ပြီး သတိပေးမှ ရှုမောက ခန်းအလှထဲ နစ်မျောနေရာမှ နိုးထသည်။

“ဟင့်အင်း...နှင့် ရွေးထားတာပဲ ဝတ်ကြည့်မယ်လေ”

“အိုကေ...ဒါပေမဲ့ ငါရွေးထားတဲ့အထဲမှာ နင်ဝတ်နေကျ ထဘီတော့ မပါဘူးနော်”

“ရပါတယ် ခန်းရဲ့၊ အင်္ကျီလေးတွေ ဝတ်ကြည့်တာပေါ့”

“လာ...ဒါဆို အဝတ်လဲခန်းဆီ သွားရအောင်”

ခန်းက ရှုမောကို မလွတ်တမ်း လက်ဆွဲခေါ်လာသည်။ ဈေးဝယ်သူတချို့ဟာ ခန်းတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို သိသိသာသာ ရော မသိမသာရော အကဲခတ်ငေးကြည့်ကြ၏။ တချို့ကတော့ စိတ်ထဲမထားနိုင်ဘဲ ဝေဖန်သံတွေက တနင့်တပိုး ထွက်ကျလာတာ အတိုင်းသားကြားရသည်။

“ကြည့်စမ်း...အမွှာညီအစ်မနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်ပဲ၊ တူတာ အရမ်းပဲနော်၊ အသားအရောင်ရော၊ ရုပ်ရည် အရပ်အမောင်း အကုန်ချွတ်စွပ်၊ စာရေးဆရာ အကြည်

တော်ရဲ့ စကားအတိုင်းပဲနော်၊ စွပ်ပြီးချွတ်တာနေမှာပါတဲ့၊ ဟိဟိ သူတို့မိဘတွေက ခွဲမရလို့နဲ့တူတယ်၊ တစ်ယောက်ကို ဆံပင်အရှည်၊ တစ်ယောက်ကို ဆံပင်အတိုထားခိုင်းတာနဲ့တူတယ်”

စကားသံတွေက လေအသင့်မှာ စီးမျောပြီး နားစည်ထိ ရိုက်ခတ်သည်။ ခန်းကတော့ အဝတ်လဲခန်းရှေ့ ရောက်တာနှင့် အနော်လက်ထဲက အင်္ကျီတွေကို လက်လွှဲပြောင်းယူရင်း...

“ဟွန်း...အမှူညီအစ်မချောချောကို နင်တို့ မန္တလေးမြို့ သူတွေ မမြင်ဖူးဘူးနဲ့တူတယ်၊ ကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်လုံးတွေ၊ ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာ လာကပ်မှာတောင် စိုးရတယ်၊ အနော် နင် ဒီအဝတ်စောင့်”

ရှုမောပါ ဆွဲခေါ်ကာ အဝတ်လဲခန်းဆီ နှစ်ယောက်သား ဝင်ရသည်။ ရှေ့ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ချပ်ထဲ၌ ရုပ်ရည်တူ၍ အပြင် အဆင် ကွဲပြားသော ရှုမောနဲ့ခန်းရဲ့ ပုံရိပ်က အထင်းသား။ ခန်းက ရှုမောပခုံးကို ပုတ်ပြီး...

“ဘာမှ တွေဝေမနေနဲ့ ရှုမော၊ ငါတို့ ဘဝပြောင်းဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ”

အဝတ်အစားတွေ ချွတ်လဲဟန်ပြင်သည်။ ရှုမောကတော့ ခန်းလောက် မပြတ်သားနိုင်ဘဲ မှန်ထဲပေါ်နေသော ပုံရိပ်နှစ်ခုကို အခါခါယှဉ်ကြည့်ကာ...

“ဖြစ်...ဖြစ်ပါ့မလား ခန်းရယ်၊ ငါက နင့်လို”

“ဖြစ်တယ်၊ ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလို့ နင်တောင်

ဆံပင်တွေ ညှပ်ပြီးပြီလေ”

ခန်း သတိပေးမှ ရှုမောက ပြူးပျာသွားသည့် မျက်ဝန်း ညိုကြီးတွေနဲ့...

“အေးနော်...ငါ့ဆံပင်တွေ မရှိတော့ဘူးပဲ”

“လုပ်ဟာ ရှုမော၊ အချိန်မရှိဘူး၊ အနော် မရိပ်မိခင် ငါတို့ အမြန်ထွက်ရမှာ၊ နင် ဘာမှမပူနဲ့၊ ရန်ကုန်မှ ငါ့စက္ကထရီက သင်္ဃန်းပြေးသား၊ နင်မသိသေးတဲ့ လုပ်ငန်းအကြောင်းတွေကို သူပြော ပြလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တာက ဘာမှအခက်အခဲမရှိဘူး၊ ငါ့အိမ် ငါ့အခန်း ကလည်း နင့်အိမ်နဲ့အခန်းပဲ၊ ပြီးတော့ မေမေကလည်း နင့်အမေ လေ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက နင့်လိုမှ လုပ်နိုင်ပါ့မလားလို့”

ခန်းက အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်ရင်း ရှုမောကို စိတ်ပျက်စွာ စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ သူမဝတ်ထားသော အင်္ကျီအား ရှုမောရင်ခွင် ဆီ ပစ်ပေါက်ထည့်ပေးရင်း...

“မလုပ်နိုင်ရင်တော့ နင်က ယောက်ျားဆရာကြီးနဲ့ စာဆက်သင်ပြီး ဆယ်တန်းဖြေ၊ ငါကတော့ မလုပ်နိုင်တာကို ကျိတ်မှိတ်ပြီး ခေါင်းမညိတ်ဘူး၊ မေမေနဲ့ဝေးတဲ့ မြန်မာပြည်အနှံ့ ခရီးထွက်ပစ်မှာ”

“ဟယ်...အဲဒါကျတော့”

“နင် မြန်မြန်ရွေး ရှုမော၊ အချိန်မရှိဘူး”

အလိုမကျတိုင်း စိုက်ခနဲကြည့်တတ်တဲ့ ခန်းရဲ့ မျက်ဝန်း ပြာတွေဟာ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ရှုမောကို ငြိမ်းချမ်းခြင်းမပေးစွမ်းနိုင်။ အမွှာညီအစ်မရယ်ဆိုပြီး အချင်းတိုင်တစ်ခုတည်းမှာ သန္ဓေတည်ခဲ့ တာတောင် ခန်းနဲ့ရှုမောရဲ့ ကွဲပြားချက်တွေက အများကြီး။ ခန်းရဲ့ မျက်ဆန်ဟာ မွေးရာပါ အပြာရောင်။ ရှုမောကျတော့ အညိုဖျော့ ရောင်။ ရှုမောဟာ အင်္ကျီတွေ စကတ်တွေကို ကျောခိုင်းလဲပစ်နေ ရင်းမှ...

“ခန်း”

“ခဏခဏ မခေါ်နဲ့၊ ဒီမှာ နင့်ရဲ့မြန်မာဝတ်စုံက ငါ့ကို အသက်ရှူကြပ်ရတဲ့အထဲ”

“အရေးကြီးတဲ့ဟာ”

“အင်း...ပြော”

ခန်းက ထဘီကို အပြီးသတ်တင်းနေအောင် ဆွဲဝတ်ရင်း ဒီဘက်လှည့်ကာ ရှုမောကိုယ်ပေါ် စကတ်ကို ပုံကျအောင် ဆွဲချ ပြုပြင်ပေးရသေးသည်။ ရှုမောကတော့ ဒူးဖုံးရုံ စကတ်တိုတိုနှင့် မနေတတ်မထိုင်တတ်သလို ပေါင်ပွတ်လိုက်၊ လည်ပင်းပွတ်လိုက် နှင့် မျက်နှာကြီးနီလျက်။

“နင့်စကတ်ကလည်း တိုလိုက်တာ”

“နင်လဲဝတ်မယ်ဆိုလို့ ငါ့မှာရှိတဲ့ အတိုတွေထဲက အရှည် ဆုံးကို ရွေးဝတ်လာတာ”

“ဟယ်...ဒါ အရှည်ဆုံး”

“ကဲ...မချော နင် အရေးတကြီး ပြောမယ်ဆိုတာ ဒီစကတ်ကိစ္စလား”

စိတ်မရှည်ဟန်နှင့် ဖြတ်မေးသည်။ မရှိတဲ့အချိန်ထဲ လှလှ နေရပါသည်ဆိုမှ ရင်သပ်ရှုမောက လျှာခပ်ရှည်ရှည်။ ရှုမောက တော့ သူမစိတ်မရှည်တာကို ဟီးခနဲ ရယ်ပြရင်း...

“မဟုတ်ဘူးဟ၊ မျက်လုံးကိစ္စ ပြောမလို့၊ နင့်မျက်လုံးနဲ့ ငါ့မျက်လုံးက”

“တွေးမနေနဲ့၊ ငါ့မျက်ကပ်မှန် တပ်လာတယ်၊ နင့်ကို ငါ ဖုန်းထဲမှာကတည်းက မျက်ကပ်မှန်တပ်နည်း၊ ဖြုတ်နည်း သင်ပေး ထားတယ်လေ၊ နင် မလေ့ကျင့်ထားဘူးလား၊ အိမ်မှာ”

ခန်းက ဆရာကြီးအထာဖြင့် တပည့်တစ်ယောက်ကို စစ်ဆေးသလို မေးတာမှ မျက်မှောင်ကြီးကျုံ့လို့။ ရှုမောကလည်း ဒီလောက်အထိတော့ သည်းမခံနိုင်။ ကိုယ်က မတတ်သည့်အပေါ် ဆရာတင်ထားပါတယ်ဆိုမှ လိုတာထက်ပို၍ ဟိန်းဟောက်နေလျှင် တော့ ငဲ့ခဲရန်စိတ်ကူးမရှိ။ လွတ်မြောက်ရာ ရှာကြသူအချင်းချင်း ဖိနှိပ်ဖို့တော့ မလို။ ထို့ကြောင့် ခန်းအား ခပ်တည်တည်ပင် စိုက် ကြည့်ပြီး...

“ငါ့အဲဒီလောက်ထိ မတုံးဘူး ခန်း၊ သေချာကျင့်ထား ပြီးသား၊ ပေး နင့်မျက်ကပ်မှန် အပြာရောင်”

“ရော...ဒီမှာ”

သူမရဲ့ အိတ်ညှိကြီးထဲမှ မျက်ကပ်မှန်ဖူးကို ဆောင့်အောင့်

ပြီး ရှုမောလက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ ရှုမောက အခုမှ အသွင်ပြောင်းသွားသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်ရင်း မျက်ဝန်းပါပြာထွက်သွားသော ရုပ်အား သဘောကျမဆုံး။ ပြုံးကြည့်မဲ့ကြည့်လုပ်ပြီးမှ...

“ဖိနပ်လည်း လဲပြီးပြီ၊ ရော့ ဒီမှာ ငါ့ဖုန်း၊ ခန်း အခန်းထဲက မီရီဘယ်ဘက် အံ့ဆွဲထဲမှာ ဒက်ဒီအကြိုက်ဆုံး ဟင်းအမယ်တွေနဲ့ ချက်နည်းတွေပါ ငါထည့်ထားတဲ့ မန်မိုရီကတ်ရှိတယ်၊ နင်လက်တော့(ပ်)ထဲထည့်ပြီးရှာ၊ တချို့ဟင်းတွေဆိုရင် အနော် ချက်တတ်တယ် သိလား”

“အေးပါ၊ အဲဒီလောက်တော့ ငါ လှုပ်ရှားတတ်တယ်၊ နားကပ်လဲတပ်ရဦးမယ်”

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ”

ရှုမောက ကပျာကယာ စိန်ပွင့်လေးထောင့်ပုံနားကပ်ကို ခန်းလက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ ခန်းက သူမနားကွင်းအဝိုင်းကြီးအား ရှုမောကို ကမ်းပေးသည်။ နားကပ်တွေ အပြိုင်အဆိုင် တပ်နေကြတုန်းပဲ...

“ဒုန်း...ဒုန်း မမခန်း...ရှုမော”

နှစ်ယောက်စလုံး ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အကြည့်နှစ်စုံက ခိုင်းခနဲဆုံသွားပြီးမှ ခန်းက...

“ပြော...အနော်”

“မပြီးသေးဘူးလားလို့၊ အနော် စောင့်နေရတာ ကြာလှ

ပြီ”

“အေး...ပြီးပြီ၊ ခဏနေဦး”

ဟန်မပျက် ခန်းက အော်ပြီးမှ...

“နင် အရင်ထွက် ရှုမော၊ အခုချိန်ကစပြီး နင်က အံ့မခန်းနော်”

“အေးပါ”

ရှုမောက ခေါင်းညိတ်ကာ လက်ဝါးတစ်ဖက် ဖြန့်ရင်း

“မေမေ့ဒက်ဒီ ပြန်ဆုံစည်းရေး”

ရှုမော လက်ဖဝါးပေါ် ခန်းက လက်ဝါးတစ်ဖက်ထပ်ကာ

“အံ့မခန်း ငွေယာကျားမရရေး”

နောက် လက်ဖဝါးတစ်ဖက် ထပ်တင်ပြန်သည်။

“ရှုမော ဆယ်တန်းမဖြေရေး”

နောက်ဆုံး လက်ဖဝါးတစ်ဖက်နဲ့အတူ...

“မိသားစုအတူတကွ ပေါင်းစည်းရေးအတွက်”

ပြိုင်တူ ရေရွတ်သည်။ ထို့နောက် အသွင်ပြောင်းထားသော တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ငေးကာ ရယ်မောမိတာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်။

“ငါထွက်တော့မယ် ခန်း”

အံ့မခန်းအသွင်ယူထားတဲ့ ရှုမောက ပြောလျှင် ခန်းက လက်လှမ်းဆွဲထားကာ...

“နင့်ဆံပင်ကြီး”

သတိပေးသည်။ ဒီတော့မှ ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့ အံ့မခန်း အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားသော ရှုမောက ခေါင်းမှဆံပင်တုကြီး အား ခန်းကို ချွတ်ပေးရသည်။ ခန်းက ပုံကျအောင် ဆံပင်ကြီးကို စွပ်ချပြီးမှ...

“ငွတ်လပ်(ခံ) ရှုမော”

“မိတူး...ပါ ခန်း”

နှုတ်ဆက်ကာ အဝတ်လဲခန်းထဲမှ ထွက်တော့ တစ်ပြိုင်တည်း။ အားလုံးရဲ့အမြင်မှာ သူမတို့နှစ်ယောက်ဟာ သမားရိုးကျ အမွှာညီအစ်မ။ ဒါပေမဲ့ ခန်းနဲ့ရှုမောကတော့ ပြောင်းလဲသွားသော အသွင်သစ်၊ အမြင်သစ်နှင့် လောကကြီးအား ငေးမောနှုတ်ဆက်ရင်းက...

တစ်ခါတစ်ရံမှာ အပြောင်းအလဲလုပ်ရတာလည်း ရင်ခုန်စရာတော့ အကောင်းသား။

အခန်း (၆)

“မင်းတကယ် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီပေါ့ ဟုတ်လား ကိုလူ”

သူက ပြီးလျက်နှင့်ပင် အနီးကပ်မေးခွန်းတွေထုတ်နေသော အခန်းဖော် ဇော်ထက်အား မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ လပ်ရေ(ချုံ)ထဲ အင်္ကျီထပ်တွေ စီရိတ်ညှိလိုက်ပြီး...

“စာသင်တဲ့ဆရာက မေမြို့ကနေ မန္တလေးဆင်းပြီး စာသင်တာပဲကွာ၊ အဲဒီလောက်အထိ ထူးဆန်းဖွယ်ရာ ဖြစ်နေလို့လား”

“ဖြစ်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းလုပ်သမျှ ငါတို့အတွက် အံ့ဖွယ် သုတချည်းပဲ”

ဇော်ထက်က သူ့ခုတင်ဘေးစွန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း စကားဆက်သည်။ လူစွမ်းကောင်းကတော့ ပြန်လှန်မချေပနိုင်။ သူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေဖြစ်သော ဒီတောရင်မှစ၍ အာဖတာရှိတ်အထိ

အဝတ်သေတ္တာထောင့်စွန်း၌ စီရိထည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်း အခု ဘော်ဒါမှာ အချိန်ပိုင်းဆရာ လုပ်နေတာ မင်းအဖေ သိသွားတယ်ဆိုတာနဲ့ နေရာပြောင်းဖို့ စဉ်းစား တယ်။ အဲဒီမှာ စားသောက်ဆိုင်တွေ နယ်အနှံ့ဖွင့်ထားတဲ့ ဦးသွင်ညို က သူ့သမီးစာသင်ဖို့ ကမ်းလှမ်းတယ်။ မင်းက လက်ခံတယ်ဆို တော့”

“အေးလေ...ဒါ အထူးအဆန်းမှ မဟုတ်တာ”

“ကိုယ့်အဖေအရင်းက ကိုယ့်သားရှိတဲ့နေရာသိတာပဲကွာ၊ မင်း ထွက်ပြေးစရာမှမလိုတာ”

“ထွက်ပြေးတာမဟုတ်ဘူး”

အဖြေအတူ မေးကြောကြီးတွေ တင်းခနဲ ကားတက်သွား တာ ဇော်ထက် တွေ့ရသည်။

“အဖေအယူအဆတွေနဲ့ ငါက မညီညွတ်ဘူး၊ တိုက်ဆိုင် မှုမရှိတဲ့ အတွေးအခေါ်သမားချင်း တွေ့ရင် ဆက်ဆံရေးက ညက် ညောမယ် မင်းထင်လား”

စိုက်ခနဲ ကြည့်မေးလာတဲ့ လူစွမ်းကောင်းကြောင့် ဇော်ထက်မှာ အဖြေမရှိ။

“ဒါကတော့ကွာ၊ ငါက မင်းကို ဘော်ဒါက မပြောင်းစေ ချင်လို့ပြောတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာ မင်းက အခြေကျနေပြီမဟုတ် လား”

“အခြေကျချင်ရင် ခြေချရာနေရာမှာပဲ တည်မြဲအောင်နေ

ဖို့က ခက်တဲ့အလုပ်မှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ ဦးသွင်ညိုရဲ့သမီး ရင်သပ်ရှုမောကို တပည့် မွေးဖို့ဆိုတာလည်း လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးနော်”

လူစွမ်းကောင်းက ပြုံးသည်။ မျက်ခုံးထူတန်းတန်းအောက် က သိမ်းငှက်ရဲ့စူးရှသော မျက်ဝန်းမျိုးရှိသူတွေဟာ ဆုံးဖြတ်ပြီးတိုင်း ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်တတ်ပါသတဲ့။ ဒါ စာတွေထဲမှာ ဇော်ထက် ဖတ်ဖူးတာ။ လူစွမ်းကောင်းကတော့ ခေါင်းမာသည့် ကြန်အင် လက္ခဏာတွေက တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်။ နှုတ်ဖြောင့်တာ၊ ထူထဲတဲ့ နှုတ်ခမ်းတို့အား တင်းတင်းစေ့ထားတတ်တာနှင့်တကွ လေးထောင့် ကျသော မွေးရိုးက မျက်နှာကို အနားသတ်ပေးထားတော့ တည်ငြိမ် ပြီး အေးစက်တဲ့သဏ္ဌာန်က အပြည့်။ ဒီကြားထဲ တဖွတ်ထိုးဆန် သေးသည်။ ပဟေဠိများစွာနဲ့ အေးတိအေးစက် နေတတ်သူကိုမှ ဇော်ထက်က သံယောဇဉ်တွယ်မိသည်။ ဆူးခင်းလမ်းမှာ မီးနင်းပြီး မသွားစေချင်။ အခု ရင်သပ်ရှုမောဆိုတာက တကယ့်မီးခဲမလေး လေ။

“ငါကလည်း လွယ်တဲ့အရာတွေကို စိတ်မဝင်စားလို့ ငဲ့တောင်မကြည့်ဘူး ဇော်ထက်”

“ရင်သပ်က ဒီမှာလည်း ဘော်ဒါနေဖူးတယ်”

“ကြားပြီးပါပြီ၊ အဲဒီ ကလေးမလေးရဲ့ ကောင်းသတင်း တွေ”

ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးရင်း လူစွမ်းကောင်းက မပွင့်တပွင့် ပြောသည်။

ကြားစကတော့ သူမယုံခဲ့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘုန်း ဖြစ်နိုင် ပါ့မလားလို့ ဒွိဟတွေဖြင့် နားထောင်ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ပြောသူက တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။

“တစ်ခါက သူ့ကိုစာမေးတဲ့ ဆရာမ တင်တင်ဝင်းရဲ့ အိတ်ထဲ ဖားတွေ ဖမ်းထည့်ထားတာရော၊ ဆရာမမများ ပိုက်ဆံ အိတ်နှိုက်ရင်းက ထွက်လာတာ၊ ဖားတွေလို့ အလန်လွန် ရှောင်(ခံ) တွေရပြီး ဆေးရုံတောင် တစ်ပတ်တိတ် တက်ယူရတဲ့အထိပဲ။ အဲဒီ လောက်အထိ ဆိုးလာတော့ ငါတို့ဘော်ဒါမှာ ဆက်ထားလို့မဖြစ်ဘူး လေ။ ကျောင်းထုတ်ဖို့လာပြောတော့ သူ့အဖေကြီးကလည်း တောင်းပန်တာ တအားပဲ။ အဲဒီတုန်းက စာမေးပွဲဖြေဖို့ တစ်လ လောက်ပဲ လိုတော့တာလေ။ ငါတို့က ငဲ့ညှာပြီး ဆက်ထား ရင်လည်း ဆရာတွေ ဒုက္ခရောက်မယ်၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ လည်း သူက လစ်ရင်လစ်သလို ချောက်ချတာကိုး၊ အဲဒါနဲ့ အများ နဲ့တစ်ယောက်ဆိုတော့လည်း သူပဲ စတေးရတာပေါ့၊ အဲဒီနှစ်က လည်း သူကျတာပဲ။ ဒါတောင် ငါတို့က အကျင့်ပုတ်ပြီး ကျောင်း ထုတ်လို့ဆိုတဲ့ သတင်းက ထွက်လာသေးတာ၊ ရင်သပ်ရှုမောဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင်ပဲ သူလုပ်သမျှ ရင်ကိုဖိပြီး ရှုစား၊ သေချာ တယ် ပြီးရင် မောကျန်ခဲ့မှာ”

မြင်တောင်မမြင်ရသေး သတင်းကြားရုံနဲ့ သူ့မှာ မောပြီး ကျန်ရစ်တာ တကယ်။ ဒီအချက်တွေကြောင့်ပဲ ဦးသွင်ညိုဟာ သူ့အား လှိုက်လှဲစွာ စာသင်ရန် ကမ်းလှမ်းခဲ့သလားမသိ။

“သမီးကို ဆရာလက်ထဲ အပ်ပါတယ်”

ပြောလာချိန်တုန်းက သူ့အံ့သြသွားသည်။ အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခုနဲ့ သူ ဘော်ဒါဆောင်က ခွင့်ယူပြီး မန္တလေးသွားဖြစ်သည်။ မန္တလေးမှာ သူ့အလုပ်ကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်အောင်စီစဉ်ရင်း ကျုံးတစ်ပတ် နံနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်ဖြစ်တာ သူ့အကျင့်။ ထူးပြီး ကျန်းမာရေးလိုက်စားတာမျိုး မဟုတ်ပေမဲ့ အကျင့်ပါနေသော မျက်လုံးဟာ နံနက်ငါးနာရီဆို ဆက်အိပ်ရန် တိုက်တွန်းမရတော့။ အိပ်မရမဲ့အတူတူ လမ်းလျှောက်ရင်းက ဦးသွင်ညိုနဲ့သူ ဆုံတွေ့ခဲ့ ကြ၏။ နှုတ်ဆက်သူ ပေါများလှတဲ့ ဦးသွင်ညိုအား သူက တအံ့ တသြ ငေးကြည့်နေစဉ် သူ့အကြည့်ကို ဦးသွင်ညိုက မိသွားခဲ့ပြီး လူစွမ်းကောင်းဘေးနား လာဝင်ရပ်ကာ...

“မောင်ရင်က မန္တလေးသား မဟုတ်ဘူးနဲ့တူတယ်၊ ဧည့်သည်ဖြစ်ဟန်တူရဲ့၊ ဟုတ်စ”

မေးဆတ်ပြီး အပြုံးနဲ့ နှုတ်ဆက်တော့ လူစွမ်းကောင်းဟာ စိတ်ထဲခန့်မှန်းပြီးသား။ ဒီလူကြီးဟာ ဗေဒင်ဆရာလား၊ အကြား အမြင်ရသလားပေါ့။ မန္တလေးဆိုတာကလည်း နာမည်ကြီး ဝေဒ ဆရာကြီးတွေရဲ့ ဇာတိဖြစ်တတ်တာပဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ပြုံးမိရင်း ထရက်စုအနက်ကို ဘေးစင်းအဖြူရောင်လှိုင်းနဲ့ ထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်ထားတဲ့ လူကြီးအား ခုခနဲကြည့်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဧည့်သည်ပါ”

“ဪ...ဘယ်မှာတည်းတုံးကွ”

“မန္တလာဟိုတယ်မှာပါ”

ဖြေပေမဲ့ လူကြီးက စကားမဖြတ်သွားဘဲ...

“ဘယ်ကလာတာတုန်း”

“ပြင်ဦးလွင်ကပါ”

“ပြင်ဦးလွင် ဘယ်နားမှာ နေသတုန်းက”

“ - - - လမ်းပါ”

တရစပ်မေးခွန်းတွေထုတ်နေသည့် လူကြီးကြောင့် အဲဒီတုန်းက သူ့မှာ လေ့ကျင့်ခန်းတောင် ကောင်းကောင်းမလုပ်ရ။ မန္တလေးရဲ့ ရာသီဥတုဆိုတာလည်း နေထွက်တာနဲ့ ပူတိပူလောင်ကြီး။ လူစွမ်းကောင်းဟာ အပူဒဏ်ကို မခံစားချင်၍ ဒီနေရာက ခွာချင်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အပြုအမူဟာ တစ်ဖက်လူကြီးပေါ်လည်း ရိုင်းပျာကျမည်ကို စိုးရိမ်ရသေးသည်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေက သူ့အား မှတ်ချက်ချပေးခဲ့တာ။

“မင်းက ဖေဖေကလွဲရင် တစ်လောကလုံးနဲ့ သင့်မြတ်တဲ့ကောင်”

လူကြီးကတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို အသေအချာ စဉ်းစားနေရာမှ...

“ဟ... - - - လမ်းဆိုတော့ မင်း အဲဒီကဘော်ဒါကို သိမှာပေါ့”

ဒီတစ်ခါတော့ လူစွမ်းကောင်းဟာ သွားဖြူတန်းတွေပေါ်အောင် လှစ်ခနဲ ပြုံးပြရင်း...

“ကျွန်တော်က ဘော်ဒါဆောင်ရဲ့ အချိန်ပိုင်းနည်းပြဆရာပါ”

မိတ်ဆက်အပြီးမှာတော့ လူကြီးဟာ သူ့အား မန္တလေးသားဆိုတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကို အတင်းခေါ်။ ဘရိတ်ဖတ်(စ်)နဲ့ ဧည့်ခံရင်း သူ့သမီးကို ထိုးအပ်တော့တာပင်။ လူစွမ်းကောင်းဟာ ပြင်ဦးလွင်မှာ သူရှိမှန်းသိသွားတဲ့ ဖေဖေစက်ကွင်းက ရုန်းထွက်ချင်တာရယ်။ ကိုယ်ဝါသနာပါရာ ဆရာအလုပ်ကလည်း အသင့်မို့ လူကြီးတောင်းဆိုတာကို လွယ်လင့်တကူ ခေါင်းညှိတ်ခဲ့တာ။ ဒီရောက်မှ သူ့သွားသင်ပေးရမဲ့ ကျောင်းသူဆိုတာ ရင်သပ်ရှုမောမှန်းလည်း သိရော ဆရာ၊ ဆရာမတွေဟာ အချင်းချင်း လက်တို့ပြီး သူ့ကို တားမြစ်ကြတော့တာပင်။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးသွင်ညိုက ပြောခဲ့တာ။

“ရင်သပ်ရှုမောရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီက ဘော်ဒါမှာရှိနေတုန်း”

ရင်သပ်ရှုမောရဲ့ နာမည်ကြီးပုံကတော့ တကယ့်ဆလံသရမည့်ပုံပင်။ သူမဂုဏ်သတင်းဟာ ပဲရစ်ဟီ(လ်)တန်လိုပင် မကောင်းသတင်းနဲ့ ကျော်စောတာ။ ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင်က ထိုသတင်းတွေကိုပဲ ဂုဏ်ယူနေတာမျိုးလား။ ဒါပေမဲ့ လူစွမ်းကောင်းရဲ့ အတွေးကတစ်မျိုး။ လူဆိုးဖြစ်ဖြစ် လူကောင်းဖြစ်ဖြစ် ကမ္ဘာမြေကြီးက ထမ်းထားရတာချင်း အတူတူပဲမဟုတ်လား။

“မင်းတော့ မရိုးတော့ဘူး ကိုယ့်လူ”

အဆက်အစပ်မဲ့ ပြောသော ဇော်ထက်စကားကြောင့် သူက
သေတ္တာအဖုံးကို အပြီးသတ်ပိတ်ရင်း...

“ပြောပါဦး...နားထောင်ကြည့်ရအောင်”

“မင်း...ရင်သပ်ရှုမော့ကို ခိုက်သွားပြီလား”

“ကိုယ့်တပည့်ကို မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ကိုယ့်တပည့်ပေမဲ့ စတိတ်ကျောင်းသူမှ မဟုတ်တာ၊
ဒီလောက် အော့ကြောလန်ကို အားလုံးက တားနေတဲ့ကြားက မင်း
စာသွားသင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာဆိုတော့ ထင်စရာက ဒီအကြောင်း ပဲ
ရှိတော့တယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ လူစွမ်းကောင်းက ခေါင်းလှန်ချကာ
ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်း...

“မင်းတို့ပြောတဲ့ သတင်းကြီး ရွှေမင်းသမီးကို အခုထိ
ငါ မမြင်ဖူးသေးဘူး”

“တကယ်”

မျက်လုံးကြီးပြုံးပြီး မယုံနိုင်သလို မေးတဲ့ ဇော်ထက်ကို
သူက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ဇော်ထက်ကတော့ သူ့အား စိုက်ကြည့်
ရင်း ရုပ်က မချို့မချဉ်ဖြစ်လာကာ

“မင်း မတွေ့ဖူးသေးလို့ပါ။ တွေ့ရင် ခိုက်မှာသေချာ
တယ်၊ ရင်သပ်ရှုမော့ရဲ့ စရိုက်ဆိုးနဲ့ သူ့အလှက တကယ်ထပ်တူ
အချိုးကျတယ်၊ သူက အစွန်းရောက်ဝါဒီနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့
နတ်သမီး”

လူစွမ်းကောင်းက မဲ့ပြုံးတစ်ပွင့်နဲ့ နားထောင်နေသည်။
စိတ်ထဲမှာတော့ ကန့်ကွက်နေမိတာ သူ့အသိဆုံး။ ငါ့အာရုံခြောက်
ပါးစလုံးမှာ ခံစားလို့ရတာ ငါ့နတ်သမီးပဲလို့ ပြောချလိုက်ရင်တော့
ဇော်ထက်တင်မက ဒီဘော်ဒါတစ်ခုလုံးရှိ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက
အံ့သြခြင်းတွေ ပွေ့ပိုက်ပြီး သူထံရောက်လာမှာ မြင်ယောင်သေး
သည်။ လူစွမ်းကောင်းဆိုတာ သူတို့အမြင်မှာ ရိုးသားအေးဆေး
သော၊ တည်ငြိမ်အေးစက်သောလူ။ ဒီလိုလူမှာ ရင်ခုန်သံနဲ့ ဖွဲ့တည်တဲ့
နတ်သမီးတစ်ပါးရှိတယ်ဆိုရင်။

အမည်မသိ နတ်သမီးပင်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၇)

“အိုကေ...ဒီမှာ ငါးခြောက်ထောင်းကြော်၊ သီးစုံကုလားဟင်းက မီးဖိုပေါ်တင်ထားဦးမယ်၊ ဒါမှ အပူငွေ့မပြယ်မှာ၊ ဒါက ကြက်သားကို ပျားရည်ထဲနှစ်ပြီး ကြော်ထားတာ၊ နီရဲပြီး မွေးချိုနေမှာပဲ၊ အစိမ်းကြော်က အသဲအမြစ်နဲ့ ရောကြော်ထားတာ၊ ဒီမှာ ပဲပုပ်ထောင်း၊ ရှမ်းအစားအစာလေ၊ စပ်စပ်လေး၊ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အချို့တွေ အဆီခွံတွေနဲ့ ယဉ်ပါးလာတဲ့လျှာတော့ ငါ့ပဲပုပ်ထောင်းနဲ့ တွေ့ရင် တစ်ခါတည်း လျှာလည်ရုံမကဘူး လူပါလည်သွားရမယ်”

ရှုမောက တစ်ယောက်တည်း အပစ္စုန်ကြီး တကားကားနှင့် ဟင်းခွက်တွေကို ထမင်းစားပွဲပေါ် စီစီရီရီချသည်။ ကိုယ့်ဝါသနာကိုက သွေးကြောထဲ စီးမျောနေသလားမသိ။ မီးဖိုချောင်ထဲက အိုးတွေခွက်တွေ မြင်ရတိုင်း ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ချင်တဲ့စိတ်ဟာ သွေးထဲမှ ဖျိုးဖျိုးဖျစ်ဖျစ် မြည်သံပေး၍ နိုးထလာ

ပြီးသား။ ဒီအိမ်က ရှုမောအတွက် သိပ်ပြီးထူးထူးခြားခြားဟန်ဆောင်နေစရာမလို။ ဟိုတယ်နှင့် ခရီးသွားကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်ထောင်ထားသော မေမေဟာ ဒီလိုပွင့်လင်းရာသီဆို အင်မတန်မှ အလုပ်များတာမျိုးလေ။ ပြည်တွင်းမှ ခရီးသွားမည့်သူတွေရော၊ ပြည်ပက ဝင်ရောက်လာသည့် တိုးရစ်အများအပြားအတွက် ဧည့်လမ်းညွှန် စီစဉ်ပေးရတာနှင့် သူတို့သွားရောက်လည်ပတ်ချင်သော မြန်မာနိုင်ငံ၏ အထင်ကရ နေရာများဆီ ပို့ဆောင်ပေးရန် အစီအစဉ်ဆွဲရတာနှင့်ပင် မအားလပ်တော့။ မိုးလင်းကထွက်ပြီး မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်သည်။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်မှာက မန္တလေးမှာလို အိမ်အကူ အနော်တို့ ဘာတို့လိုမျိုး ရှိတာမဟုတ်။

“ငါနဲ့မေမေ နှစ်ယောက်တည်းပဲလေ၊ တခြားလုပ်စရာ ကိစ္စဝိစ္စမှ မများတာ၊ အိမ်ကထွက်ပြီး ဟိုတယ်ရောက်တာနဲ့ ထိပ်တန်းစားဖိုမှူးတွေရဲ့ လက်ရာက လက်ဖျောက်သာတစ်ချက်တီးလိုက်၊ တရုတ်အစားအစာ၊ ယူရိုပီယံဖုဒ်၊ အိန္ဒိယအစားအစာ၊ ကိုရီးယားစတိုင်၊ ဂျပန်အစားအသောက်၊ မလေးရှား၊ ထိုင်းအစားအစာ အကုန်ရပြီးသား၊ မြန်မာအစားအသောက်လောက်ကတော့ စာဖွဲ့နေစရာမလိုဘူး”

ခန်းက ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ ဒါတောင် အိမ်မှုရေးရာကျွမ်းကျင်တဲ့ ရှုမောက အတွန်တက်ပြီး....

“အစားအသောက်ကတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ အိမ်ဆိုတာ လူနေရင်တော့ အနည်းနဲ့အများ ညစ်ပတ်မှာပဲ၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့

နင်နဲ့မေမေရဲ့ အဝတ်အစားတွေ လျှော်ဖွပ်မီးပူတိုက်ဖို့၊ ပြီးတော့ ရန်ကုန်အိမ်က အကျယ်ကြီး ခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းဖို့”

“ဟား...ဟား ရှုမောရယ် နင်တော့ သွားပြီသိလား၊ ကမ္ဘာပတ်လာတဲ့ သင်္ဘောသား ဒက်ဒီနားမှာနေပြီး နင့်အတွေး အခေါ်တွေက update ကိုမဖြစ်ဘူး၊ လက်ညှိုးလေးတစ်ချက် ကွေးရုံနဲ့ ကမ္ဘာမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ သိရတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ အဲဒါတွေ မလိုတော့ဘူး၊ မေမေနဲ့ငါက မနက်စောစောထတယ်၊ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရင်း ယောဂကျင့်ရင်းက ခြံထဲက ရေပန်းခလုတ် တွေ ဖွင့်ထားရုံပဲ၊ ပန်းတွေ မြက်ခင်းတွေအတွက် အလိုအလျောက် ရေဖြန်းပေးမဲ့ ရေပန်းစနစ်ရှိတယ်လေ၊ ငါတို့ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီး တာနဲ့ ခလုတ်ပိတ်ရုံပဲ၊ အချိန်ကုန် လူပင်ပန်းသက်သာတယ်၊ အဝတ်အစားတွေက တစ်ပတ်တစ်ခါ လောင်ဒရီပို့တာပေါ့ဟဲ့”

“အိမ်သန့်ရှင်းရေးကျတော့ နင်ကိုယ်တိုင်လုပ်တာပေါ့- ဟုတ်လား ခန်း”

“နီး...စိတ်မဝင်စားဘူး၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဟိုတယ် ဝန်ထမ်းသန့်ရှင်းရေးတွေက အလှည့်ကျ လာလုပ်ပေးတာ၊ အိမ်ရောက်ရင် နင်သိလိမ့်မယ်၊ တကယ့် ဖိုက်စတားဟိုတယ်ရဲ့ အပြင်အဆင်နဲ့ မခြားဘူးဆိုတာ”

အကြီးအကျယ် ကြော်ငြာခန်းဖွင့်ထားသော ခန်းတို့အိမ်ဟာ ဟိုအရင် သူမရောက်ခဲ့တာနဲ့တောင် မတူပါ။ အခန်းတိုင်းမှာ နံရံ ကပ် ပန်းအိုးတွေထဲမှာ ကြာရှည်ခံပန်းတစ်မျိုးထိုးထားတာ။ နေ့သ

မရွေး မှန်ချပ်ကြီးတွေမှာ လိုက်ကာတွေ အပြည့်ကာထားပြီး မီးတွေ ဖွေးထိန်အောင် ထွန်းထားတာ။ အဲကွန်းရဲ့ အေးစိမ့်တဲ့လေအတု၊ မီးအလင်းရောင်ရဲ့ နေအတုထဲမှာ ရှုမောက ရောက်ခါစမို့ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်ခဲ့လေးတာ။ နေတာကြာလာတာနဲ့အမျှ အရာရာဟာ အသားတကျတော့ ဖြစ်သွားသား။ အခုချိန်အထိ အသားတကျ မဖြစ်သေးတာက ခန်းလို နံနက်စောစော မထတတ်ခြင်းပင်။ ဒါကို မေမေကတောင် ကြည့်မရစွာနှင့်...

“မနက်စောစောထဖို့ ညည်း ပျက်ကွက်နေတာ ကြာပြီ နော် ခန်း၊ အစားအသောက်ကျတော့ မဆင်ခြင်၊ အိပ်ချိန်လည်း မထိန်းတာပဲ၊ လေ့ကျင့်ခန်းပါ မှန်မှန်မလုပ်ရင် လူက အဆီတက် ပြီး အလေးချိန် တိုးလာလိမ့်မယ်၊ အခုတောင် မေမေ ကြည့်ရတာ ခန်းကုတ်ပိုးတွေ တက်လာသလိုပဲ”

ရှုမောမှာ ရယ်ကျဲကျဲနှင့်သာ အသာငြိမ်နေရသည်။ ခန်းလုပ်သော ယောဂတွေ ဘာတွေကို ရှုမောမှ မလုပ်တတ်တာ။ ဒက်ဒီနဲ့ နေစဉ်ကတည်းက...

“အဆီကျအောင် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တယ်ဆိုတာ မိန်းမ ပေါ့တွေရဲ့ အလုပ်၊ ဒီမှာ မြန်မာမိန်းမမှန်ရင် တစ်နေ့တစ်နေ့ မီးဖို ချောင်ထဲမှာ ထိုင်လိုက်ထလိုက် ထလိုက်ထောင်းလိုက်နဲ့ အဆီကျ ပြီးသား၊ ထူးပြီးချစရာမလိုဘူး”

ကျောခိုင်းဆန့်ကျင်ထားတဲ့ မူဝါဒကွဲတွေကြားမှာ ရှုမောလို ပဲ ခန်းရော ဘယ်လောက် အခက်တွေ့မလဲလို့တွေးရင်း မြင်းခွာရွက်

ကို နုတ်နုတ်လေးတွေရအောင် လှီးသည်။ ထို့နောက် အဆင်သင့် စီမံထားသော အဆာပလာတွေကို မြင်းခွာရွက်ပေါ်ဖြူးပြီး...

“ဧည့်သည်အတွက် ပြင်ဆင်ထားရင်းနဲ့ ငါပါသွားရည် ကျလာပြီ”

“သွားရည်ကျလည်း စားလို့ရတာပဲ”

နောက်က ထွက်လာတဲ့အသံ။

“ဟင်”

ခနဲ တအံ့တဩ ရေရွတ်ကာ ရှုမောက ချာခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ထမင်းစားခန်းအဝကို ပခုံးစွန်းနဲ့ ခပ်နဲ့နဲ့မှီထားသူ တစ်ယောက်။

“ရှင်...ရှင်က”

ချက်ပြုတ်လက်စတန်းလန်းမို့ လက်ညှိုးထိုးမေးတဲ့လက်မှာ တောင် တစ်ခါသုံးလက်အိတ် စွပ်လျက်သား။

“ကိုယ်က...သူရဲကောင်းပါ”

ခေါင်းညွတ်ပြီး မိတ်ဆက်သူဟာ အနက်ရောင် တီရှပ် လက်ရှည်။ အနက်ရောင် ဂျင်းတစ်ထည်နဲ့ အပေါ်မှ အဖြူရောင် ဝှေ့(စ်)ကုတ် ခါးတိုလေးထပ်ဝတ်ထားတာမို့ ဖြူဝင်းနေသော အသား အရေအား ပိုမိုနုစိုသွားစေသယောင်။ ခေါင်းအမောမှာ အနက်ရောင် နေကာမျက်မှန်ကြီးအား ဆွဲချွတ်တာမို့ စူးရှတဲ့ မျက်ဝန်းတွေက အကာအကွယ်မဲ့စွာ သူမထံ စိုက်ရောက်လာသလို ခံစားရသည်။

“ရှင်ကို မေမေတို့ သွားကြိုတယ်လေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး

ဒီရောက်လာတာလဲ”

“သူရဲကောင်း”ဆိုတဲ့ နာမည်ကြားပြီးကတည်းက ရှုမောက အလိုလိုသတိဆွဲပြီးသား။ ဒါ အံ့မခန်းနဲ့ လက်ထပ်ရမဲ့သူ ဆိုတဲ့အသိကြောင့်သာ စိတ်ကိုတင်းထားပေမဲ့ ရှုမောဟာ နဂိုကတည်းက ယောက်ျားသားတွေနဲ့ ရင်းနှီးစွာ မဆက်ဆံတတ်သူ။ တစ်ပါးသူအား ချောက်ချလုပ်ကြံရမည့်နေရာတွင် ထူးချွန်သလောက် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် စကားတောင် စေ့စေ့ကြည့်မပြောရဲသူ။ အခု ကိုယ်က မကြည့်ပေမဲ့ သူရဲကောင်းဆိုသော အနီယောက်ျားကတော့ ရှုမောကို ကြည့်တာ စေ့စေ့စပ်စပ်။

“အင်း...လေဆိပ်မှာ အန်တီမနဲ့ တွေ့တယ်၊ အရေးတကြီး ဧည့်သည်ကြိုစရာရှိလို့တဲ့၊ လေဆိပ်မှာပဲ ဆက်နေခဲ့တယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီအိမ်ထဲကို ရှင်က”

စိုးရိမ်စိတ်ယှက်သမီးနေတဲ့ မျက်ဝန်းပြာတွေဟာ ရဲရင့်ခြင်းတွေမရှိ။ တစ်ချက်တစ်ချက် အရောင်ရင့်သွားတဲ့ မျက်နှာဟာလည်း ဖျတ်ခနဲ အရောင်ဖျော့သွားချိန်မှာ နူးညံ့ခြင်းတွေ ဖြန့်ခင်းထားတာ သူရဲကောင်းတွေရသည်။ လွဲချော်ခြင်းလား သူမသိ။ သေချာတာကတော့ ကြားထားသော သတင်းအရ အံ့မခန်းဟာ ရဲရင့်ထက်မြက်သော ခေတ်ရဲသမီးပျို။ မာန်မာနကြီးသော ဘုရင်မစိတ်ဓာတ်ရှိသူတဲ့။ ကောင်းက တွေးရင်းငေးရင်းနှင့် ထမင်းစားပွဲရှိ ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ဝင်ထိုင်ရင်း...

“ခြံတံခါးဖွင့်ရမဲ့ လျှို့ဝှက်နံပါတ်ကို အန်တီမက ပြောပြ

ခဲ့တယ်”

“ဪ”

ဒီတော့မှ ဘဝင်ကျသွားသလို သက်ပြင်းလေးကိုတံ့ရှိုက်
တာလည်း ကောင်းက မျက်ဝန်းထောင့်စွန်းမှ မြင်နေရသည်။

“ကိုယ့် အိမ်အဝယ်က ခေါ်တယ်၊ မင်းမကြားလို့ ဖြစ်မှာ
ပါ”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ခြံတံခါးဖွင့်တဲ့ နံပါတ်ကလည်း
မေမေနဲ့ခန်းပဲ သိတာဆိုတော့ စိတ်ချလက်ချ နေမိလိုက်တာ”

ရှုမောက အလိုက်သင့်ပြန်ပြောရင်း သူ့အကြည့်စက်ကွင်း
က ရှောင်ထွက်ရန် ကြိုးစားမိသည်။ လက်အိတ်တွေကို ချွတ်ပြီး
အမှိုက်ပုံးထဲထည့်ကာ သူ့ထံ လှည့်မကြည့်ဘဲ...

“ရှင်...ထမင်းစားတော့မလား”

“အစီအစဉ်တော့ မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းချက်ထားတာ
တွေမြင်ရတော့ စားချင်လာလို့၊ မင်းက ထမင်းဟင်းချက်တတ်သွား
ပြီလား၊ ကိုယ်သိထားတဲ့ အံ့မခန်းက”

“ဟင့်အင်း...မချက်တတ်ပါဘူး”

ချက်ချင်းလှည့်ပြီး ဖြေပုံက အလောသုံးဆယ်။ သူက
စိုက်ခနဲကြည့်တော့ မရွံ့မရဲနှင့် မျက်လွှာချသွားပြန်သည်။

“အော်ဒါမှထားတာတွေကို ပန်းကန်ထဲ ပြင်ဆင်ပေးရဲ့
ပါ”

တုန်ခါနေသည့် ရင်ဘတ်ထဲက ရိုက်ပုတ်မှုကြောင့် ရှုမော

ရဲ့ အသံတွေရော နှုတ်ခမ်းသားတွေပါ ပွင့်ဟတုန်ယင်နေသည်။
သူ့ကို စတွေ့လိုက်ကတည်းက ရင်ခွန်သံတွေဟာ ကသောင်း
ကနင်း။ သူ့အကြည့်တွေ လက်ခံရမိပြီဆိုလျှင် လူက အရိုင်းဆန်
စွာ ဖရိုဖရဲဖြစ်ရစေမြဲ။ ရှုမောကသာ ကမ္ဘာပြိုမတတ် တုန်လှုပ်
ချောက်ချားနေတာ သူ့ကြည့်ရတာတော့ အင်မတန်ကို သက်သောင့်
သက်သာရှိတဲ့ ပုံစံမျိုး။ ရှုမော ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ထမင်းစားပွဲမှာ
အကျအနထိုင်ပြီး စားသောက်နေပုံက တကယ့်ကို ဘာညီငြိမ်စွာပင်။
ရှုမောမှာသာ သူ့အတွက် လိုအပ်တာတွေ ပြင်ဆင်ပေးရင်း သူ
မမြင်နိုင်အောင် သူ့အား အခါခါခိုး၍ အကဲခတ်ရသည်။ မျက်ခုံးနှစ်
ဖက်ဟာ ရှိသင့်တာထက် ပိုပြီး ထူထဲနက်မှောင်သည်။ မျက်လုံး
နည်းနည်း မှေးသလိုရှိပေမဲ့ တိုစိပ်စိပ် မျက်တောင်တွေက ကော့နေ
တာမို့ နည်းနည်းပြီးလိုက်လျှင် ရယ်ပြီးရိပ်ဖြစ်သွားတတ်သည်။
တစ်နည်းဆိုရလျှင် သူက မျက်နှာချိုသူပေါ့။

“အား...အရမ်းစားကောင်းတာပဲ၊ ထည့်ပါဦး၊ နောက်
တစ်ပန်းကန်”

အတွေးစကိုဖြတ်ပြီး သူ့ပန်းကန်ထဲ ထမင်းခူးထည့်ပေး
သည့် လက်ချောင်းဖြူနုတွေကို ကောင်းက ငေးရင်း...

“ကိုယ်ထင်ထားတာနဲ့ မြင်နေရတာ တခြားစိပ်”

“ရှင်”

ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်တော့ ကောင်း နီးကပ်စွာ တွေ့ရတဲ့
မျက်ဝန်းပြာ။ ဆံပင်တိုကပ်ကပ် လန်လန်လေးတွေ။ ပလက်တီနမ်

နားကွင်းဝိုင်းကြီးကြီးတွေ။ တကူးတက မမှတ်ထားဘဲ ရင်ထဲ
ဒိုင်းခနဲဝင်ရောက်သွားတာက ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသလို။ အလိုက်မသိ
သော မျက်ဝန်းတွေက သူမထံမှ တော်တော်နဲ့ လွှဲဖယ်မရ။ ကောင်း
သတိဝင်လာတဲ့အခါ သူမမျက်နှာဟာ ဆေးရောင်ရင့်နေပြီ။

“ဆောရီး”

ကောင်းက သူ့အကြည့်ရိုင်းအတွက် တောင်းပန်ပြီးမှ
ထမင်းပန်းကန်စီ အကြည့်ပြန်ပို့ထားသည်။ ဇွန်းခက်ရင်းနှင့် ထမင်း
ဖြူကို အကြောင်းမဲ့ ရွှေ့နှောက်နေပြီးမှ...

“ကိုယ်ကြားထားတာ မင်းက မိန်းမဆန်ဘူးဆိုလို့၊ အခု
တော့ လက်သည်းရှည်ထားပြီး ဒီခိုင်းဖော်ထားတဲ့အထိဆိုတော့
ကိုယ်ထင်သလောက် မင်း မဆိုးသေးဘူးပဲ”

“အယ်”

ရှုမောက ကိုယ့်လက်သည်းတွေကို ဖြတ်စရာနေရာရှာပြီး
မှ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတဲ့ စိတ်ကိုထိန်းရင်း...

“မိန်းကလေးပဲ၊ သူ့သဘာဝနဲ့သူပေါ့”

“အင်း...ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီသဘာဝထဲမှာ အချိန်တန်
ရင် လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာလည်း ပါတယ်နော်”

“ရှင်”

သူက ဇွန်းခက်ရင်းကို ချလိုက်ရင်း...

“မင်းနဲ့ကိုယ် လက်ထပ်ရမယ်လေ၊ အဲဒါကို သိတယ်
မလား”

“ဟုတ်...သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုမှတွေ့ကြတော့”

“ကိုယ်ကလည်း အခုလို မလောပါဘူး၊ အသိလေးတစ်ခု
ခေါင်းထဲထည့်ထားတော့ ဘာမဆို ကြိုတင်ပြင်ဆင်လို့ရတာပေါ့”

“ဘာကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှာလဲ” လို့ ရှုမောက မမေးရဲ့။
ဒီလူရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားဟာ မပြောရဲသောစကား ရှိဟန်မတူ။ ရှုမော
အတွက်သာ မကြားရတာတွေ ဖြစ်လာနိုင်သည်။ သူက ပြောချင်
ရာပြောပြီး စားပွဲမှ ထရပ်သည်။ ပြီးတော့ ရယ်မြူးရိပ်သန်းသော
အကြည့်ဆန်းများဖြင့် ရှုမောအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ခုလို စဉ်းစိတ်ကျေတာ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ရှင် ပြန်တော့မလို့လား”

သူက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်စုံနှိုက်ရင်း ထမင်းစားခန်း
ဝအထိ ခပ်မတ်မတ် လျှောက်သွားသည်။ မြင့်မားသောအရပ်နဲ့
ခပ်မိမိ လမ်းလျှောက်ဟန်က စတိုင်ကျနေတာကို ရှုမော မငြင်း
နိုင်။ သူကတော့ အခန်းဝရောက်မှ ခေါင်းငဲ့နောက်လှည့်ကြည့်ကာ

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပြန်လာဦးမှာ၊ ပစ္စည်းတွေကို သူငယ်
ချင်းတွေက သယ်သွားလို့လေ၊ သူတို့နဲ့ အရင်ပြန်တွေ့ပြီး ပါတီပေး
ရဦးမယ်၊ မြန်မာမြေပြန်နင်းတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့၊ အန်တီမကို
ပြောပြလိုက်၊ အရင်က ငြင်းခဲ့တဲ့အစီအစဉ်ကို အခုလက်ခံပါတယ်
လို့”

“ဘာအစီအစဉ်လဲ”

သိလိုစိတ်ဟာ အမြဲ အဲဒီလို။ ဘရိတ်ဖမ်းမရခင် နှုတ်ခမ်း

ဖျားက ခုန်ထွက်သွားပြီ။ သူကတော့ ရယ်ဟဟနှင့် မျက်မှန်တပ်ရင်းက...

“ဒီအိမ်မှာ ကိုယ်လာနေမဲ့ အစီအစဉ်”

ရှုမောဟာ ကြားကြားချင်း ရပ်ထားတဲ့နေရာမှာပဲ လူက မင်သက်သွားမိ၏။ သူကတော့ ရှုမော ဖြစ်ပျက်သွားပုံကို ရိပ်မိသည့်ပုံနှင့် မျက်တောင်တွေ စင်းချ၍ ပြုံးကာ...

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ၊ ကိုယ်ပြန်လာမှာပါလို့”

ပြောပြီး နှုတ်ဆက်ထွက်သွားတဲ့ပုံက သက်သောင့်သက်သာ။ ရှုမောမှာသာ အိမ်အဝယ်လည်း လိုက်မပို့။ ဘာနဲ့ပြန်မှာလဲ ဘာဘာညာညာ စကားလည်း မဆိုဖြစ်ဘဲ...

“သူ...ဒီမှာလာနေမှာ”

လို့ ရေရွတ်ရင်း ရင်သပ်ရှုမောတစ်ယောက် သူရဲကောင်းနဲ့တွေ့မှ တကယ့် ရင်သပ်ဖြစ်ခဲ့ရတာပင်။

အခန်း (၈)

“ဟာ...ဟေ့...ဟေ့...မင်း”

ပါးစပ်ကလည်း အသံစုံထွက်သွားသည်။ တစ်ပြိုင်နက် လူကလည်း ကိုယ့်ဆီ ဦးတည်လာတဲ့ကာကို စွေခနဲ ခုန်ရှောင်ပြီး သားဖြစ်သွား၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း လူစွမ်းကောင်းထံ အာရုံတွေ စိုက်လာသည်။ မစိုက်ရှိရိုးလား။ စောစောက ရွှေညိုရောင် ဒက်ဘယ်(လ်)ကပ်ကားကြီးက သူ့ရှေ့ရှိ ရေဗွက်ကို ဖြတ်နင်းပြီးမှ သူထံ ဝင်လာတာဆိုတော့ ပန်းနုရောင် ရှုပ်လက်ရှည်၊ အနီရင့်ရောင် ပုဆိုးကွက်စိပ်ကလေးမှာ ဗွက်တွေက မြင်မကောင်းအောင် စင်ပြီးသား။ လူစွမ်းကောင်းက အဝတ်သေတ္တာတွေထိ ပေရေသွားတဲ့ ရွှံ့စက်တွေကို လက်နဲ့ ခါချဗွတ်သပ်ပစ်ရင်းက...

“သွားပါပြီကွာ၊ အကုန်ပေးသွားပြီ၊ သူများအိမ်ကို ဆရာအနေနဲ့ ဝင်တဲ့လူက ဒီလိုပေကျနေမှတော့ သွားပြီဟေ့၊ မင်း ဘယ်လိုမောင်းတာလဲကွ”

မကျေမနပ်နှင့် ကားမောင်းသူကို လှမ်းရန်ထောင်သည်။

တကယ်ဆို သူ့ကြောင့် ဖြစ်သွားတာပဲ။ အမြန်ဆင်းလာပြီး တောင်းပန်သင့်တာ မဟုတ်ဘူးလား။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ဒယ်ဘယ်(လ်)ကပ်ကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်နေစဉ် မောင်းသူဘက်မှ ကားတံခါးတစ်ဖက် အရင်ပွင့်လာ၏။ ထို့နောက် လူစွမ်းကောင်း တွေ့လိုက်ရတဲ့သူက...

“ဟင်”

ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရန်ထောင်မည့် နှုတ်ခမ်းများလည်း အလိုအလျောက် ပိတ်ကုန်၏။ ကားပေါ်က ဆင်းလာသူဟာ ခါးစပ်ထိ နွဲ့ဖြာဝဲကျနေသော ဆံနွယ်ရှည်တွေနှင့်။ ခရမ်းရင့်ရောင် လည်ဟိုက်ခါးတိုအင်္ကျီက လက်တိုအမျိုးအစားဖြစ်ကာ သူမကိုယ်ပေါ်မှာ ချပ်ကပ်နေ၏။ ခရမ်းရင့်ရောင် ထဘီပေမဲ့ ဒူးဆစ်နားလောက်ကစပြီး အဝါနုရောင်ချိတ်လေးတွေ ရစ်ထားတာမို့ ဝတ်ထားသူဟာ ဗမာဆန်ဆန် ခေတ်မီတဲ့အသွင်တစ်မျိုးနဲ့။

“မင်း...မင်းက”

အနားရောက်လာတဲ့ သူမကို တအံ့တဩ မေးခွန်းထုတ် ဟန်ပြင်စဉ် အညိုဖျော့ မျက်မှန်ကြီးအား ဆွဲချွတ်ကာ...

“ရင်သပ်ရှုမောပါ၊ လူစွမ်းကောင်းထင်ရဲ့”

“အာ...ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ရင် ကားပေါ်တက်”

ပြောပြီး ဆတ်ခနဲ လှည့်ထွက်သည်။ ခါးစပ်နားဆီမှာ ဆံပင်တွေက အရှိန်ပြင်းစွာ လှုပ်ခါသွားပုံက ဘုရင်မနောက်ပါး ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်နေရတဲ့ မင်းခစားတွေလိုလို။ လူစွမ်းကောင်း

က ကဗျာဆန်သော သူမအလှအား ကြာရှည်ခံစားခွင့်မရ။ လပ်ရေ(ချ်)ဆွဲပြီး ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်ရသည်။ သူမက ကားပေါ်ရောက်နှင့်ပြီကိုး။

“နောက်ခန်းက တက်ပါ”

လေသံကိုက ခပ်ပြတ်ပြတ်။ မျက်နှာကလည်း တင်းတင်းမို့ လူစွမ်းကောင်းကလည်း ဘာအပိုစကားမှမဆို။ သူမပြောတဲ့ အတိုင်း လိုက်လုပ်ရုံပင်။ ကားပေါ်ရောက်ပြီး လူတောင် နေရာမယူရသေး ကားက ဆောင့်ထွက်တာများ ပရမ်းပတာ။ လူစွမ်းကောင်းက ထိုင်ခုံကျောမှီဆီ လန်ကျသွားပြီး ခြေနစ်ချောင်းကို မိုးပေါ်ထောင်တော့မတတ်။

“ဟေ့...ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါကွ”

“ဒီလိုပဲမောင်းတတ်တယ်”

ပြောရင်း ရှေ့ကကားကို ဝေါခနဲ ကွေ့ကျော်သည်။ လမ်းကြောင်းပေါ် ငြိမ်ငြိမ်မသွားဘဲ ရှေ့မှာရှိသမျှ ကားတွေ ဆိုင်ကယ်တွေအား ကွေ့ဖြတ်ကျော်တက်သည်။ သူမကားရှေ့တို့နေ့နေ့သွားနေသော ကားတွေဆိုရင်

“တောက်...ငါ အရှိန်တင်ပြီး နောက်ဖင်ကို ဝင်ဆောင့်ပစ်လိုက်ရ၊ ဒီကားစုတ်တော့ တစ်စစီ ကြွေကျတော့မှာပဲ”

လမ်းအကွေ့ဆိုလည်း အရှိန်မလျှော့ဘဲ ကွေ့၏။ မီးပျိုင့်မီးဝါကို ရအောင်ဖြတ်သည်။ သူမကိုကြည့်ရတာ ကားမောင်းနေတာနဲ့မတူ။ တိစိဂိမ်းထဲက ကားပြိုင်ပွဲတစ်ခု ဝင်ကစားနေသလိုပဲ။ လက်နှစ်ဖက်ဆန့်ပြီး စတီယာရင်ကို မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ကာ အကြည့်က

ရှေ့မှန်မှလွဲ၍ ဘယ်ကံမှ စိတ်မဝင်စားတဲ့ပုံ။ လူစွမ်းကောင်းမှာသာ ကားလက်ကိုင်ကွင်းကို မြဲမြဲကိုင်ထားရင်း မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားရ သည်။ ပါးစပ်ကလည်း ပွစိစိဖြင့် ရှိသမျှ အသက်ကယ်ဂါထာတွေ ကုန်ရော။ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ရွတ်ရတာ။ ဒီလောက် လက်ကိုင် ကွင်းကို ကိုင်ထားတာတောင် လူက ဟိုသီချင်းထဲကလို ဖြစ်နေပြီ။

“ဟိုဘက်တိုးလိုက်၊ ဒီဘက်တိုးလိုက်”

ဆိုတာမျိုး။ ရင်တမမနဲ့ စီးလာပြီးမှ...

“ဟိ...ဟိ”

သံရှည်ဆွဲ ဟွန်းတီးသံကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်၏။ အရင်တွေ့တာက အနက်နှင့်အဝါ ရောစပ်ထားတဲ့ ခြံတံခါးကြီး။ အတွင်းက လူတစ်ယောက်က ခပ်ပျာပျာ ပြေးထွက်ပြီး ဘေးဆွဲ တံခါးအား လျော့ခနဲ ဖွင့်ပေးသည်။ ဒီတော့မှ မြင်ကွင်းက ရှင်းလင်း သွားကာ ဆင်ဝင်မြင့်မြင့်နဲ့ အိမ်ဖြူကြီးက မျက်စိထဲ တိုးဝင်လာ၏။ အိမ်ကြီးက နန်းတော်ကြီးတမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတာ ဟီးထနေ သည်။ ကွန်ကရစ်တိုင်လုံးကြီးတွေကို အလှူဖော်ဆောင်ထားတဲ့ အိမ်ကြီးက ဘယ်နှထပ်မှန်းမသိ။ ဝရန်တာလည်းမရှိ။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်မိုးပေါ်မှာတော့ ထီးကျားကြီးတစ်ခုနှင့်။ ဒီဘက်ထောင့်စွန်းမှာ စတီးဒန်းစင်လေးတစ်ခု။ ခေါင်မိုးကြီးရဲ့ ဟိုးဘက်ထောင့်စွန်းမှာ အစိမ်းရောင် ပိုက်ပါးပါးကို အမိုးလုပ်ထားပြီး ထိုအောက်မှာတော့ အလှူပန်းပင်တွေ ဘာတွေ စိုက်ပျိုးထားဟန်ရှိသည်။ တိုက်ကြီးရဲ့ မျက်နှာစာမှာက အင်မတန် စိမ်းစိုသော မြက်ခင်းပြင်ကြီးက

တကျယ်တပြော။

“ဦးသွင်ညိုက မန္တလေးရဲ့ တကယ့်မျက်နှာပုံပဲကွ။ မြို့အနှံ့မှာ သူရဲမန္တလေးသား စားသောက်ဆိုင်တွေရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတွေမရှိဘူး၊ ပန်းကုံးမရှိဘူး၊ လူတွေကို သူ့ဆွဲဆောင်တာ တစ်ခုတည်း၊ အရသာကောင်းတဲ့ အစားအသောက်တွေနဲ့လေ၊ နဂိုက သူက သဘောသား ချို(ဖဲ)ကွက်”

ဒါ လူစွမ်းကောင်း ကြားထားတဲ့ ဦးသွင်ညိုရဲ့သတင်း။

“ကဲ...ဆင်းလို့ရပြီ”

“ဗျာ”

ရုတ်တရက် ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်မို့ ကားရပ်သွားတာသိ ပေမဲ့ သူမ ဘာပြောလိုက်မှန်းမသိ။ ထို့ကြောင့် ဗျာခနဲထူးကာ သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေတာ အူတိအူကြောင်။

“ကျစ်...ကျီလဲပဲ”

ခန်းက ခေါင်းမောပြီး စိတ်ပျက်တကြီး ရေရွတ်သည်။ ထို့နောက် စိတ်ရှုပ်လျှင် လုပ်နေကျအတိုင်း ဆံပင်တွေကို လက်ငါး ချောင်းနှင့် ထိုးဖုမည်ကြံပြီးမှ လေထဲမှာပင် ကိုယ့်လက်ကို ပြန်တန် ထားရ၏။ မဖြစ်ဘူးလေ။ ကိုယ်က ဆံပင်အတုကြီးကို။ ကျွတ် ထွက်သွားမှ အခက်တွေ့နေရမည်လို့ တွေးရင်း အခုထိ အူတိအူ ကြောင်ရပ်နဲ့ ငေးဆဲ လူစွမ်းကောင်းဆိုသူအား...

“ဒီမှာ...ရောက်ပြီ၊ ဆင်းလို့ရပြီပြောတာ”

“ဗျာ...ဪ ဟုတ်ကဲ့”

ပြောပြီး ဆင်းလာတော့လည်း လူချည်းပင်။ ခန်းက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ရှင်သေတ္တာပါ ဆွဲလေ၊ ဒီအိမ်မှာက ကိုယ်ထူကိုယ်ထဲ၊ ပဒေသရာဇ်စတိုင် လုပ်လို့မရဘူး၊ အခိုင်းအစေတွေ ကူညီမဲ့လူတွေ မရှိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သေတ္တာကို လှမ်းဆွဲသည်။ ခန်းက အိမ်ရှေ့ဆီ ဦးဆောင်ဝင်ရင်း မကြားတကြားဖြင့်...

“အလကား...အောင်ကြုံကြုံနဲ့”

ဒက်ဒီကတော့ မနက်အိမ်က မထွက်ခင်ကတည်းက အခါခါ မှာသွားခဲ့တာ။

“ဆိုင်က ဒက်ဒီ မသွားမဖြစ်လို့သွားတာ ရှုမော၊ ဆရာက အသစ်နော် ရှုမော၊ ပြီးတော့ တနယ်တကျေးက လာသင်ရတာ၊ သူ့ကို နေထိုင်စားသောက်မှု ဘာတစ်ခုမှ မလိုအပ်စေနဲ့၊ ဧည့်သည်လည်းဖြစ်တယ်၊ ဆရာလည်းဖြစ်တယ်၊ ကိုယ်က နှစ်ဆတိုးပြီး ဧည့်ဝတ်ကျေရမယ်၊ ကြားတယ်နော်၊ ပုံစံပေးတာတို့ ဗရုတ်သုတ်ခ လုပ်တာတို့ ဒက်ဒီ ဘာမှမကြားချင်ဘူး”

ခန်းက စိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးသား။ ဒက်ဒီ မကြားချင်တာ မကြားရအောင် ဒင်း ပြန်မပြောရဲအောင် နှိပ်ကွပ်ထားမှဟူ၍ဖြစ်သည်။ အခုလည်း ဖိနပ်ကိုချွတ် တစ်ဖက်စီ ပစ်စ

လတ်ခတ် ချွတ်ပစ်သည်။ သူ့အမြင်မှာ ရင်သပ်ရှုမောဟာ မနိုင်မိန်းမ။ တကယ့် အော့ကြော့လန်မဆိုပြီး စိတ်ပျက်ကာ ထွက်ပြေးသွားအောင်။ ဒါပေမဲ့ ခန်းထင်ထားတာ တလွဲကြီး။ သူက သားရေညှပ်ဖိနပ်ကို သေချာချွတ်ရင်း ခန်းရဲ့ လဲတစ်ဝက် ထောင်တစ်ဝက် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကိုတောင် သူ့ခြေထောက် အကူအညီနဲ့ စီရီပေးလိုက်သေး။ ခန်းက ဟွန်းခနဲ မဲ့ရွဲရင်း ဒီတစ်မျိုးမရလည်း နောက်တစ်မျိုးပေါ့။ ပေးစရာ သင်ခန်းစာတွေ တစ်ပုံကြီးလို့ စိတ်ထဲက ကြိမ်းဝါးရင်း...

“အနော်”

ရင်ထဲမှာလည်း အာခေါင်ခြစ် အော်ငိုချင်တဲ့စိတ်က တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ကြည့်စမ်း အစဉ်သဖြင့် လွတ်လပ်မှုကို ကြိုက်သော ခန်းကျမှ ခေါင်းကဆံပင်အတူကြီးကြောင့် ဇက်ကြောတွေတက်၊ ခေါင်းကြီးလေး၊ လူကိုထုပ်ထားသလို စည်းထားတဲ့ ဗမာဝတ်စုံတွေကြောင့် ခန်းက အသက်ရှူမဝရတဲ့ အထဲ ပုံတုံးတုံးနှင့် ခပ်အူအူ ဒီဆရာကြောင့် လူက အသက်တိုသွားကိန်းတွေ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

ဪ...ယောက်ျားမယူချင်တဲ့ဒုက္ခ။ ဒီလောက်ကြီး သလားလို့ ကိုယ့်ရင်ကိုယ်ထုပြီး ငိုချင်းသာ ချပစ်ချင်တော့တာ။ ခက်တာက ငိုရအောင် မျက်ရည်မလွယ်တာက ကိုယ့်ဝါသနာမို့။

အခန်း (၉)

“စား...သူရဲကောင်း၊ သိတဲ့အတိုင်းပဲ အန်တီတို့က သားအမိနှစ်ယောက်တည်းရှိတာဆိုတော့ တကူးတကကြီး အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်မစားတော့ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ ဒီလိုရာသီမျိုးက ဟိုတယ်နဲ့ ခရီးသွားလုပ်ငန်းရှင်တွေအတွက် အလုပ်ပိတ်တဲ့ရာသီလေ၊ အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်ဖို့က အဆင်မပြေ၊ အချိန်ရပြန်တော့လည်း ခန်းနဲ့အန်တီက တစ်ယောက်မှ အချက်အပြုတ် တော်ကြတာမဟုတ်ဘူး”

မေမေကတော့ ရှုမောကို အံ့မခန်းအထင်နဲ့ စွတ်ပြီး ဂုဏ်တွေဖော်နေတာ။ ရှုမောက ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် မလုံမလဲ။ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ သူက ရှုမော ချက်ပြုတ်နေတာ မြင်သွားသလား ဆိုပြီး သူရဲကောင်းကို ခိုးကြည့်သည်။ ရှုမောအား ပြန်အကဲဖမ်းတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ တန်းတိုးတာမို့ ရှုမောက လက်ထဲက ဟင်းခတ် ဇွန်းကြီးကို အလန်တကြား လွှတ်ချမိသည်။ ကြွေရည်သုတ်ဇွန်းကြီး မို့ ဟင်းသောက်ပန်းကန်လုံးကြီးနဲ့ ထိခတ်ပြီး ထွက်လာတဲ့အသံက

အကျယ်ကြီး။

“ဟဲ့...ဟဲ့...အမလေး၊ လန့်လိုက်တာ ခန်းရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဇွန်းက”

“လွတ်ကျသွားတာ မေမေ၊ ခန်းအကြောင်း မကောင်း တာတွေ လျှောက်ပြောနေတာကို”

ချော်လဲရောထိုင်နှင့် ပြောမိပြောရာ စကားက နှုတ်ခမ်းဖျား မှ ပြေပြစ်စွာ ထွက်ကျသွားသည်။ ဒါတောင် မကျေနပ်ခြင်း အဖျားခတ်အဖြစ် သူရဲကောင်းထံ မျက်စောင်းက ဝှေ့ခနဲထိုးပြီးသား။ မေမေကတော့ ရှုမော ဖြစ်ပျက်နေပုံကို ဂရုမစိုက်ဘဲ...

“မကောင်းကြောင်းပဲ ရှိရမလား၊ ဒီလူနဲ့ဒီလူ လက်ထပ် ပြီး အတူနေကြမဲ့ဥစ္စာ၊ အခုကတည်းက သူ့အကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်း သိထားရမှာပေါ့”

“ဟွန်း...သူ့အကြောင်းဖြင့် ဘာမှမသိဘဲနဲ့”
ရှုမောက နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး ပန်းကန်ထဲ မုန့်ဟင်းခါးမွှေရင်း မကြားတကြားပြောသည်။ ဒါကို ခုံချင်းကပ်ထိုင်နေသော သူရဲ ကောင်းကလည်း ကြားဖြစ်အောင် ကြားသွားကာ...

“ကိုယ့်အကြောင်း သိချင်ရင် အန်တီကို အကုန်မေး၊ ကိုယ့်အဖေက အန်တီကို အားလုံးပြောပြထားပြီးသား၊ ကိုယ်က မိဘစကားနားထောင်တဲ့ သားလိမ္မာလေးဖြစ်ကြောင်းရယ်၊ အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်း ပီသတယ်ဆိုတာရယ်၊ မိန်းမချောချောလေး တွေကို သစ္စာရှိရှိနဲ့ ချစ်တတ်တယ်ဆိုတာရယ်”

ကြားရသော နားကြောတွေ ရှိန်းခနဲ ထူပူသွားသည်။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ကြောင်းကြိုက်ကြောင်း အပြောခံရတာ ပထမဆုံးမို့ ရှက်စိတ်က ငယ်ထိပ်ထိ ဆောင့်တက်သွားသည်။ ဇွန်းကို ယန်းကန်ထဲ ဆောင့်ခနဲပစ်ချပြီး သင်းအား မျက်လွှာပင့်ကြည့်ကာ...

“ရှင်...က”

ရှက်ရမ်း ရမ်းတော့မည့် အချိန်မှာပဲ လေးထောင့်စားပွဲ ရှည်ကြီးရဲ့ ထိပ်ဖက်အစွန်းမှာထိုင်နေတဲ့ မေမေက စစ်အေးတိုက်ပွဲကို မသိလိုက်ဘဲ...

“ဘယ့်နှယ်လဲ သူရဲကောင်း၊ အန်တီတို့ ဟိုတယ်က မုန့်ဟင်းခါးလက်ရာ”

“အရမ်းကောင်းပါတယ် ခင်ဗျ၊ ဒါ မြောင်းမြမုန့်ဟင်းခါးလို့ ခေါ်မလားအန်တီ”

“အေးကွဲ့...ဟုတ်တယ်၊ သူက ငါးခူနဲ့ချက်တာ၊ အချိုက ငါးကရတဲ့ဓာတ်ဆိုတော့ ဟင်းရည်သောက်တိုင်း အရသာက လျှာဖျားစွဲကျန်ခဲ့တာမျိုး၊ အန်တီက မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်ဆို ပျစ်ပျစ်ကြီးလည်း မကြိုက်ဘူး၊ ငရုပ်ဆီတွေ အရမ်းဝေနေတာမျိုးလည်း သဘောမကျပြန်ဘူး၊ အန်တီနဲ့ ခန်းအကြိုက်ချက်ခိုင်းထားပေမဲ့ သူရဲကောင်းက ကြိုက်ပါ့မလားလို့”

သူက ပြုံးမြဲမြဲပြုံးကာ မေမေအား ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

“ကြိုက်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ လက်ရာကလည်း ပြောစရာမရှိ

ပါဘူး၊ အံ့မခန်းလက်ရာအတိုင်းပါပဲ”

“အံ့မယ်”

နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး နောက်တစ်ချီ မျက်စောင်းထိုးတော့ သူက ရှုမောကို မျက်စိတစ်ဖက်တောင်မှိတ်ပြသေးတာ။ မေမေက တော့ ရှုမောနဲ့သူ့အား စားပွဲထိပ်မှာ ထိုင်အကဲခတ်ကာ တသောသော ရယ်မဆုံးရှိနေပြီး...

“အခုမှ တွေ့ကြလို့ အန်တီက သားနဲ့သမီးကို စိမ်းနေမယ်မှတ်တာ၊ ကောင်းတယ်၊ ဒီလို စဟယ်နောက်ဟယ်ဆိုတော့ ပိုရင်းနှီးသွားတာပေါ့၊ သူရဲကောင်း နေရေးထိုင်ရေးရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် အန်တီ၊ ပထမတော့ အန်တီအိမ်မှာ လာနေမလို့ပဲ၊ မလို့လားတဲ့သူက ရှိနေတော့”

“ရှင်နော်...စကားထဲမှာ ခန်းကို ဆွဲမထည့်နဲ့”

“မဆွဲပါဘူး၊ မင်းနဲ့ကိုယ် အဝေးကြီး”

“သူရဲကောင်း”

ရှုမောက ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ခေါ်သောအခါ သူက မျက်ခုံးပင့်လျက် စိုက်ကြည့်ပြီးမှ မေမေဘက်လှည့်ပြီး စကားပြောသော မျက်နှာက အပိုးကျိုးကျိုး၊ မှင်သေသေ။ ဟွန်း...တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့လူ။

“အဆင်မပြေရင် အိမ်မှာလာနေပါ၊ တော်ကြာ မင်းအဖေက ဖုန်းဆက်ရင် သူ့သားလေးကို အန်တီက ပစ်ထားတယ်ဖြစ်နေ

ပါဦးမယ်”

“ဖေဖေကို သေချာရှင်းပြထားပါတယ် အန်တီ၊ လောလောဆယ်တော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အလုပ်လေးတစ်ခု စပ်တူ လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတာလည်းရှိတော့”

“ဪ...မင်းအဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ”

ဒေါ်မမမျိုးက ပြောရင်း မုန့်ဟင်းခါး ငုံ့စားနေတဲ့ ကောင်လေးကို မေးထောက်ပြီး ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေမိသည်။ အပြောအဆို ရည်မှန်ပုံကိုက သူ့အဖေနဲ့ တစ်ပုံတည်း။ ပျူငှာတဲ့ အပြုံး၊ ဖော်ရွေတဲ့မျက်နှာနဲ့ သူ့ရဲကောင်းရဲအဖေ ဦးကောင်းမြတ်ဟာ သူမတို့ တစ်ခေတ်တစ်ခါတုန်းက တက္ကသိုလ်မှာ ရေပန်းစားခဲ့သူ တစ်ယောက်။ ဒါကို ဦးသွင်ညိုကတော့ ပျစ်နှစ်စွာ ကဲ့ရဲ့သည်။

“ဟွန်း...ယောက်ျားပဲ၊ တည်တည်တံ့တံ့ မရှိဘူး၊ တွေ့သမျှ မိန်းကလေးတိုင်း သွားကြီးဖြပြီး ကူညီနေတာကိုက နှာဘူးကျတာ”

ကဲ့ရဲ့အားမရသေး။ သူငယ်ချင်းဘဝမှ ချစ်သူအဖြစ် ပြောင်းလဲကြတော့လည်း....

“နဂိုက သူငယ်ချင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခါက အခြေအနေ မတူတော့ဘူး မျိုး၊ မင်းက ကိုယ့်ချစ်သူ၊ ဒီကောင်နဲ့ မပတ်သက်နဲ့၊ ကင်းကင်းနေ”

တရားကျဖို့ တော်တော်ကောင်းသည်။ သူကျတော့ ကောင်းမြတ်နဲ့ ကင်းနိုင်လား။ အခုထိ တွေ့ကြလျှင် လည်ပင်းဖက်

ပြီး စားသောက်ပွဲ ကျင်းပတုန်းဆိုပဲ။ ကောင်းမြတ် သားနဲ့ အံ့မခန်းကို ဒီလိုစီစဉ်တာသာ သိကြည့် ဒင်း မန္တလေးမှ ကဆုန်ဆိုင်ပြီး ရန်ကုန် ကို ဒုန်းစိုင်းဆင်းလာဖို့ အကြောင်းတွေရှိသည်။ မမမျိုးက ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် သဘောတကျပြီးကာ ထရပ်ရင်း...

“ကဲ...ခန်း၊ သူ့ရဲကောင်းကို သေချာစဉ်ခံလိုက်၊ မေမေ တော့ အပေါ်ထပ်တက်တော့မယ်၊ ဒီနေ့ ဂျပန်က ဖက်(စ်)ဝင်စရာ ရှိတယ်၊ ဒီဇင်ဘာမှာ လေ့လာရေးအဖွဲ့ လာစရာရှိတဲ့ကိစ္စလေ၊ အဲဒီ အစီအစဉ် ဖြစ်မြောက်သွားရင် ခရီးစဉ်အတွက် မေမေက ကွန်ဖန်းဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးရမှာမို့ သူ့ရဲကောင်း အန်တီကို ခွင့်ပြု ဦး၊ ခန်းက ဧည့်ခံပါလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ သင့်(ခံ)ယူပါ၊ ဒီ ဘရိတ်ဖတ်(စ်) အတွက်၊ ဟို...တစ်ခါတည်း အန်တီကို ခွင့်တောင်းချင်လို့”

ရှုမောက စကားကြောရှည်နေသော သူ့အား မျက်လုံးကို စွေစောင်းစောင်းလုပ်ပြီး ကြည့်သည်။ မြင်လိုက်တာနှင့် တစ်ဖက်လူ ပစ်ကျသွားစေတဲ့ နှုတ်ခမ်းကော့တွေကို အစွမ်းကုန်စေပြီး ပြုံးနေတဲ့ သူ့မျက်နှာက မျက်ဝန်းထောင့်မှတစ်ဆင့် ရင်ထဲဆီ စီးမျောဝင်ရောက် သွားတာက သိမ်မွေ့တဲ့ ရေစီးကြောင်းတစ်ခုလို။

“ပြောလေ...သား”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီညနေ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ရဲ့ ဒင်နာကို ခန်းကို ခေါ်သွားချင်လို့၊ သူ့အမျိုးသမီးက အန်တီနဲ့ ခန်းကို ရင်းနှီးတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဘယ်သူပါလိမ့်”

“ကိုအောင်မော်နဲ့ မရတနာ”

“ဪ...ဟုတ်ပြီ၊ ရတနာမော် စိန်တိုက်ပိုင်ရှင် မဟုတ်လား၊ ရင်းနှီးရုံတင် ဘယ်ကမလဲ သူရဲကောင်းရဲ့၊ အဲဒါ ခန်းရဲ့ ကလပ်(စ်)မိတ်လေ၊ ခန်း”

ဘုရားတနေရတဲ့ ရှုမောက မေမေခေါ်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ တောင် တုန်သွားရသည်။ ဓောကြည့်တော့ အလိုမကျသော မေမေ မျက်ဝန်းတွေအောက်မှ ရှုမောက စိတ်ဓာတ်တွေ ကျဆင်းစွာ...

“ဘာအူကြောင်ကြောင် လုပ်နေတာလဲ၊ ရတနာ့ကို ပြောနေတာလေ၊ မသိဘူးလား”

“ဟုတ်...သိတယ် မေမေ”

နှုတ်က ထွက်သွားပေမဲ့ စိတ်ထဲကတော့ သိရအောင် ရှုမောက ခန်းမှ မဟုတ်တာလို့ အော်ပြောတာ အကျယ်ကြီး။ မေမေကတော့ ရှုမောထံမှ စိတ်ပျက်စွာ အကြည့်လွှဲရင်း...

“ခေါ်သွား သူရဲကောင်း၊ ရတယ်၊ ရတနာတို့က အန်တီ တို့နဲ့ သိပြီးသား၊ သူနဲ့ပြော ပြောမနာဆိုမနာ”

မေးငေါ့ခွင့်ပေးကာ ဒိုင်းနင်းရွမ်းထဲမှ ထွက်သွားပြီ။ ရှုမောကသာ မကြုံရသေးသော အခြေအနေတွေထဲမှာ မရင်းနှီးသောသူ တွေနဲ့ ဘယ်လိုနှစ်ပါးသွားရမလဲလို့ တွေးရင်း ဇောချွေးတွေ ပြန်လာတဲ့အထိပင်။ သူရဲကောင်းကတော့ ဘရိတ်ဖတ်(စ်)ကို လက်စသတ် သည့်အနေဖြင့် ကပ်ပချီနီကို တစ်ခိုခိုခိုခိုအရသာခံသောက်ရင်း

“ညနေခြောက်နာရီ ကိုယ်လာခေါ်မယ်၊ အိမ်မှာပဲ စောင့်နေနော်၊ အိုကေ”

မအိုကေတဲ့ ရှုမောဟာ မျက်တောင်တွေ ပိတ်ကျတဲ့အထိ သင်းအား မျက်စောင်းပိတ်ထိုးရင်း။ မျက်စောင်းထိုးပါများ၍ စိုးရိမ်ရပါသည်။ သင်းကြောင့် ဒီမျက်လုံးတွေ လေဖြတ်သွားမှာကို။

အခန်း (၁၀)

“ဒါ...ခင်ဗျား နေရမဲ့အခန်းပဲ”

လူစွမ်းကောင်းက အိမ်မကြီးနဲ့ တစ်ဆက်တည်းလိုလိုဖြင့် အနီးကပ်ကြည့်မှ ကွဲပြားသွားသော ဘန်ဂလိုဆန်ဆန်အိမ်လေးအား လှည့်လည်ငေးမောနေမိသည်။ ဘန်ဂလိုပုံစံပေမဲ့ တစ်ကိုယ်ရည် တကာယသမား သူ့အတွက်တော့ လုံလောက်တဲ့ အကျယ်အဝန်း ရှိသည်။ ဘန်ဂလိုကို လှေကားသုံးထပ်နဲ့ ဆောက်ထားပြီး ရှေ့ဘက် မှာ လေးထောင့်စပ်စပ် ဝရံတာလေးပါတာကြောင့် နေ့လယ်နေ့ခင်း စာထွက်ဖတ်ရလျှင်တော့ ဟန်ကျတာပဲလို့ တွေးမဆုံးခင်...

“အဲကွန်းရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သုံးလို့မရဘူး”

“ဟင်”

စိတ်ညစ်တာလား၊ စိတ်ပျက်တာလား မသိပေမဲ့ အိမ်က လေးကို သဘောကျတဲ့စိတ်တောင် ပျောက်သွားသည်။ လူစွမ်း ကောင်းက အအေးလွန်ကြိုက်သည်ဆိုတာထက် အပူဒဏ်ကို မခံ

အကြင်နာရင်မှာများစွာဖြင့်

နိုင်ဆို ပိုမှန်မည်။ အခုတောင် ပြင်ဦးလွင်က ထွက်လာတာ နာရီပိုင်း ပဲ ရှိသေး၏။ မန္တလေးမြို့ရဲ့ အပူရှိန်က လူရဲ့အားကို စုပ်ယူစားသုံး လိုက်သလို ကိုယ့်မှာ ပူလောင်အိုက်စပ်ပြီး ချွေးစေးတွေ ထွက်ကာ နုံးချိချိ ဖြစ်နေတာ အသိဆုံး။

“စိတ်ညစ်သွားပြီလား ဦးလူစွမ်းကောင်း”

တံခါးဘောင်ကို နှိမ့်ခိုရပ်ပြီး လက်ပိုက်ကာ မေးခွန်းထုတ် ပုံက မခိုးမခန့်။ စာသင်ပေးမည့် ဆရာရယ်လို့ ဂါရဝတရားရှိပုံ မပေါ်။ လူစွမ်းကောင်းက သူမသတင်းလည်း ကြိုသိပြီးသား။ သိသိကြီးနဲ့ ရှေ့တိုးခံသူမို့ သူမ ဆိုးသမျှ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရမည် ဟူ၍ မောင်းတင်းထားသော စိတ်ဓာတ်များကြောင့် ခွန်အား ပြန်တိုး လာသည်လို့ ခံစားရကာ...

“မညစ်ပါဘူး၊ မွေးကတည်းက အဲကွန်းကြီးနဲ့ မွေးလာ တာမှ မဟုတ်တာ၊ ရပါတယ်၊ ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်ပြီး သဘာဝ လေကိုပဲ ဖိတ်ခေါ်ရမှာပေါ့”

အပြုံးမပျက်ပြောကာ လပ်ရေ(ချ်)ကြီးကို အိမ်ခန်းထဲ ဆွဲသွင်းသွားသည်။ ခန်းကသာ သူလုပ်ရှားမှုကို ခန္ဓာကိုယ်ကမလုပ် မျက်ဆန်ညှိလေးသာ ရွှေ့သွားအောင် လိုက်ကြည့်ရင်း...

“ပွဲကတော့လုပြီ”

တီးတိုး ငြီးငြူမိသည်။ သူက စိတ်မပျက်ဘဲ ကိုယ်က စိတ်ပျက်ကာ ဒီနေရာမှ ထွက်ပြေးချင်နေတဲ့အဖြစ်။ လူစွမ်းကောင်း ဆိုသူကတော့ အိမ်ထဲဝန်းကျင်ကို ဝေဝဲအကဲခတ်ရင်း...

“ရေခဲသေတ္တာတော့ ရှိသားပဲ၊ လေအေး မရပေမဲ့ ရေအေးလေးတော့ သောက်ရ”

“မရဘူး၊ သူလည်းပျက်နေတာ”

လမ်းတစ်ဝက်မှာတင် စကားရော မျှော်လင့်ချက်ရော ပျက်ဆီးခံလိုက်ရသည်။ လူစွမ်းကောင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိုတ်ရင်း ခါးထောက်လျက်နှင့်ပင် ရင်သပ်ရှုံ့မောဆိုသူအား စိုက်ကြည့်သည်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ မျက်ဝန်းညိုညိုနဲ့ မြန်မာဝတ်စုံ ကလေး ဝတ်ထားတဲ့ မန်းသူဟာ အသွင်အပြင်မှာ နန်းဆန် သလောက် အပြုအမူကျတော့ သိမ်မွေ့ခြင်းမရှိ။ ရဲရင့်ပြတ်သားခြင်း ရဲ့ ဟိုတစ်ဖက် လွန်နေသယောင်။ နားထဲမှာ ဇော်ထက်ရဲ့ စကား သံက အမှတ်မရဘဲ ပြန်ကြားယောင်လာ၏။

“တွေ့ရင်ခိုက်မှာ သေချာတယ်၊ သူက အစွန်းရောက်ဝါဒီ နဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ နတ်သမီး”

မှန်ပါပေတယ် မောင်မင်းကြီးသားရေလို့ ပြင်ဦးလွင် အထိကြားအောင် သူက လှမ်းအော်ပစ်ချင်သည်။ လူစွမ်းကောင်းက ခါးထောက်ပြီး စေ့စေ့ကြည့်သလို သူမကလည်း မျက်ဝန်းချင်း တောင် အရုံးမပေး။ မျက်တောင်မခတ်စတမ်း စိုက်ကြည့်နေတာက အသံတိတ်မျက်လုံးချင်း စစ်ခင်းနေသယောင်။ သက်ရောက်ခြင်း အမျိုးမျိုးနှင့် အကြည့်ချင်းထိတွေ့ပြီးမှ အရင်အလျှော့ပေးလိုက်ရ တာက လူစွမ်းကောင်းပင်။ ဟင်းခနဲ ပင့်သက်တစ်ရှိုက်ကို အားအဖြစ် ရင်ထဲရှိက်သွင်းပြီးမှ...

“ဒီအခန်းလေးထဲမှာ အကောင်းတစ်ခုမှ မရှိဘူးပေါ့၊ မင်းဆိုလိုတာ အဲဒီလိုလား”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်းတယ်လို့မှတ်ရင်တော့”

ဆတ်ခနဲ မေးငေါ့ကာ ပြောပြီးမှ...

“အကောင်းဆိုတာ ရှိမှာပါ”

နောက်ဆက်တွဲ စကားက အသည်းယားချင်စရာ။ လူစွမ်း ကောင်းက ခါးထောက် လက်ကိုဖြုတ်ချ၍ အင်္ကျီလက်ကြယ်သီး တွေကို တစ်ဖက်ချင်း ဖြုတ်သည်။ ပြီးမှ တံတောင်ဆစ်အထိ လိပ်တင်ရင်း ပြတင်းတံခါးတွေကို လိုက်ဖွင့်၏။ နေရောင်ကြောင့် အခန်းလေးထဲ လင်းချင်းသွားတာကို အားရကျေနပ်သလို စိုက်ကြည့် ပြီးမှ...

“ဘယ်အမှောင်မဆို အလင်းရောင်လာရင် ထွက်ပြေးရ တာ ထုံးစံပဲ၊ ဆိုလိုတာက ဘယ်အရာမှ တသမတ်တည်း မြဲမြဲ နေပါ့မယ်လို့ အာမခံလို့မရဘူး၊ သဘာဝ နေ့ညတောင် တစ်လှည့် စီပေးထားတာပဲ၊ မင်းလည်း ဒီလိုပဲ အမြဲတမ်း ဆရာတွေနဲ့ မတည့် အောင်နေမယ်၊ ဆယ်တန်းမအောင်အောင် ဖြေမယ်ဆိုတဲ့ သန္နိဋ္ဌာန် ချထားတာတွေ ရှိခဲ့ရင်တောင် မမြဲခြင်းသဘောကို နှလုံးသွင်းထား”

“အောင်မယ်...ခင်ဗျားစကားက ကြီးကျယ်လွန်းပြီ၊ မမြဲခြင်းကရားရှိတယ်ဆိုတာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ ကိုးကွယ်ရာဆိုတာလည်း ဘုရား ဟောပဲ၊ အဲဒီတော့ ဆရာဆိုပြီး သမ္မာတွေ၊ ပါဝါတွေမပြန်၊ ဒီက

ကိုယ်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ ဆရာမတင်ဘူး၊ အဲဒါ ဆုံးဖြတ်ချက်”

ခန်းကလည်း ချက်ကျကျ ပြန်ပြောပစ်သည်။ ကိုယ်က သူပြောတိုင်း လက်ပိုက်ခေါင်းညိတ် လုပ်နေရအောင် တကယ့် ရင်သပ်ရှုမော မဟုတ်သလို ဆယ်တန်းကို လေးနှစ်ကျထားတဲ့သူ လည်းမဟုတ်။ သူက ဒင်ဆီ ကိုယ်က ဒေါင်ပဲလို့ ခပ်ရွံ့ရွံ့တွေး ကာ လူစွမ်းကောင်းဆိုသူကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ လူကလဲ ပုံပန်း မလာ။ ဘေးခွဲဆံပင်က တိုကပ်ကပ်။ ရှပ်လက်ရှည်အရောင်ဖျော့နဲ့ ပုဆိုးကွက်စိပ်ဝတ်ထားတဲ့ သူပုံဟာ နိုင်ငံတကာလှည့်နေသော ခန်းအတွက်တော့ တကယ့်တောသူကြီးသားပင်။ ဒါကြီးနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ စခန်းသွားရမလဲမသိလို့ နှာခေါင်းရှုံ့တွေး ရင်း...

“ဒီမှာ”

“ငါနားချင်ပြီ”

ပစ္စည်းတွေ နေရာငုံရွှေ့ရင်း သူက ဖြေသည်။

“ဒီကလည်း မနားနဲ့မပြောဘူး၊ ရော့...ဒီမှာ တိုင်တောဘယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ခါးဆန့်ခေါင်းမတ်ပြီး မေးတော့ နီးကပ်သွားတဲ့ အနေ အထားမှာ ခန်းထက် သူက ခေါင်းတစ်လုံးစာ အရပ်ကြီးမိုးနေ၏။ လူတစ်ဖက်သားကို မော့ကြည့်ရန် ဝါသနာမပါတဲ့ ခန်းက...

“ရော့”

စာရွက်ထိုးပေးကာ လှည့်ထွက်ရန် ကျောခိုင်းလျက်က

“ဘယ်အချိန် စာသင်မယ်၊ ဘယ်ဘာသာသင်မယ်၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ သင်မယ်ဆိုတာ အပြည့်အစုံ ညွှန်ကြားထားတယ်”

“ဟ...အထူးအဆန်းပါလား၊ မသိလို့ မေးပါဦးမယ် ရင်သပ်ရှုမော၊ မင်းကဆရာလား၊ ငါက ဆရာလား”

လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းကို ရပ်သည်။ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောပုံက...

“သမားဂုဏ်တွေ လာမပြန်လို့ ပြောပြီးသားပါ၊ အကျိုး တူ ပူးပေါင်းဖို့ပဲလိုတယ်”

ရပ်ထားသော ခြေလှမ်းတွေက သူမအလိုကျ စတင်ထွက် ခွာသည်။ နောက်ပါးမှ ဒေါသကြီးစွာ တောက်ခေါက်သံက ခုန်ပျံ ကျော်လွှား၍ ကျောပြင်လာကပ်နေသလို။ ကြီးလိုက်စမ်းပါ ဒေါသ တွေ။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဒီထက်ဒေါသကြီးစရာကိစ္စတွေ အများကြီးလို့ မဲပြုံးနှင့် အသံတိတ်မြည်တမ်းစဉ်...

“ဒီ...ဒီ...ဒီ...ဒီ”

ပိုင်ဗရေးရှင်း စနစ်ကြောင့် ဖုန်းလာနေမှန်း သိသည်။ ခန်းက ဖုန်းဖွင့်နားထောင်တော့...

“ခန်း”

ရှုမောအသံက တန်းခနဲ။

“အေး...ပြော”

“ငါတော့ ဒီမှာ အရေးတော်ပုံနေပြီ”

ရှုမောရဲ့အသံဟာ တကယ့် ရေးကြီးခွင်ကျယ်။ ခန်းက စိတ်ပျက်စွာ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့တွန့်လိမ်ရင်း အိမ်မကြီးဆီ တက်ခဲ့သည်။ လက်ကလည်း ဖုန်းကို ကိုင်ထားရင်း...

“တော်ရုံပြဿနာဖြစ်တိုင်း ငါ့ကို လာမစားနဲ့ ရှုမော”

ပြောပြီးမှ ဧည့်ခန်းထဲ လူရှိမရှိ ဝေကြည့်ရသေးသည်။ ဘယ်သူမှမရှိမှ ခန်းက အပေါ်ထပ် လှေကားတွေဆီ အပြေးတက် ရင်း...

“ဒီမှာ ငါလည်း ရင်ဆိုင်နေတာပဲ၊ ကြိုသိသိကြီးနဲ့ ငါတို့ လဲခဲ့ကြတာလေ”

“ဟဲ့...ဒီမှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှင်းလို့မရအောင် ရှုပ်နေလို့ ပေါ့ဟဲ့”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ရှုမောက ပြန်အော်သည်။ ကိုယ့်မှာ ဒီအဝတ်လဲခန်းထဲ ရောက်နေတာ တစ်နာရီမကတော့။ နန်းတော် ကြီးတမျှ ခမ်းနားဝင့်ထည်လှတဲ့ ဒီရန်ကုန်အိမ်ကြီးမှာ အံ့မခန်းဟာ တကယ့်ရွှေမင်းသမီး။ အိပ်ခန်းသပ်သပ်၊ လှေကျင်ခန်းလုပ်တဲ့ အခန်းက သီးသန့်။ ဒီကြားထဲ သူမ အဝတ်အစားထည့်ဖို့ရာ အခန်းက တစ်ခန်းထားရှိပါသတဲ့။ အဝတ်လဲခန်းထဲမှာလည်း ချိတ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာနဲ့ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ အံ့မခန်းအင်္ကျီတွေဟာ လည်ဟိုက် လက်ပြတ်ဂါဝန်တွေ။ စွပ်ကျယ်လို ပခုံးချိတ်ကြီးတစ်ချောင်းတည်း အင်္ကျီတွေ။ ဒူးဖုံးရဲ့ စကတ်။ ပေါင်လည်ခန့်ရှိမည့် ဂျင်းဘောင်းဘီ တိုကပ်ကပ်တွေအပြင် သုံးခန်းတွဲ နံရံကပ်မီဒီကြီးထဲမှာ မဝတ်ရသေး

သော အင်္ကျီတွေ၊ စကတ်နဲ့ ဘောင်းဘီဆိုဒ်စုံက များစွာ။ ပြခွင့်ရှိ လျှင် ဒက်ဒီအား လက်ဆွဲပြီးတောင် ပြချင်သေး။ အံ့မခန်းနဲ့ ရင်သပ် ရှုမောဟာ အမွှာညီအစ်မအဖြစ် လောကကြီးထဲ ရောက်လာတာ ချင်း အတူတူ ခံစားခွင့်ကျတော့ မတူဘူးဆိုတာ။ ရှုမောမှာ ဒီရောက်ကတည်းက ခန်းလို အတိုအပြတ်တွေ မဝတ်ရဲသဖြင့် တီရှပ်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်တွေ ရှာပြီး ဝတ်နေရတဲ့ အခက်အခဲ ကို ဘယ်သူသိမှာလဲ။ ဒါနဲ့များ ဖုန်းထဲကတောင် ခန်းက သဟောက သဟနဲ့။

“ကဲ...ပြောစမ်းပါ၊ ဘာတွေ ဒီလောက်ရှုပ်နေတာလဲဆို တာ၊ မဟုတ်တာလောက်နဲ့တော့ ငါ့ကို စာလာဖွဲ့မနေနဲ့၊ ငါလည်း ဒီမှာ ဆရာဆိုတဲ့လူနဲ့ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြနေရတာ”

“ဆရာဆိုတာ ရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်ပ...ရောက်ပြီ၊ ပုံတုံးတုံး၊ ရိုးရိုးအအ ထူတူတူ နဲ့”

ခန်းက အခန်းတံခါးကို လော့(ခံ)ချ။ ခုတင်ပေါ် တင်ပလွင်ခွေထိုင်ရင်း ဘွဲ့ထူးတွေ တပ်ပေးသည်က တဖြုဲကြီး။ ပါးစပ်က မနားစတမ်း ဝေဖန်။ လက်က ဆံပင်တုကြီးဆွဲဖြုတ်။ ဘယ်ညာဇက်ကို လှည့်ချိုးပြီး ကျပ်ထုပ်နေတဲ့ အင်္ကျီနောက်စစ်ပါ ဆွဲဖြုတ်ပစ်တာ ဇယ်ဆက်သလို။ ရှုမောကတော့ သူမဝေဖန်တာကို ဝမ်းသာအားရ ထောက်ခံတဲ့လေသံကြီးနဲ့...

“ရိုးတော့...အ၊တော့ ကိုယ်လှည့်သမျှ အကုန်ရတာ

ပေါ့၊ ငါတော့ ဒီမှာ လူရည်လည်ကြီးနဲ့ တွေ့နေလို့ ခန်းရေ၊ သူ့ရှေ့မှာ အကြည့်တစ်ချက် အပြောတစ်ချက်မှ မမှားရဲဘူး။

“မှားလည်း ရှော့(ခံ)မရှိပါဘူး၊ နင့်မှာ အမှားညီအစ်မရှိ မှန်း မေမေ သူ့ကို ပြောမထားဘူးမဟုတ်လား။”

“အေး...ပြောမထားပေမဲ့ ပေါ်လာစရာအကြောင်းရှိနေပြီ ခန်း။”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“ညနေကို သူမိတ်ဆွေရဲ့ ဒင်နာကို ခေါ်သွားမလို့တဲ့”

“Wo! အခြေအနေက တိုးတက်လှချည်လား။”

ခန်းက ရွတ်နောက်နောက်နှင့် ထအော်သည်။ ရှုမောက တော့ နှုတ်ခမ်းစုရင်း ခန်းအင်္ကျီတွေကို တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ရွေးနေရာမှ...

“ဘာတိုးတက်တာလဲ၊ ဒီမှာ ချောက်ကျမှာ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဒင်နာလုပ်တဲ့လူက ကိုအောင်မော်နဲ့ ရတနာတဲ့”

“ဪ...ကိုမော်ကြီးတို့လား၊ ငါနဲ့သိတယ်ဟဲ့၊ ရတနာက ငါနဲ့ တစ်မေဂျာတည်း အတူတက်ခဲ့တဲ့”

ခန်းစကားကို အဆုံးသတ်မခံ။

“ဟဲ့...နင့်နဲ့သိတာဟုတ်တယ်၊ ငါနဲ့မှမသိတာ”

“အယ်တော့...အဲဒါမှ ကျိပ်ပဲ”

ခန်းက အခုမှ ရှုမောအခက်အခဲကို ရိပ်မိသွားသည်။

ဖုန်းကိုင်ကာ ငြိမ်ကျသွားတာ စက္ကန့်ဝက်လောက်။ ထိုအချိန် ခဏ လေးမှာပဲ ရှုမောက...

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ငါ ချောက်ကျပြီလို့၊ နင်နဲ့ သိတဲ့လူတွေကို ငါမသိဘူးလေ၊ ပြီးတော့ ရတနာက တက္ကသိုလ်က သူငယ်ချင်းတွေ ဖိတ်မှာတဲ့၊ ငါနဲ့မှမသိတာ၊ ငါတို့က ရုပ်ချင်းတူလို့ တခြားအရာတွေကို လှည့်စားလို့ရပေမဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းအားလုံးကိုတော့ လှည့်စားလို့မှ မရတာ”

“ဘာလို့မရမှာလဲ”

ခန်းရဲ့ ဘုဆတ်ဆတ်အသံကြောင့် ရှုမောမှာ ပြတ်ကျလှလှ စိတ်ဓာတ်တွေတောင် ပြန်တက်လာရပြီး...

“ဒါဆို ရတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ခန်း၊ ပြောစမ်းပါ၊ ငါ့အမောတွေ ပြေကျအောင်”

“ဟယ်”

ခန်းက ‘ငတုံးမ’ လို့ တိုးတိုးရွတ်ရင်း...

“ဒင်နာဆိုတာ လုပ်တဲ့သူတော့ သိသာတယ် ရှုမော၊ ရတနာကို နင်ရှာရတာ မခက်ဘူး၊ ပြီးတော့ ရတနာတို့ လင်မယားက ပွဲလမ်းသဘင်ဆို အင်္ကျီအရောင်ကို ဆင်ဆင်တူတာလေးတွေ ဝတ်တာများတယ်”

“အေး...ပြောပါဦး”

ရှုမောက ရွေးလက်စအင်္ကျီတွေကို ပစ်ချပြီး ခါးထောက်ကာ ခန်းပြောသမျှ သေချာနားထောင်လေသည်။

“ဥပမာ-သူယောကျ်ားက အနက်ရောင် ဝတ်တယ်ဆို သူကလည်း အနက်ရောင်ပါတဲ့ ဝတ်စုံဝတ်မှာ၊ ငါပြောတာ ရှင်းတယ်နော်”

“အေး...ရှင်းတယ်၊ ရှင်းတယ်”

“ရတနာက ဆံပင်ကျောလယ်လောက်၊ မျက်လုံးပြုံးပြုံး နှာတံပေါ်ပြီး အသားညိုတယ်၊ ကျောင်းတုန်းက သူ့ကို ဒွန်း(မ်)လို့ ခေါ်တယ်”

“ဘာလို့ခေါ်တာလဲ”

“ရှုမောရယ်...နင်ကလည်း ဝေးပါ၊ ကုလားကား ဒွန်း(မ်)ထဲက မင်းသမီးနဲ့တူလို့၊ သဘောပေါက်လား”

“အေး...အေး ပေါက်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ရတနာကိုတော့ သိပြီ၊ တခြားသူငယ်ချင်းတွေကျတော့ရော”

“ကျစ်”

ခန်းက အတုမရှိတော့တဲ့ ဆံပင်တိုအစစ်ကိုပဲ လက်ငါး ချောင်းနဲ့ စုံဖွရင်း...

“နင့်ရဲ့ ဒင်နာဝတ်စုံနဲ့လိုက်မဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ကိုကိုင်၊ အဲဒီထဲမှာ ဖုန်းထည့်၊ ပြီးတော့ ဆံပင်ကို ခပ်ဖွဖွလေးလုပ်ပြီး”

“.....”

နောက်ဆက်တွဲ အကြံကိုပါ ပေးလိုက်ရသည်။ ဒီတော့မှ ရှုမောက အမောပြေသွားတဲ့ အသံကြီးနဲ့...

“တော်ပါသေးရဲ့၊ နင်က ဉာဏ်ကောင်းပေလို့နော် ခန်း”

ဦးနှောက်ကို ကြံရည်ကြိတ်စက်ထဲ ထည့်ပြီး အကြံကောင်း တွေ နင်က ညစ်ထုတ်နေတာကိုး ရှုမောရဲ့လို့ မပြောတော့ပါ။ ပြောရင်လည်း မောမဲ့သူက ခန်းပဲမို့ ရှုမော ဖုန်းချသွားတာနဲ့ အိပ်ရာ ပေါ် လှဲချပစ်တာ ခြေပစ်လက်ပစ်။ ဒီအဖေ၊ ဒီအမေကပဲ မွေးသည့် အမွှာညီအစ်မပေမဲ့ မတူတာတွေကတော့ အများကြီးပင်။ မတူတာ ကိုတူအောင် ညှိဖို့ဆိုတာ အင်း အလွယ်ကြီးတော့ မဟုတ်။ သို့ပေမဲ့ ဘဝအကျိုးပေးက ဤသို့အကြောင်းဖန်လာတော့လဲ။

အခန်း (၁၁)

“ဘာ...ရှက်စရာကြီးကို”

“ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲ နုငယ်ရယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ်နမ်း
တာ”

“ချစ်သူဖြစ်တာနဲ့ အဲဒီလိုနမ်းရမယ်လို့ ဘယ်သူသင်ထား
လဲ ပြော”

မူနွဲ့နွဲ့ဟန်နှင့် မော့ကာမေးတဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ ရှက်ရိပ်က
စွန်းထင်နေသည်။ သူက သူမကို မေးဖျားကနေ ဆွဲပင့်တော့
မျက်နှာက မော့မော့လေးပါလာ၏။ ဝင်းနှစ်နေသော သနပ်ခါး
အရောင်ကြောင့် ပါးပြင်ဟာ မွတ်ချော၍ သွေးကြောမျှင်တွေပါ
တွေ့နေရသည်။ ထူတန်းပြီး အဖျားတုတ်တဲ့ မျက်ခုံးအောက်မှာ
ကော့ရှော့စွာ ယုတ်နွယ်နေတဲ့ မျက်တောင်တွေဟာ မျက်လွှာတစ်ခါ
ပင့်တိုင်း မျက်ခုံးအစပ်မှာ သွားထိနေသည်။ စနစ်တကျ ထုဆစ်ထား
သည့်နှယ်။ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံအောက်မှာ နီအမ်းထူပြည့်တဲ့

အကြင်နာရင်မှာများစွာဖြင့်

နှုတ်ခမ်းသားတွေဟာ ထိရက်စရာမရှိအောင် နူးညံ့အိစက်နေမှာ
သူ အမြင်နဲ့တင် သိသည်။ ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းငုံ့၍ သူနမ်းဟန်ပြင်
တော့ သူမက လက်ဝါးကာရင်း မျက်နှာကို တခြားတစ်ဘက်ကို
တိမ်းရှောင်ရင်း...

“မကဲနဲ့၊ ဘုရားပေါ်မှာ”

ပြုံးစေနှင့်ဆိုသည်။

“ဒါ ဘုရားမှမဟုတ်တာ၊ ဘုရားက တောင်ကုန်းပေါ်
မှာ၊ ကိုယ်တို့က တောင်ခြေမှာ”

“ဒါပေမဲ့ ဘုရားပရုဏ်ပဲဥစွာ”

“နုငယ်ကသွာ အရှက်သည်းနေတာ၊ ဟိုမှာကြည့်ဦး
ဟိုနှစ်ယောက်ကို”

သူ လက်ညှိုးညွှန်ရာအတိုင်း သူမက ခေါင်းလေးလည်
အောင် လှမ်းကြည့်သည်။ အကာအရံမရှိ လွတ်လပ်သွားတဲ့ ပါးပြင်
လေးတစ်ဖက်ကို သူက ဖျတ်ခနဲ နမ်းရှိုက်သည်။ မွေးအိသော
သနပ်ခါးနဲ့ နူးညံ့တဲ့ပါးပြင်အထိအတွေ့နဲ့ ရနံ့တစ်မျိုးသင်းနေတဲ့
ဆံနွယ်ရှည်တွေဟာ ရင်ခွန်သံများမှတစ်ဆင့် သွေးကြောတွေထဲ
စီးဝင်ကာ ဖျိုးဖျိုးဖျစ်ဖျစ် မြည်လာတဲ့အထိ။ နွေးထွေးတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်
လေးအား ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲဖက်ထားရင်း နုလုံးသားသည် ပူစေ၊
အေးစေ၊ နွေးစေသော ခံစားချက်တွေနဲ့ လည်ပတ်ရင်းက...

“ကလင်”

သံရှည်ဆွဲ နှိုးစက်နာရီသံ။ နွေးထွေးမှုတွေ၊ တုန်ခါလိုက်ခါ

ခြင်းတွေအားလုံးက အစရာမရသော အနိုးအငွေ့တွေလို သူရဲကောင်း
အပါးမှ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားပြီ။

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

ဆက်ခါမြည်နေတဲ့ နှိုးစက်ကို မမှီမကမ်း လှမ်းပိတ်သည်။
ကျိန်းစက်ဝေဝါးနေတဲ့ အာရုံကို စုစည်းပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ ထထိုင်
၏။ အသင့်ရှိနေတဲ့ စီးကရက်ဗူးထဲက ဆေးလိပ်ကို နှုတ်ခမ်းမှာ
တော့ပြီး မီးညှိသည်။ သူ မက်နေကျ အိပ်မက်ထဲမှာ။ ဆတ်ခနဲ
သူရဲကောင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။ အိပ်ရာပေါ် ထိုင်နေရာမှ
ဝုန်းခနဲထသည်။ ခုတင်ဘေး စာရေးစားပွဲနဲ့ အံ့ဆွဲကို ဆွဲဖွင့်၏။
အတွင်းမှာ အညှိရောင် သားရေဖုံးနဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်။ စာအုပ်ကို
အလျင်စလို ဆွဲယူပြီး စာရွက်တွေကို တဖျတ်ဖျတ်လှန်သည်။
တွေ့ပါပြီ။ အိပ်မက်တစ်လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်
မှာ။

သူမကိုကြည့်ရင်း ရင်ခုန်၊ သူမကို နမ်း၍ ရင်ခုန်။

ဒုတိယစာရွက်မှာ ခေါင်းစဉ်က အိပ်မက်နှစ်။

သိပ်သာယာတဲ့ ရှုခင်းလေး။ တောင်ပေါ်မှာ ဘုရား
တစ်ဆူ၊ တောင်ခြေမှာ စမ်းချောင်း။ ပြီးတော့ သူမကိုနမ်းတယ်။
နိုးတဲ့အထိ ရင်ခုန်တုန်း။

သူရဲကောင်းက ကိုယ်ရေးထားတဲ့ မှတ်ချက်ကို ဖတ်ရင်း
ပြုံးမိသည်။ ထို့နောက် ကျန်လက်တစ်ဖက်က ဒိုင်ယာရီရဲ့
နောက်တစ်မျက်နှာမှာ ကမ္ဘာ့ထိုးဖို့ ကြိုးစား၏။

အိပ်မက်သုံး။

နုငယ်...တဲ့။ အနားမှာ နောက်ထပ်တစ်စုံတွဲရှိတယ်။
နုငယ်က ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့၊ ပြီးတော့ ရှက်တတ်တယ်။ သနပ်ခါး
လိမ်းတယ်။

စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာတော့ပြီး တစ်ချက်ရှိက်ဖွာရင်း
မျက်ဝန်းတို့ကို မှိတ်သည်။ အိပ်မက်ကို ပြန်ပုံဖော်ပေမဲ့ မရတော့။
သူ့အာရုံထဲ နေရာယူလာတာက မျက်စောင်းအမြဲထိုးတတ်သော၊
မေးဖျားကို ဘယ်ညာရွှံ့စောင်း၍ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ပွစိစိ ရေရွတ်တတ်
သော

“အံ့မခန်း”

သူရဲကောင်းက ပြုံးရင်း ရေရွတ်ပြီး စာအုပ်ထဲ ချရေး
သည်။

“နုငယ်က အံ့မခန်းနဲ့မတူဘူး၊ အံ့မခန်း မဟုတ်ဘူး၊
ထို့ကြောင့်...”

ဆက်မရေးဘဲ ကွက်လပ်အဖြစ်ထားကာ တစ်ယောက်
တည်း ခပ်တိုးတိုး ရယ်မိသည်။ စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး ထရပ်ကာ
ခြေဦးလှည့်ခြင်းက ရေချိုးခန်းဆီ။ သူ့အတွက် ရင်ခုန်သံက ထပ်တူ
မကျသလို အိပ်မက်နဲ့ ပြင်ပလောကရဲ့ ကွာဟမှုကြားမှာ ကွက်လပ်
က အများကြီး။ ရေပန်းဖွင့်ချရင်း ခပ်သဲ့သဲ့ရေရွတ်မိသည်။

“ကွက်လပ်တိုင်း ဖြည့်ဖို့မှမလိုတာ”

အခန်း (၁၂)

“ငါရောက်ပြီ ခန်း၊ ဒီကအခြေအနေကို ငါပြောမယ်၊
ဟဲ့...နင် ဖုန်းကိုင်ထားနော်”

“ကိုယ့်ကိုခေါ်သလား အံ့မခန်း”

ရှေ့မှသွားနေတဲ့ သူရဲကောင်းက ဖျတ်ခနဲလှည့်ပြီး မေးလာ
သည်။ ရှုမောက ရှုတ်တရက်မို့ အိုးတိုးအန်းတန်းဖြစ်ကာ နားထဲမှ
ကိရိယာကိုပဲ သူမြင်သွားမည်စိုးစိတ်နှင့် ဆံပင်ဖျားတွေဖြင့် ဆွဲဖုံး
ရင်း...

“မခေါ်ပါဘူး၊ ရှင် နားကြားလွှဲတာနေမှာ၊ သွားပါ
ရတယ်၊ နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်”

ရှုမောက ဟန်မပျက်ပြောရင်း ရင်ပြတ်ဝတ်ထားတဲ့ ဂါဝန်
ခရမ်းရင့်ရောင်ကိုလည်း ရင်ညွန့်နားမှ အပေါ်ဆွဲတင်မိသည်။
တောကျတယ်ပဲဆိုဆို မတော်ကျွတ်ကျသွားမှဖြင့်ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်က
အခု ဒင်နာပွဲရောက်တဲ့အထိ မပျောက်သေး။

“နင်ရူးနေသလား ရှုမောရယ်၊ ဒင်နာဆိုတာ အဲဒီလိုဝတ်
မှ ပွဲတိုးတာ၊ ငါဆိုရင်လေ ပေါ်နေတဲ့ အသားပေါ်မှာ ရွှေမှုန်တွေ
တောင် တမင်ကပ်တဲ့ စတိုင်မျိုးထွင်သေးတာ၊ ညမီးရောင်အောက်
မှာ ပြုံးပြီးပြက်ပြက်နဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိတာတအားပဲ၊ ဒီခေတ်မှာ
ဒီလောက်မှ ဝတ်မပြရဲရင်တော့ နင့်ကို ပြတိုက်ပို့လိုက်ဖို့ကောင်းပြီ၊
တကယ့် အန်းတိတ်ဆိုပြီးတော့လေ”

ဖုန်းထဲကနေတစ်ဆင့် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ခန်းက ဝေဖန်ခဲ့
သည်။ ဒါပေမဲ့ ရှုမော တစ်သက်မှာ ဒီလိုဝတ်ဖူးတာ ဒါပထမ
ဆုံး။ ရှုမောဟာ အနက်ရောင်စိုနေတဲ့ ပင်ဆယ်ဟီး(လ်)ကို
စည်းချက်ညီညီ ခြေချလိုက်။ အင်မတန်ရှည်နေတဲ့ ဂါဝန်ကို
လက်ဖျားလေးနဲ့ ကြွကြွမထားလိုက်။ ကားရပ်ထားရာ နေရာမှ
မီးရောင်ပြုံးပြက်လက်နေတဲ့ ခြံဝင်းကြီးဆီ ငေးရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း
လျှောက်လာသည်။ သူရဲကောင်း သူ့ဘာယီရောက်သွားပါလိမ့်။
အတွေးနဲ့ မျက်လုံးဝှေ့ရှာရင်း ခြေစုံရပ်မိတဲ့ သစ်ပင်ပုလေးနောက်ဆီ
မှ...

“ဟိတ်”

“အမေ့”

အကွယ်မှ ရုတ်တရက်ထွက်လာတဲ့ လူရိပ်ကြောင့် ရှုမော
က နဂိုကတည်းက မနည်းထိန်းလျှောက်နေသော ဒေါက်ချွန်ချွန်
ပေါ် မတ်တပ်မရပ်နိုင်။ လူက ယိုင်ထွက်သွားသည်။ ဒါကိုပဲ
ရှုမောကို ခြောက်လှန့်တဲ့လူက လက်မောင်းအား ထိန်းပေးရင်း...

“လန်သွားလား အံ့မခန်း၊ ဆောရီး ကိုယ်က ပြန်တွေ့တွေ့ချင်း အရမ်းဝမ်းသာသွားလို့”

“ရှင်”

အခုမှ ရှေ့ရပ်သောလူထံ အာရုံရောက်မိသည်။ ပန်းပေါ်က လျှောကျသော ပဝါစကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဆွဲသိမ်းရင်း ချောမွေ့သော သွင်ပြင်၊ ရှင်းသန့်သော အပြင်အဆင်နှင့် အမျိုးသားကို စိုက်ကြည့်မိသည်။ နားထဲမှာ အန္တရာယ်အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံတွေ ဆူညံသွား၏။ စဉ်းစားစမ်း။ ခန့်ပြောထားသော အတန်းဖော်သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အမည်။ သရဖီ၊ ရတနာ၊ ဂျူလီယာဆွေ၊ နေရီ၊ ထူးထူးခေတ်။ ဒါပဲရှိတာ။

“ငါ့အတန်းဖော်တွေထဲမှာ ငါးယောက်ထက် မပိုဘူးရှုမော၊ ငါ အပေါင်းအသင်း အများကြီးမှ မထားတတ်တာ”

“ဟေ့...ဘာစိုက်ကြည့်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား ခန်း၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်၊ ခန်းနဲ့ကိုယ်က မတွေ့ဘဲ အကြာကြီးဝေးနေတဲ့ လူတွေမှ မဟုတ်တာ”

“ဪ...မဟုတ်ပါဘူး၊ အဟင်း...ခန်းက ရှင်ရဲ့ဆံပင် အကောက်တွေကို သဘောကျနေတာ၊ ဒီဂျစ်တယ်ကောက်ထက် တောင် ပုံကျသေးတာကိုး၊ ဟင်း...ဟင်း ပြီးတော့ အရင်ကထက် မျက်လုံးပိုပြုံးလာသလားလို့၊ ပုရွက်ဆိတ်တွေ ဘာတွေစားလို့လား”

“ဗျာ”

ရှုမောက ရှေ့ကပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှိရင်းစွဲမျက်လုံးထက် နှစ်ဆ

ပိုပြုံးသွားသည်။ ဆံပင်တွေ ကောက်ရုံမက ထောင်ပြီး ငယ်ထိပ်က အခိုးအငွေ့တွေ ထွက်ကုန်ပြီထင်၏။ သူ့ဟာသူ ဘာပဲဖြစ်ပါစေ ရှုမော စိတ်မဝင်စား။ အရေးကြီးတာ ရှုမော သတင်းပို့ချက်ကို ခန်း ကြားပြီး ဒီလူအား ပုံဖမ်းရပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း...

“မဗျာနေနဲ့၊ အရပ်မြင့်ပြီး အသားဖြူတာရော ဘယ်သူနဲ့ တူတာလဲ ပြော”

“ခန်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ပြန်မမေးနဲ့၊ မေးတာပဲဖြေ၊ ဖအေတူလား၊ မအေတူလား”

ဟန်မပျက် ပြုံးထားပေမဲ့ ရှုမောမှာ ပါးတွေညောင်းလှပြီ။ တစ်ဖက်က ခန်းမှာလည်း ရှုမော ပြောသမျှ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပုံဖော်ရင်း...

“အရပ်မြင့်၊ အသားဖြူ၊ ဆံပင်ကောက်ပြီး မျက်လုံးပြုံး”

လို့ ရေရွတ်ပြီးမှ ခန်းအာရုံထဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံရိပ် ထင်လာပြီး...

“ဟင်...ရှုမော ငါသိပြီ၊ အဲဒါ ထူးထူးခေတ်”

“ဟင်...မိန်းမ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဗျာ”

ရှေ့မှပုဂ္ဂိုလ်အား တည့်တည့်ကြီးကြည့်ပြီး အသံထွက်အောင် မေးတာက ရှုမောရဲ့ အမှားပင်။ ထူးထူးခေတ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့်...

“မဟုတ်ပါဘူး ခန်းရာ၊ တက္ကသိုလ်မှာ အတူတွဲလာကြတာပဲ၊ ကိုယ် ယောက်ျားမှန်း ခန်း သိပါတယ်”

ကိုယ့်နဖူး ကိုယ်ရိုက်ပြီးသာ အော်ပစ်ချင်တော့သည်။ ရှုမောသည် အရေးထဲ ကြော်ငြာဝင်ချင်နေသော ထူးထူးခေတ်အား မျက်စောင်းနှင့်ရွယ်ရင်း...

“မသိပါဘူး၊ အစကတည်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မပြောဘူး”

အံ့မခန်းကို ပြောတာပါ။ အစောကြီးကတည်းက မိန်းကလေးဘယ်နှစ်ယောက်၊ ယောက်ျားလေးကတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါ စသဖြင့် ပြောပါလား။ အခုတော့ ရှုမောက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ထူးထူးခေတ်ဆိုသူအား ဖြတ်ကျော်ကာ လျှောက်လာသည်။ နားထဲမှာတော့ ခန်းအသံကို ကြားရဆဲ။

“ဟဲ့...ဒီတစ်ခါ ထပ်မမှားစေနဲ့နော်၊ ကုလားဆင်ရုပ်နဲ့ က ရတနာ၊ ဒီပွဲကို ဂျူလီယာမလာဘူး၊ သူက သြဇီမှာ ကျောင်းသွားတက်နေတာ၊ ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့က သရဖီ”

“အေး...တွေ့ပြီ တစ်ယောက်”

ရှုမောက နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံပြောစဉ် ရှေ့မှကုလားဆင်မလေးက အနားသို့ ပြေးရောက်လာကာ...

“ကြည့်စမ်း မိန်းမ၊ နောက်ကျနေတာ ငါ့ဒင်နာလာတာများ ကတ်ဝေါ့(ခဲ)လျှောက်နေသလား မှတ်ရတယ်၊ နင့်ပါတနာက ဟိုမှာ ကပွဲထဲရောက်သွားပြီ”

“ဟင်”

အကြည့်တွေ ချာချာလည်အောင် ဝေ့ရှာသည်။ ကိုယ့်ကို ခေါ်လာသူက တခြား မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရင်ချင်းအပ် လက်ချင်းထပ်ပြီး တီးလုံးနဲ့အညီ ကနေလိုက်တာ။ စိတ်ထဲ မကျေနပ်ခြင်း၊မခံချင်စိတ်တို့က အင်အားကြီးမားလာ၏။ ဟွန်း...နေပေါ့၊ သူက တစ်ယောက်ဆို ဒီက နှစ်ယောက်။ ရှုမောက စွေစောင်းစောင်းကြည့်ပြီး အံ့ကြိတ်ကာ မျက်နှာလွှဲပစ်သည်။ အနားမှရှိနေသော ရတနာတောင် မေ့သွား၏။

“ဟဲ့...ဒါဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ခြေသံရော ခြေလှမ်းပါ အသာတကြည်မရှိ။ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်နှင့် ထွက်သွားသည်။ ရတနာကတော့ သူမဘေးက လိုက်လာရင်း...

“ဖြစ်သွားပါတယ်၊ အူတိုသွားတာ မဟုတ်လား”

“မွေးကတည်းက ပါလာတဲ့ အတိုင်းအတာအထိပဲ၊ တိုတာလည်းမရှိဘူး၊ ရှည်တာလည်း မရှိဘူး”

တွေ့ရသော စားပွဲခုံမှာ ခြေချိတ်ဝင်ထိုင်သည်။ ကြည့်လေရာ မျက်ဝန်းရိပ်တိုင်းမှာ သူရဲကောင်းကတော့ မြူးဖျစ်ကဆဲ။

“ဟန်မဆောင်စမ်းပါနဲ့ဟာ၊ ငါက အိမ်ထောင်သည်၊ နင့်လို အပျိုလေးရဲ့ စိတ်အတွင်းကို လှမ်းကြည့်စရာမလိုဘူး၊ မှန်းကြည့်တာနဲ့တင် အလွတ်ဟောလိုရတယ် ယုံ၊ နင် သူရဲကောင်း

ကို ကြွေနေပြီ မဟုတ်လား”

“မကြွေပါဘူး၊ သူက လာခွဲနေတာ”

ပြန်ဖြေသံက အားမရှိလှ။ တွေ့ကြတဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ ရှုမောအပေါ် ခယသော အပြုအမူမျိုး သူ ဘယ်နှခါပြုမူဖူးသလဲ။ အပေါ်စီးက စီးမိုးကြည့်ကာ သူခိုးဖမ်းသလို အကဲစမ်းသလို အကြည့်၊ အပြောတွေကြားမှာ လူးငါးခွံနေအောင် ခံစားရတာ ဘယ်သူလဲ။ အတွေးနှင့် နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ကို မဲ့ကွေးချမိတာ နာကြည်းစွာ။ ရင်သပ်ရှုမောဆိုသော သူမဟာ သူရဲကောင်းအတွက် အဖိုးမထိုက်တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်နေပြီလေ။

“ကဲပါဟယ်...အဲဒီလောက်အထိ ခံစားမနေစမ်းပါနဲ့၊ သူကလည်း ကပစေ၊ နင်လည်း တစ်ပွဲလောက် ဝင်နွဲ့လိုက်၊ ထူးခေတ်ရှိတာပဲ”

ရတနာက သူမနောက်ကျောဆီ မေးငေါ့ပြီး မြှောက်ပေး သည်။ လည်ပင်းလိမ်ပြီး ငဲ့ကြည့်တော့ ထူးခေတ်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်က သူမတို့စားပွဲဆီ လျှောက်လာပြီ။ ရှုမောက စိတ်ပျက်စွာ သက်ပြင်း ကို မှုတ်ထုတ်ရင်း...

“ငါမှ မကတတ်တာ”

“ဟဲ့”

ရတနာ အော်သံက အလန့်တကြား။ ဒီတော့မှ ရှုမောမှာ တစ်ခုခု မှားယွင်းသွားပြီဆိုတာ သတိထားမိသည်။ နားထဲမှာ ခန်းရဲ့အသံက အကျယ်ကြီး။

“သွားပြီ ရှုမော၊ စကားကို ပြန်ပြင်၊ ငါက အရမ်းအက တော်တာ”

ထိုအခါမှ အံ့မမန်းရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ပြန်ဆွဲယူရင်း...

“မကချင်ဘူး ပြောတာပါ ရတနာရဲ့၊ နင်ကလည်း အလန့်တကြား ထအော်လိုက်တာ၊ နားတောင်အူသွားတယ်”

“မအော်လို့ရမလား၊ နင်က တလွဲတွေပြောနေတာကို၊ မကချင်လည်း က၊ သူတောင် နင့်ကို ပစ်ထားသေးတာပဲ၊ ထိုင်ငှာ နေမဲ့အစား တွဲကပစ်၊ ငါ့ယောက်ျား ကိုမော်ကြီးအပြောအရဆို သူရဲကောင်းက အရမ်းစွဲတာနော်၊ နင်က အကျောမခံနဲ့”

မခံချင်စိတ်နှင့် ပြောရင်း အနားရောက်လာသော ထူးခေတ် ကို လှမ်းခေါ်ကာ ရတနာက သူမပဲ စီစဉ်ညွှန်ကြားရင်း ရှုမောတို့ အား စုံတွဲတွေ ကနေသော မြက်ခင်းပြင်ဆီ တွန်းလွှတ်သည်။

“ဘာမှမပူနဲ့ ရှုမော၊ ထူးခေတ်လုပ်တဲ့အတိုင်းသာ လိုက်လုပ်၊ အိုကေသွားလိမ့်မယ်”

စသဖြင့် ခန်းကတော့ ဒီဘက်မှ ဖြစ်နေတာတွေကို အလုံး စုံ ကြားနေရသူပီပီ အားပေးပါသည်။ တကယ်တမ်း ဝင်လှုပ်ရှား ရသော ရှုမောအတွက်တော့ မလွယ်ကြော။ နီဝင်ဘာလရဲ့ ညလယ် မှာ ဇောချွေးတွေနှင့် နင့်သီးနေသူက ရှုမောတစ်ယောက်တည်း။ ဒင်နာက ပြန်တော့ ညဆယ့်တစ်နာရီ၊ သူက ကားမောင်းနေရာမှ ရှုမောရှိရာဘက်သို့ ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း...

“ဒီည က၊လိုက်ရလို့ မင်း တော်တော်မောသွားမှာပဲ

နော် အံ့မခန်း”

“မမောပါဘူး၊ ဒါတောင် ခန်းက သိပ်စိတ်မပါလို့”

“ဪ...ဪ”

မယုံတာလား။ ကဲ့ရဲ့တာလား။ ဝေခွဲမရ။ သူရဲကောင်းက တော့ စတီယာရင်ပေါ် လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းကာ ရှေ့တူရူသို့ အာရုံစိုက် ကားမောင်းရင်းကပဲ...

“ကိုယ်ကြားထားပါတယ်”

“ဘာတွေလဲ”

မပြယ်ချင်သေးသော ဒေါသ၊ အခုချိန်ထိ သူ့ကိုဆို အကောင်းမမြင်။ မိန်းမချောလေးများကြားမှာ ရယ်မောပျော်မွေ့နေသော မျက်နှာကို အခုပြန်တွေး အခုဒေါသထွက်ကာ ထုရှိက်ကုတ် ခြစ်ပစ်ချင်သည်။ ထိုခံစားချက်တွေကို ရတနာသိလျှင် ခေါင်းစဉ် အတပ်ခံရဦးမည်။

“နင် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားပြီး သဝန်တိုနေတာ”

အပြောခံရသော စကားတွေက အမှန်တရားတွေမှန်း ရှုမော သိသည်။ ဒါပေမဲ့ လက်မခံချင်သော မာနကြောင့်...

“မင်း အကတော်တာတို့၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကောင်းတာတို့၊ ပြီးတော့ မှတ်ဉာဏ်အရမ်းကောင်းတာတို့လေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

မေးပုံက ဂျစ်တစ်တစ်။ ထိုင်တာတောင် သူရဲကောင်းလို ရှေ့တည့်တည့်မျက်နှာမူပြီး ထိုင်တာမဟုတ်။ ကိုယ်တစောင်း

ကျောပေးပြီး လက်ပိုက်ကာ ကူရှင်ကို ပခုံးစွန်းနှင့် မှီထားတာ မတ်မတ်တောင့်တောင့်။ ဖြစ်ရလေလို့အော်ပြီး သူရဲကောင်းက ရယ်ချင်သည်။ ကိုယ် က,တာကျတော့ မကျေမနပ် မျက်စောင်း တခဲခဲနှင့်။ သူမ က,တာကျတော့ ကိုယ်က ကျေနပ်ကြည်ဖြူ ပေးရမည့်သဘော။ ကလေးအထာတွေနှင့် အံ့မခန်းဟာ သူ့အတွက် တော့ အကြားနဲ့အမြင် တခြားစီ။

“ဒီတစ်ခါတော့ ထပ်ပြီး မင်းကို မှတ်ချက်တစ်ခုတိုးပေး ရမယ်”

“ဘာမှတ်ချက်လဲ”

ဆတ်ခနဲ လှည့်ထိုင်ပြီး မေးခွန်းထုတ်တာ ချက်ချင်း။ သူရဲကောင်းက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ပြီးမှ...

“မင်း ဟာသဉာဏ်ရွှင်တာကိုပါ၊ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းကို မမှတ်မိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကျပ်နေတာကြားလိုက် လို့”

ပျက်ကျသွားသော မျက်နှာကို အချိန်မီ ဖုံးဖိရန် ရှုမောက ဆံပင်တွေကို အကြောင်းမဲ့ ဖိသပ်ချပြီးမှ...

“ရှင် မသိသေးလို့၊ ဒီထက် ကျပ်တတ်တာတွေ အများ ကြီး”

“ထင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုတောင် မင်း ကျပ်နေသလား လို့”

“ဘာရှင့်”

စိုက်ခနဲ ရှုမောကိုကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေက ပြုံးတော့
မလို့နှင့်။ ဒါပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကျတော့ မပြုံးဘဲ ခပ်မဲ့မဲ့။

“မင်းမျက်လုံးတွေ အရောင်ပြောင်းနေတာ”

“ဘာ”

အံ့သြခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်းတို့နှင့် မူပျက်စွာ အော်သံက
အကျယ်ကြီး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမှားနွဲ့ထဲ ကျွံဆင်းသွားမိသူလို။
ရုန်းလေနှစ်လေ နွဲ့ထဲမှာ ရုတ်တရက်မို့ ထွက်ပေါက်ကရှာမရ။

“နင်သတိထားရမှာ မျက်ကပ်မှန်ပဲ ရှုမော၊ ကျန်တာ
အားလုံးတူပေမဲ့ မျက်လုံးအရောင်က ကွဲတယ်”

ဟူ၍ ခန်းက ခဏခဏသတိပေးထားရက်နှင့်...

“ဟုတ်တယ်၊ စတွေ့တုန်းက ကိုယ်တောင် ခပ်ကြောင်
ကြောင် ဖြစ်သွားသေးတာ၊ ကိုယ်သိထားတဲ့ အံ့မခန်းနဲ့ ကိုယ့်ရှေ့
က အံ့မခန်းရဲ့ ကွာဟမှုက”

“ဟင်း...ဟင်း ရှင်လို ကမ္ဘာကို ပတ်လာတဲ့လူက
ဒီလောက်အထိ ခေတ်နောက်ကျလိမ့်မယ်လို့ ထင်တောင်မထားဘူး”

ကားက ရိပ်ခနဲ ပြေးတိုင်း နီယွန်မီးရောင်တွေက ကား
အတွင်း ဝင်ရောက်စမြဲ။ စကားဝါရောင်အသား၊ သန္တာနှုတ်ခမ်းနဲ့
အညိုရောင် မျက်ဝန်းပိုင်ရှင် ထိုအမျိုးသမီးက သူရဲကောင်းအတွက်
တော့ ငေးယူရသော အလှတရားများစွာနှင့်။ နှုတ်ခမ်းစေ့ရုံမက
မျက်ဝန်းတွေပါ မှိတ်ကျသွားအောင် ရယ်နေပုံက သူရဲကို ငလျင်
တစ်စင်း ပြင်းပြင်းဝင်နှောက်သွားသလို။ အကြောင်းတရားများစွာ

နှင့် ဆက်ဆံဖူးသော မိန်းမများစွာထဲမှာ အံ့မခန်းဆိုသူ၏ အလှ
တရားကို ခဏလေး စိုက်ကြည့်မိတာနှင့် နဲ့နဲ့စပ်စပ် လှန်လှော့ဖတ်
ရှုမိသွားသည့်အဖြစ်ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလုံမလဲ။ အချစ်ဟာ
ထိုသို့ဖြစ်တတ်သလား။ အသံမပေးဘဲ တိတ်တဆိတ် နှလုံးသား၌
ခိုဝင်နားပြီး အသိပေးချိန်၌ နှလုံးသားကို အမြစ်ကြီးကြီးနှင့်
ကုပ်တွယ်ခံစားရသလိုမျိုး။ သူ့ရှေ့က အံ့မခန်းကတော့ အားရအောင်
ရယ်ပြီးမှ...

“ဒီလောက်တိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ ကိုယ်ခန္ဓာတွေ
ကို ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်ပြီး အစားထိုးလို့ရတယ်၊ လူကို ပုံတူမျိုးပွား
လို့ရပြီဆိုတော့ မျက်လုံးလေး အရောင်ပြောင်းတာက အဆန်း
တကြယ်မှ မဟုတ်တာ၊ ဝါသနာပါရင် အိုင်ကျူဗြီးရှင်းကို ကျွန်မ
ပို့ပေးမယ်၊ ရှင်မျက်လုံး အစိမ်းရောင်ပြောင်းချင်တောင် ရတယ်”

ကိုယ်ကပဲ မျက်ကပ်မှန် တပ်ထားသလိုလို ဘာလိုလိုနှင့်
နှိုးရသည်။ သူရဲကောင်းကတော့ ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးရင်း အသင့်ဖွင့်ထားသော
ခြံတံခါးဆီမှ ခြံထဲ ဝေါခနဲ ကားကွေ့ဝင်သည်။ ရှုမောက
ဟန်မပျက်ပင် ပေါ်တီကိုအောက်ရောက်မှ ကားပေါ်ကဆင်းရင်း

“ဂွတ်နိုက် သူရဲကောင်း”

သူက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြရင်း...

“ကိုယ် မှတ်ရမဲ့အချက်တွေ တိုးသွားတာပေါ့”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်း မျက်ကပ်မှန်တပ်တာ ဝါသနာပါတယ်ဆိုတာ”

“ဝါသနာမဟုတ်ဘူး၊ လူတွေကို အမြင်တစ်မျိုးနဲ့ကြည့်တာ၊ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းရင် ထပ်မှတ်သွားဦး”

“ပြောပါ”

ပြီးတုံ့တုံ့နှင့် သူက တိုက်တွန်းသည်။

“အံ့မခန်းက ကိုယ်နဲ့ရည်ရွယ်ထားသူ တခြားမိန်းမတွေနဲ့ ရောနှောလွန်းတာကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာပဲ”

ကားတံခါးကို ဂျှိုင်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်သည်။ အိမ်ထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ သူရဲကောင်းက မျက်စိ တဆုံး ငေးသည်။ ထို့နောက် ပြုံးရင်း ခေါင်းယမ်းမိ၏။ ပခုံးတွန့် ပြီး တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်တာက...

“အံ့မခန်းကို ခံစားရတာ တစ်ခုခုလွဲနေသလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအလွဲတွေကပဲ ချစ်စရာကောင်းနေတာ”

ခပ်တိုးတိုးရယ်ရင်း အံ့မခန်းရှိရာ ခြံကြီးထဲမှ သူထွက်လာသည်။ အချစ်ဆိုတာ ချစ်စရာကောင်းရုံနှင့် လုံလောက်ပြီလား။ သိချင်ပါသည်။ ကမ္ဘာ့အဆင့်မြင့် ချစ်နည်းတွေကို။

အခန်း (၁၃)

“အဲဒါမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူး ရှုမော”

ခန်းက အခန်းတွင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် လော့(ခံ)ချနေတာ မို့ လက်တစ်လုံးကြိုး ပန်းချိတ်ဂါဝန်က နို့စိမ်းရောင်ဖျော့ဖျော့နှင့် ဆံပင်တူကြိုးကို ချွတ်ထားသေးသည်။ နဂိုကမှ အေးချမ်းပေါ့ပါး၍ လွတ်လပ်ခြင်းကို ကြိုက်သူ။ ခေတ်မီစွာ နေထိုင်တတ်သူ ခန်းသည် ရှုမောနေရာ အစားဝင်မှပင် အရာအားလုံး ခေတ်နောက်ကျစွာ လူကလည်း မလွတ်မလပ်တွေ ဖြစ်ကုန်တော့တာပင်။ ကြည့်လေရာ နေရာတိုင်းမှာ အင်္ကျီခါးတို အကျပ်အထုပ်တွေချည်း။ ထဘီဆိုလည်း ချိတ်လိုအဆင်နဲ့ မာတောင့်တောင့်။ ရှုမောစီးသော ဖိနပ်ကလည်း ခုံထူကတ္တီပါကြီးမို့ ခန်းအတွက် စိတ်ကျဉ်းကျပ်စရာတွေချည်းပင်။ တစ်ခု ကံကောင်းနေတာက ခန်း ရောက်နေတဲ့ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ဒက်ဒီက သူ့ရဲ့နယ်အသီးသီးမှာ ဖွင့်ထားသော မန္တလေးသား စားသောက်ဆိုင်တွေရဲ့ နှစ်ပတ်လည်အတွက် လုံးပန်းနေရ၍ မျက်နှာ

ချင်းဆိုင်ရတယ်ဆိုတာ သိပ်မရှိ။

“ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ခန်း”

ရှုမောရဲ့ စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ မေးသံကြောင့် ခန်းက မျက်မှောင်ကျွံပစ်ရင်း...

“ဟဲ့...နင်က သူ့ကို ပုံစံပေးရမှာလေ၊ အခု နင်ပြောတဲ့ အတိုင်းဆို သူက နင့်ကို ပုံစံပေးပေးနေတဲ့ သဘောကြီးပေါ့၊ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီ၊ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီ ရှုမောရဲ့”

“ငါ သူ့ကို မရှုံးချင်ဘူး ခန်း”

“ရှုံးတာ၊ နိုင်တာ အရေးမကြီးဘူး၊ အဓိကကျတာ နင့်ကို သူ စိတ်ပျက်သွားဖို့ပဲ၊ အခုဟာက စိတ်မပျက်ဘဲ သူ့အလိုကျလိုက် ရင်း နင်နဲ့ နီးသွားနိုင်တယ် ရှုမော”

“အဲဒီတော့ ငါဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“သူ လက်လန်အောင်လုပ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ပုံစံချ၊ ငါဆို ရင် ဒီမှာ ဆရာကို ပြန်မောင်းထားတာ”

ခန်းက ဖုန်းပြောနေရင်းက မွေယာပေါ် အိမ်နဲ့လှဲချသည်။ နှုတ်ခမ်းစွန်းတွေ ကော့တက်နေသည်အထိ မျက်နှာက ပြုံးမြဲမြဲဖြစ်လာ၏။ မျက်နှာမူရာ မျက်နှာကြက်ပေါ်၌ ခန်းပြောသမျှ မျက်ခုံးကြောကြီးတွေ ရှုံ့တွအောင် နားထောင်တတ်သော လူစွမ်းကောင်းရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ ထူးဆန်းစွာပင် စိတ်တိုက်ပြီးခဲ့သော နေ့ရက်များဆီ တကျော့ပြန်အလည်ရောက်သွားခဲ့၏။ ဆရာဆိုသော လူစွမ်းကောင်းအား ဒီအိမ်အရိပ် စနင်းကတည်းက

အကောင်းအတိုင်းရှိသော အဲကွန်းပျက်နေတယ်ဟူ၍ ပြောလိုပြော၊ အသစ်ကျပ်ချွတ် ဝယ်ထည့်ပေးထားသော ရေခဲသေတ္တာအား သုံးမရလို့ ကြေညာခဲ့သော ခန်းအား ထမင်းဟင်းစားချိန်မှာလည်း ပညာတွေပြခဲ့တာပင်။

“ရှုမော...ကြည့်ပါဦး၊ အနော်ချက်ထားတဲ့ ဟင်းတွေက အစပ်အဟပ်တည့်မတည့်၊ အခါတိုင်းဆို ရှုမောပဲ ချက်ချင်ပြုတ်ချင်လှချည်ရဲ့ဆိုပြီးတော့ ဒီနေ့ကျတော့ အနော်ချည်း လွဲထားရုံတင် မကဘူး ဟင်းကို အတွဲလေးတောင် တွဲမပေးဘူး”

“တွဲဖို့မပြောနဲ့ ငါက ခြေနစ်ချောင်းသားနဲ့ ခြေလေးချောင်းသားတောင် မခွဲတတ်ဘူးပေ” လို့ အနော်ဆိုသူအား ထအော်လျှင် ခန်းကို စိတ်ရောဂါအထူးကုဆရာဝန်နှင့် ပြေးပြမည်ထင်သည်။ ရင်သပ်ရှုမောမျက်နှာနှင့် ရင်သပ်ရှုမော တတ်သမျှ မတတ်ဘူးဆိုပြီးတော့လေ။ ခန်းက ထမင်းစားပွဲမှာ မေးထောက်ထိုင်ရင်း စိတ်ကူးထင်ရာတွေ တွေးနေရာမှ...

“စကားမများနဲ့ဟာ၊ ဆရာကိုသွားခေါ်၊ ထမင်းစားမယ်လို့”

“ဟုတ်...ကဲ့”

အနော်က ပုလုံးလုံးနှင့် ပြေးထွက်သွားသည်။ ဟင်းခွက်တွေ တင်ထားသော လှည့်စားပွဲအား ခန်းက လည်စေရင်း မျက်စိရှေ့ရောက်လာသော ပဲကြာနံ့ဟင်းချိုကို တစ်စွန်းခပ်မြည်းသည်။

“အို...ဗဲရီးဂွတ်”

အရသာက ကောင်းလွန်းနေ၍ နှုတ်ဖျားကတောင် ချိုးမွမ်းစကား ထွက်သွားရသည်အထိ။ ဟိုတစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်ကို ဆီခွဲစိမ်းထားသည်။ ကြက်ကုန်းတောင်ကြီးကြော်၊ ငါးသလောက်ပေါင်းနှင့် ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်၊ ခန်းက ဟင်းခွက်ကို အရသာခံမြည်းရင်း ရုတ်တရက် အတွေးပေါက်သွားသည်။ ဖျောက်ခနဲ လက်ဖျောက်တီးကာ ဆားပုလင်းကို အပြေးယူသည်။ ပဲကြာခံထဲ ဆားတွေခပ်ပြီး ငရုတ်ကောင်းဗူးကို ဆွဲချလာကာ ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်ပေါ် ဖြူးချပစ်သည်။

“ကြွပါ ဆရာ၊ ရှုမောက ဆရာကို ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေတာပါ”

အရင်ကြားရသည်က အနော်အသံ။ ထိုးဖွသော ခြေလှမ်းနှင့်အတူ ထမင်းစားခန်း၌ လူရိပ်တစ်ရိပ်။ ခန်းက မေးထောက်လျက်သားက မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ ကြည့်ပြာရောင် ရှပ်လက်ရှည်ကို လက်ဖျံတစ်ဝက်နားထိ ခေါက်တင်ထားသည်။ အပြာရောင်ရောင် ကွက်စိပ်ပုဆိုးနှင့် ဆံပင်ကို ဘေးခွဲကာ ဖြီးထား၏။ မေးရိုးတစ်လျှောက် စိမ်းညိုနေသော ပါးသိုင်းမွှေးတို့သည် အခုမှ ရိတ်သင်ခံထားရသည့်နှယ်။ လတ်ဆတ်စွာ ရှင်းသန့်နေ၏။

“ဆာနေပြီလား မသိဘူး၊ ရှုမောက ထမင်းစားချိန်နောက်ကျတဲ့ အကျင့်ရှိတယ်”

ရှုမော မဟုတ်မှန်းသိရက်နှင့် ရှုမောလို့ နာမ်စားသုံးရသည်က လျှာဖျားမှာ ယားနေသည့်အဖြစ်။

“ရပါတယ်”

သူက ဒါပဲပြောပြီး အသင့်ဆွဲထုတ်ပေးထားသော ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ခန်းကတော့ စိတ်ထဲမှာတင် မဲ့ခွဲလှောင်ပြောင်ပြီး “ဒီလောက် လေချွေတာတဲ့လူကြီး၊ ထမင်းစားတာနဲ့ အသံမျိုးစုံထွက်လာစေရမယ်” လို့ စိတ်ထဲက ကြိုးဝါးရင်း...

“ခါတိုင်းဆို မီးဖိုချောင်ကို အမြဲဝင်ဦးစီးနေကျ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်တော့ ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် ဖြေမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာနဲ့”

“မင်းတကယ်ပြောတာလား ချာတိတ်”

လှုပ်ရှားမှုတင် နေရာမှာတင် ရပ်တန့်ပြီး သူမေးပုံက မျှော်လင့်တကြီး။ ခန်းက ရပ်တည်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် အနော် ခူးပေးထားသော သူထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ခရမ်းချဉ်သီးသုပ် တစ်စွန်းခပ်ဦးချရင်း...

“စိတ်ကူးထားတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ စာကို အာရုံစိုက်ရမှာဆိုတော့ တခြား ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ဟာတွေကိုတော့ လျှော့ပစ်ရမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ မင်းတွေးတာမှန်တယ်၊ မင်းက ဘာတွေဝါသနာပါလို့လဲ၊ ပြောပါဦး”

သူက ခန်းကို စည်းရုံးရေးဆင်းသည့် အပြုံးမျိုးနှင့် မေးသည်။

“အချက်အပြုတ်နဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေပါ”

“ဪ”

သူက ထောက်ခံရင်း ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်နှင့် ထမင်းတစ်ခွက် စားသည်။ ထမင်းလုပ်ကို ဝါးရင်းက သူ့မျက်နှာကြီးက ခရမ်းချဉ်သီးကြီးလို နီရဲလာ၏။ နီမှာပေါ့။ ခန်းထည့်ပစ်တာ ငရုတ်ကောင်းတစ်ဖူးလုံးလေ။ ခန်း ကြည့်နေဆဲမှာပင် သူက စပ်ဖျင်းပူရသော အရသာပြင်းပြင်းကို ခံနိုင်ရည်ရှိဟန်မတူ။ ထမင်းဖြူ နောက်တစ်ခွက် ခပ်စားသည်။ မျက်လုံးတွေပါ နီပြီး နှာသီးထိပ်ဖျားတွေပါ အရောင်ရဲတက်လာ၏။ ခန်းက ဒါကို မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ထမင်းဖြူတွေကို တစ်ချက်မွှေလိုက်၊ ချောက်ချထားသော ဟင်းခွက်တွေကို မနီကံဘဲ ဆတ်သားခြောက် ဆီစိမ့်သာ ထမင်းပေါ်တင်ပြီး တစ်လှုပ်စားရင်းက...

“အဲဒါကြောင့်လေ၊ စာစသင်တဲ့နေ့ကတည်းက မီးဖိုချောင်မဝင်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်း...ကောင်းပါ...ရှုး...တယ်”

နှုတ်ကပါ ရှုးခနဲ အသံထွက်လာတော့မှ ခန်းက ဟန်ဆောင်ကောင်းစွာ...

“ဟယ်...ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်က စပ်နေတာလား၊ အဲဒီအနော်ဟာလေ အသုပ်ထဲ ငရုပ်သီးတွေ ဘယ်လောက်ထည့်သလဲ မသိဘူး၊ ငါမကြည့်ရင် မကြည့်သလို၊ ရှေး...ဒီမှာ ကြာဇံဟင်းချိုလေး သောက်လိုက်ပါဦး”

အသင့်သောက်ရန် ခပ်ပေးသော ဟင်းချိုခွက်ကို လူစွမ်း

ကောင်းက အားတက်သရော သောက်အချ...

“အား”

ထအော်သော သူ့အသံကြောင့် ခန်းသာမက နောက်ဖေးခန်းထဲ၌ အချို့ပွဲပြင်နေသော အနော်ပါ ပြေးထွက်လာကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ငန်လို့”

လူစွမ်းကောင်းက ဟင်းချိုပန်းကန်လုံးကို မေးငေါ့ကာ ပြောသည်။

“ငန်တယ်”

အနော် အူကြောင်ကြောင်ရပ်နှင့် လိုက်ရွတ်ကာ...

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အနော် သေချာချက်ထားတဲ့ဥစ္စာ”

“ဘာတွေချက်ထားတာလဲဟေ့”

မေးသံနှင့်အတူ လူရိပ်က ထမင်းစားခန်းဝမှာ တစ်ပြိုင်တည်း ပေါ်လာသည်။ ခန်းက ခေါင်းကို ချာခနဲနေအောင် လှည့်ကြည့်ပြီးမှ နှုတ်ဖျားက...

“ဟိုက်”

ခနဲ အသံထွက်သွားသည်။

“ဆောရီး ဆရာရေ၊ ဆရာကို အရင်ခေါ်ပြီး အန်ကယ်က ပစ်ထားသလို ဖြစ်သွားတယ်”

ဦးသွင်ညိုက ချိုင်းကြားထဲ၌ အိတ်မည်းကြီးတစ်လုံး ညှပ်ထားပြီး လက်ထဲမှာလည်း ဖုန်းတွေ၊ ကားသော့အစ ရှိသည့်

တိုလီမုတ်စပစ္စည်းတွေ ကိုင်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာ၊ နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြေပါတယ်”

“မနက်ဆို မိုးမလင်းခင်ထွက်၊ ညကျတော့လည်း မိုးတော်တော်ချုပ်မှ ပြန်ရောက်တော့ ဆရာနားချိန်တွေ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးတာနဲ့ မခေါ်ဖြစ်တာ၊ သမီးကိုတော့ အခြံမေးပါတယ်၊ ဆရာအခြံအနေနဲ့ ဆရာကို ဂရုစိုက်ဖို့ သေချာမှာထားတာ၊ ဆရာတပည့်နဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

လူစွမ်းကောင်းက ဘေး၌ ကုပ်ကုပ်လေးထိုင်နေသော အံ့မခန်းအား ခေါင်းငဲ့ပြီးကြည့်သည်။ ဖြစ်ပျက်ခြင်းအကြောင်းတွေသာ ဦးသွင်ညှိကို အစီရင်ခံပစ်ရင် သူမရဲ့ဒေါသသည် ကိုယ့်အပေါ် နာဂစ်လို အငြိုးတကြီး မှန်တိုင်းတွေဘာတွေ ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်။ ကိုယ်က သူမနှင့် ပြိုင်ဆိုင်ပြီး အနိုင်ယူရမဲ့လူမျိုးမဟုတ်။ အရေးကြီးတာ သူမနှင့်အဆင်ပြေပြီး စာမေးပွဲအောင် အောင်သင်ပေးနိုင်ခြင်းက သူရည်ရွယ်ချက်။ ထို့ကြောင့် လူစွမ်းကောင်းက ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ဝင်ထိုင်နေပြီဖြစ်သော ဦးသွင်ညှိအား ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“အဆင်ပြေပါတယ် အန်ကယ်၊ သူက စာတွေနဲ့ရင်းနှီးပြီးသားဆိုတော့ အထူးတလည် ရှင်းပြရတာမျိုးတော့ မရှိပါဘူး”

“အဟင်း...ဟုတ်တယ် ဒက်ဒီရဲ့၊ ရှုမော စာရနေပြီနော်၊ အဲဒါ ပိတ်ပင်ထားတဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ပါမစ်ပြန်ဖွင့်ပေး”

ခန်းက အခွင့်ရသည့်အခိုက် ဝင်တောင်းဆိုပစ်သည်။ ရန်ကုန်မှာဆို ကားတစ်စီးနှင့် တစ်မြို့လုံးပတ်နေသော အံ့မခန်း။ မန္တလေးရောက်မှပင် အိမ်ပေါ်က ခြံထဲဆင်းလျှင်တောင်မှ အခြွေအရံများစွာနှင့်။ ခန်းက မန္တလေးရောက်သည့်နေ့ကြမှပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုလျော့ပါးလာသည့်အဖြစ်။ အကျယ်ချုပ် ကျနေသလားဆိုပြီးလေ။ ဒက်ဒီကတော့ မျက်မှန်ကိုချွတ်၍ ခန်းအား သေချာစူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“အဲဒါပဲ၊ ရင်သပ်ရှုမောတို့က အပေးအယူတွေကို အင်မတန်မှ စိတ်ဝင်စားတာ၊ ဒါပေမဲ့ သူက နည်းနည်းပေးမယ်၊ အခွင့်အရေးကျတော့ များများပြန်ယူချင်တာ၊ ထားပါတော့ ဆရာ့ဆီက ထောက်ခံချက်ရထားတော့ ဒီတစ်ပတ်ရှော့ပင်ထွက်ပေါ့”

“ဟေး...ဒါမှ တို့ရဲ့ဒက်ဒီ”

“နေဦး”

အပျော်တောင် လက်စမသတ်ရသေး။ ဒက်ဒီရဲ့ မျက်နှာတည်တည်ကြောင့် ခန်းက စိတ်ထဲထင့်သွားရကာ...

“ဒက်ဒီနော်...ဒက်ဒီလူတွေ မထည့်နဲ့၊ ရှုမော မသွားချင်ဘူး၊ ဒီက တစ်ယောက်တည်းပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကဲချင်တာ”

“အေး...အဲဒီ ကဲမဲ့ကိစ္စကို ပြောမလို့၊ ဒက်ဒီလူတွေ မထည့်ပေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်းလည်း မရဘူး”

“ဟင့်”

နှုတ်ခမ်းက အော်တို ရှေ့သို့ထွက်သွားသည်။ မကျေ

မနပ်နှင့် ဒက်ဒီအား စိုက်ကြည့်နေရင်းက...

“ပြောပါဦး၊ ဒက်ဒီရဲ့ ခေတ်ဟောင်းစိမ့်ကိန်း”

အရွဲ့တိုက်ပြီး မေးသည်။ လူစွမ်းကောင်းကတော့ ဒီအဖေ
နှင့် ဒီသမီးကြားမှာ ဟိုဘက်ငေးလိုက်၊ ဒီဘက်ငေးလိုက်။ ရှေ့မှာ
ရှိသော စားချင်းစဖွယ် ဟင်းတွေကိုလည်း မနှိုက်ရဲ။ ထပ်ပြီးအစပ်
အဟပ် မတည့်တာတွေနှင့် တွေ့မှာစိုးသည်။ ဦးသွင်ညိုကတော့
သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ...

“ဆရာလည်း မန္တလေးမှာ လေ့လာချင်တာလည်း ရှိမှာပဲ၊
အထင်ကရ နေရာတွေကို ရှုမော လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ မနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ငါ့အတွက် ထမင်းခူး”

“ဟုတ်”

အနော်က ဒက်ဒီခိုင်းသည့်အတိုင်း တသွေမတိမ်း လုပ်
ဆောင်သည်။ ခန်းမှာသာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့်...

“တစ်ခါတည်း စားမှာလား ဒက်ဒီ”

“အေးပေါ့၊ စားမှာမို့ ခူးခိုင်းတာပဲ၊ ဟင်းချို သောက်
ကြည့်ရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆို ဒက်ဒီက ပဲကြာခံတစ်ဖွန်း ခပ်သောက်
သည်။ အပြောင်းအလဲကို ခန်း စောင့်ကြည့်နေဆဲမှာပင်...

“ထွီ...ငန်လိုက်တာ၊ ရှုမော ဘယ်လိုချက်ထားတာလဲ၊
ဟင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ငန်တာလဲ၊ ဆားတစ်ပိဿာလောက်

များ ထည့်ချက်ထားလား ဟမ်”

ဒက်ဒီက မျက်နှာကြီးနီရဲလာကာ ဘောစင်မှာ ပလုတ်
သွားကျင်းရင်း ဆူပါတော့သည်။

“နင်...နေ့တိုင်း ဒီလိုမျိုးပဲ ချက်ကျွေးနေတယ်ပေါ့
ဟုတ်လား ရင်သပ်ရှုမော”

ဒက်ဒီက ဒေါသထွက်လျှင် နင်တစ်လုံး ငါတစ်လုံးရှိက်
ပြီး ပြောတတ်တာ။ နာမည်အပြည့်အစုံခေါ်တတ်တာတွေက မေမေ
နှင့် အကျင့်စရိုက်ချင်းတူသည်။ ခန်းက ဒက်ဒီကို မကြောက်ပေမဲ့
ဒက်ဒီဒေါသကိုတော့ ကြောက်သည်။ ဒေါသနောက်က ကပ်ပါလာ
သည့် ဒဏ်ပေးပုံက ထူးဆန်းတာကိုး။

“ဒက်ဒီက မရှိက်ဘူးဟ၊ ဒါပေမဲ့ ဒဏ်ပေးတာ ဘောလုံး
ပွဲက ဒိုင်တွေထက်ကြမ်းတယ်၊ မထုတ်လိုက်နဲ့ ထုတ်တဲ့ကဒ်က
အနီပဲ၊ တစ်ခြံလုံး မြက်ရှင်းရတာတို့၊ တစ်အိမ်လုံးက ခန်းဆီးတွေ
ဖြုတ်လဲရတာတို့၊ ကားဆေးပေးရတာတို့”

အစရှိသဖြင့် ရှုမောထံမှ သတင်းရပြီးသား။ တော်ကြာ
အဲဒါမျိုးတွေ လာခိုင်းနေမှ ခန်းတို့ ဝှက်ပျံလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်
ဒက်ဒီမျက်နှာကို မရဲတရဲကြည့်ကာ...

“ဟို...ဒီနေ့မှ အဆင်မပြေဖြစ်သွားတာပါ”

“ဘာ...ဒီဟင်းလေးချက်တာ အဆင်မပြေစရာလား၊
ဒီလောက် ဆားတွေအများကြီးထည့်တာ ရိုးရိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး
ရင်သပ်ရှုမော”

“ရှင်”

“နင့်အကြောင်းကို ငါသိတယ်နော်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ”

“ဒက်ဒီသိတာ မဟုတ်ဘူးပြောတာ”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းတခါခါ။ လက်တွေ့ပါယမ်း
ပြီး ငြင်းနေသော ရှုမောပုံစံက ဒီလိုကျတော့လည်း သနားစရာ။
လူစွမ်းကောင်းက တိတ်တခိုး ပင့်သက်ကို မှုတ်ထုတ်ပြီးမှ...

“အန်ကယ်”

သူခေါ်သံကြောင့် ဦးသွင်ညိုက ဒီဘက်လှည့်လာသည်။
အရှိန်တက်နေသော ဒေါသကြောင့် ဦးသွင်ညိုမျက်နှာက နီမြန်းမြန်း
ဖြစ်နေပြီးမှ...

“ဆောရီး...ဆရာ၊ အန်ကယ် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘူးဖြစ်သွား
တယ်။ သူ့ကို အဲဒီလိုမဖြစ်အောင် အန်ကယ် သေချာသင်ပေးခဲ့တာ၊
အခု သူ့ဧည့်ခံတာကြည့်စမ်း၊ ဆရာကိုချက်ကျွေးတာ ဖြစ်ကတတ်
ဆန်း၊ ဒါ သက်သက်လုပ်တာ၊ ဆယ်တန်းအောင်စေချင်တဲ့
အန်ကယ်နဲ့ ဆရာစေတနာကို သူ သက်သက်စော်ကားတာ”

“အဲဒီလိုမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူ့စိတ်ထဲ အဲဒီလောက်
အထိ လေးနက်နေရအောင် ကျွန်တော်တို့က ရန်သူတွေမှမဟုတ်တာ၊
ခင်မင်မှုအရ ကျီစယ်တယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ် အန်ကယ်၊
ထပ်ပြီး တောင်းဆိုချင်တာက သူ့ကို ဒီလတွေအတွင်း မီးဖိုချောင်ထဲ

မဝင်ခိုင်းရင် ကောင်းမလားလို့”

မယုံသင်္ကာအကြည့်တွေနှင့် ဒက်ဒီက ခန်းကို လှမ်းကြည့်
သည်။ ပြီးမှ လူစွမ်းကောင်းထံ ပြန်ကြည့်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“စာကိုပဲ အာရုံစိုက်စေချင်လို့ပါ၊ ကျန်တာက သူ့စိတ်
အပန်းဖြေဖို့ အချိန်နည်းနည်း ဖွဲ့ပေးလိုက်ရင် ရပါပြီ”

အံ့မခန်းရဲ့ ဆရာမမည်သော ဆရာက အဆိုတင်သွင်း
သည်။

“ဟဲ့...ဒက်ဒီက ခွင့်ပေးလိုက်လား”

လေလှိုင်းထဲမှ စီးမျောလာသော ရှုမောအသံက အားတက်
သရော။ ထိုအခါမှ ခန်းက တစ်ပတ်လည်သွားသော စိတ်တို့ကို
စုစည်းရင်း...

“ပေးတာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ငါ အချက်အပြုတ်က လွတ်
ကင်းသွားပြီ၊ ထူးပြီး ဟန်ဆောင်နေစရာမလိုဘူး”

“အဟား...မိုက်တယ်ကွာ”

“သူများချည်းပဲ မိုက်မနေနဲ့ ရှုမော၊ နင်လည်း ငါ့လိုဖြစ်
အောင် ကြိုးစား၊ အဲဒီ သူရဲကောင်းဆိုတဲ့လူကို ပုံစံပေးပစ်၊ သူဘာ
တွေ ကြိုက်တတ်လဲ စဉ်းစားလေ့လာ၊ ပြီးရင် သူထက် နှစ်ဆဆိုး
ပစ်၊ ကြိုက်ပစ်၊ နင်က ထိန်းရတဲ့လူမဟုတ်ဘဲ နင်ဆိုးသမျှ သူထိန်း
ပလေစေ”

ခန်းရဲ့ အကြံပေးချက်ကို နားထောင်ရင်း ရှုမောက...

“အေးနော်”

တိုးတိုးထောက်ခံရင်း ဦးနောက်ကို အပြင်းအထန် အလုပ်
ပေးထားလိုက်သည်။

အင်း...သူထက် နှစ်ဆသောင်းကျန်းရမည့်အရာ ဘာရှိ
လဲ ဆိုပြီးလေ။

အခန်း (၁၄)

“ရော...ဒီမှာ မီးနင်းတွေ ထုတ်ထားတယ်၊ အရင်ကျက်
ပြီးရင် ချရေးရမယ်”

အဲ့ရပြီးသားသူကို ဆယ်တန်းအင်္ဂလိပ်စာ မီးနင်းတွေ
လာကျက်ခိုင်းနေသေးသည်။ ခန်းက သူ ဖြန့်လျက်ချထားသော
မီးနင်းစာအုပ်ကို ဘေးသို့ တွန်းထုတ်ပစ်သည်။ ခန်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှု
ကြောင့် သူက မျက်လွှာပင့်ကြည့်ကာ မေးဆတ်ပြီး...

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ညှိနှိုင်းစရာရှိလို့”

လူစွမ်းကောင်းက မျက်မှောင်ကျုံ့ပစ်သည်။ ဦးသွင်ညှိ
ရှေ့ကျရင်တော့ ဆရာဟု နာမ်စားတပ်ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ကွယ်သွား
ရင်တော့ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံက သူငယ်ချင်းလိုလို၊ ရွယ်တူလိုလို
နှင့်။ ဒါတွေ လိုက်ပြောနေလျှင်လည်း ပြဿနာတက်ဖို့သာ
အကြောင်းရှိသည်။ သူမက နာခံမည့်သူမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အချိန်

ကုန်မခံဘဲ စာပဲအဓိက အာရုံစိုက်သင်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အခုလည်း ဘာတွေထွင်လာပြန်ပြီလဲမသိ။ ညှိနှိုင်းစရာတဲ့။ သူမနဲ့ ကိုယ့်ကြားက ဆရာတပည့်ဆက်ဆံရေးတွေ မရှိတော့ဘူးထင်သည်။ ထားပါတော့။ ရင်သပ်ရှုမောဆိုတာ အစောကြီးကတည်းက ကောင်းသတင်းနှင့် ကျော်ကြားခဲ့သူမှ မဟုတ်တာ။

“ပြော”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒက်ဒီက အပြင်ထွက်ခွင့်ဆို ခင်ဗျားနဲ့ စိတ်ချတယ်လေ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ရင်သပ်ရှုမော၊ ဒီအချိန်က အရမ်းအရေးကြီးနေပြီ၊ စာမေးပွဲနီးတဲ့အချိန်၊ တခြားကိစ္စတွေအတွက် အချိန်ကုန်မခံနိုင်ဘူး”

“အဲဒီ အချိန်ဆိုတာကြီး ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့”

“ဟာ...မပြောလို့မဖြစ်ဘူးလေ၊ အချိန်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးဖွားရာကနေ သေဆုံးတဲ့အထိ မရှိမဖြစ်အရေးပါတယ်”

“သူများအတွက် ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့၊ ရင်သပ်ရှုမောအတွက် မမှန်ဘူး”

နှုတ်ခမ်းကို စုလုံး၍ ပါးကိုဖောင်းထားသည်။ စားပွဲခုံအောက်က ခြေချိတ်ထားသော ခြေထောက်တွေက တရမ်းရမ်း။ ခုံကျောမှီနှင့်ထိုင်ကာ လက်ပိုက်၍ မျက်နှာက အစွမ်းကုန်ညစ်တော့မည့် ဂျစ်ကန်ကန်ရုပ်မျိုး။ လူစွမ်းကောင်းက ဟူးခနဲ လေပူမှုတ်

ထုတ်ရင်း သူမဘေးဖယ်ထားသော မီးနင်းစာအုပ်ကို ရှေ့သို့ ပြန်ထိုးပေးရင်း...

“စာကျက်တော့”

“မကျက်ဘူး”

“ရင်သပ်ရှုမော”

လူစွမ်းကောင်းက ခပ်ကျိတ်ကျိတ်အော်သည်။ သူမက စေ့စေ့ပြန်စိုက်ကြည့်သည့် မျက်ဝန်းတွေက သူ့မျက်နှာထက်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ပြေးလွှားနေ၏။ သပ်လျှိုထားသော ဒေါသတွေ ရှူခနဲ ခေါင်းထောင်မထခင် အရင်စိတ်လျှော့လိုက်ရတာ သူပဲဖြစ်သည်။ နို့ရို့ စာသင်ချိန်ကုန်သွားပြီး စာတစ်လုံးမှမသင်လိုက်ရသော အခြေအနေမျိုးကို သူ မကြုံချင်တာကြောင့်...

“မင်းဘာပြောချင်တာလဲ၊ ပြော”

“ပြောတဲ့စကားကို ခင်ဗျား ခေါင်းညိတ်မှဖြစ်မှာ”

“ဘာ”

ဒေါသနှင့် အုံ့သြခြင်းက ဦးညွတ်စွာ ပူးပေါင်းသွားသည်။ မျက်နှာကို ပင့်မော့ထားပြီး မျက်တောင်ဖျားတွေ စင်းချကာ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော ရင်သပ်ရှုမောက လှသလောက် အဆိပ်တွေ သင့်နေသလို။

“မင်း ငါ့ကို အကျပ်ကိုင်နေတာလား”

“အို...မဟုတ်ပါဘူး”

ဆံနယ်တွေ ဝဲခါသွားသည်အထိ ခုံမှထရပ်သည်။ စားပွဲ

ခုံစွန်းကို ခပ်နွဲ့နွဲ့မေးရပ်ရင်း...

“အချိန်လေးစားတဲ့ ခင်ဗျားအတွက် အချိန်ကုန်သက်သာ
မဲ့နည်းတွေ ပြောပြနေတာ၊ ရှုမော တောင်းဆိုတာကို ခေါင်းညိတ်
ရင် ခင်ဗျားကျက်ခိုင်းတဲ့ မီးနင်းရော”

စကားကိုဖြတ်၍ နံရံတွင် ချိတ်ထားသော တိုင်ကပ်နာရီ
ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ သူ့ကို ဝေခနဲကြည့်ရင်း...

“ကျန်တဲ့စာသင်ချိန် တစ်နာရီရော အနှောင့်အယှက်မရှိ
ငြိမ်းချမ်းစွာ စာသင်မယ်”

လူစွမ်းကောင်းက မယုံနိုင်သလို သူမကိုကြည့်သည်။
မျက်ဝန်းမှ မြားအစင်းပေါင်းများစွာ ပစ်လွှတ်နေသလိုပင်။ သိပါစေ။
မပြောရဘဲ မယုံကြည်ရတဲ့ အကြောင်းတွေ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားက အခု အချိန်ဖြုန်းတဲ့လူ ဖြစ်သွား
ပြီနော်”

“မင်းတောင်းဆိုတာ မလိုက်လျောရင်ရော”

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒီလိုပြတ်သားတာ၊ ဒါဆိုလည်း
ဒီအခန်းထဲမှာ ရှုမောရှိနေဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ဒီတစ်ရက်တည်းအတွက်
မဟုတ်ဘူးနော်၊ နောက်ရက်များစွာအတွက်ပါ အကျိုးဝင်တယ်”

သူမခြေလှမ်းတွေက အခန်းဝဆီ ဦးတည်ပြီးသား။ ‘မဖြစ်
နိုင်ဘူး’ လို့ တားသော သူတွေကြားထဲမှ လူစွမ်းကောင်းက မန္တလေး
အထိ ခြေဆန့်ခဲ့သည်။ သူမကို စာမေးပွဲအောင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။
သူစိတ်အရင်းခံကိုက မလွယ်သော ခက်ခဲသော စိန်ခေါ်မှုတိုင်းကို

မှ နှစ်ခြိုက်သူဖြစ်နေတော့လဲ...

“နေဦး”

ခေါ်သံကြောင့် ခန်းက ခြေလှမ်းတွေကို တိခန့်ဘရိတ်ဆွဲ
ပစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကို ငဲ့ကြည့်ရန်တော့ စိတ်မပါသေး။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတောင်းဆိုတာ ငါ ခေါင်းညိတ်ဖို့
ကြိုးစားမယ်၊ အဲဒီအတွက် မင်း ပြန်ပေးရမှာက”

“သိတယ်၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ စာသင်ဖို့မဟုတ်လား”

လူစွမ်းကောင်းက သူ့ထံ မျက်နှာပြန်မူလာမည့် သူမကို
စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ
စိတ်ရှည်ခြင်းက အောင်နိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

အခန်း (၁၅)

“ရာသီဥတုအခြေအနေက သိပ်မကောင်းဘူးနော် ဆရာ၊ ဒီမနက် နိုးကတည်းက အံ့မှိုင်းနေတာ၊ အချိန်အခါမဟုတ် မိုးရွာမလို့လားမသိဘူး”

ဦးသွင်ညိုက ထမင်းစားခန်း ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်ရသော ကောင်းကင်ညိုညိုအား ငေးရင်းပြောသည်။ လူစွမ်းကောင်းက ဦးသွင်ညိုလက်ရာ မန္တလေးမြီးရှည်ကို လက်စသတ်စားရင်းက...

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်၊ မုန်တိုင်းသတိပေးချက်ရှိတယ်”

“ဟုတ်လားကွ၊ ဘယ်ဒေသတွေ စိုးရိမ်ရလဲ”

မေးရင်း ဦးသွင်ညိုရဲ့ စိုးရိမ်စိတ်က ရန်ကုန်ဆီ အပြေးရောက်သွားသည်။

“နာဂစ်ဖြစ်တုန်းက ဒေါ်မမမျိုးတို့ခြံရှေ့က သစ်ပင်ရော၊ ခြံနောက်က သစ်ပင်တွေပါ ပြိုကုန်တာ၊ ကားဂိုထောင်ပိပြီး

ကားတွေညပ်ကုန်တာပေါ့၊ မိန်းမသားချည်းပဲဆိုတော့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင့်ရမှန်းမသိ၊ အဲဒီအချိန်ကလည်း သိတယ်မဟုတ်လား အားလုံးလိုလို အပျက်အစီးနဲ့ ကြုံရတော့ ကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ်လေ၊ သူတို့ ငွေပေးခိုင်းလို့ရတယ်ဆိုပေမဲ့ လူတိုင်းက ကိုယ့်အိမ် အပျက်အစီးပြီးမှ ကျန်တာကို လုပ်ပေးမှာကို၊ ခြံထဲမှာ အပြိုအလဲ အပျက်အစီးတွေနဲ့ သူတို့နှစ်ရက်လောက် ဒုက္ခရောက်သွားတယ်”

သတင်းပေးသူကတော့ ဦးသွင်ညိုများ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားမလားဆိုပြီး။ ဒီလောက် ငွေဂုဏ်မောက်သောမိန်းမ ခံလိုက်ဦးဆိုသောစိတ်နှင့် ကျေနပ်သွားမလား အထင်နှင့်။ ဒီမှာက လူသူမသိ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရခြင်းတွေနှင့်။ အခုလည်း မုန်တိုင်းကြားတာနှင့် ရင်ကထိတ်နေပြီ။ ကိုယ့်အတွက်တော့ ဘာအရေးလဲ။ ကိုယ့်စားသောက်ဆိုင်မှနေပြီး အလုပ်လုပ်ကြသောသူတွေက အကုန်ယောက်ျားသားချည်း။ မုန်တိုင်းရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဆိုင်နှင့်အိမ်ထိခိုက်မှုရှိတာတောင် တူနှင့်သံပေးရင် ရပြီ။ ခေါင်မိုးပေါ်တက်ခိုင်းမလား၊ ထုခိုင်းရိုက်ခိုင်းမလား။ အရေးကြီးတာ ဟိုသားအမိ။

“ကမ်းရိုးတန်းဒေသနဲ့ ရန်ကုန်၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တော့ စိုးရိမ်ရတယ်ပြောတာပဲ အန်ကယ်၊ ဒါပေမဲ့ မုန်တိုင်းက အဝါရောင်အဆင့်ပါ၊ မိုးကြီးတာတို့၊ ရေကြီးတာတို့လောက်ပဲလေ၊ နာဂစ်လောက်တော့ မဆိုးဘူးထင်တာပဲ”

“ဪ...ရန်ကုန်ပါ ပါသတဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အန်ကယ်အသိမိတ်ဆွတွေ ရှိလို့လား”

လူစွမ်းကောင်းက စိုးရိမ်ခြင်းရောင်စဉ်တွေ ဖြန့်ခင်းထားသော ဦးသွင်ညိုကို အကဲခတ်ရင်းမေးသည်။

“ဟင်...မရှိပါဘူး၊ မရှိပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ မေးကြည့်တာ”

ဖြေပုံက သမရိုးကျမဟုတ်ပေမဲ့ မတတ်နိုင်။ ကိုယ်ကိုက ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် မူပျက်သွားတာကိုးလို့ အပြစ်တင်နေချိန်

“မန္တလေးနဲ့ပြင်ဦးလွင်တော့ လွတ်ပါတယ် အန်ကယ်ရဲ့”

“အေး...အေး ရှုမောကိုတော့ ဂရုစိုက်ပါကွာ၊ ဒီခရီးက သူတောင်းဆိုတာရော၊ ဆရာကိုပါ ယုံကြည်လွန်းလို့ လွတ်ရတာ၊ အန်ကယ်သဘောအတိုင်းဆို သူ့ကို အိမ်ထဲကခြံထဲတောင် လွှတ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှုမောက ကလေးစိတ်”

အောင်မလေး...။ သူ့သမီးကိုများ ကလေးစိတ်တဲ့။ ဖြစ်ရလေခြင်းဆိုပြီး လူစွမ်းကောင်းတို့ အားပါးတရ ရယ်ချလိုက်ရင်တော့ ကမ္ဘာမြေကြီး ဟက်တက်ကွဲ သွားနိုင်သည်။ ဘယ်နှယ်လူတစ်ယောက်ရဲ့ အားသာချက်၊ အားနည်းချက်တွေကို သိပြီး အချိန်တိုအတွင်း ပျော့ကွက်နင်းတတ်တာ ကလေးစိတ်ဖြစ်မလား။

“ခင်ဗျားပြောရင် ဒက်ဒီက လက်ခံမှာ၊ ဘော်ဒါမှာ ဒီဇင်ဘာဆို ဘော်ဒါကျောင်းသားတွေနဲ့ ဆရာတွေ နှုတ်ဆက်ပွဲရှိတယ်လေ၊ ခင်ဗျား ပြန်ချင်တယ်ပြော၊ အပြန်မှာ ရှုမောပါခေါ်သွားချင်တယ်၊ ဆရာဟောင်းတွေ၊ သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေနဲ့ ပြန်တွေ့စေချင်လို့ ဘာညာရွှီးလိုက်”

သူမက မုသားကို ဘယ်လိုကျူးလွန်ရမလဲဆိုတာတောင် သင်ကြားပေးလိုက်သေးတာ။ သူ့မှာလည်း မလိုက်လျော၍မဖြစ်။ ဒါမှ ဆရာတိုင်း လက်မြှောက်ထားသော ရင်သပ်ရှုမောအား ဒီနှစ်ဆယ်တန်းမှ လွတ်ကျွတ်သွားအောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးချင်စိတ်က ကြီးမားနေတာကို။ ပြောမဲ့သာပြောရတာ အရင်ဆရာတွေထက် စာရင်တော့ စာသင်ချိန်နည်းပေမဲ့ ရင်သပ်ရှုမောက တိုးတက်လာတယ်ဆိုမလားပင်။ စာသင်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပုစ္ဆာတွေ ထွက်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခဏလေးနှင့် နားလည်လွယ်သည်။

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

စူးရှစွာ အော်မြည်သော ဖုန်းသံ။ ယမင်းစားပွဲတွင် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်ထိုင်နေသူနှစ်ယောက် ဆတ်ခနဲ သတိဝင်လာ၏။

“မနော်...ဈေးသွားနေတာကိုး”

သူ့ရှေ့မှ ဦးသွင်ညိုက သူ့ဟာသူ ရေရွတ်သလိုနှင့် ဧည့်ခန်းထဲမှ ဖုန်းကိုင်ရန် ထွက်သွား၏။

“ကလင်...ကလင်”

အဆက်မပြတ် မြည်နေသော ဖုန်းခေါ်သံက ဦးသွင်ညိုမကိုင်မချင်း အော်နေမှာလို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားသည့်နှယ်။

“ဟဲလို”

ဖုန်းခွက်ကိုမပြီး ထူးပေမဲ့ တစ်ဖက်က ဘာသံမှမကြား။ ဖုန်းကိုင်ထားမှန်း သိသာသော အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းက လေလှိုင်း

ကြားမှ စီးမျောဝင်ရောက်လာသည်။

“ဟဲလို”

“.....”

ဒုတိယဟဲလိုလည်း ဘာမှမပြော။ နဂိုကမှ စိတ်မရှည်သော ဦးသွင်ညိုက လူ့ယဉ်ကျေးမှုတွေ ဘာတွေ နှလုံးမသွင်းနိုင်တော့။

“ဟေ့...တော်တော်အားယားနေလားကွ၊ ဖုန်းခေါ်ပြီး မပြောတာ ဘာသဘောလဲ ခွေးသူတောင်းစားတွေရဲ့”

“ရှင် ရိုင်းလှချည်လား”

“ဟမ်”

တုံ့ပြန်သံက စူးခနဲ။ ရုတ်တရက်မို့ ဦးသွင်ညိုတောင် ကြောင်သွားသည်။ ထိုအခိုက် တစ်ဖက်မှလူက ပါးစပ်စက်သေနတ် မွှေသလို တရုတ်ပြောသွားတာက...

“ဟွန်း...လူရှေ့သူရှေ့ကျတော့ အဆင့်အတန်း ရှိသလို လို၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးသလိုလိုနဲ့၊ လူကွယ်ရာကျမှ ပါးစပ်က စည်းကမ်းမရှိ ဆဲဆိုနေလိုက်တာများ၊ အံ့ပါရဲ့၊ ဒါနဲ့များ မန္တလေး သားဆိုင်ပိုင်ရှင်တဲ့၊ အလကား ညစ်စုတ်ရိုင်းစိုင်းတဲ့လူ”

သည်းမခံနိုင်တော့။ သူ့ကို ဒီလိုပြောရဲသူ၊ ပစ်ခါစွာ နှိပ်ကွပ်ရဲသူဆို၍ ဦးသွင်ညို သက်တမ်းတစ်လျှောက် ရှိခဲ့သူက မမမျိုးတစ်ဦးတည်းပင်။ ဦးသွင်ညိုက တစ်ဖက်မှ ရန်တွေ့စကား တွေကို ဘယ်လိုချေပရမလဲဆိုတာ နဖူးကြော ရှုံ့တဲ့အထိ စဉ်းစား

နေပြီးမှ...

“ဟေ့...ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ မင်းကရာ ဖုန်းခေါ်ပြီး ဘာလို့ ပါးစပ်ပိတ်ထားသလဲ”

“ရှင်နဲ့ မပြောချင်လို့”

“ဟ...ငါ့အိမ်ဆက်တာပဲ၊ ငါနဲ့မပြောချင်လို့ ဖြစ်မလား၊ ငါမရှိဘူးထင်ပြီး ခိုးဆက်တာမဟုတ်လား၊ ဟွန်း သူခိုးကျင့်သူခိုးကြံနဲ့”

“ဦးသွင်ညို”

ဒေါသထွက်လာတိုင်း အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်တတ်တာ မမမျိုးရဲ့စတိုင်။

“ပြော...နားထောင်နေတယ်”

သူကလည်း ခပ်မိန့်မိန့်ပင် ပြန်ထူးသည်။

“ခေါ်ချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ရှုမောဖုန်းက မအားလို့ ခေါ်ရတာ”

“ရှုမောက ငါ့သမီး၊ ပြောစရာရှိတာ ငါနဲ့အရင်ပြော”

“ကြီးကျယ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ သူများသမီးကို ရှင်များ အလစ် သုတ်ထားလား လှမ်းမေးတာ”

“ခန်းလား...ခန်း ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပျောက်နေလို့”

မမမျိုးအသံက စိတ်ပျက်အားလျော့သလို ဖြစ်သွား၏။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ မာနကို အလံထူထားရပေမဲ့ လောကကြီးကို

တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ရပါများသောအခါ အခက်အခဲ အကျပ်အကြည်းတွေကြားထဲက လူက မွန်းကျပ်မောဟိုက်လာ၏။ ရင်ဖွင့်ဖော်၊ အကြံပေးဖော်ဆိုတာ သူမဘဝမှာ မရှိသောအခါ။

“ဘယ်နေ့က ပျောက်သွားတာလဲ”

“မနေ့ကတည်းက”

“မင်း စခန်းတွေဘာတွေ အကြောင်းမကြားဘူးလား”

“သူက မစိုးရိမ်နဲ့ဆိုပြီး မက်ဆေ့(ရ်)ပို့ထားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ရှင့်ဆီရောက်နေသလားဆိုပြီး လှမ်းမေးတာ”

“မရောက်ဘူး၊ ကလေး အိမ်ကထွက်သွားတဲ့အထိဆိုတော့ မင်း ခန်း စိတ်ညစ်အောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်လိုက်ပြီနဲ့တူတယ်၊ ငါမှန်းတာ မမှားဘူးနော် မမမျိုး”

လေသံကိုက မင်းအကြောင်း ငါသိတယ်ဆိုတဲ့ ဒီခိုင်းနှင့်။ မမမျိုးတို့ကလည်း အဲဒါမျိုး စီးပိုးသောအကြောမျိုးဆို မုန်းလွန်းတာတအား။ ထို့ကြောင့်...

“သူက ကိုယ့်သမီးပဲ၊ ကိုယ် ကောင်းတယ်ထင်တာကို စိမ့်ရမှာပဲ၊ အဲဒီလို စိမ့်ခဲ့လို့လည်း အခုချိန်မှာတောင် နိုင်ငံတကာ လှည့်လည်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်တတ်နေပြီ၊ စိတ်တော့မပူပါဘူး၊ ခန်းမှာ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ ပညာအရည်အချင်းက အပြည့်ဆိုတော့”

“စိတ်မပူလည်း ဘာလို့ဖုန်းဆက်မေးနေတုန်း”

“ရှင် သူခိုးလက်ခံဖြစ်မှာစိုးလို့ သတိပေးတာ၊ ရောက်လာရင် ဒီကိုအကြောင်းကြား ဒါပဲ”

“အေး...ငါကလည်း ဒါပဲ”

ပြိုင်တူဖုန်းချပစ်သည်။ တော်ကြာ သင်း ဖုန်းချသံက နားစည်ကို လာဆောင့်နေဦးမည်။

“ဟင်း...သင်းအထိန်းမတတ်တာ၊ သမီးမိန်းကလေးမွေးပြီး ထင်ရာလုပ်ခွင့်ပေးထားတာကို၊ အခု ရှုမောဆို ဂျစ်တိုက်ပေမဲ့ ဖအေကို လှည့်ပတ်လို့မရဘူးဆိုတာ သိပြီးသား၊ ဒီကောင်မလေးလည်း ခရီးသွားမယ်ဆိုပြီး ပြင်ဆင်နေတာ၊ ပြင်ဦးလွင်နဲ့ မန္တလေးကိုပဲ နိုင်ငံရပ်ခြားသွားမှာကျနေတာပဲ၊ ပြင်နေတာ အခန်းထဲကကို မထွက်နိုင်ဘူး”

တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ပြီး ရှုမောအခန်းဆီ တက်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ စိုးရိမ်ခြင်းမည်သော ပရိဒေဝမီးတွေ တောက်လောင်စပြုနေပြီ။ သမီးပျောက် အံ့မခန်းအတွက်လေ။ အနေဝေးပေမဲ့ မဆိုင်သလို ထားလို့မှမရတာ။ တကယ်ဆို နီးခြင်း၊ ဝေးခြင်း ပညတ်ချက်အောက်မှာ မိဘမေတ္တာဆိုတာ ဥပေက္ခာပြုထားလို့မရတဲ့အရာ။

အခန်း (၁၆)

“ကောင်းတယ် ရှုမော၊ နင် အဲဒီအစီအစဉ်အတိုင်း လှုပ်ရှားတာ နောက်တောင်ကျနေသေးတယ်၊ တကယ်ဆို အစောကြီးကတည်းက အကောင်အထည်ဖော်ရမှာ၊ ဒါမှ အံ့မခန်းရဲ့ စတိုင်အစစ်၊ နံပါတ်တစ် မေမေ နောက်ထပ် ယောက်ျားမပေးစားရဲဘူး၊ နံပါတ်နှစ် သူရဲကောင်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကိုမယူချင်လို့ အိမ်က ထွက်ပြေးတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိမှာပဲ၊ သူလည်း နှင့်ကို တစ်ခါတည်း လက်လန်သွားရော၊ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပဲ”

“ငါက အဲဒီလိုမယူဆဘူး ခန်း”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ နှင့်ရဲ့အတွေးအခေါ်ဆန်းတွေ”

ရှုမောက ငါးလွှာအပြင်ရှိ တိုက်ခန်းပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အောက်ကားလမ်းမဆီ ငုံ့ကြည့်သည်။ လမ်းမထက် ပြေးလွှားနေသော ကားရောင်စုံတို့သည် ခပ်သေးသေးမွှားမွှားအရာတွေအဖြစ် မြင်ရသည်။ မြင့်သောသူတိုင်းက ကိုယ့်လက်အောက်၌ တွေ့ရသော

လူတိုင်းကို သေးသေးမွှားမွှား အဆိပ်မရှိသော သူဟု ထင်မှတ်တတ်သလားမသိ။ သူရဲကောင်းက ရှုမောထက်စာရင်တော့ အတွေ့အကြုံရော ပညာအရည်အချင်းရော သာလွန်သောသူ။ ထို့ကြောင့်ပဲ ရှုမောကို အပေါ်စီးက နှင့်ပိုးစွာ ကြည့်တတ်သော အကြည့်တွေကို ရှုမော မုန်းလှပါသည်။ အခု ရှုမောအတွက် သူဗျားများနေတာ တွေ့ရတော့လည်း...

“အခု...ငါ သူရဲစိတ်ဝင်စားမှုကို ရနေပြီ ခန်းရဲ့၊ မနေ့က သူကနေကျကလပ်ကို ငါသွားတာ၊ သူလည်းတွေ့ရော ငါပြန်လှည့်လာတာ၊ သူ နောက်ကလိုက်လာတယ် သိလား”

“ဟဲ့...နှင်နေတဲ့နေရာ သိမသွားစေနဲ့လေ၊ တော်ကြာ မေမေပါ ခေါ်ချလာမှ နှင်ကွဲသွားမယ်”

“အေးပါ...ငါသိပါတယ်”

“ဒေါက်...ဒေါက် ရှုမော”

“ဒက်ဒီ”

ဖုန်းထဲမှ ခန်းက ယောင်ပြီးအော်မိကာ...

“ဟဲ့...ရှုမော ဒါပဲ၊ ဒက်ဒီ အပြင်မှာရောက်နေလို့”

“အာ...ရောက်လည်း ငါနဲ့ဖုန်းပြောရင်း တံခါးသွားဖွင့်ပေးလို့ရတာပဲ”

“မရဘူးဟဲ့၊ ဒီမှာ ငါက အကုန်ချွတ်ထားတာ ဒါပဲ”

ဖုန်းကို မွေ့ယာပေါ် ပစ်ချသည်။ ခေါင်းအုံးပေါ် ပြီးစလွယ်ပစ်တင်ထားသော ဆံပင်တုအရှည်ကြီးကို မှန်ကြည့်ပြီး

ခေါင်းမှာစွပ်ချသည်။

“ဟေ့...ရှုမော၊ တံခါးဖွင့်စမ်း၊ ဒေါက်...ဒေါက်”

“လာပြီ ဒက်ဒီ”

အော်သံနှင့်အတူ တံခါးကို ချပ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်ပေးသည်။
ဒက်ဒီက မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ခန်းကို အရင်စိုက်ကြည့်သည်။
ထို့နောက် မျက်လုံးက အခန်းတွင်းသို့ ဟိုဟိုဒီဒီပြေးလွှားကာ
တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေသည့်ပုံစံမျိုးနှင့် လေ့လာနေပြီးမှ...

“အခုတလော အခန်းတံခါးကို လော့(ခံ)ချထားတာ
ဘာသဘောလဲ ရှုမော၊ ဒီအိမ်မှာ မိသားစုဝင်တွေ နေတာချည်းပဲ
ကို၊ တံခါးကြီး အသေပိတ်ပြီး အထဲမှာ ဘာတွေလုပ်လို့ လုပ်နေ
မှန်း လူကြီးက မသိရတဲ့အဖြစ်”

“ရှု...ဒက်ဒီ တိုးတိုးပြော”

နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ပြီး
ပြောသော ခန်းပုံစံကြောင့် ဒက်ဒီက ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွား
သည်။ မျက်မှောင်ကျပြီး မေးဆတ်ပြတာက အသံတိတ်။ ခန်းက
အလွန်အရေးကြီးဟန်နှင့် ဒက်ဒီနားကပ်ပြီး...

“အခု အိမ်မှာ သူစိမ်းတစ်ယောက် ရှိနေပြီလေ ဒက်ဒီရဲ့”

“ဪ...အေး...အေး”

ဒက်ဒီက ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ အသံဝင်သွားသလို ခန်းကို
ဆက်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ခပ်ထေ့ထေ့ပြုံးကာ...

“ညည်းက သူစိမ်းကို မယုံကြည်ဘူးပေါ့၊ အခု အဲဒီ

သူစိမ်းနဲ့ပဲ နှစ်ယောက်တည်း ခရီးဝေးသွားမှာ မဟုတ်လား ရင်သပ်
ရှုမောရဲ့ ဟမ်”

“ဪ...ဒါကတော့ ဒက်ဒီရယ်”

“တော်...တော် ငါ့ကို အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ အခုပဲ
ရန်ကုန်က ဖုန်းလာသွားတယ်”

“မေမေဆီက”

ခန်းက လည်ပင်းရှည်ထွက်သွားမတတ် ကမန်းကတန်း
မေးမိသည်။ ဒီက ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်။ မေမေတောင် မန္တလေး
ဖုန်းလှမ်းဆက်ရတယ်ဆိုတော့ ရန်ကုန်မှာ ရှုမော ဘယ်လောက်မွေ့
နေပြီလဲမသိ။ ဒါကို အကြောင်းစုံမသိသေးသော ဒက်ဒီက ခန်းအား
စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ အဲဒါ၊ ဒီမှာ တစ်သက်လုံးပြုစုလာ
တဲ့ ဖအေကို ငုတ်တုတ်ကြီး ရှေ့မှာထားပြီးတော့”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီရဲ့၊ မေမေက တစ်ခါမှ မဆက်စ
ဖူးတော့”

“ဆက်မှာပေါ့၊ အဲဒါမခန်း ပျောက်နေလို့တဲ့၊ ဒီကိုလာရင်
လာမှာ၊ မလာရင်တော့ စိတ်ကပူနေရဦးမှာ၊ ဖုန်းဖွင့်ထားဦး ရှုမော၊
ညည်းအမေ ဆက်ချင်ဆက်ဦးမှာ၊ အဲဒါမခန်းဆီက ဖုန်းလာရင်လည်း
လာမှာပေါ့”

ဒက်ဒီမျက်နှာပေါ်မှာ စိုးရိမ်ခြင်းတွေ လွန်ကဲနေကြောင်း
ခန်း တွေ့နေရသည်။ ခန်းကတော့ ရှုမော လှုပ်ရှားမှုကို အသေး

စိတ်သိနေသဖြင့် ထူးပြီး စိတ်ပူစရာမလို။ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီနှင့် မေမေအား သောကပေးမိတာတော့ ငရဲကြီးပြီလားဆိုတဲ့ အတွေး လေး နောက်သွားပြီးမှ...

“ရှုမောက အခုပဲ ခရီးထွက်တော့မှာကို၊ မေမေဆီက ဖုန်းလာရင် ဒက်ဒီပဲပြောလိုက်၊ စိတ်ပူလည်း အရင်လှမ်းဆက်မေး ပေါ့ ဒက်ဒီရာ၊ မာနတွေ ဘာတွေထားမနေနဲ့၊ သားသမီးအရေးပဲ ဥစ္စာ၊ ရှုမောတော့ လစ်ပြီ ဘိုင့်”

ဒက်ဒီပါးကို ဖျတ်ခနဲနမ်းရင်း အသင့်ပြင်ထားသော ခရီး ဆောင်အိတ်ကို ဆွဲယူကာ အောက်ထပ်ဆီ ဆင်းခဲ့သည်။ ခန်းရဲ့ ဒီတစ်ကြိမ် ရှောင်ထွက်မှုကြောင့် ဒက်ဒီတို့ ပြန်နီးစပ်သွားမယ်ဆိုရင် ရှုမောနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး အော်ရ မည့် စကားတစ်ခွန်းရှိပါသည်။ ဘရာဇို...လို့လေ။

အခန်း (၁၇)

“ဒေါက်...ဒေါက် ဆရာလူစွမ်းကောင်း၊ ဒေါက်... ဒေါက် ဆရာလူစွမ်းကောင်းရေ၊ အိပ်ပုပ်ကြီးလှချည်လားဗျို့၊ ထတော့လေ၊ ဒီမှာ တပည့်တောင်နိုးနေပြီ၊ ဟွန်း ဆရာကလည်း ဝီရိယမရှိလိုက်တာ”

“ဟား”

လူစွမ်းကောင်းက မျက်နှာကျက်ကို မျက်လုံးဖွင့်စိုက်ကြည့် ရင်း စိတ်ပျက်စွာ အော်မိသည်။ ဒီတစ်ယောက်နှင့်တော့ အခက် ကြီးခက်ပြီ။ မနေ့က လမ်းတစ်လျှောက် မုန်တိုင်းအရှိန်ကြောင့် မိုးက အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ ရွာချတာ သည်းထန်စွာ။ တောင်ပတ် လမ်းတွေက မိုးရေတွေကြောင့် စိုစွတ်နေသည်ကို သူ့မှာ အရှိန်ထိန်း ဤ ကားမနည်းမောင်းလာခဲ့ရသည်။ ဒီလမ်း ဒီခရီးက သွားနေကျ သူဆိုပေမဲ့ မိုးရွာချိန်မှာတော့ တစ်ခါမှ မသွားခဲ့ဖူး။ ဒီကြားထဲ ဘေးကမချောဟာ တစ်စက်ကလေးမှ အလိုက်မသိ။

“ရပ်ပါဦး ခင်ဗျားကလည်း၊ ဟိုမှာ ရှုခင်း...ဘွ အရမ်းလှတာ၊ ဗီဒီယိုရိုက်ချင်လို့၊ ခဏလေး”

ဆိုပြီး မိုးရွာထဲ ထီးကြီးဆောင်းပြီး ဆင်းလိုဆင်း၊ လေအရှိန်၊ မိုးအရှိန်ကြောင့် ထီးရောလူပါ လန်မလိုဖြစ်နေတော့လည်း သူ့မှာ ဥပေက္ခာပြုမထားနိုင်။ ကားပေါ်က ဆင်းသွားရပြီး ဗီဒီယိုရိုက်ချင်နေသော ရင်သပ်ရှုမောအား ထီးမိုးပေးရတာ တစ်လုပ်နှင့် တော်တော်အလုပ်ရှုပ်သွားခဲ့၏။ မြို့ထဲရောက်တော့ ဘော်ဒါကိုလည်း အရင်မသွားနိုင်။ တောင်ပေါ်ဒေသရဲ့ အအေးဓာတ်အပြင် မိုးကလည်း အံ့မှိုင်းနေသဖြင့် အချမ်းဓာတ်က ရိုးတွင်းခြင်ဆီထိ တိုးဝင်ကာ ခိုက်ခိုက်တုန်အေးလှ၏။

“ဟိုတယ်မှာပဲ တည်းကြတာပေါ့၊ ခင်ဗျားလည်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ မိုးကလည်း ရွာနေတာ တိတ်မယ့်ပုံမပေါ်ဘူး၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး နားကြမယ်လေ”

လို့ သူမပြောခဲ့တုန်းက...

“ရတယ်၊ ငါ သူငယ်ချင်းတွေဆီမှာ သွားတည်းမယ်၊ မင်း ဒီမှာပဲတည်းလေ၊ မနက်ကျမှ ငါလာခေါ်မယ်၊ ဆရာတွေကို မင်း နှုတ်ဆက်ချင်ရင်”

“အာ...မနှုတ်ဆက်ချင်ဘူး”

ကိုယ်က စကားမဆုံးသေး။ သူမက တုံးတီးကြီးဖြတ်ပြောသည်။ ပြီးမှ ဟိုတယ်ရိုက်ဆက်ရှင်ဆီ ဘောက်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် လျှောက်သွားကာ...

“တစ်ယောက်ခန်း နှစ်ခန်း”

သူမဟာသူမ စာရင်းသွင်းပြီး သူထံ သော့ပစ်ပေးကာ

“ဥတ်လပ်(ခံ) ရှုမောတော့ နားပြီ”

ပြောထွက် ထွက်သွားသော သူမကြောင့် သူက သော့ကြီးကိုင်ပြီး ရိုဆက်ရှင်ရှေ့မှာ လေးကြောင်ကြောင်နှင့် ရပ်နေခဲ့ရသေးတာ။ ကိုယ့်ကို ဆရာရယ်လို့ အလေးဂရုမထား။ တိုင်ပင်ခြင်းလည်း မရှိဘဲ စိတ်ထင်ရာ လုပ်သွားပုံက သူမသဘောအတိုင်း။ မနေ့က တည်းက မကျေလည်ခဲ့သော စိတ်အခံကြောင့် လူစွမ်းကောင်းက မနက်စာ ညစာလည်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းမစားဘဲ အခန်းထဲ လာပို့ခိုင်းသည်။ ဒါတော့င် ဒီမနက်ကို လာနှိုးတော့ အစောကြီး။

“ဆရာလူစွမ်းကောင်း...ဒုန်း...ဒုန်း”

ပါးစပ်ကသာ ဆရာတပ်ခေါ်နေတာ ဇာတိကတော့ ပြလာပြီ။ တံခါးခေါက်တာ တဒေါက်ဒေါက်ကနေ ဒုန်းဒုန်းဖြစ်လာပြီဆိုတော့ အခြေအနေက သိပ်မဟန်တော့။

“ဒုန်း...ဒုန်း...လူစွမ်းကောင်း”

“ကျစ်”

သူက စောင်ကို ကိုယ်ပေါ်မှာ ခြုံလွှမ်းရင်း ခုတင်ပေါ်က နေ ထလာရသည်။

“ဒီလောက် အစောကြီးရှိသေးတာကို ဘာလုပ်ဖို့လာနှိုးနေ”

ဆွဲဖွင့်သော တံခါးအပွင့်မှာ လူစွမ်းကောင်းရဲ့ နှုတ်ထွက်

စကားတွေ တိခန့် ရပ်ကုသွား၏။ မြင်လိုက်ရသူက ရင်သပ်ရှုမော။ လည်ပိတ်ဆွယ်တာအနီရဲပေါ် အနက်ရောင်ကုတ်အရှည် ထပ်ဝတ်ထားသည်။ အောက်က ဂျင်းပင်(နီ)အနက်နှင့်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ခရင်(မိ)တစ်မျိုးကြောင့် ပြောင်အိနေပြီး နှုတ်ခမ်းသားတွေပေါ် အနီရောင်စိုလဲ့လဲ့ စုတ်ချက်ဆွဲထားသည်။ အထူးခြားဆုံးက ဆံပင်နှင့် မျက်လုံးပင်။ တင်ပါးကျော်ထိရှည်သော ဆံပင်တွေမရှိတော့။ မျက်ဝန်းတွေက အပြာရောင်။

“မင်း...မင်း ဆံပင်တွေညှပ်လိုက်တာလား ရင်သပ်ရှုမော၊ ပြီးတော့ ဒီမျက်လုံးပြာကရော”

တအံ့တဩနှင့် ညွှန်ပြနေသော လက်ညှိုးကတောင် တဆတ်ဆတ် တုန်ခါလို့။ မယုံနိုင်သလို သူမခန္ဓာကိုယ်အား ထက်အောက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ပြေးလွှားကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေက ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်စွာ။ ခန်းကတော့ သူ အဲဒီလို ဖြစ်ပျက်သွားပုံကို မြင်ချင်သည့်ဆန္ဒ ပြည့်သွားပြီဖြစ်၍...

“အဟက်...ဟက်...ဟက်”

လည်ချောင်းထဲက ညစ်ထုတ်သော ရယ်သံအက်အက်နှင့် ရယ်ချရင်း...

“ရှုမော...အရမ်းလှမသွားဘူးလား”

စိုက်ကြည့်ပြီး မေးပေမဲ့ လူစွမ်းကောင်းက ပြန်မပြောရဲ။ လှတာကို လှပါသည်လို့ ဝန်ခံရအောင် သူမနှင့် ကိုယ့်ကြားက ဆက်ဆံရေးက ဘာလဲ။ လူစွမ်းကောင်းက သူမထံ စိုက်ငေးချင်

နေသော မျက်ဝန်းတို့ကို တခြားနေရာသို့ ဆတ်ခနဲ ရွှေ့ပစ်သည်။ ပြီးမှ အားယူထားသော လေသံဖြင့်...

“မင်း...ငါ့ကို မျက်လှည့်လာပြန်တော့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ ရင်သပ်ရှုမော”

“ခင်ဗျားကို ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်အောင် လုပ်တာလေ”

“တော်ပါတယ်၊ မင်းကိုတော့ တကယ်ဆလံပါပဲ၊ ကဲ ဒါတွေကို ပုံစံပြောင်းပစ်တော့ မင်းအဖေနဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ငါ ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ၊ ငါက မင်းကို တာဝန်ယူပြီး ခေါ်လာတာလေ၊ မင်းက ထင်ရာလျှောက်လုပ်၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို ခေါင်းခံခိုင်း”

“ခင်ဗျား တစ်ဖက်သတ် မစွပ်စွဲနဲ့လေ”

အောင်မာ။ စတိုင်က တံခါးဘောင်ကို မှီရပ်ပြီး ခပ်ထူထေ့ပြောသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ရှုမောက နှစ်ဦးသဘောတူ လုပ်ခဲ့တာချည်းပဲ၊ ခင်ဗျား စာမေးပွဲ အောင်၊ အောင် ဖြေစေချင်တယ်၊ ရှုမောက ဒက်ဒီကွန်ယက်က ခဏထွက်ပြီး လွတ်လပ်ချင်တယ်၊ ကိုယ့်ဆန္ဒကိုယ် ကျေနပ်ခဲ့ကြတယ်၊ အခုမှ သူသာတယ် ငါနာတယ် မပြောကြေး”

“ဪ...မပြောလို့ရမလား၊ အခုပဲကြည့်လေ ဆံပင်တွေ ဖြတ်လိုဖြစ်၊ နားကွင်းတွေဆွဲပြီး ဘောင်းဘီတွေဝတ်နဲ့”

“ကျစ်”

ခန်းက လုပ်နေကျအတိုင်း ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွပြီးမှ...

“ဒါတွေအားလုံး အတုတွေ”

ခပ်တည်တည်ရွှီးရသည်။ ဘဝနယ် ဆိုးပုံများ။ အစစ်ကို အတုလို့ ပြောရသည်အထိပင်လို့ ခပ်ရွတ်ရွတ်တွေးသည်။ လူစွမ်း ကောင်းကတော့ ရင်ကွဲခါးစည်း အင်္ကျီကြီးတကားကားနှင့် ခန်းကို အနီးကပ် ခါးကြီးကိုင်းကာ သေချာကြည့်ရင်း...

“ဒါက အတု”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆံပင်အတု၊ မျက်ကပ်မှန်တပ်ထားတဲ့ မျက်လုံးအတု”

“ဪ”

“ဪမနေနဲ့ လုပ်၊ ရေခိုးချိုးတော့၊ Breakfast သွားစား မယ်၊ မြို့တစ်ပတ် ပတ်မယ်”

“ဟေ့...ဟေ့ အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူးနော်”

သူက အလန့်တကြား ထအော်သည်။ ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း ဝှမ်းစောင်ထူကြီး ခြုံပတ်ထားသော လူစွမ်းကောင်းကြောင့် ခန်းက ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ထားရင်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“ကဲ...ရှင်းစမ်းပါဦး၊ မဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းလေး”

“ဟား...ရာသီဥတုမကောင်းဘူး၊ မိုးတွေ ဒီလောက်ရွာ ထားတာ၊ ဒီဇင်ဘာလကြီး၊ ပြင်ဦးလွင်က နဂိုကမှ အေးပါတယ် ဆိုနေတာ၊ အပြင်ထွက်ရင် အေးမှာ၊ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းလည်း စာမေး ပွန်းပြီ၊ ဟိုတယ်ထဲမှာပဲ နွေးနွေးထွေးထွေးနေပြီး မန္တလေးပြန်ဆင်းရ အောင်”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက မလိုက်ဘူး၊ ဒီသဘောလား”

“ငါမလိုက်ရင် မင်းလည်း မသွားရဘူးလေ”

“ဆောရီး...ရင်သပ်ရှုမောမှာ နာခံတတ်တဲ့အကျင့်က မွေးကတည်းက မပါလာဘူး”

“ဟာ...ဟေ့...ဟေ့ ရင်သပ်ရှုမော”

သူက အခန်းဝမှာ ခုန်ဆွဆွနှင့် အော်ကျန်ခဲ့သည်။ ခန်းက တော့ ကျောခိုင်းပြီးဆိုကတည်းက နောက်လှည့်မကြည့်တတ်။ သူ့အခန်းကို ကျော်လွန်ပြီးမှ...

“ခင်ဗျား တာဝန်ယူခေါ်လာတာနော်၊ ရှုမော တစ်ခုခုဖြစ် ရင် ဒက်ဒီနဲ့ခင်ဗျားရှင်း”

တကယ်ဆို နိုင်ငံတကာ လှည့်လာသော ခန်းအတွက် ပြင်ဦးလွင်က မရောက်ဖူးပေမဲ့ ခက်ခဲသော နေရာမျိုးတော့မဟုတ် ချေ။ ဒါပေမဲ့ အတူလာကြသူချင်းအတူ လည်ပတ်ရတာ ပိုပျော်စရာ ကောင်းသည်ဟု ခန်း ယူဆသည်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ် လှည့်စား တိုင်း မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် တအံ့တဩ ယုံတတ်သောသူနှင့် ဆို ခန်းမှာ အပျင်းပြေသလိုလို၊ ပျော်သလိုလိုနှင့်။ အခုလည်း သူ ခန်းနောက်မလိုက်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဒက်ဒီနှင့် ခြိမ်းခြောက် ခဲ့ပြီးပြီ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်စဉ်...

“ရင်သပ်ရှုမော”

ခေါ်သံက ခန်းနောက်က။ လှည့်မကြည့်ပေမဲ့ ခြေစုံရပ်ပြ နေတာကိုက သူပြောတာ နားထောင်နေပါတယ်ဆိုတဲ့သဘော။

သက်ပြင်းကို ကျယ်လောင်စွာချသောအသံက ခန်းနောက်ကျောကို
ဖုံးဆန်အစလို လွင့်စင်ပြေးကပ်ပြီးမှ...

“အောက်က စောင့်နေ၊ ငါလာခဲ့မယ်”

လေသံက ခပ်မာမာပင်။ ဟွန်း...ဒင်းက ဆရာဆိုသော
ဂုဏ်ပုဒ်ကြီးနှင့် အောက်ကလည်းနေသေး ကြောက်ပြီလားလို့
ပြန်အော်နေသည့် လူစားမျိုး။ ခန်းက စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ပခုံးကို
စုံတွန့်ပြမိသည်။ ဆရာလို့ သဘောမထားနိုင်ပါ။ သူက ခန်းရဲ့
တကယ့်ဆရာမှ မဟုတ်တာ။

အခန်း (၁၈)

“ရရဲလား ခန်း၊ မင်း တိုက်ခန်းအောက်ထိ ကိုယ်လိုက်ပို့
ပေးပါ့မယ်”

“အို...နီး မလိုဘူး၊ အဲဒီလောက်အထိ ယူကို မလိုအပ်
ဘူး”

ရှုမောက ကားကူရှင်၌ မေးတင်ထားရင်း အာလေး
လျှာလေးနှင့် ငြင်းသည်။ ကလပ်ထဲ သောက်လာသော ဝိုင်အနီ
တွေက အစာအိမ်ထဲရောက်မှ လူကို ဖြောင်းဆန်အောင် ဒုက္ခပေး
တော့တာများ ကြည့်လေရာတိုင်းက ချာချာကိုလည်လို့။ ကလပ်မှာ
မသောက်ဖူးသော ဝိုင်အနီတွေ သောက်ပစ်တာလည်း သူရဲကောင်း
ကြောင့်။ ကလပ်ထဲမှာ သောင်းကျန်းပြီး ကခုန်ခဲ့တာလည်း သူရဲ
ကောင်းကြောင့်ပင်။ နားထဲမှာ ခန်းပြောသော စကားတို့က အသံ
သွင်းထားသလို ပြန်ကြားယောင်ဆဲ။

“သူထက် နင် နှစ်ဆပိုဆိုးပစ်လိုက်”

ဟွန်း...ကိုယ့်ရင်မှာ ထိရှမှုတွေဖြစ်ခဲ့တာ ဘယ်နှကြိမ်
မြောက်မှန်း မရေတွက်နိုင်ခဲ့။ သူစိမ်းမိန်းမတွေနှင့် ရင်ချင်းအပ်
ကနေသောအခါ ချုံမြသောအပြုံးတွေ ထပ်ပြီး သူစိမ်းမိန်းမတွေနှင့်
ရယ်မောပြောဆိုတတ်တာ။ ကြုံလာတိုင်း ကြည့်သမျှ နေရာတိုင်း
မှာ သူနှင့်တွဲနေသော မိန်းကလေးက ရှိပြီးသား။ တကယ်ဆို
ကိုယ့်အတွက် နေရာဆိုတာ မိဘစိမ့်ပေး၍ဆိုသော ခေါင်းစဉ်အောက်
မှာပဲလား။ သွားစမ်းပါ။ ရင်သပ်ရှုမောတို့က ဒါမျိုးဆို မလွမ်း
လောက်ဘူး။ အတွေးနှင့်အတူ ခေါင်းကို ကြမ်းကြမ်းခါပစ်သည်။

“ဟင်...ဒီနေရာမဟုတ်ဘူးလား ခန်း၊ ညနေကလာကြို
တော့ ဒီတိုက်ခန်းတွေပါ”

ထူးခေတ်စကားကြောင့် ဝေဝါးသော အသံတွေကို စုစည်း
သည်။ မျက်လုံးကို အားယူပြီး ဖွင့်ကြည့်မှ မြင်ကွင်းက ပီပြင်လာ
၏။

“အာ...ဆောရီး၊ ဒါ ခန်းရဲ့နေရာ၊ အိုကေ ဂျီ၊ ထူးခေတ်၊
သင့်(ခံ)ယူ ဗဲရီးသိုင်းကျူး”

ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းသည်။ မြေပြင်ကို ခြေချတာနှင့်
အေးစက်၍ မိုးစက်ပါသော လေထုက ဆီးကြိုပြေးပွေ့သည်။
ထူးခေတ်ကတော့ ယိမ်းထိုးနေသော အနီရင့်ရောင် ဂါဝန်အတိုကပ်
ကပ်နှင့် သူငယ်ချင်းမလေးအား စိတ်မချစွာ ငေးရင်း...

“မဖြစ်ဘူး ခန်း၊ ငါ နင့်အခန်းဆီ ပို့ပေးခဲ့မယ်”

“မလိုဘူးဆို၊ ပြန်တော့ ရတယ်”

ရှုမောက အတင်းနှင်ထုတ်သည်။ ထူးခေတ်က မယုံသလို
ငေးရင်း...

“တကယ်ရတာနော်”

“ရတယ်ဆို၊ ညာစရာလား၊ သွားတော့”

“အေး...အေး၊ ဒါဆို ပွတ်နိုက်”

“ပွတ်...နိုက်...ဘိုင့်...ဆီးယူ”

ရှုမောက စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အစုံအော်နှုတ်ဆက်
သည်။ ထို့နောက် ထူးခေတ် ကားနောက်မြီးကို ငေးရင်း လက်တွေ
ဘာတွေ ပြနေသေး၏။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ စိတ်ထင်ရာ လုပ်ပစ်ရ
သော အပြုအမူဟာ ဘဝမှာ အမှတ်တရချို့ငြိန်စရာတွေ ဖြစ်တတ်ပါ
သည်။ အခုတော့ ရှုမော လွတ်လပ်သည်။ မျက်နှာကိုမော့ပြီး
ကောင်းကင်က ကျလာသည့် မိုးရေစက်တွေကို ခံယူသည်။
ဝိုင်အရှိန်ကြောင့် ခေါင်းထဲက ရီဝေဝေ ရိပ်တက်တက်က ပျောက်
မသွား။ အမူးရှိန်ကြောင့်လားမသိ မျက်နှာပေါ်ကျလာသော မိုးရေ
တွေက အေးစက်မနေ။ ပူနွေးသော ရေစီးကြောင်းတွေကို ရှုမောက
ပါးပြင်ကို လက်ညှိုးနှင့် ပွတ်ဆွဲရင်း...

“ငိုနေတာလား ရှုမော၊ ဟင့်အင်း မငိုနဲ့၊ သူကမှ နင့်ကို
စိတ်မဝင်စားတာ၊ နင်နဲ့ထူးခေတ် တွဲကနေတာလည်း သူမြင်သား
ပဲ၊ နင့်ဆီမလာခဲ့ဘူး၊ ဟက်...ဟက် နင် ဝိုင်တွေသောက်ပြတော့
ရော သူလာသလား၊ မလာပါဘူး၊ အို နင်နဲ့ထူးခေတ် အတူတွဲပြီး
ထွက်လာတော့ရော ကလပ်ထဲမှာ သူကောင်မလေးတွေနဲ့ ကျန်ခဲ့

တာပဲလေ၊ မာနတွေကြီးလိုက်စမ်းပါ ရင်သပ်ရှုမောရဲ့၊ သူ နင့်ကို မချစ်ဘူး၊ အဲဒါ သေချာတယ်”

စကားအဆုံးမှာ မြားတစ်စင်း နှလုံးသားကို ပြေးစိုက်သွား သလို။ ရင်ထဲ စူးအောင့်သွားသည်။ မိုးရေစက်တွေက အရှိန်ပြင်း စွာ မြေပြင်ပေါ် ခုန်ဆင်းလာပုံက ငိုချင်းချနေသော သူမအပေါ် အငြိုးတကြီး။ ရှုမောက မိုးစက်နှင့်အပြိုင် စီးကျဆဲ မျက်ရည်တွေ ကို လက်ဖမိုးနှင့် ပွတ်ဆွဲရင်း တိုက်ခန်းဆိတက်ရန် ခြေလှမ်းအပြင် ပွေးခနဲ လင်းထိန်စွာကျလာသော ကားမီးရောင်ကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။ မျက်ဝန်းတို့ကို လက်ဖဝါးနှင့်ကာ၍ မီးရောင်လာ ရာ လမ်းဆီ မျှော်ကြည့်သည်။ ရှုမော ကလပ်က ပြန်လာချိန်က ညသန်းခေါင်ကျော်ပြီမို့ လမ်း၌ ကားသွားကားလာပြတ်တောက်နေ ပြီ။ ကြည့်နေဆဲမှာပင် မှောင်ရိပ်၌ ရပ်ထားသော ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ သူမရှိရာ လျှောက်လာသော အနက်ရောင်ကုတ်၊ အဖြူရောင်တီရှပ်နှင့် ဂျင်းပန်အပြာဖျောနှင့်လူ။

“သူ...ရဲ့...ကောင်း”

ရှုမောနှုတ်မှ ဖွဖွရေရွတ်ပြီးချိန်တွင် သူက အနားသို့ ရောက်လာပြီ။

“မင်းဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ အံ့မခန်း”

အရှိန်ပြင်းစွာ ကျလာသော မိုးရေစက်တွေကြားမှ သူက ကုတ်အင်္ကျီကို ခါးစပ်မှသိမ်းရင်း မေးပုံက အထက်စီးဆန်စွာ။ နီယွန်မီးတိုင်တွေအောက်မှာ သူ့မျက်နှာက ဒေါသအရှိန်ကြောင့်

မိုက်တိမိုက်ကန်းနှင့်။ ရှုမောက တမင်တကာပင် မျက်တောင်တို့ကို စင်းချသည်။ လက်ပိုက်၍ ခပ်နွဲ့နွဲ့ရပ်ကာ သူ့ကို စူးစိုက်စွာကြည့် ရင်း...

“အဲဒီမေးခွန်းကို ကျွန်မ မေးရမှာ၊ ရှင် ကျွန်မအောက် ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ၊ ပြော ဒါပေမဲ့ မလိမ်ကြေးနော်၊ ယောက်ျား မှန်ရင် သတ္တိရှိရှိဖြေ”

သူက စိတ်ပျက်သလို ရှုမောကို စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ

“မင်းလုပ်သမျှ မင်းအတွက် အန္တရာယ်အရမ်းကြီးတယ် အံ့မခန်း”

“ဟား...ဟား ဘာကိုပြောတာလဲ၊ ကတာလား၊ ဒါက လူတိုင်းလုပ်နေတာပဲ၊ ရှင်လည်း တွဲကတာပဲလေ၊ ဝိုင်ရော ရှင် မသောက်ဘူးလား၊ ကျွန်မကျမှ အထူးအဆန်း လာလုပ်မနေနဲ့၊ ရှင့်စကားအတိုင်း ပြောရမယ်ဆို ဒါ ယဉ်ကျေးမှု၊ ခေတ်မှီရမယ်၊ ပွင့်လင်းရမယ်”

လှေခါးဆိတက်မည့် ခြေလှမ်းကို ရွှေပစ်တာ ဦးတည်ရာ မဲ့။ ဒူးကျရုံ ဂါဝန်ရဲရဲက မိုးရေကြောင့် ကိုယ်မှာကပ်နေသည်။ ခြေသလုံးထက်ဝက်နီးပါး ရှည်သော လည်ရှည်ဖိနပ်အချွန်က အနီ ရင့်ရောင်မို့ ရေစိုစို မီးရောင်လင်းလင်းအောက်မှာ ခန္ဓာကိုယ် အချိုး အစားက ရင်သည် ရင်အတိုင်း၊ ခါးသည် ခါးအတိုင်း၊ တစ်ကိုယ် လုံးရဲ့ မိုမောက်ရှိက်ဝန်းခြင်းတွေက သံလိုက်ထက် ဆွဲအားပြင်း သည်။

“မင်း”

သူရဲကောင်းက နောက်မှ အမှီလိုက်ကာ သူမလက်
ကောက်ဝတ်ကို ဆောင့်ဆွဲသည်။ အားပါသော ဆွဲယူမှုကြောင့်
ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ခြေလှမ်းတွေကမခိုင်။ သူရဲခွင်ဆီ ပစ်ကျလာ၏။
အနီးကပ်မြင်ရသော ပါးပြင်မွတ်မွတ်၊ အနီရောင်ပြယ်စ နှုတ်ခမ်း
ထူအမ်းအမ်း။ ရေစိုနေသော ဆံပင်တွေနှင့်အတူ ပူးကပ်စွဲနေသော
မျက်တောင်ဖျားက မိုးစက်တင်နေတာကအစ အတိုင်းသား သူတွေ
နေရသည်။

“မင်း ငါ့ကို အရွံ့တိုက်နေတာလား အံ့မခန်း”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင် အဲဒီလိုထင်ရင် မှားမှာပေါ့၊ နှလုံး
သား ရှင်ဆီမှာရှိရင် ခံစားကြည့်ပေါ့”

ရှုမောက သူလက်ထဲမှ ရုန်းထွက်သည်။ ထင်ရာသွားမည့်
ခြေလှမ်းတွေကို ရုပ်သိမ်းရင်း လှေကားဆီ အပြေးတက်သည်။
ရင်ထဲ ဆိုတက်လာသော ငိုချင်စိတ်ဟာ ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်မထား
နိုင်။ အဖြေကို ကွဲပြားစွာ သိခဲ့ရပြီ။ ကိုယ့်နှလုံးသားကို မမြင်နိုင်
ခြင်းက ကိုယ့်ခံစားချက်နှင့် သူ ထပ်တူမကျသောကြောင့်။ ရှုမောက
ခန်းလို အသည်းမမာနိုင်။ မချစ်ခဲ့ဖူးသည့် အသည်းက အရိုင်း။
ဒါပေမဲ့ မစရသေးခင် ဆုံးသွားသော နှလုံးသားခရီးအတွက်
ရှေ့ဆက်ရန် လမ်းမမြင်။

“အံ့မခန်း”

နောက်ပါးက ခေါ်သံနှင့် လှေကားဆီ အပြေးတက်လာ

သော ခြေသံ။ ရှုမောက မွန်းနှင့်နေသော ခံစားချက်ဖြင့် အခန်း
သော့ကို ဖွင့်သည်။ အရေးကြီးဆုံးက ရှုမောရဲ့မျက်ရည်တွေ သူ
မမြင်ရရေးပင်။ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ရှုမောက ဖျတ်ခနဲဝင်သည်။
တံခါးပြန်ပိတ်ရန် ကြိုးစားပေမဲ့ ရှုမော မအောင်မြင်။ သူက ပိတ်လှ
ဆဲတံခါးကို ခြေဦးနှင့်ထိုးခံထားပြီးမှ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လာ
သည်။

“ရှင်...ထွက်သွားစမ်း သူရဲကောင်း၊ ရှင်ကို မတွေ့ချင်
ဘူး”

“မင်း ဘာတွေခံစားနေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ်
ဘာမှ လိုက်မမှီတော့ဘူး”

သူရဲကောင်းက သူရဲဘတ်အား တွန်းထုတ်နှင့်ထုတ်နေ
သော သူမလက်နှစ်ဖက်အား ဆွဲချုပ်ရင်းမေးသည်။

“ပြောပြမှာ သိမှာလား၊ သွားစမ်းပါ၊ ရှင်ကျတော့ စိတ်
ထင်သလို လွတ်လပ်ပြီး ကျွန်မကျတော့ ချုပ်ခြယ်တာ ဘာသဘော
လဲ၊ အလကား အတ္တသမား၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား”

“ကျစ်...မင်းမှားနေပြီ၊ အဲဒါ ကိုယ် မင်းကို တန်ဖိုးထား
တာ”

“စကားလှအောင်မပြောနဲ့”

ရှုမောက သူဆွဲချုပ်ရာမှ ရုန်းကန်ရင်း အော်ဟစ်ရင်း
စိတ်တို့က လွတ်ထွက်ချင်လာသည်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမသားဆိုသော
အသိက ရင်ခုန်သံကို စည်းမပေါက်အောင် ထိန်းကွပ်ထားသော

အခါ...

“လွတ်...လွတ်စမ်း၊ ဘာတန်ဖိုးထားတာလဲ”
 “ချစ်လို့ တန်ဖိုးထားတာပေါ့ အံ့မခန်းရဲ့”
 “ဘာ”

လှုပ်ရှားမှုတွေ ငြိမ်ကျသွားသည်။ တွန်းထိုးရုန်းကန်ခြင်းတွေ ရပ်သွားကာ သူရဲကောင်းကို ငေးခနဲ စိုက်ကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေက မယုံကြည်ခြင်းများစွာနှင့်။

“ဟုတ်တယ်...အံ့မခန်းဆိုတဲ့ ထင်ရာလုပ်တတ်တဲ့ ကောင်မလေးကို ချစ်လို့”

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုတွေနှင့် ဆတ်ဆတ်ခါနေသော နှုတ်ခမ်းလေးဆီ သူရဲကောင်းက ရင်းနှီးစွာ မိတ်ဖွဲ့ပစ်သည်။ နွေးထွေးရှိန်မြဲသော အထိအတွေ့မှာ သူ စီးမျောပြီး တခဏ...

“ဖြန်း”

ခနဲ အသံနှင့်အတူ ပါးတစ်ဖက် ထူပူရှိန်ဖိန်းသွားသည်။ အံ့မခန်းရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ စိုလူးစွာ။ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေပုံက အခဲမကျေနိုင်သော ရန်သူကြီးလို။

“ခန်း”

“မခေါနဲ့”

ရှုမောက နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖမိုးနှင့် ကွယ်ရင်း တစ်ဖက် လှည့်ရပ်သည်။ ထိန်းချုပ်ထားပါများ၍ အင့်ခနဲရှိက်သံက မပီမသ လွင့်ထွက်သွား၏။ အံ့မခန်းကို ချစ်သတဲ့။ ထင်ရာလုပ်တတ်သော

အကျင့်ကို ချစ်သတဲ့။ သူ့အနမ်းမှာ သာယာနေသော ရင်ခုန်သံက တခဏချင်း အဆိပ်သင့်သွားသလို။ အသိတွေပြာပြီး သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားသည်။ ရှုမောက ခန်းမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ချစ်တာက ခန်းကိုဆိုရင် ရှုမောကို ...သူ။

“ခန်း”

“ဟင့်အင်း...ဖယ်”

ခါးနားဆီ သိမ်းဖက်လာသော သူ့လက်နှစ်ဖက်အား မြဲမြဲလွန်း၍ ရှုမော မရုန်းနိုင်။ ရှုမော ကျောပြင်နှင့် သူ့ရင်ဘတ်နီးစပ်အောင် သူက ထိကပ်ထားရင်း သူ့မနားနားကပ်ကာ လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် တိုးတိုးလေးပြောသည်။

“ကိုယ်က ပါးတစ်ဖက်ပေးပြီးရင် ထိုက်တန်တဲ့အလျှော်တော့ ပြန်တောင်းတတ်တယ်”

“ဟင့်အင်း...ရှင် လွတ်နော် သူရဲကောင်း၊ ဟင့်အင်း ခန်းကိုလွတ်”

“မလွတ်ဘူး၊ အခုအတွက်မှ မဟုတ်ဘူး၊ နောင်ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်အချစ်ရိပ်အောက်က မင်းကို ပေးမထွက်ဘူး၊ အဲဒါတကယ်”

နားသယ်စပ်မှတစ်ဆင့် လည်တိုင်ကျောဆီ တိုးတိုက်ရွှေ့လျားသော အနမ်းတွေက မုန်တိုင်းတစ်စင်းလို မြင်မြင်ကရာ ဆွဲယူရွှေ့ယမ်းရန် သတ္တိရှိပါသလား။

“ရှင်ကို မချစ်ဘူး”

ရှုမောက ငြင်းရင်း၊ ရုန်းရင်းနှင့် သူ့ပွေ့ဖက်မှုထဲမှာ လဲပြီ ကျတာ အကြိမ်ကြိမ်။ အပြင်မှာ မိုးတွေက သည်းထန်အားကောင်း နေသလို လျှပ်စွယ်လျှပ်ပန်းတွေကလည်း ပြိုးပြိုးပြက်ပြက်။ သူရဲ ကောင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ အချစ်တွေကလည်း သည်းထန်နေသလို ရှုမော ရင်ထဲ တစ်ခါတစ်ရံ အမုန်းရောင်တွေက ပြိုးပြက်နေတတ်သေး သည်။ သို့ပေမဲ့ မိုးဥတုကို အမှီပြုပြီး လျှပ်စီးကြောင်းဆိုတာ ပေါ်ပေါက်ရတာဆိုရင် သူ့အချစ်ကို အမှီပြုပြီး ရှုမောရဲ့အမုန်းက တကယ်အတည်ပဲ မုန်းပါသလား။ ဒါမှမဟုတ် အချစ်ရဲ့ မာယာ တွေလား မသိတော့။ အမျိုးအစားများစွာသော သူ့အနမ်းကြားထဲ ထိုညက ရှုမော လည်စင်းပေးခဲ့တာအမှန်။

အခန်း (၁၉)

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

“ဟား...ဒုက္ခပဲ”

လူစွမ်းကောင်းက ဂွမ်းစောင်ပုံကြီးကြားမှ ခေါင်းထောင် ကာ အခန်းတံခါးဆီ ကြည့်ပြီး ညည်းညူမိသည်။ တံခါးခေါက်သံ က တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ထွက်ပေါ်စမြဲ။

“ကျစ်...မဖွင့်ပေးဘူး၊ လုံးဝပဲ၊ ဘယ်နှယ် ဒီနေ့တစ်နေ့ လုံး ငါ့ကို ဒုက္ခပေးထားတာ အားမရသေးဘူး၊ ဒီညပါဆိုရင်တော့ တောင့်မခံနိုင်ဘူးဟေ့၊ ခေါက်ချင်သလောက်ခေါက်၊ မဖွင့်ဘူး”

တစ်ယောက်တည်း အပြင်က မကြားမှန်း သိသိကြီးနှင့် ပြောသည်။ ပြီးမှ ခုတင်ပေါ် ပြန်လှဲချကာ စောင်ကို ခေါင်းမြီးပြန် ခြုံ၏။ မနက်ကတည်းက ဒီလောက် အေးစိမ့်နေသည့်ရာသီ။ တောင်ပေါ်ဒေသကို ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် ယတ်သော မိန်းကလေးမျိုး ဒီအသက်အရွယ်မှာ သူမတစ်ယောက်တည်းသာ မြင်ဖူးပါသည်။

တကယ့် အံ့ဖွယ်သုတပင်။ ငှားလာသော ဆိုင်ကယ်ကလည်း မိန်းမစီး စုပါကတ်လိုမျိုးမဟုတ်။ ဖင်ကော့ကြီးနှင့် ဒီတီဆိုင်ကယ်။ ပြီးတော့ ထိုဆိုင်ကယ်ကို သူမက မောင်းမတဲ့။ ပြဿနာက ဟိုတယ်အထွက်ကတည်းက စတာ။ လူစွမ်းကောင်းကလည်း ချမ်းလွန်းသဖြင့် လည်ပိတ်ဆွယ်တာအဖြူပေါ် မီးခိုးရောင် ဂျာကင် ပွပွကြီး ထပ်ဝတ်သည်။ အချမ်းပြေ နွေးထွေးစေရန် ရှမ်းဘောင်းဘီ ပွပွဝတ်ထား၏။ ဟိုတယ်ထဲမှာကတည်းက သူ့ဝတ်စားပုံကို နှာခေါင်းရှုံ့ကာ...

“မမိုက်ပါဘူး၊ တောသူကြီးသားအတိုင်းပဲ၊ လုံးဝမလန်းဘူး၊ ဒီစိုင်းက ပဲတယ်”

“အောင်မယ်...လန်းတာ ဂွမ်းတာ အရေးမကြီးဘူး၊ အရေးကြီးတာက လုံခြုံဖို့၊ နွေးထွေးဖို့”

“ဟွန်း...ဒီတံအောက်ကြီး”

“မင်းကလည်း ဒီတံလွန်ကြီး”

အစရှိသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စောင်းချိတ် စုပွတာ ဟိုတယ်အပြင်လည်းရောက်ရော တိုက်ပွဲက ဇာတ်ရှိန်မြင့် ရောပင်။ သူမက ခပ်တည်တည်နှင့် ဟဲ(လ်)မက်ဆောင်းပြီး ဆိုင်ကယ်ရှေ့တက်တော့...

“ဟ...မင်းမောင်းမှာလား”

“ဒါပေါ့၊ ဒီလိုဆိုင်ကယ်ဆိုတာ ဒီလိုချောတဲ့သူတွေပဲ မောင်းတတ်တာ မသိဘူးလား”

“ထင်ရာမလုပ်နဲ့၊ မိန်းကလေးမောင်းတဲ့ ဆိုင်ကယ် ငါ မစီးတတ်ဘူး၊ ပိုဆိုးတာက မင်း၊ မင်းမောင်းရင် ပိုမစီးရဲဘူး၊ မောင်းတတ်မှန်း မမောင်းတတ်မှန်း မသိ”

နောက်ဆုံးစကားကို သူက မကြားတကြားပြောတာပါ။ စာများကျက်ခိုင်းလို့ကတော့ ဟမ်တွေ ဟင်တွေနှင့် နားအင်မတန် လေးသော ရင်သပ်ရှုမောက ဒါမျိုးဆို လုပ်လုပ်ပါအောင် ကြားသည်။ ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးရင်း...

“သွေးကြောင်မနေနဲ့ ကိုယ့်ဆရာ၊ ကိုယ်တိုင်မောင်းနေတော့ ဒုက္ခဖြစ်အောင်မလုပ်ဘူး၊ ဒီဆိုင်ကယ်လောက်တော့ ရှုမောတို့က ကဗျာမဖွဲ့ဘူး၊ လေယာဉ်ပျံတောင် မောင်းတတ်တယ်၊ သဘောပေါက်”

“ဘာလဲ...တီဗီဂိမ်းထဲမှာ မောင်းတာလား”

“သိရင်ပြီးတာပဲ၊ ကဲ တက်မှာလား၊ မတက်ဘူးလား နေခဲ့ချင်လည်း သဘောပဲ”

သူမကတောင် ခပ်တင်းတင်းဆိုသေး။ လူစွမ်းကောင်းမှာ မခံချိမခံသာဖြစ်စွာနှင့် ဆိုင်ကယ်နောက်မြီးမှ ထိုင်ရသည်။ သူထိုင်ပြီးတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆိုင်ကယ်က လေးညှို့မှ ပစ်လွှတ်သော မြားတစ်စင်းလို။ လေထုကိုခွဲပြီး ပြေးထွက်တာ တစ်ရှိန်ထိုး။ သူ့မှာ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဘုရားစာတွေ ရွတ်ရသည်။ မရွတ်၍မရ။ ဆိုင်ကယ်က စတန်ထင်နေသလား ထင်ရသည်။ ကားကြိုကားကြားတွေ ဝေါခနဲပြေးဝင်လိုဝင်၊ ရှေ့က စက်ဘီးတွေကို ဝေါခနဲ ကျော်တက်နှင့် ချိုင့်ကမူတွေရှိရင် ရှေ့ဘီးကို မြှောက်ပစ်သေးတာ။

ဘုရားစာလည်းရွတ်၊ လက်ကလည်း သူမခါးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားရသည်။ လက်လွတ်မစီးရဲ။ မတော် ပြုတ်ကျခဲ့ရင် သူပဲ ကိုယ်ကျိုးနည်းမှာမဟုတ်လား။ ဒီနည်းနှင့် သူမက လည်ပတ်တာ ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ အထင်ကရနေရာတွေအစုံ။ သူမရှောင်ရှားတာ တစ်နေရာပဲရှိသည်။ ဘော်ဒါကိုတော့ မသွား။

“မင်း မသွားချင်နေခဲ့၊ ငါတော့ သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေရှိတယ်”

သူကပြောတော့ ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ နာမည်ကြီး နေကြာစေ့တွေကို သူမက တဂျမ်းဂျမ်းခွာစားရင်း...

“အိုအလုပ်တွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ကိုယ့်ဆရာရယ်၊ ခင်ဗျားက သွားနှုတ်ဆက်၊ ဟိုက ပြန်စပ်စုပြီး ဘယ်သူနဲ့လာတာလဲ၊ ဘာလာလုပ်တာလဲနဲ့ အလကားဇယားနောက်တယ်”

တော်တော်တရားကျဖို့ ကောင်းသည်။ ကိုယ်ကျတော့ ဇယားနောက်တယ်။ သူမကျတော့ ညအိပ်ချိန်ထိ သူမနားရအောင် ဇယားတွေ လာရှုပ်နေတာလို့တွေးရင်း အခန်းတံခါးခေါက်သံကို သတိရသွားသည်။ လူစွမ်းကောင်းက ခေါင်းထောင်ပြီး သေချာအောင် နားစွင့်ကြည့်သည်။ ဘာသံမှ မကြားရ။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူမမှာ စိတ်မအေးနိုင်။ တော်ကြာ သူ့ကိုခေါ်မရ၍ ထင်ရာလျှောက်လုပ်မှ ဖြေရှင်းရမခက်ပါလား။ ထိုအတွေးကပင် လူကို ဆွဲထူလိုက်သလို။ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်း၍ အဝတ်ဖိနပ် ကောက်စွပ်ကာ အခန်းတံခါးဝဆီ ခြေလှမ်းသည်။ သေချာအောင် တံခါးကို နားနှင့် ကပ်နားထောင်သည်။ ဘာသံမှ မကြားရ။ ထိုအခါမှ တံခါးကို

ဆွဲဖွင့်လိုက်သောအခါ...

“ဟာ”

တအံ့တဩ အာမေဠိတ်။ ပြီးတော့ သူရင်ခွင်ဆီ တိုက်ရိုက် ပြိုကျလာသောအရာ။

“ဟေ့...ဟေ့”

အော်ပြီး ကျင့်သားရနေသောလက်က ဆီးပြီး ဖမ်းပွေသည်။ ရှည်လျားသော ဆံနွယ်တတွေးကြီးနှင့် သူမက သူရင်ခွင်ထဲမှာ။ လူစွမ်းကောင်းက သူမကို ပွေထားလျက်က...

“ဟိတ်...ဟိတ် ရင်သပ်ရှုမော၊ မင်းဘယ်လိုဖြစ် ဟင်”

မေးဖျားကို ကိုင်လှုပ်သည့် သူလက်ဖျား အထိအတွေ့မှာ အပူစီးကြောင်းကြီးတစ်ခု။

“ဟာ...မင်း ကိုယ်တွေပူနေတာပဲ၊ ဟိတ်...ရင်သပ်ရှုမော၊ အာ...ဖျားနေပြီ၊ ဒုက္ခပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ငါပြောတာ၊ မင်းက ပြောမရဆိုမရ၊ ဟိတ်...ရင်သပ်ရှုမော”

နှုတ်က နှိုးလည်း နှိုး။ သူမကို ပွေချိုပြီး သူ့ခုတင်ဆီ သယ်လာရသည်။ အခန်းဝကြီးမှာဆိုတော့ လုံခြုံမကောင်း။ လူစွမ်းကောင်းက ခုတင်ပေါ် သူမကိုချပြီးမှ ပါးလေးတွေ နဖူးလေးတွေ သေချာအောင် လိုက်စမ်းရသည်။ ပူခြစ်နေတာက မီးခဲတမျှ။ ဒီကြားထဲ သူမက နှုတ်ခမ်းဖွင့် ညည်းသံသဲ့သဲ့က မပီမသ။

“အင်း...ဟင်း...ဟင်း ချမ်းတယ်၊ အရမ်းချမ်းတယ်”

ညည်းရင် သူမမှာ ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင့်ရမှန်းမသိ။ လက်တွေက လေထဲဝဲနေပြီးမှ တွေ့သမျှစောင်တွေ အကုန်ဆွဲခြံ

ပေးသည်။ ဒါလည်းမရ။

“ချမ်း...တယ်”

သူလက်ကို သူမရင်ခွင်ဆီ ဆွဲဖက်ထားသည်။ အဖျားရှိန်ကြောင့် နီမြန်းနေသော မျက်နှာလေးပေါ်မှာ မျက်ခွံမို့မို့၊ နှာသီးဖျားရဲရဲ။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေပါ ထူအမ်းရဲနေတာက သနားစရာ။ သူက ရင်သပ်ရှုမောကို ငေးကြည့်ရင်း ခဏအတွင်း စိတ်ဟာ ဘယ်လိုနူးညံ့သက်ဝင်သွားမှန်းမသိ။ စောင်တွေ အထပ်ထပ်ခြုံပေးကာ...

“ရင်သပ်ရှုမော”

နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေးခေါ်သည်။

“အင်း...ဟင်း”

ပြန်ထူးပေမဲ့ သူမအသံက ကယောင်ကတမ်း။

“ကိုယ် ရှိဆက်ရှင်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဆရာဝန်ခေါ်ပေး”

“ဟင့်အင်း...မခေါ်နဲ့”

သူလက်ကို ပြန်ဆွဲထားတာကြောင့် ဖုန်းဆီ လှမ်းမဲ့လက်က သူမရင်ခွင်ထဲ ပြန်ရောက်သွားသည်။

“အဲဒါဆိုလည်း ဆေးသောက်လိုက်၊ မင်း မိုးမိပြီး အအေးပတ်သွားတာနေမှာနော်၊ ခဏလေး ကိုယ် ဆေးတိုက်မယ်”

သူလက်ကို ဆွဲထုတ်တော့ အသာတကြည် လွှတ်ပေးသားပင်။ ခရီးဆောင်အိတ်ထဲက အသင့်ဆောင်လာသော PARACUP ကိုယူပြီး ဒီဘက်ပြန်လှည့်တော့ ဂွမ်းစောင်ကြီးကို မေးဖျားနားထိ ဆွဲကပ်ပြီး ကွေးကွေးလေးအိပ်နေပုံက သနားစရာ။ သူက ရေနင့်

ဆေးယူလာပြီး သူမခုတင်ဘေး တင်ပလွဲဝင်ထိုင်ရင်း...

“ဆေးသောက်မယ်...ထ”

ပခုံးအောက်က လက်လှို့ပြီး ဆွဲထူတော့လည်း အလိုက်သင့်ပါလာသား။ မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်အောင် ခိုက်ခိုက်တုန်ချမ်းနေပေမဲ့ သူတိုက်သောဆေးကို သောက်သည်။ ပြီးမှ ကွေးကွေးလေး ပြန်အိပ်ရင်း...

“အင်း...အင်း...ချမ်း...တယ်”

ညည်းသံသဲ့သဲ့။ အဖျားရှိန်ကြောင့် အရောင်ရင့်တက်နေသော မျက်နှာရဲရဲလေး။ အချမ်းဒဏ်ကို တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်တဲ့ အထိ ခံနိုင်ရည်မရှိရှာသော သူမကို လူစွမ်းကောင်းက ဒီတိုင်းကြီး ထိုင်ကြည့်မနေရက်တော့။ ခုတင်ခေါင်းရင်း၌ ခေါင်းအုံးကို မတ်မတ်မှီထားပြီး သူက ကျောမှီဝင်ထိုင်သည်။ ထို့နောက် သူလက်မောင်းကို သူမခေါင်းလေးကို မ,တင်ကာ ပွေ့ပိုက်ရင်း...

“ဆောရီး...ချာတိတ်၊ မင်း အရမ်းချမ်းနေလို့ပါ”

တီးတိုးတောင်းပန်သည်။ ရင်သပ်ရှုမောကတော့ သူ့အခက်တွေ့မှုကို မသိဘဲ အနွေးဓာတ်ရရာ သူ့ရင်ခွင်ဆီ အံတင်းဝင်တိုး၍ အိပ်သွားတာက ငြိမ်သက်စွာ။ သူ့မှာတော့ နွေးထွေးသော သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်၌ ထည့်သိုထားရင်း ရင်၌ ရေနှေးစီးကြောင်းကြီးတစ်ခုက တစ်ကိုယ်လုံး ဖြန့်ကျက်သွားခဲ့၏။ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ကျန်ခဲ့သော ရင်ထဲမှာတော့။

အခန်း (၂၀)

“တင်း...တောင်...တီ”

ဘဲ(လ်)သံက အဆက်မပြတ် နှိပ်တိုင်း ဆူညံစွာထွက် ပေါ်သည်။ သို့ပေမဲ့ အထဲမှာ ဘာလှုပ်ရှားသံမှ မကြားရ။ ဒေါ်မမ မျိုးက နောက်တစ်ချက် ထပ်နှိပ်သည်။ အခြေအနေက ထူးခြား မလာ။

“ဒီအခန်းမှာ သေချာရဲ့လားဟာ”

သူမနောက်နားကျကျမှာ ရပ်နေသော ဦးကောင်းမြတ်က ကုတ်အင်္ကျီခါးစပ်ကို နောက်သို့ပို့ကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက် ရင်း မေးသည်။ ဒေါ်မမမျိုးက တံတောင်ဆစ်ကွေး၌ ချိတ်ထား သော လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ သော့တွဲကို နှိုက်ယူရင်း...

“သေချာတယ်၊ ငါ့မှာရှိသမျှ တိုက်ခန်းတွေကို တစ်နေ့ တစ်ခန်း စစ်ထားတာ၊ ဒီတစ်ခန်းပဲ ကျန်တော့တာ၊ ဒီမှာလေ အတွင်းက သော့ခတ်ထားတာဆိုတော့ အထဲမှာအိပ်နေတာပဲဖြစ်မှာ”

အကြင်နာရင်မှာများစွာဖြင့်

“နင်ကလည်းဟာ ကိုယ့်သမီးတစ်ယောက်လုံး ပျောက် တာတောင်”

“ငါက သွေးအေးတုယ်လို့ ပြောချင်တာလား၊ စိတ်မပူ ဘူးလို့ စွပ်စွဲချင်တာလား”

သော့ပေါက်ထဲ သော့ထည့်ထားပြီး မဖွင့်နိုင်သေးဘဲ ကက်ကက်လန်အောင် လှည့်ရန်တွေ့တော့သည်။ ဦးကောင်းမြတ် ကတော့ ရန်တွေ့ခံရတာကိုပင် စိတ်မဆိုးနိုင်။ လှိုင်းလိပ်ပါသော ပခုံးကျော်ဆံပင်ကို မဟော်ဂနီရောင်ဆိုးထားသော၊ အနက်ရောင် ရင်ပြတ်အင်္ကျီကို ကုတ်အဖြူထပ်ဝတ်ထားသော၊ ခြေမျက်စိဖုံး စကပ် ဆင်စွယ်ရောင်အိအိနှင့် ငွေမှင်ရောင် ကြိုးသိုင်းဖိနပ်အမြင့်စီးထား သော မမမျိုးကိုသာကြည့်ရင်း ရယ်မိတာ တစ်ကိုယ်လုံးပင် ယမ်းခါ လာတဲ့အထိ။ ဒီလို အရယ်ခံရတော့လည်း မမမျိုးက အနီရောင် လွှမ်းသော ကောက်ကြောင်းတချို့ဖြင့် မျက်နှာကို ခပ်လွဲလွဲလုပ် ကာ...

“ဆောရီး...အပြစ်တင်ခံလိုက်ရတော့ ငါက”

“သိပါတယ်ဟာ”

ဦးကောင်းမြတ်က ရယ်သံစွက်သော အသံဖြင့် ပြန်ဖြေ ရင်း...

“နင်နဲ့ငါက အခုမှ ပြန်တွေ့တာဆိုပေမဲ့ တကယ့်ငယ်သူ ငယ်ချင်းစစ်စစ်တွေ၊ ငါ့အပြင် နင့်အပေါ် နားလည်တာဆိုလို့ သွင်ညို ပဲရှိတာ”

“တော်စမ်းပါ၊ ဒင်းအကြောင်း ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ကြားရတာ နားခါးလွန်းလို့”

မမမျိုးက လက်ခါထုတ်ပြောရင်း သော့ဖွင့်ရန် ကြိုးစားသည်။ မဖွင့်တာကြာ၍လား၊ ကျပ်နေ၍လားမသိ သော့က တော်တော်နှင့် ပွင့်မလာ။ ဒါကိုပဲ ဦးကောင်းမြတ်က သဘောကျမဆုံး။ ရယ်မဆုံးဖြစ်နေပြီး...

“ဖယ်ပါဟ...ငါဖွင့်ပေးမယ်၊ နင့်မလည်း သွင်ညို အကြောင်းကြားတာနဲ့ လက်တုန်ခြေတုန် ရင်ခုန်ဖြစ်ပြီး သော့တောင် ဖွင့်မရတော့ဘူး”

“ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးဟယ်”

ပြောပေမဲ့ မမမျိုးက ဖယ်ပေးလိုက်ရတာပင်။ ဦးကောင်းမြတ် သော့ဖွင့်တာကို ငေးရင်း စကားကို ဆက်သည်။

“ခန်းကို ငါက စိတ်ချထားတယ်၊ ယုံကြည်တယ်၊ ငါ့ယုံကြည်မှုကို ခန်း တန်းဖိုးထားမယ်ထင်လို့ သူ့စိတ်တိုင်းကျ လွှတ်ပေးထားတာမျိုးပါ၊ မစိုးရိမ်တာတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ငါ့သမီးပဲဥစ္စာ”

“ငါကလည်း နင့်ကို အပြစ်ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”

ဦးကောင်းမြတ်က ပွင့်သွားသော သော့ကြောင့် တံခါးကို တစ်ဆက်တည်း တွန်းဖွင့်သည်။ တိုက်ခန်းအတွင်း ဧည့်ခန်းက တော့ လူနေထားပုံပေါက်သည်။ မုန့်အခွံတွေ၊ အအေးဗူးအခွံတွေနှင့် ဒေါ်မမမျိုးကပင် အခန်းထဲ ဦးဆောင်ဝင်သွားပြီး မှန်ပြတင်းတွေမှာ

အပြည့်ကာထားသော ခန်းဆီးစတွေကို သိမ်းဖယ်သည်။ ထို့နောက် ပွစာကြနေသော အမှိုက်တွေကို မျက်စိပြစ်ကာ ‘ကဲ...ငါမပြောဘူးလား’ ဆိုတဲ့ ရုပ်မျိုးနှင့် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း...

“စီးပွားရေးတစ်ဖက်ဆိုတော့ သမီးကို ခေါင်းထဲ အသိဉာဏ်ထည့်ပေးရုံကလွဲရင် တခြားမိခင်တွေလိုတော့ ငါ ရင်အုပ်မကွာ မစောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒါ အမှန်ပဲ”

ဦးကောင်းမြတ်က အတွင်းဒဏ်ကရေးရှင်း ပြင်ဆင်ထားကာ ဖန်နစ်ချာအပြည့်ထည့်ထားသော တိုက်ခန်းကို လှည့်လည်ငေးမောရင်း...

“အဲဒါကြောင့် ငါပြောတာ”

“ဘာကိုလဲ”

အူလည်လည်နှင့် လှည့်မေးသော မမမျိုးအား မချီမချည်နှင့် လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ယောက်ျားက စီးပွားရှာတဲ့အလုပ်၊ မိန်းမက အိမ်ထောင်မှုထိန်းသိမ်းတဲ့အလုပ် လုပ်ပေါ့ဟာ၊ ဒါ ကမ္ဘာဦးကတည်းက ထွန်းကားလာတဲ့ စည်းမျဉ်း၊ နင့်ကြမှ ချိုးဖောက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာကိုး”

“ဘာဖြစ်လဲ အဲဒါ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ နင်ပင်ပန်းတာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် သွင်ညိုကို အရင်ရာထူးပြန်ခန့်ပေးပါဆို”

“ကောင်းမြတ်”

မမမျိုးက စုအောင်အောင်နှင့် အော်သည်။ ပြီးမှ မျက်စောင်းတစ်ချက် ဒိုင်းခနဲထိုးကာ...

“သဘောတူထားတဲ့ နင့်သားနဲ့ငါ့သမီး မင်္ဂလာကိစ္စကို ဖျက်ပစ်မှာနော် ကောင်းမြတ်၊ ငါ့ကို မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့”

“အေးပါဟာ၊ မကြိုက်ရင် မပြောတော့ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ် နှင် သွင်ညိုကို ချစ်လို့ကြိုက်လို့ပဲ သမီးနှစ်ယောက် မွေးခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ကောင်းမြတ်”

ဒီတစ်ခါတော့ သည်းမခံနိုင်။ မမမျိုးက စူးစူးရှရှထအော်ရင်း...

“ငါ့သမီးက ဒီမှာရှိတာ သေချာပြီ၊ နင့်သားပျောက်ကို နင့်ဟာနင့်ရှာ”

“ဟား...ဟား အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေဟာ၊ ငါက မြန်မာပြည်ကို မနေ့ကမှ ခြေချတာ၊ ဒီမှာ အရမ်းကြီး တိုးတက်နေတော့ မျက်စိလည်နေပြီဟာ၊ ကူတော့ရှာပေးဦး၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေပြောတာတော့ မနေ့က မနက်ကတည်းက ထွက်သွားတာ”

ပြောလက်စ စကားကို ရောက်သည့်နေရာမှာပဲ ရပ်ပစ်သည်။ နားထဲ တစ်စုံတစ်ရာသော အသံ ကြားရသလားလို့။

“ဟဲ့...သီချင်းသံမဟုတ်လား”

“အဲဒါ”

မမမျိုးက ခေတ္တနားစိုက်ထောင်ပြီးမှ...

“အက်ဗလာဗင်းရဲ့ ဂဲ(လ်)ဖရင့်(နီ)သီချင်း၊ ခန်းရဲ့ ခရေဒီသီချင်း၊ သူဖုန်းခေါ်သံ သွင်းထားတာ၊ လာတော့ ကောင်းမြတ်၊ ခန်း အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိမှာ”

မမမျိုးရဲ့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နောက်မှာ ဦးကောင်းမြတ်ရဲ့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲက ကပ်ရက်သား။ အံ့မခန်းဆိုသော သူ့ချွေးမတော်သူနှင့် သူရဲကောင်းတို့က အဆက်အဆံရှိကြသည်ဆိုတော့။ သားရှိရာနေရာကို အံ့မခန်းတော့ သိမည်ထင်သည်။ မျှော်လင့်ရတာလေ။ စကားပုံတောင် ရှိသေးတာပဲ။ ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့လေ။

အခန်း [၂၁]

ရှုမောက နားနားမှ နီးနီးကပ်ကပ် ကြားနေသော ဖုန်းသံကြောင့် လူက အိပ်ချင်မူးတူး။ ပြီးတော့ နွေးထွေးနေသော အရသာကို ဖိမိခံရင်း မျက်စိမဖွင့်ဘဲ ဖုန်းကို လက်နှင့်လိုက်စမ်းသည်။ ဖုန်းသံထွက်နေတာက ခေါင်းရင်းဘက်မှာ။ ဒါပေမဲ့ ရှုမော စမ်းမိတာက ဖုန်းမဟုတ်။ အမွှေးကြမ်းရှုရှုများနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော လက်ခုံတစ်ခု။

“ဟင်...ဘာကြီးလဲ”

နှုတ်ဖျားက ရွှေရွတ်ရင်း သေချာအောင် စမ်းသည်။ အို... လက်တစ်ဖက်။ သို့ပေမဲ့ ရှုမောလက်မဟုတ်။ ဘာကြီးပါလိမ့်ဆိုသော သိချင်စိတ်နှင့် ရှုမောက မျက်ခွံကို မရမကဖွင့်ကြည့်သည်။ ဖွင့်ဖွင့်ချင်း မြင်လိုက်ရတာက ရှုမောလိုပဲ တအံ့တဩ စိုက်ကြည့်နေသော မျက်နှာတစ်ခု။ မျက်ဝန်းနှစ်စုံဟာ သက်ရောက်ခြင်းအမျိုးမျိုးနှင့် အတန်ကြာသည်အထိ ဆုံပြီးမှ အလန်တကြား ပြန်မှိတ်ချ

အကြင်နာရင်မှာများစွာဖြင့်

၁၈၁

ကော အာခေါင်ခြစ်အော်သံ။

“အား”

လေနှင့်ငှက်တွေ ဝုန်းခနဲ လန့်ဖျပ်ကုန်တော့မည့် အော်သံနက်နက်ကြီးနောက်မှာ ရှုမောတို့ရဲ့ အခန်းတံခါးကလည်း အလန်တကြား ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာပြီး...

“ခန်း”

“သူရဲကောင်း”

ခေါ်သံတွေကလည်း အထိတ်တလန့် အခန်းလေးထဲတိုးဝင်လာခဲ့သည်။ သူရဲကောင်းက အခုချိန်ထိ သူရဲခွင်ထဲ ဖက်ထားသော ခန်းကို တွန်းလွှတ်၊ ခန်းကလည်း ဝုန်းခနဲ ထထိုင်ရင်းက...

“ပါပါ”

“မေမေ...ခန်းက”

ပြောစရာစကားတွေက ရှားပါးစွာ။ ရှက်ရွံ့တုန်ယင်နေသော ရင်ဘတ်က ဘယ်လိုစကားကိုမှ ပြောထွက်ခွင့်မပြု။ ထိုနံနက်ခင်းနှင့် ထိုအခန်းလေးထဲမှာ အရာအားလုံးက လွဲမှားစွာ။ တိတ်ဆိတ်ရင်း ရင်ခုန်သံကတော့ ထအော်သည်။

“ငါ အကျယ်ကြီး ခုန်နေတာ မကြားဘူးလား”

အခန်း (၂၂)

ရိုးတွင်းခြင်ဆီထဲအထိ စိမ့်နေအောင် အေးနေသော ဓာတ်က ခန္ဓာကိုယ်မှာ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ ချမ်းအေးခြင်းနေရာမှာ နွေးထွေးခြင်းက နေရာယူလာသယောင် ခံစားနေရသည်။ အို...အေးခြင်း၊ နွေးခြင်းတွေသာ ပြောင်းလဲသွားတာ မဟုတ်။ မြင်နေကျအရာ ရောက်နေသောအရပ်တွေပါ ပြောင်းလဲသွားတာ။ ခန်းက ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် ကလေးမလေးအရွယ်။ ဟင့်အင်း...ခန်းရပ်နေတာ မြေကြီးပေါ်မှာမဟုတ်။ လူတစ်ယောက်က ခန်းကို ကုန်းပိုးထားတာ။ ခန်းက ဖျတ်ခနဲ ပုံကြည့်သည်။ အို သူ့ကို ခန်း သိသည်။ ဟိုကတုံးကောင်လေးပဲ။ ခန်းက သူ့ကျောပေါ်မှနေ၍ သူ့ကို အတင်းပြေးခိုင်းသည်။ ကလေးတွေ အပျော်မြင်းစီးတိုင်း ဆော့သလိုမျိုး။ နေဦး ကစားပွဲမှာ သူနှင့်ခန်း နှစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ နောက်ထပ် ကလေးနှစ်ယောက်ပါသေးသည်။

“မြန်မြန်ပြေးစမ်းပါ ကံကောင်းရဲ့၊ နောက်ကလိုက်လာ

ပြီ၊ ငါတို့ကို ကျော်တက်သွားတော့မှာ၊ ဟင့်အင်း...ငါ မရှုံးချင်ဘူးနော်၊ ငါက နိုင်ချင်တာ၊ ပြေး...ပြေးစမ်း ခြေကုန်လွှတ်ပြီး ဘုရားတောင်ခြေရောက်အောင် ပြေး”

နှုတ်က တရစပ်အော်သည်။ သူမတို့ရှိရာ လမ်းကလေးက မြေနီလမ်းကလေး။ ဘေးတစ်ချက်စီမှာ မြက်ပင်ရှည်တွေက လေအငွေ့ယိမ်းနွဲ့လို့၊ ဟိုးအဝေး လေပြည်အနောက်နှင့် အတူပါလာသော ဆည်းလည်းသံကြောင့် ဘုရားနှင့်နီးပြီလို့ ခံစားရသည်။

“ပြေးလေ...ကံကောင်း”

“အေးပါ...နင် မရှုံးစေရဘူး မေခင်”

ခန်းအမည်က မေခင်လား။ ခန်းက တိတ်တဆိတ် ခေါင်းယမ်းပြီး ငြင်းသည်။ ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်။ ထိုကလေးမလေးလို ငယ်ကတည်းက ခန်းက တောဆန်ဆန် မဝတ်စားခဲ့ရ။ ကလေးမလေးက ရှင်မီးအင်္ကျီလိုဟာနှင့် အောက်က ပွင့်ရိုက်ထဘီ ဘိုသီဘတ်သီ။ ပါးမှာ ပါးကွက်ကြားကြီးက ထင်းလို့၊ ပြီးတော့ ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ပြီး ခေါင်းမှာ ပြန်ခွေပတ်ထားပုံက တကယ့် တောသူမစစ်စစ်။ ခန်းက နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး မျက်နှာလွှဲသည်။ ထိုခဏ မြင်ကွင်းက ပြောင်းသွား၏။ မေခင်ဟု အခေါ်ခံရသော ကောင်မလေးက ဝမ်းသာအားရ ခုန်ပေါက်နေသည်။ ပြီးတော့ ကောင်လေး လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ကာ...

“နင်သိပ်တော်တာပဲ ကံကောင်း၊ အခု ငါတို့နိုင်ပြီ”

အော်ရင်း ကောင်လေးပါးပြင်အား ခန်းရဲ့ နှာသီးဖျား

၁၈၄

အုအုလီ

လေးတွေလည်း ကောင်လေးပါးပြင်နှင့် တကယ်ထိတွေ့လိုက်ရ
သလို။ နွေးထွေးမှုက ပဲ့တင်ခတ်လို့။

အခန်း (၂၃)

အိပ်နေရင်း ရုတ်တရက်ကြီး မေးဖျားကို ဆွဲကိုင်၍
အားပါးတရ အနမ်းခံလိုက်ရသည်။ လူစွမ်းကောင်းက နှစ်ခြိုက်စွာ
အိပ်မောကျနေရာမှ ထိုအနမ်းတစ်ပွင့်ကြောင့် အိပ်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ
လန့်နိုးသွားသည်။ နိုးနိုးချင်းပဲ လက်ရှိအခြေအနေကို သတိရသွား
၍ အိပ်ရာမှ ကျုံ့ထဟန်ပြင်သည်။ ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်။
အကြောင်းရင်းက သူမေးဖျားပေါ် ထပ်မံကျလာသော အနမ်းတစ်ပွင့်
ကြောင့်ဆိုလျှင်...

“နင် သိပ်တော်တာပဲ ကံကောင်းရယ်၊ တကယ်”

မဝီမသ ချီးမွမ်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည့် ရင်သပ်ရှုမော
အား သူ ငုံ့ကြည့်သည်။ အပြစ်ကင်းစင်စွာ သူရင်ခွင်ရိပ်ခို၍
အိပ်နေသော သူမလည်း အခုချိန်အထိ အိပ်ကောင်းဆဲ။ ဒါဆို
သူမ အိပ်မက် မက်နေသည်လား။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ပါစေ ယောင်ယမ်း
၍ ပေးသူက ပေး။ အလန့်တကြား သူက လက်ခံမိသော အနမ်းတို့

ကြောင့် လူစွမ်းကောင်းရဲ့ နံနက်ခင်းက ကတုန်ကယင်ကြီးကိုဖြစ်
လို့။ လှိုက်ဖိုမောလာသော ရင်ခွန်သံများနှင့် မစဲဘဲရွာသွန်းနိုင်သည့်
မနေ့က မိုးစက်တွေလို။ လူစွမ်းကောင်းက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရင်သပ်
ရှုမောကို သာသာလေး မထုတ်သည်။ စောင်အထူကြီးတွေ
လည်ပင်းနားအထိ ဆွဲချပြီးမှ ခုတင်အောက်မှာ ခူးထောက်ထိုင်
ရင်း အိပ်ပျော်နေသော သူမကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ ထင်မှတ်မထား
ဘဲ တွယ်ခဲ့သော သံယောဇဉ်ကြီးသည် အနမ်းတွေကြောင့် သံမဏိ
ကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတတ်ပါသလား။ သူ မသိပေမဲ့ အချစ်ဆို
တာ ရာသီမရွေး ပွင့်လန်းတတ်သော ဖန်းတစ်ပွင့်မှန်း သူ ရိပ်စား
မိခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အချစ်က စိတ်ထင်တိုင်း ရင်ဖွင့်ခွင့်မရသည့်ဘဝ။
သူနှင့် ရှုမောကြားမှာ ကာဆီးထားသည်က ဆရာတပည့်ဆက်ဆံ
ရေး။ လူစွမ်းကောင်းက စောင်ခြုံကြားထဲမှ ဖြူဝင်းနုဖတ်နေသော
မျက်နှာလေးကို ငေးနေမိတာ အကြာကြီး။ ညက အဖျားတွေတက်
လျက်ကြီးမို့ သူမ အခန်းလည်း ပြန်မပို့တော့။ ချမ်းနေသော သူမ
ကို အနွေးဓာတ်ပေးရင်း သူပါရောပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့တဲ့အဖြစ်။

“ချာတိတ်ရယ်...အိပ်မက်ထဲမှာ ယောင်ပြီး နမ်းနေတာ
ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

တီးတီးရေရွတ်ရင်း သူမရဲ့ နာသီးဖျားချွန်ချွန်ကို ကြည့်မိ
တော့ ရင်က ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သည်။ ထိုအခိုက် မျက်တောင်ထူ
ကော့ကော့တွေ ယှက်သမ်းထားသော မျက်ဝန်းလေးက ဆတ်ခနဲ
တွန့်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းဖျားတွေမဲ့ကျပြီး စောင်ပုံအောက်က ခန္ဓာ

ကိုယ်လေး တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးစွာ လှုပ်ရှားလာပြီ။ သူမ နိုးတော့
မည်။ အသိက သတိအဖြစ် ပြောင်းလဲတာနှင့် လူက မတ်တပ်ထ
ရပ်ပြီးသား။ ထို့နောက် မလှမ်းမကမ်းရှိ ဆိုဖာခုံတန်းရှည်ဆီ
လျှောက်သွားကာ ရီမုတ်ကိုယူပြီး တီဗီဖွင့်၏။ Sport လိုင်းမှ
လာနေတာက တင်းနစ်ကစားပွဲ။ သူ့နှလုံးသားကလည်း တင်းနစ်
ဘောလုံးလို ရင်ဘတ်နှင့် ထိတွေ့လိုက်။ ပြန်ကန်ထွက်သွားလိုက်
ဖြစ်နေတာ ဘယ်သူမှမသိ။ မျက်ဝန်းထောင့်စွန်းမှာတော့ အိပ်ရာပေါ်
က အလူးအလဲ ဝုန်းခနဲ ထထိုင်သော သူမကို မကြည့်ရဘဲ
မြင်နေရ၏။

“ကိုယ့်ဆရာ...ခင်ဗျား”

အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်နှင့် ထအော်ပြီး သူ့ကို
လှမ်းကြည့်သည်။ လူစွမ်းကောင်းကတော့ အရာရာ ပြင်ဆင်ထားပြီး
သူမို့ မငြိမ်သောရင်ကို အသာထိန်းရင်း...

“ကဲ...မယ်မင်းကြီးမ၊ နိုးရင် ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ကြာ၊
အဖျားလည်း ပျောက်နေပြီဥစ္စာ၊ မင်းကို တစ်ညလုံး ထိုင်စောင့်နေ
ရတာနဲ့ ငါ့မှာ အိပ်ရေးတွေပျက်ရော”

“ဟို...ဟိုလေ ရှ...လက ညကဖျားပြီး ခေါင်းတွေ
အရမ်းကိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားကို လာနှိုးတာ”

ညကအဖြစ်တွေကို ခန်း အားလုံးမှတ်မိသည်။ နာတွေ
ဆက်တိုက်ချေပြီး ခေါင်းတွေအုံ့ခဲလာတာ။ မလှုပ်မရှားချင်အောင်
ကိုယ်တွေလက်တွေ ကိုက်ခဲကာ လူက ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာတာမို့

လူစွမ်းကောင်းဆီ ရောက်လာခြင်းပါ။ ထိုနောက်ပိုင်း အခြင်းအရာ
တွေကို ဘာမှမသိတော့။ နီးလာလာချင်း သူ့အခန်းထဲ ရောက်နေ
တာသိ၍ လူကလန့်ပြီးထခုန်တော့ နှစ်ပေလောက် မြင့်တက်သွား
သေးတယ်ထင်တာပဲ။ အခု သူ့ကြည့်တော့လည်း အေးအေးဆေး
ဆေးပင်။ ခန်းက ခုတင်ပေါ် ဆက်မထိုင်ရဲဘဲ ခပ်သွက်သွက်
ထရပ်တော့ သူက ခုတင်ဆီ လျှောက်လာပြီး အနားရောက်တာနှင့်
ဝမ်းလျှားထိုးမှောက်ချသည်။

“မင်းကို ဆေးတိုက်ထားတယ်၊ ဒီမနက် ဘရိတ်ဖတ်(စ်)
စားပြီးရင် ဆေးတစ်လုံး ထပ်သောက်၊ နေ့ခင်း မန္တလေးပြန်ဆင်း
မယ်”

“ကျေးဇူး”

ခန်းက အဲဒီတစ်ခွန်းကို မနည်းဖျစ်ညှစ်ပြောခဲ့ရသည်။
ထို့နောက် အခန်းဝဆီ ခပ်မြန်မြန်လျှောက်ရင်း သူ့ရှေ့က အခိုးအငွေ့
လို ပျက်ပြယ်သွားချင်သည်။ အဖျားတွေတက်ကာ ညက သူ့အခန်း
ထဲ၌ အိပ်ခဲ့ရသည့်အကြောင်းက တွေးလျှင် ရှက်စိတ်က လူကို
ဖိစီးတာနှင့်တင် လူက ပိပြားသွားနိုင်သည်။ အခန်းတံခါးဖွင့်ရန်
ခန်းက တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို လှမ်းကိုင်ချိန်၌...

“မင်းက အိပ်မက်မက်ရင် ယောင်တတ်တဲ့အကျင့်
ရှိသလား”

အဆက်အစပ်မရှိ မေးသောမေးခွန်း။ ခန်းက တစ်ကိုယ်
လုံး တောင့်မတ်သွားအောင် တုန်လှုပ်သွားသည်။ မက်ဖူးသော

အိပ်မက်တွေကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားရတာတစ်မျိုး၊ ရင်သပ်
ရှုမော၏ အယောင်ဆောင်ဘဝ ပေါ်သွားမှာ စိုးရိမ်ရတာတစ်မျိုးနှင့်
အတွေးများစွာက သွေးကြောတစ်လျှောက် လျှပ်စီးလက်သလို
ပြေးလွှားဖြတ်သန်းပြီးမှ...

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

ခေါင်းငုံ့လှည့်ကြည့်တော့ မေးမိသည်။ အိပ်ရာပေါ်
ဝမ်းလျှားမှောက်ရက်သားကြီးနှင့် ခေါင်းအုံးပေါ် ပါးတစ်ခြမ်းမှေးမှီ
ပြီး ခန်းကို လှည့်ကြည့်နေသော သူနှင့် အကြည့်ချင်းသွားဆုံသည်။
ဆုံလျက်သား အကြည့်တွေထဲမှာပဲ ခန်းဟာ ရုတ်တရက်ကြီး ရင်တွေ
ဆောင့်ခုန်ကာ မျက်ဝန်းတွေ ပြာသွားသည်။ စွဲညှိခြင်း၊ နူးညံ့ကြင်နာ
ခြင်းနှင့် အရောင်တစ်မျိုး ရောစပ်ထားသော သူ့အကြည့် ရီဝေဝေ
ကြောင့် ခန်းရင်ခုန်သံတွေက ရိုင်းစိုင်းစွာ ခုန်ပေါက်လို့။ သူက
ရယ်မြူးရိပ်သန်းသော မျက်ဝန်းတွေနှင့်ပင် ခန်းအား စိုက်ခနဲ
ကြည့်ပြီးမှ...

“မေးကြည့်တာ”

စိတ်ဆိုးခြင်းမမည်ပေမဲ့ ခန်းက ထူပိတ်မည်းနက်သော
မျက်တောင်ရှည်တွေ ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ကျသွားသည်အထိ မျက်စောင်း
ထိုးပစ်သည်။ ဟွန်း...ဒါ မေးစရာလားလို့ ရေရွတ်ရင်း သူ့အခန်း
ဆီမှ အမြန်ထွက်ခဲ့၏။ ခန်း ယူထားသော အခန်းက သူနှင့်မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်။ ကိုယ့်အခန်းတံခါးကို အဖွင့်မှာပဲ အခန်းထဲ အဆက်
မပြတ် ဆူညံနေသော ခန်းရဲ့ဖုန်းမြည်သံ။ ရင်ခုန်ခြင်းတွေ၊ ကြည့်နူး

ခြင်းတွေ ခဏခေါက်ထားပြီး ခန်းက ဖုန်းပြေးကိုင်သည်။

“ခန်း”

ဟဲလိုတွေ ဘာတွေမထူးရသေးခင် ရှုမောရဲ့ခေါ်သံက နားစည်ကို အရင်ဝင်ဆောင့်၏။

“ပြော...ရှုမော”

“နင်နဲ့ငါ လူချင်းပြန်လဲမယ်”

“ဟဲ့...ဘာထဖြစ်တာလဲ၊ ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီး”

“အေး...ချက်ချင်းပဲ၊ ငါ ဒီမှာ လက်ထပ်ရတော့မယ်”

“ဘာ”

ခန်းရင်ထဲ ဒိုင်းနမိုက် ကွဲသွားသလိုပင်။ အသက်ရှူရပ်ကုန် ပြီလားမသိ။ ရင်ဘတ်အလယ်တည့်တည့်မှာ မရှူရှိုက်ဘဲ ရပ်တန့် ထားသော အသက်ရှူခြင်းတွေက ရှုမောပြောသော စကားတို့ရဲ့ ခေါ်ဆောင်ရာဆီ။ လှည့်စားခြင်းရဲ့ ပဉ္စလက်က အခုမှ ကန့်လန့် ကာစအဖွင့်။ မသေချာခြင်းများစွာထဲမှာ ခန်းကတော့ လူစွမ်းကောင်း နားမှ တစ်ဖဝါးမှ မခွာချင်။ အဲဒါ သေချာသော စိတ်ခံစားမှု။

အခန်း (၂၄)

“ဟေ့ကောင်...မင်းရဲ့ ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်နဲ့ စွန့်ခွာသွား တဲ့ လူပျိုဘဝ နှုတ်ဆက်ပွဲကို ဒါလေးလောက်နဲ့ မကျေမနပ်ဘူး”

“ဟား...ဟား ဟုတ်တယ်၊ ဝေယံပြောတာ လက်ခံ တယ်၊ ဒီကောင်ဘယ်လောက်တောင် အိုချင်နေလဲမသိဘူး၊ ဟိုတယ် ဒီတံတောင် မရလို့ ခြံထဲမှာပဲ ဧည့်ခံပွဲ ပြီးလိုက်ရတဲ့ဘဝ”

“အဲဒါ အိုချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်္ဂလာဦးညကို မြန်မြန် ရောက်ချင်တာ”

“အေး...ဒီမင်္ဂလာဦးညအတွက် အရေးကြီးဆုံးစကားကို ငါပြောပြမယ်၊ ဒီလိုညမှာ အရေးပါဆုံးက ခုတင်”

“ဟေ့ကောင် မှုံကြီး”

သူရဲကောင်းရဲ့ ဟန့်တားသံက ဖန်ခွက်ချင်းထိခတ်သံ ဟီးဟီးဟားဟား ရယ်မောသံတွေကြားမှာ စုန်းစုန်းမြုပ်သွားသည်။ အရှိန်ရနေပြီဖြစ်သော ဝိစင်္ကာရ် တွန်းအားကြောင့် အာလေးလျှာလေး

ဖြစ်ကုန်ပေမဲ့ စိတ်အစဉ်က အခုမှ သွေးဆူလှုပ်ရှားစပြုလာတုန်း။

“မင်း မညစ်ပတ်နဲ့ မှုံကြီး”

တစ်ယောက်က ထအော်သည်။ မှုံကြီးဆိုသူက သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောသောစကားကို တာဝန်ယူဟန်ဖြင့်...

“ငါတကယ်ပြောတာ၊ ခုတင်ဆိုတာ ရှိုးရွမ်းမှာပြထားတဲ့ ပစ္စည်းမျိုး၊ လှတာလေးကို မျက်စိနဲ့ ခံစားပြီး ရွေးဝယ်လာတာ၊ ဒီခုတင်က စက်ပစ္စည်းတွေလို အာမခံချက်တွေ ဘာတွေပေးတာလည်းမဟုတ်ဘူး”

“မကြားဖူးပါဘူး၊ ခုတင်ကို ဂရမ်ဒီပေးတယ်လို့”

“အေးလေ...အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ အရေးကြီးပါတယ်လို့၊ အပြင်ကလှပြီး မခိုင်ခံ့ရင် မင်္ဂလာဦးညမှာကတည်းက မင်းတို့ ဝမ်းပြီ”

“ဟေ့ကောင်...စကားပြောရင် မညစ်ပတ်နဲ့”

“ဟာ...ညစ်ပတ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းတို့ပါ ပညာယူရအောင် ပြောမလို့၊ ကိုအော်မော်ကြီးတို့ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက မင်းကြည့်ပါလား၊ အရမ်းခေတ်စားနေတဲ့ ကြိတ်သားခုတင်ကြီး ဝယ်ချလာတာလေ”

“အေးလေ...ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ အဲဒီခုတင်ကြီးက ခြောက်လတောင်မခံဘူး၊ ခွက်ကျသွားတာ”

“ဟ...ဘာလို့ခွက်တာလဲ”

သိလိုစေဖြင့် တစ်ယောက်က ထမေးသည်။
တစ်ယောက်ကလည်း ထင်ရာစွတ်ဖြေသည်။

“ကြမ်းလို့နေမှာပေါ့”

“ဘာကြမ်းတာလဲ”

“အအိပ်ကြမ်းတာပေါ့ဟ”

ရယ်သံတွေ ထပ်ထွက်လာ၏။ ရှုမောကတော့ အခန်းတွင်းမှာ ရပ်ရင်း စည့်ခန်းက ပြောသမျှစကားတိုင်းကို အကုန်ကြားရသည်။ ကြားရသမျှကလည်း ရင်ကို တခိုင်းခိုင်းအခုန်မြန်စေ၏။ မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသော သတို့သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ မနက်ဖြန်က ဘယ်လိုရှိမှာပါလိမ့်။

“ဒီတိုက်ခန်းမှာပဲ နှစ်ယောက်ကိုတွေ့တာ၊ ဒီအခန်းကို မေမေ လက်ဖွဲ့တယ်၊ ယူလိုက်”

တဲ့လေ။ မဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး အစချီကာ ရှင်းပြလည်းမရ။

“ညည်းက မအေအိမ်မှာ ပျောက်နေတာ လေးငါးရက်၊ သူ့အဖေပြန်လာတော့ သူ့သားကို မတွေ့ဘူး၊ ညည်းကို ကူရှာပေးရင်းနဲ့ ဒီအခန်းမှာ နှစ်ယောက်အတူတူ”

ဆက်ပြောရန်အတွက် မေမေက နှုတ်မရဲနေဟန်ရှိသည်။ မေမေတောင် အဲဒီလိုရှက်နေလျှင် ရှုမောဆို ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့။ ထိုညက မေမေတို့ထင်သလို ရှုမောနှင့် သူ့အခြေအနေက မမှန်ခဲ့ပါ။ သူ့ကို အရွဲတိုက်ရင်း ရှုမော ကလပ်မှာ ကခဲ့သည်။ မသောက်စဖူး ဝိုင်အနီတွေကြောင့် လူက ချာလည်လည်။ ဒီကြားထဲ

ကျူးကျော်လာသော သူ့အနီးတွေအောက်မှာ ရင်ခုန်သံတွေ မစဲဘဲဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဒါပေမဲ့ ရှုမောက ခံစားချက်ကို သတိနှင့် ထိန်းချုပ်ရင်းကြားကပင် ထိုမှီးသည်းည ရာဇဝင်က လက်ထပ်ခြင်းအထိ အတည်ပြုသွားခဲ့သည့်အဖြစ်။ သူရဲကောင်းရဲ့ အပြောအရတော့...

“အဲဒီညက မင်းဖျားနေတယ်၊ ဟို...မှီးရေတွေ စိမ့်နေတဲ့ မင်းအင်္ကျီတွေကို လဲပေးရင်း”

စိုးရိမ်စိတ်က ခန်းထံ ပြေးရောက်သွား၏။ အမွှာတွေဆိုတာ အရာရာ ဆက်စပ်နေသည်။ ခန်းရော နေမှကောင်းရဲ့လား။ အတွေးနဲ့ ဝိုင်သွားပြီးမှ ကိုယ့်အဖြစ်က ရှက်စရာဆိုတာ သတိရသည်။

မသိလိုက်ရသော ညတစ်ညအကြောင်း ပြန်သိခွင့်ရချိန်မှာ ကြားရသမျှက ရှက်ဖွယ်ရာအတိ။ ရေစိုက်ပဲနေသော ဂါဝန်တစ်ထည်ကို သူဘယ်လို လဲလှယ်ပေးခဲ့ပါသလဲလို့ တွေးသောအခါ အနွေးဓာတ်က မျက်နှာကို ရှိန်းခနဲ ရိုက်ခတ်သွားစေသည်။ သူကတော့ ရှုမော ဖြစ်ပျက်ခြင်းအလုံးစုံကို အစအဆုံး အကဲခတ်နေသူ ဂို...။

“စိတ်ချပါ၊ ကိုယ်က ဂုဏ်သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားတယ်၊ အလိုမတူ မကြည်ဖြူရင် ပန်းတောင် မခြွေရက်ဘူး၊ သူ့အလိုလို ညွတ်ကျလာမှသာ”

ပြုံးစေ့စေ့နှင့် သူက ကြည့်သောအခါ ရှုမောက နှုတ်ခမ်းဖျားတွေကို တင်းခနဲ ဆွဲစေ့ပစ်သည်။ အလိုလိုပင် ညွတ်ကျပေးရ

ဦးမည်။ စကားအရာ၌ စီးပွားလှသည့် ဒင်းကို ပေးချင်သည့်ပြစ်ဒဏ်ကို ဘယ်လိုရှာရမှန်း မသိလိုသော။ ဒီလိုနှင့်ပဲ ရှုမောတို့နှစ်ယောက်က လက်ထပ်ရမည့်အခြေကို ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ရှုမောက လွတ်မြောက်ရာလမ်းစ ရှာဖွေခဲ့သေးတာပင်။ ခန်းဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး လူချင်းပြန်လဲရန်ကျတော့ ခန်းက ခါးခါးသီးသီး။

“နင် ငါ့ကို လာမစားနဲ့ ရှုမော၊ အစောကြီးကတည်းက အဲဒီလူကို မယူချင်လို့ နင်နဲ့လူချင်းလဲခဲ့တာ၊ ညီအစ်မချင်း မညှာတာဘူးပဲပြောပြော၊ မျက်နှာလွှဲတယ်ပဲဆိုဆို ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ရှင်းဟာ၊ တခြားအကူအညီဆိုရင်တော့ ငါပေးပါ့မယ်၊ လူချင်းပြန်လဲဖို့တော့ ဆောရီးပဲ၊ ထပ်မပြောနဲ့၊ နင် လေကုန်ရုံပဲ အဖတ်တင်မယ်”

ကိစ္စက ပြတ်ပြီပေါ့။ ရှုမောက စိတ်ပျက်စွာ လက်မှိုင်ချရင်းက...

“ဒါဆို ငါ ဒီယောက်ျားကြီးကို ယူရမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား ခန်း”

“ဒါက နင့်တစ်ဘဝလုံးနဲ့ ဆိုင်တယ် ရှုမော”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟဲ့...လူတစ်ယောက်လုံးနဲ့ လက်ထပ်ရမှာလေ၊ ငါတတ်နိုင်သလောက်တော့ နည်းလမ်းပြမယ်နော်၊ အကြံပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ဟာနင် ရွေး”

“ဘာရွေးရမလဲ ပြော”

ရေနစ်သူအတွက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်လည်း အားထားရာ ပင်။ ခန်းက အစောကြီးကတည်းက ရှုမောအတွက် အကြံဉာဏ် ဘဏ်တိုက်ကြီး။

“နင့်လူကို အံ့မခန်း မဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး ဖွင့်ပြောလိုက်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို မေမေသိလို့တော့ မရဘူးနော် ရှုမော၊ နင့်လူနဲ့ နင်ပဲ နားလည်မှုယူရမှာ”

“မေမေ သိသွားရင်ရော”

“နင်နဲ့ငါ နေရာမှိန် ပြန်ရောက်မှာပဲ၊ မေမေကလည်း သူမာနကို ဦးကျိုးခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ စိမ့်ကိန်းအောင်မြင်အောင် ကြိုးစား ရမှာပဲ၊ အေး...ဒက်ဒီကလည်း မေမေနဲ့အပြိုင် နင့်ကို ဆယ်တန်း ဖြေခိုင်းမှာပဲ”

“ဟယ်...အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နင်နဲ့ငါ လူချင်းလဲ ပြီးကတည်းက ဆယ်တန်းစာတွေကို ငါ့ခေါင်းထဲက မောင်းထုတ် ထားခဲ့တာ”

“ငါလည်း ဒီအတိုင်းပေါ့ ရှုမောရယ်”

ခန်းထံမှ ညည်းတွားသလိုလို၊ တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်သလိုလိုနှင့် မချီတင်ကဲ အသံလေး ထွက်ပေါ်လာပြီးမှ...

“နောက်တစ်နည်းက နင် အိမ်က ထွက်ပြေးလိုက်”

ရှုမောမှာ အင်ခနဲတောင် တံတွေးတွေဘာတွေ သီးသွားရ သည်။ ကိုယ့်မှာ မန္တလေးနှင့် ရန်ကုန်ဆိုတာပဲ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ဖူးတာ။ ဒါတောင် ဒက်ဒီနဲ့မေမေ အိမ်ရှိပေလို့။ တခြားနယ်မြေစိမ်း

ဆို ယောင်လို့တောင် ခြေဦးမလှည့်ရဲတဲ့ဘဝမျိုး။ ခန်းကတော့ ပြောအားရှိမှာပေါ့။ သူက ကမ္ဘာပတ်လာတဲ့သူကိုး။ ခန်းကတော့ သူမ အခက်အခဲတွေကို ထည့်တွက်ပုံမရဘဲ...

“နင်ပြေးရင် မေမေကတော့ ခဏစိတ်ဆိုးမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခါ ထပ်စီစဉ်ရင် ဒီထက်ပိုဆိုးမယ် ဘာညာနဲ့ ခြိမ်းခြောက် လိုက်ရင် နင် အံ့မခန်းဘဝနဲ့ အဲဒီမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်တောင် နေလို့ရဦးမှာ”

ခန်းက စကားပိတ်အနေဖြင့်...

“ငါက လွတ်မြောက်မဲ့လမ်း ပြပေးတာ၊ လျှောက်တာ မလျှောက်တာ နင့်အပိုင်း”

ထပ်ပြောသွားသေးသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ခန်း ပြောတာတွေ တစ်ခုမှ သူမ မလုပ်ဖြစ်ပါ။ မလုပ်ရက်တာဆို ပိုမှန်မည်။ မင်္ဂလာဆောင်ပေးတော့မည်ဟု အတည်ပြုပြီးကတည်းက သူမဘေး၌ရှိနေသော၊ အရာရာ သူမဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေသော သူရဲကောင်းကြောင့်ဟုဆိုလျှင်...

“အချိန်က အရမ်းကပ်တော့ ဘယ်ဟိုတယ်မှ ဒိတ်ချိတ် လို့မရဘူး၊ အံ့မခန်း၊ မင်းလည်း ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ပဲ၊ ဒီလိုရာသီက ဒိတ်ကျပ်တာ သိမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ကိုယ်ပြီးစလွယ်ကြီး လက်မထပ်ချင်ဘူး၊ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကြောင့် လက်ထပ်ဖြစ် တယ်ဆိုပေမဲ့ အဲဒီအခြေအနေထဲမှာပဲ ကိုယ်က ခမ်းနားအောင် ဖန်တီးပေးချင်တာ မင်းအတွက်ထားတဲ့ စေတနာ”

သူက နှစ်ကိုယ်ကြား ကြော်ငြာခဲ့သည်။

“မင်းဖြစ်ချင်တာသာပြော၊ ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့က ကိုယ့်တာဝန်ထား”

စကားတွေထဲမှာ ချစ်ခြင်းရဲ့ အငွေ့အသက်ကို ရှုမော ခံစားမိသည်။ ခန်းဝင်ပစ္စည်းဆိုလည်း ရှုမော စိတ်ကြိုက်။ မင်္ဂလာ ဦးဆွမ်းကျွေးမည့်ဝတ်စုံ၊ မင်္ဂလာလက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းနှင့် ဒင်နာ ပါတီမို့ ပွဲက စုစုပေါင်း သုံးပွဲ။ ရှုမော ဝတ်ရမည့်ဝတ်စုံက သုံးစုံ။

“ဒီနိုင်နာနဲ့ မိတ်ကပ်ဆရာမကို စိတ်ကြိုက်ရွေး၊ ဒင်နာ အတွက် ဝတ်စုံက စိတ်ကြိုက်ဝယ်လို့ရပေမဲ့ ဆွမ်းကပ်ခဲ့ဝတ်စုံနဲ့ လက်မှတ်ထိုးတဲ့နေ့ ဝတ်မှာကျတော့ ဖတ်တင်ဖြစ်အောင် ချုပ်မှ”

အဲဒီအခြေအနေတုန်းက ရှုမောသည် လှဖို့ ဖက်ရှင်ကျဖို့ ဆိုတာကို ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်ခဲ့တာ။ ဒီလူကို အဖြစ်မှန်တွေ ဖွင့်ပြော ကောင်းမလား။ ခန်းပြောသည့်အတိုင်း အိမ်ကထွက်ပြေးရင်ပဲ အဆင်ပြေမလားဆိုပြီး စိတ်ကူးထဲ စီမံကိန်းဆွဲသမျှ တစ်ခုမှ အရာ မထင်။ သူပဲ ဗတ်စုံကစလို့ လက်ကိုင်ပန်းခြင်းအထိ စီစဉ်ကာ ရှုမောရှေ့မှောက် အရောက်သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ မင်္ဂလာဝတ်စုံ ဆိုပြီး ခေါင်းစဉ်တပ်ကာ ရောက်လာတော့ ဝတ်စုံတွေက ခြောက်စုံ။ ဒီတော့မှ ရှုမောဟာ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးနှင့် လွင့်ပါးနေသော သတိတွေ ပြန်ကပ်ကာ..

“ဝတ်စုံက သုံးစုံပဲလေ၊ မေမေ့ပွဲက သုံးပွဲမဟုတ်ဘူး

လား”

မေမေ့တောင် ပြေးပြီး မေးရတဲ့အထိ။ ဝတ်စုံတွေအပ်တုံး က ရှုမောပါသွားပြီး ရွေးရမည့်ရက်ကို သူက ကောင်လေး တစ်ယောက်လွှတ်၍ ရွေးခိုင်းတာပင်။ ရှုမောဆီလာဖို့တော့လည်း ထိုကောင်လေးမို့ စိတ်ထဲမရှင်းလင်းတာကို မေးခွင့်မရ။ မေမေကပါ ရှုမောရှေ့မှ ဝတ်စုံတစ်ထပ်ကြီးကို ငေးပြီး ရင်ဘတ်ဖိတော့မှ ဒီအစီ အစဉ်မှာ မေမေ မပါဘူးဆိုတာ ရှုမော သိရသည်။

“ဖုန်းဆက်ကြည့်ဦးမယ် မေမေ၊ မေမေရွေးတဲ့ သတို့သား လောင်းကို စိတ်ကျန်းမာရေး လိုအပ်ရင် စစ်ဆေးကြည့်ဦးမှ၊ တော်ကြာ ခန်းနဲ့ လက်ထုပ်ပြီးမှ ကုမရတဲ့ဂေါက်ရောဂါဆို သွားပြီ”

“ခန်းရယ်...အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး”

မေမေက ဖြေသိမ့်သည်။ ရှုမောကတော့ နဂိုကတည်းက လက်မထပ်ချင်သူမို့ ဒါ အခွင့်အရေးပေးတာပဲဆိုပြီး သူ့ထံ ဖုန်းခေါ် ၏။ သံသယဝင်လည်း ဝင်ချင်စရာလေ။ ပွဲသုံးပွဲကို ဝတ်စုံက ခြောက်စုံ။ ဒီလူ နော်မယ်(လ်)မဖြစ်တာ သေချာနေပြီ။ သူကတော့ ရှုမောရဲ့ ပဟောဠိကို ဖြေပေးတာ လွယ်လွယ်လေး။

“ဟုတ်တယ်၊ တမင်စီစဉ်ထားတာ၊ အားလုံးက အလော တကြီးဖြစ်နေတော့ တစ်စုံ ဖတ်တင်မဖြစ်ရင် နောက်တစ်စုံ အရဲပေါ့၊ ကာလာကအစ အကုန် မင်္ဂလာရောင်တွေချည်းပဲ၊ မင်းဝတ်မဲ့ အဝတ် အစားနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေလည်း မကြာခင် ရောက် လာလိမ့်မယ်”

ရှုမောက စိတ်အားထက်သန်စွာ သူ့အဖြေကို မျှော်လင့်နေတဲ့ မေမေအား ပြောပြတော့ မေမေမျက်နှာက ပြုံးအံ့ပြီး သဘောကျသွားတာများ နှုတ်ခမ်းတွေတောင် တော်တော်နှင့်မစေနိုင်။ ပြီးတော့ ရှုမောအား ပခုံးချင်းတိုက်ပြီး...

“တွေ့လား၊ မေမေ အရွေးမမှားဘူး”

ထိုသို့သော ဖြစ်ရပ်တွေကြောင့် ရှုမောက ဘယ်လိုမှ ရုန်းမထွက်နိုင်ဘဲ ဒီမင်္ဂလာပွဲအထိ စီးမျောခဲ့ရတယ်ဆိုလျှင်...

“အိုကေ...ငွေတိုက် သူငယ်ချင်း”

“ဒီမင်္ဂလာညကစလို့ နောင်နှစ်ပေါင်းတစ်ရာအထိ”

အသံတွေ တိုးကျသွားသည်။ ပြီးမှ ဟီးဟီးဟားဟားနှင့် အသံကျယ်ကြီး ထပ်ထွက်လာသည်။ ရှုမောက အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန် ဆက်စပ်နေရာမှ မှန်တင်ခုံရှိ မှန်၌ အရိပ်ထင်နေသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ငေးကြည့်သည်။ ပန်းနုရောင်သမ်းသော မျက်ခွံနှင့် ပါးပြင်မို့မို့။ ပန်းရောင်ခြယ်နှုတ်ခမ်းများနှင့် ပန်းနုရောင် ကြွေတောက်နေသော ဂါဝန်ကြီးက ခါးအောက်နားမှတစ်ဆင့် ပွပ္ပကားကားကြီး ဆင်းချသွားတာက ချစ်စဖွယ် အဆင်အသွေးနှင့်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ကပြရသော သတို့သမီးနေရာမှကျတော့။ အိပ်ခန်းထဲ မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်သည်။ မဟော်ကနီရောင် နှစ်ယောက်အိပ်ခွတင်ကြီးမှာ ပန်းနုရောင်မွှေယာနှင့် ပန်းရင့်ရောင် အိပ်ယာခင်းဖုံး။ ပန်းနုရောင်ခေါင်းအုံးစွပ်တွေကြောင့် တစ်ခန်းလုံး ပန်းရောင်သန်းနေသည်။ ဘုရားရေ သူမရဲ့ဘဝကရော ဒီလိုပဲ ပန်းရောင်အသန်းခံရမှာလား။

အတွေးကြောင့် လူက ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူမနှင့်ခန်းက ဘာမဟုတ်သော အကြောင်းကြောင်းကြောင့် လူလဲခဲ့သည်။ အခု ရှုမောက ခန်းအဖြစ် အိမ်ထောင်သည်ခံယူရမည့် အခြေအနေ။

“ဟင့်အင်း...မဖြစ်ဘူး၊ သူက ငါ့ကို”

မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်ချတာနှင့် နှုတ်ခမ်းဖျားတွေ အတွေးထဲ နွေးထွေးသွားတာ တစ်ပြိုင်တည်း။ အံ့မခန်းလို့ မှတ်ယူပြီး သူ့အနမ်းခြွေခဲ့သော မိုးသည်းည။ လက်ထပ်ခြင်းရဲ့ မြစ်ဖျားခံရာ ညတစ်ည။

“ဟင့်အင်း”

ဒုတိယအကြိမ် ရှုမောက ငြင်းဆန်သည်။ အသံတွေ တိတ်ကျသွားပြီဖြစ်သော ဧည့်ခန်းဆီထွက်ရန် ရှုမောက ခြေလှမ်းပြင်သည်။ လှည့်ဖွင့်သည့်အချိန်...

“ဟယ်”

“ဟာ”

အသံနှင့်အတူ တစ်အိမ်လုံး မှောင်ကျသွားတာက စောသည်။

“မီးပြတ်သွားပြီ”

သူမှတ်ချက်ချသံ။ အလင်းရောင်ရရန် ရှုမောက ကြိုးစားဖို့ ခြေလှမ်းစလှမ်းသည်။ ထိုခြေလှမ်းတို့ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ။

အခန်း (၂၅)

အထာမကျသေးသော အခန်းနှင့် အလင်းရောင်ကင်းမဲ့သော အမှောင်ထုကြားမှာ ရှုမော ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းတိုင်း ရှိနေသော ပစ္စည်းတွေက ခြေထောက်ကို ဝင်ဝင်တိုးသည်။ ခုံနှင့် တိုက်မိလိုတိုက်မိ၊ နံရံလှမ်းကိုင်ကာ စားပွဲခုံပေါ်က အလှပန်းအိုးကို တိုက်ချမိသလို ဖြစ်သွားနှင့် အမျိုးစုံ အသံတွေထွက်နေသည်။

“အံ့မခန်း”

“အင်း”

အမှောင်ထဲက သူက ခေါ်သည်။ ရှုမောကလည်း သံရှည် ဆွဲပြီး ထူး၏။

“ဘာလို့ အိပ်ခန်းထဲက ထွက်လာတာလဲ၊ ကိုယ်က မင်းအိပ်သွားပြီထင်တာ”

“မေမေ့ကိုမှာဖို့ မေ့သွားတယ်”

“ဘာလဲ”

“အင်ဗာတာပေါ့၊ ဒီလို မီးမှောင်ထဲ ခန်းမနေတတ်ဘူး”

“အင်မာဂျက်စီမီးတော့ ရှိပါတယ်ကွ၊ ကိုယ် တွေ့ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်က အသစ်ဆိုတော့ ဘယ်နေရာမှာလဲ သေချာ မမှတ်မိဘူး၊ မထူးဘူးလေ၊ လက်နဲ့လိုက်စမ်းပြီး ရှာရမှာပဲ”

“အင်း...ရှု...အဲ ခန်းလည်း တွေ့ထားတယ်၊ စားပွဲခုံလား၊ ရှိုးကျေ(စ်)လားမသိဘူး၊ အဲဒီပေါ်မှာ”

ပြောလည်းပြောရင်း အမှောင်ထဲမှာ တွေ့ထားသော နေရာသို့ စမ်းတဝါးဝါး ခြေလှမ်းစလှမ်းသည်။

“ရှိုးကျေ(စ်)က ဧည့်ခန်းနဲ့အိပ်ခန်းကို ကွယ်ထားတဲ့နေရာမှာ မဟုတ်လား”

“အင်း...သူ့ရှေ့မှာ ဆိုဖာတွေရှိတယ်”

ရှုမောကလည်း မှတ်မိသလောက် ရွတ်ပြရင်း ဂါဝန်ကြီး ဒရွတ်တိုက်ဖြင့် သွားနေသည်။

“စားပွဲခုံပေါ်တော့ မရှိဘူး”

“ရှင် ရှာပြီးပြီပေါ့”

“အင်း...ပြီးပြီ”

ရှိုးကျေ(စ်)သာ အဓိကပစ်မှတ်။ ရှုမောကလည်း အမှောင်ထဲ အလင်းရောင် ရလိုရေးဖြင့် သတိလွတ်သွားသည်။ ခြေလှမ်းကို ပိုအသွက်...

“အမေ့”

နှုတ်ဖျားက ယောင်ယမ်းသံက အလန်တကြား။ ကော်ဇော

ပေါ် ကျနေသည့် ဘီယာဗူးခွံကို ခလုတ်တိုက်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ လန့်ပြီး ဗူးခွံကို ခုန်ရှောင်သည်။ ရှေ့ကို ခြေလှမ်းအချ ဆိုဖာခုံပုလေးကို ထပ်ပြီး ခလုတ်တိုက်မိတာမို့ လူက အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့။ ဝမ်းလျားထိုးကြီး မှောက်ရက်လဲတော့သည်။

“အား”

အော်သံနှင့်အတူ အရိပ်မည်းမည်းကြီးက သူရဲကောင်းပေါ် ပြိုကျလာသည်။ တစ်ဖက်က အရှိန်နှင့်မို့ သူရဲကောင်းလည်း တောင့်ခံပြီး ဆီးမဖမ်းထားနိုင်။

“ဟာ...ဟေ့...ဟေ့...မင်း”

အော်ရင်း နှစ်ယောက်သား လဲကျသွားတာ ဗလုံးဗထွေး။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ် သေပါပြီ၊ အားလားလား နာလိုက်တာ”

“မင်းက အပေါ်ကနေအော်နေ၊ ဒီမှာ မင်းတစ်ကိုယ်လုံးကို အောက်ကနေ ခံထားရတာကွ၊ ကျွတ်...ကျွတ် ခါးရိုးတွေကျိုးကုန် ပြီလားမသိဘူး”

“အယ်...ရှင်က”

ဒီတော့မှ ရှုမောက အလန့်တကြားခုန်ထသည်။ စိတ်ထဲ အကျတော်သည် ဆိုဖာပေါ်များ ပစ်ကျတာလားမသိလို့ တွေးနေတုန်း ရှုမောပစ်ကျသွားတာက သူရဲကောင်းရဲ့ ကိုယ်ပေါ်ဆီ။ သူတော်တော်အထိနာသွားမည်ဟူသော အတွေးကြောင့် ရှုမောက သူ့ဘေးမှ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ရင်း...

“ရရဲလား၊ ရှင် ထလိုရဲလားဟင်၊ ဟို...ခန်းက အရှိန် မထိန်းနိုင်တော့”

အမှောင်ထဲ ကျင့်သားရစပြုနေပြီဖြစ်သည့် မျက်ဝန်းတွေက မြင်ရပေမဲ့ မပီပြင်၊ မထင်ရှားသေး။ ဘေးတိုက်ခန်းတွေမှာ ဖြာထွက်လာသော အလင်းမျှင်တွေက သူတို့အခန်းဆီ သဲ့သဲ့လေး တိုးဝင်လာသည်။ သူရဲကောင်းက အခုထိ သတိသမီး ဂါဝန်ကြီး မလဲရသေးသော သူမကို တစ်ချက်မျက်လွှာပင့်ကြည့်ရင်း...

“အင်း...ကျောနဲ့ရင်ညှပ် အောင့်သွားတာပေါ့”

ကြမ်းပြင်ကို တံတောင်နှင့်ထောက်ရင်း ထရန်ကြိုးစားသည်။ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့နေအောင် ကြိုးစားနေရသော သူ့ကြောင့် ရှုမောက အသာတကြည် ကြည့်မနေနိုင်တော့။

“ခန်း...တွဲမယ်၊ လာ...ဖြည်းဖြည်းထ၊ ဆိုဖာပေါ် ပြောင်းထိုင်ရအောင်လေ”

သူ့ကို ချိုင်းအောက်မှ ဆွဲထူပြီး မလှမ်းမကမ်းရှိ ဆိုဖာပေါ် ချအပေး သူ့ကိုယ်အလေးချိန်ကို မထိန်းနိုင်တာမို့ သူရဲကောင်းရော ရှုမောပါ ဒုတိယအကြိမ် လုံးထွေးပစ်ကျသွားပြန်သည်။

“အင့်”

ခနဲ သူ အသံထွက်အောင်ပင်။ ရှုမောကလည်း သူရင်ခွင်ထဲကျတာပင်။ သူမက ထိုင်ရက်သားနှင့်။ အခန်းထဲတိုးဝင်နေသော မီးရောင်မှိုန်ဖျော့ဖျော့အောက်မှာ အရောင်လက်နေသော မျက်ဝန်းညှို့က နီးကပ်စွာ။ သူရင်ငွေ့နွေးနွေး၊ အသက်ရှူငွေ့နွေးနွေးတွေက

သူမပါးပြင်ဆီ ရိုက်ခတ်လာသည်။ ရှုမောက တထိတ်ထိတ် အခုန် မြန်လာသော ရင်ဘတ်ထဲ ပင့်သက်ကို အားအဖြစ် ရှိုက်သွင်းရင်း

“ဆောရီး သူရဲကောင်း”

ပြောပြီး ကျုံးထသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ ခါးအစုံကို သူက တင်းခနဲ ဆွဲဖက်ပစ်တော့ ရှုမောက မလူးသာမလွန်သာနှင့် သူရဲကောင်းထံ အနီးကပ်စိုက်ကျသွား၏။ အစဉ်သဖြင့် ရယ်မြူးရိပ် သန်းနေသော နှုတ်ခမ်းပါးတွေက သူ့အနီးကပ်တွေ့မှပင် တုန်ယင်နေ မှန်း သိရ၏။ မပြယ်သေးသော မိတ်ကပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းနှီရဲ့ ရနံ့ပျော့ ပျော့ကလည်း လုံးထွေး၍ သူ့နှာခေါင်းနားမှ ရစ်သိသိ။

“ချစ်...တယ်”

သူက မေးဖျားလေးကို ဆွဲယူရင်း တီးတိုးပြောသည်။ ထို့နောက် အနမ်းဦး အရင်ခြွေချတာက တုန်ယင်မှုများ တည်ငြိမ် သွားစေရန် သူ့မနှုတ်ခမ်းဖျားဆီ။

“ဟင့်အင်း...လွတ်ပါ”

ငြင်းဆန်ခြင်းက အားမပါ။ နူးညံ့ညင်သာစွာ တိုးတိုက် ခြွေယူနေသော သူ့အနမ်းတွေက လည်တိုင်ကျော့တွေမှာပါ တစ်ဆက်တည်း ဖြန့်ခင်းသည်။ အနမ်းရိုင်းတွေကြားမှာ အသည်း ရိုင်းဟာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လှုပ်ရှားကာ မေ့မေ့မှူးမှူးဖြစ်ရ သည်။ သူရင်ခွင်ထဲမှာ သူမချမ်းလို့ ခိုက်ခိုက်တုန်။ အနမ်းမိုးနှင့် ဆောင်းရင်ခွင်သည် အေး၍ နွေးစေခြင်းများ ပေးစွမ်းချိန်...

“မင်းကို စတွေ့ကတည်းက ကိုယ်ချစ်ခဲ့တာ၊ မင်းဓာတ်ပုံ

ကို ကိုယ်ရကတည်းကပေါ့ အံ့မခန်း”

နားသယ်စပ်ကို တိုးတက်သော အနမ်းလေပြည်နှင့် အတူ ပါလာသော တီးတိုးပြောလိုက်သည့် သူ့စကားသံ။ ရှုမောနားထဲမှာ မိုးကြိုးတစ်စင်း ပစ်ချခံလိုက်ရသလို။ သူပေးတဲ့ ဖြောင့်ချက်ကြောင့် သူ့အနမ်းတွေ၊ သူ့အချစ်တွေကြားမှာ မေ့မှူးပျောက်ခဲ့သော ရှုမောက အသိစိတ် ပြန်ရခဲ့ပြီ။ သူ့ချစ်တာ အံ့မခန်း။ ခန်းရဲ့ ဓာတ်ပုံရပြီး ကတည်းက သူ့ချစ်ခဲ့တာ၊ ဒါဆို ရှုမောက။ အတွေးနဲ့တင် သူ့အနမ်း ရိုင်းတွေက ရှုမောအတွက် ခါးသီးစရာ အဆိပ်ခွက်ဖြစ်လာပြီ။

“ဟင့်အင်း...သူရဲကောင်း၊ လွတ်ပါ”

ကြမ်းတမ်းသော ရုန်းကန်မှု၊ ရှုမော ဝုန်းခနဲ ထရပ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ကျောခိုင်းရက်သားနှင့် လှမ်းထွက်ရန် ခြေလှမ်း ပြင်သည်။

“အံ့မခန်း”

နားမလည်ခြင်းများစွာနှင့် သူရဲကောင်းက ခေါ်သည်။ သူမက လှည့်မကြည့်။

“အံ့...မ...ခန်း”

သူမလက်ကောက်ဝတ်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ရှုမောက ပြန်ခါ ချ၏။ ကျောခိုင်းထားသည့်တိုင်အောင် သူမကျော့ခဲ့သည့် အနမ်း တွေကြောင့် နှုတ်ခမ်းဖျားတွေ လည်တိုင်တွေက ပူနွေးဆဲ။ ရှုမောက ရှက်ရွံ့နာကျင်စွာ နှုတ်ခမ်းတွေကို လက်ဖမိုးနှင့် ကပ်ပြီး အင်ခနဲ ရှိုက်သည်။ သူရဲကောင်းက ရှုမောရှေ့အထိ လာရပ်သည်။ ခပ်လျော့

လျော့ ခါးထောက်ထားသည့် သူ့အသွင်က ရှုမောအပေါ် စိတ်ပျက်ခြင်းကြီးစွာနှင့်။

“မင်းကို ကိုယ်နားမလည်နိုင်တော့ဘူး အံ့မခန်း”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာပတ်သက်မှုမှ မရှိဘူး”

“ဟ...မင်း ဒီလိုငြင်းလို့ မရဘူးလေ၊ ကိုယ်နဲ့မင်း လက်ထပ်ပြီးပြီ၊ ချစ်သူတွေ မဖြစ်ခဲ့ကြပေမဲ့ ချစ်ခြင်းအရောင်တွေ မင်းမျှတ်လုံးထဲ ကိုယ်တွေ့နေရတာပဲ”

ပန်းနှစ်ဖက်ဆီကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့် သူ့လက်တွေကို ခါချပစ်တာ ခါးခါးသီးသီး။ သူမက ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ မျက်ရည်ကြည်များနှင့် စုံလက်တောက်ပနေသည့် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သူတွေ့နေရတာက အချစ်များမဟုတ်တော့။ အစိမ်းရောင် တောက်နေသည့် မာန်တရား။ ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို လှပစွာ မဲ့ချပစ်တော့ သူ့ရင်တွေကလည်း ရုတ်တရက် ခိုကိုးရာမဲ့သွားသည်။ နားမလည်ခြင်းများစွာနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော သူမက အခုချိန်အထိ သူ့ရဲ့နတ်သမီးဖြစ်ဆဲ။

“ရှင်ချစ်ခဲ့တာ အံ့မခန်းကိုပါ၊ ဟုတ်တယ်မလား သူ့ရဲကောင်း”

သူ ခပ်လေးလေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အချစ်က စတွေ့ကတည်းက ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုပေမဲ့ ပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းကတော့ သူမနှင့်တွေ့မှ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ဆန္ဒဆိုလျှင်။

“ကျွန်မက ရှင်ချစ်ခဲ့တဲ့ အံ့မခန်းမဟုတ်ဘူး”

စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောသော သူမကို သူ့ရဲကောင်းက တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နားထဲမှာတော့ ဘာမှမကြား။ လေတွေတဟူးဟူးထွက်ပြီး နားတွေ အူထွက်နေပြီ။ အမြင်အာရုံကလည်း ကြည့်နေလျက်နှင့် မမြင်ရသူလို။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက အံ့မခန်းရဲ့ အမွှာညီမ ရင်သပ်ရှုမော”

“မင်း”

ဘာစကားမှ ထပ်မထွက်တော့။ ရင်ထဲမှာ တသောသော ပြိုဆင်းနေတာက ရင်ခုန်ခြင်းကို အခြေခံသော ချစ်ခြင်းတရားများ။ သူမဇာတ်စုံ ရှင်းပြနေတာကို သူ့ရဲကောင်းနားထဲမှာ မကြားတစ်ချက်ကြားတစ်ချက်။ မှတ်မှတ်ထင်ထင် စွဲကျန်ခဲ့တာတော့ရှိသည်။ အံ့မခန်းက ကိုယ့်ကို လက်မထပ်ချင်၍ လူချင်းလဲပါသတဲ့။ ဒါဆို ဇာတ်အစကတည်းက ကိုယ့်နှစ်ပါးသွားအကဟာ အံ့မခန်းမဟုတ်သော ရင်သပ်ရှုမောနဲ့ဆိုလျှင်။ မညီညွတ်ခြင်း တေးသွားကြားမှာ သူနှင့်ရင်သပ်ရှုမော။

“ဟား”

ခေါင်းမောကာ လေပူမှုတ်ထုတ်သည်။ သူ့ရှေ့၌ ရှိနေသော ရင်သပ်ရှုမောကတော့ ပြောစရာစကား ကုန်သွားသလို ခပ်တောင့်တောင့် ရပ်နေရာမှ...

“ခန်းနဲ့တူအောင်ဆိုပြီး ရှုမောက မျက်ကပ်မှန်အပြာရောင်

ကအစ တပ်၊ ဆံပင်တွေဖြတ်ပြီး”

“တော်ပါတော့”

သူလက်ကာပြီး တားသည်။

“မင်းတို့ရဲ့ အလိမ်အညာရှင်းတမ်းကို ငါ မကြားချင်တော့ဘူး၊ ရင်သပ်ရှုမော၊ မကြားချင်တာထက် မကြားရတာဆို ပိုမှန်မယ်၊ ငါ့နှလုံးသားကို ဒီထက်ပိုပြီး အရူးအဖြစ်မခံနိုင်တော့ဘူး”

သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲ လက်နေသော အရောင်တွေကို ရှုမော ငေးကြည့်နေမိတာ မင်သက်မိတဲ့သူအတိုင်း။ သူက နှုတ်ခမ်းတွေကို မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းတည်းအဖြစ် ဆွဲစေသောအခါ မေးရိုးတွေ ကားထွက်လာသည်။ မဲလိုက်တာ မမြင်ရပေမဲ့ မျက်ဝန်းထဲက အရောင်လက်တွေက နာကြည်းခြင်းတွေလား။ ရှက်ရွံ့ခြင်းတွေလား။ ရှုမော မှားသွားပြီလားလို့ နောင်တတွေး တွေးရတဲ့အထိ သူ့မျက်နှာ ပေါ် ကြေကွဲခြင်းက အရိပ်ထင်သည်။ သူက အားရအောင် ရှုမောကို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ချာခနဲ ကျောခိုင်းလှည့်ရပ်ကာ...

“ငါ တကယ် ယူကျုံးမရဖြစ်မိတယ် ရင်သပ်ရှုမော၊ ဟွန်း၊ မင်းက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်သွားအောင် ထုတ်နပ်ယူတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးပဲ၊ အိုကေလေ ငါလက်ထပ်ခဲ့တာ အံ့မခန်းမှ မဟုတ်တာ”

ပြောရင်း ဒီဘက်ပြန်လှည့်လာတော့ သူ့မျက်နှာပေါ် အေးစက်စက်အပြုံးတွေက နေရာယူထား၏။

“မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း နေကြရုံပေါ့”

မဲ့ပြီးပြောပေမဲ့ ရှုမောရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ အေးသွားတာ ဘာကြောင့်လဲ။ တစ်စုံတစ်ရာ ထုတ်နုတ်ခံရတာ ရှုမောလား၊ သူလား။ မေးခွန်းတွေနှင့် ဝေဝါးသွားပေမဲ့ သူကတော့ ရှုမောရှေ့က ထွက်ခွာရန် ဟန်ပြင်နေပြီ။ ဟင့်အင်း...ရှင်မသွားပါနဲ့လို့ တားချင်ပေမဲ့ လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ခုခုဆိုပိတ်ထားသလို။ ရှုမောက မျက်လွှာချနေသည်။ ဒါပေမဲ့ မျက်ခမ်းစပ်တစ်လျှောက် ပူနွေးစိစိ လာခြင်းများသည်။

“မေးချင်တယ် ရင်သပ်ရှုမော၊ အချစ်ဆိုတာ အလဲအလှယ်လုပ်ပြီး ချစ်လို့ရသလားဆိုတာ၊ မင်းလည်း နှလုံးသားရှိတာပဲ ခံစားကြည့်ပေါ့”

ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဖြတ်တိုက်ပြီး သူထွက်သွားပြီ။ ထိန်းချုပ်ခြင်းကင်းမဲ့သော မျက်ရည်တို့သည် ပါးပြင်တစ်လျှောက် ဝေါခနဲ ပြိုဆင်း၏။ ခံစားရုံနဲ့တင် နောင်တရနေပါပြီ။ အံ့မခန်းနှင့် ရင်သပ်ရှုမော လဲလှယ်ခဲ့သောအဖြစ်ကိုလို့ဆိုရင်...

နှလုံးသားဟာ အချစ်နှင့်တွေ့ပြီးမှ မချစ်ထိုက်ဖူးတဲ့လေ။ သိမ်းထားလိုက်တော့ ရင်သပ်ရှုမော။ နင့်ရဲ့ ချစ်ခွင့်မရှိတဲ့အချစ်တွေကို။

အခန်း (၂၆)

အဝေးဆီမှ မီးခိုးလုံးကြီးတွေ မည်းတက်လာသည်။ အုန်းအုန်းကြ လေယာဉ်ပျံသံတွေက နားထဲမှာ ဆူညံနေသည်။ ဝေါခနဲ အရိပ်မည်းကြီးက သူမကိုယ်ပေါ်မှ ဖြတ်ပျံသွားသည်။ ထိုအခိုက် တစ်စုံတစ်ယောက်မှ...

“နုငယ်”

အော်ရင်း သူမကို ဖက်ကာ ဆွဲလှဲချသည်။ အော်သော သူရဲရင်ခွင်အောက်မှာ နုငယ်က ပြားပြားဝပ်လျက်။ သူမရပ်ခဲ့သော စောစောက နေရာမှ အုန်းခနဲအသံကြီးနှင့်အတူ မြေစိုင်းမြေခဲတွေ ဖွာလန်ကြ၍ လွင့်စင်ထွက်သွားသည်။ ပေါက်ကွဲသံကြီးကြောင့် နားတွေအူကာ ကန်းသွားတော့မတတ်။ ဝပ်နေသော သူမခန္ဓာကိုယ် အောက်ရှိ မြေအလွှာထုကလည်း သိမ့်သိမ့်တုန်လျက်ရှိသည်။ ငလျင်လှုပ်နေတာမဟုတ်။ သူမတို့ ဗုံးကြဲခံနေရတာ။ ကြောက်မက် ဖွယ်ရာ ဆူညံအော်ဟစ်သံတွေကြားမှ...

“နုငယ်...လာ ပြေးမယ်”

သူက သူမလက်ကိုဆွဲပြီး ကုန်းမြင့်မှ ဆင်ခြေလျှော အတိုင်း ထပြေးသည်။ ခပ်မတ်မတ် ဖောက်ထားသော မြေလှေကား ထစ်တွေဆီမှ သူမဆင်းအပြေး ခြေချော်ပြီးအရှိန်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ထိုလှေကားတွေပေါ်မှ ပြုတ်ကျတာ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး။ နှုတ်ဖျားမှ ကြောက်လန့်တကြား။ ပြီးတော့ အားကိုးတကြီး အော်တာက

“တိုးတက်ရေ...အား...အမလေး”

ဖိပိတ်ထားသော မျက်လွှာတို့ကို ဆတ်ခနဲ ဖွင့်ပစ်သည်။ နေရောင်စူးရှရှက အရင်ဆုံး မျက်လုံးထဲ တိုးဝင်လာ၏။ သူမ စောစောက မြင်တွေ့ခဲ့ရသော မီးခိုးလုံးကြီးတွေ မြေစိုင်းမှုန့်တွေနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်က ဝေဝါးမနေ။ ပီသရှင်းလင်းသော အိပ်ခန်းကို လှည့်ပတ်ငေးမောနေရာမှ...

“ဟင်”

ရှုမောက အလန့်တကြား ငုတ်တုတ်ထထိုင်သည်။ ခမ်းနားကျယ်ဝန်းလှသည့် မင်္ဂလာခုတင်ကြီးပေါ် သူမတစ်ယောက် တည်း။

“သူရဲကောင်း”

နှုတ်ဖျားက ဖွဖွရေရွတ်စဉ် အိပ်မက်ထဲက သူမနှင့်မသိသော အမည်စိမ်းက မှတ်ဉာဏ်ထဲ တိုးဝင်လာ၏။ ရင်သပ်ရှုမောက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားသော အိပ်မက်ကို စဉ်းစားရင်း ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါယမ်းပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်း

သည်။ ညက အဖြစ်အပျက်တွေ ဇာတ်စုံခင်းပြရင်း သူ့ မှောင်ထဲမှာ ထိုင်နေမိတာ အကြာကြီး။ နောက် နံရံမှီပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ အခု အိပ်ရာကနိုးတော့ ရှုမောက အခန်းထဲမှာ။ အဝတ်အစားက တော့ ဂါဝန်ကြီးအတိုင်း ရှိဆဲပင်။ ဒါဆို သူ ရှုမောကို ဒီအခန်းထဲ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့တာပေါ့။ သူ့ရော၊ ရှုမောက အတွေးပေါ်လာတာနှင့် ခြေလှမ်းတွေက သူ့ကိုရှာရန်ပြင်ပြီးသား။ အိပ်ခန်းထဲက ထွက်တာနှင့် လှမ်းမြင်နေရသော ဧည့်ခန်းဆိုဟပေါ်မှ ခွေခေါက်ခေါက်နှင့် အိပ်နေ သူက သူရဲကောင်း။ ဇန်နဝါရီလရဲ့ အအေးဓာတ်က ဧည့်ခန်းထဲသို့ အလှအယက် တိုးဝင်နေသည်။

“ပြတင်းပေါက်တွေလည်း မပိတ်ဘူး၊ သူချမ်းနေမှာပဲ”

အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး ဂွမ်းစောင်ယူထူကြီးကို ရင်မှာပွေ့ပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ရှုမော သူ့အနားရောက်သည်အထိ သူ့ရဲကောင်းက နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျတုန်း။ အချမ်းဒဏ်ကြောင့်ထင်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းပိုက်၍ နှုတ်ခမ်းလွှာတွေကိုပါ တင်းတင်းစေ့ပိတ်ထား၏။ လွန်ကဲစွာ ထူထဲသည့် မျက်ခုံးစိမ်းတွေက အလိုမကျမှုကြောင့် ခပ်ဘွန်ဘွန်ဖြစ်နေသယောင်။

“မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း နေကြရုံပေါ့”

မဲ့ပြုံးတစ်ချက်နှင့် စိန်ခေါ်ခဲ့တာလား။ သူမအလိုကျ လိုက်လျောခဲ့တာလားလို့ မေးချင်ပေမဲ့ သူ့ဖြေမည့် အဖြေတွေကို ရှုမော မခံစားခဲ့ရလျှင် ရှိစေတော့။ ကိုယ့်ဝဋ်ကြွေးနှင့်ကိုယ်။ အကြင် နာလက်တစ်ကမ်းပေမဲ့ ချစ်ခြင်းကတော့ ကမ္ဘာအသင်္ချေမှာ ဝေးလွန်း

ခဲ့ပြီ။ ဒါကလည်း ကိုယ်ဖန်တီးခဲ့သော ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ဆိုရင်။ ရှုမောက အိပ်ပျော်နေသော သူ့အား အကြာကြီး ငုံ့မိုးငေးရင်းက စောင်အထူကြီး ခြုံပေးသည်။ သူမနှင့် ခန်းရဲ့ လွတ်မြောက်ရာ လမ်းစထဲမှာ ဓားစာခံဖြစ်ရာသော သူ့အတွက် ရှုမော ဘယ်လိုဖြေ သိမ့်ပေးနိုင်မလဲ။ ကြာကြာ စဉ်းစားခွင့်မပေးသော ဦးနှောက်က ဒါမျိုးကျတော့ အဖြေရှာရလွယ်သည်။ ရှုမောက ရေချိုးခန်းအရင် ဝင်ကာ နောက်ကျနေသော စိတ်အစဉ်အား ရေအေးအေးဖြင့် ဆေးချ၏။ ထို့နောက် သီချင်းတည်းတည်းနှင့် ပေါ့ပါးသော ချည်သား ဂါဝန်ရှည်ကို ထုတ်ဝတ်သည်။ သူက ရင်သပ်ရှုမောမှန်း လက်ခံသွားပြီ။ အထူးတလည် ဟန်ဆောင်နေစရာမလိုတော့။ ထိုအသိက သူမကို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားစေ၏။ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးသော အခါ သဘာဝမျက်ဝန်းညိုကိုလည်း မျက်ကပ်မှန် တပ်စရာမလိုတော့။ နှစ်နေအောင်သွေးထားသော သနပ်ခါးကို ပါးပြင်ပေါ်ပါးကွက်ကြားတင်သည်။ တိုလန်လန်ဆံပင်၊ ပါးကွက်ကြား၊ မျက်ဝန်းညိုတွေနှင့် သူမက ရင်သပ်ရှုမောရဲ့ ဘဝတချို့ကို ပြန်ပိုင်ဆိုင်ရသူလို။

“ရှုမောရဲ့ own style အချက်အပြုတ် ပထမတန်းစား လက်ရာကို ရှင်ခံစားရမယ် သူရဲကောင်း၊ ရှင့်ရဲ့နှစ်နာကြေးအတွက် ရှုမော ပြန်ပေးနိုင်တဲ့ လျော်ကြေးပေါ့”

မှန်ထဲ အရိပ်ထင်နေသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြူးမြူးလေး အသိပေးရင်း ရှုမောက မီးဖိုခန်းဆီ ဝင်ခဲ့သည်။ အေပစ္စန်မှာ

ခါးမှစည်းပြီးနောက်မှာတော့ ရှုမောက Hip Hop အဆိုကျော်
စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ရဲ့...

“မင်းတို့လက်တွေ လေထဲမှာ မြောက်ထားလိုက်”

ခပ်တိုးတိုးသီဆိုရင်း ကိုယ့်မနက်ဖြန်တိုင်းကို ရှုမော
ကျွမ်းကျင်ရာအတိုင်း ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ခွင့်ရလျှင်။ ဟင်းအစပ်
အဟပ်လိုက်ဖက်အောင် တွဲဖက်ဖန်တီးခွင့်ရလျှင်။

အင်း...ရှုမောမှာ နောင်တဆိုတာ ရှိတော့မယ်မထင်။

အခန်း (၂၇)

“သူရဲကောင်း...ဒီမှာ သူရဲကောင်း”

နာမည်လည်း အဆက်မပြတ် ခေါ်သံကြားသည်။
သူ့လက်မောင်းကိုပါ အရှိန်ပြင်းပြင်း ကိုင်လှုပ်ခံရမှုကြောင့် သူ
အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။ မျက်လုံးမဖွင့်ရခင် ရနေသော ရနံ့က သနပ်ခါး
နံ့သင်းသင်းဖြစ်ပြီး မျက်လုံးအဖွင့်မှာတော့ ပါးကွက်ကြားကြီး
ပါးပေါ်အပြည့်တင်ထားသော ရင်သပ်ရှုမော။

“ရှင် နိုးပြီမဟုတ်လား၊ မနိုးလည်း ထတော့၊ အရေးကြီး
နေပြီ သူရဲကောင်းရဲ့”

သူမပုံစံက ပြူးတူးပျာတာ။ သူရဲကောင်းကတော့ အိပ်ရေး
မဝတာမှာ အတင်းလှုပ်နှိုးခံရတာကြောင့် စိတ်ကမကြည်။ ညက
ဖြစ်ထားသော ပြဿနာကြောင့်လည်း မျက်ခုံးကို အတွန်ချိုး၍

“စောစောစီးစီး ဘာလဲ”

စူပုပ်ပုပ်နှင့် မေးပုံက ဒေါသထွက်ချင်စရာ။ နဂိုစိတ်နှင့်

ဆို ရှုမောက ပိုးခနဲပက်ခနဲ ပြန်ပြောမိမှာမလွဲ။ အခုတော့ ကိုယ် လွန်ထားတာတွေက ရှိနေသေးတာမို့ ထစ်ခနဲရှိ ငယ်ထိပ်တက် ဆောင့်ချင်သော ဒေါသအား ပြန်မျှသိပ်ရကာ...

“အိမ်ရှေ့မှာ ရှင့်အဖေရော ကျွန်မအမေရော ရောက်နေ တယ်”

ဒီတော့မှ သူရဲကောင်းက အဆက်မပြတ်မြည်နေသော လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံကို သတိထားမိသည်။ မနက်အစောကြီးထ ပြီး သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားနှင့် ခါးမှ အပရွန်ကြီးစည်းကာ ယောက် ယက်ခတ်နေသော သူမပုံစံက ရယ်ချင်စရာလည်း ကောင်းသည်။ ရုပ်လေးသနားကမားနှင့် သူတစ်ပါးကို လှည့်စားချင်တာက အမြင် ကတ်ဖို့လည်း ကောင်း၏။ ထို့ကြောင့် သူရဲကောင်းက တမင်ပင် ညစ်ကျယ်ကျယ်ရုပ်မျိုးနှင့်ပင် ဆိုဖာပေါ် တစ်ဖက်စောင်းလှည့်ရင်း

“ရောက်နေရင် တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်ပေါ့”

“ဟယ်...အဲဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူးလေ”

အလန်တကြား ဖြစ်သွားပုံက မျက်လုံးပြူးပြီး ရင်ဘတ်ပါ ဖိသည်။

“ဘာလို့လုပ်လို့မရတာလဲ”

“ရှင်က ဒီမှာအိပ်နေတာကိုး၊ သူရဲကောင်းရယ် ရှင် မညစ်စမ်းပါနဲ့၊ ထတော့၊ မေမေ ရိပ်မိသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ တော်ကြာ ရှုမော မန္တလေးပြန်အပို့ခံနေရမှာ၊ ဒီက စာတွေလည်း မရပါဘူးဆို မှ၊ ထတော့ မျက်နှာသွားသစ် သွား၊ ပြီးတော့ မမေ့နဲ့နော်၊ ရှင်နဲ့

ရှုမော ဟန်ဆောင်ရမယ်၊ ဟို တကယ့်ဟိုဒင်းတွေလို”

သူ့ကို အတင်းဆွဲထူသည်။ မဖန်တီးဘဲ နီးကပ်သွားသော မျက်နှာနှစ်ခုကြောင့် အစိမ်းနံ့သင်းသော သနပ်ခါးက သူ့နှာသီးဖျား မှတစ်ဆင့် ရင်ဘတ်ထဲအထိ အေးမြသွားစေ၏။ သူရဲကောင်းက တမင်ပင် ဂျစ်တိုက်ကာ အီလေးဆွဲပြီး ထထိုင်ပစ်၏။ သူမကတော့ စောင်တွေ လုံးထွေးပြီးပစ်ချ။ အခန်းထဲ ပြန်ပြေးဝင်။ မျက်ကပ်မှန် အပြာရောင်တပ်။ ပြီးတော့ ခါးမှ အပရွန်ကြီးဖြုတ်ချကာ မီးဖိုထဲ ပြေးဝင်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ယောက်ယက်ခတ်နေတာကို သူက ငေးမောနေမိတာ စိမ့်ပြေနပြေ။ အားလုံးပြီးမှ ဧည့်ခန်းထဲ အခုထိ ငုတ်တုတ်ထိုင်ဆဲ သူ့ကိုတွေ့သွားပြီး သူမက မျက်လုံးပြူးသွားကာ

“ဟာ...ရှင် အဲဒီလိုထိုင်နေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ထပါတော့ ဆို၊ ရှုမော တံခါးသွားဖွင့်ပေးတော့မှာ၊ ရှင် မျက်နှာသွားသစ်တော့”

“မင်း...ငါ့ကို အမိန့်တွေမပေးပါနဲ့၊ ငါ့အလုပ်ငါ

သိတယ်”

“ဟွန့်...ပြောလိုက်ရင်လည်း သူမသိတာမရှိဘူး”

ရှုမောက ခြေဆောင်နှုတ်ခမ်းစုရင်း ပြောသည်။ သူက လည်း အားကျမခံ...

“ဟွန့်...ငါကလည်း အမွှာတွေဘာတွေကို ရုပ်မခွဲတတ်

တာကလွဲရင် အားလုံးသိတယ်”

ချေပပြီး ရှုမောပန်းတစ်ဖက်ကို ဖြတ်တိုက်ကာ ရေချိုးခန်း ဆီ ဝင်သွားသည်။ ဒီတော့မှ ရှုမောက မနားတမ်းနှိပ်နေသော

လူခေါ်ဘဲ(လ်)ကို မြန်မြန်တိတ်သွားစေရန် တံခါးကို ခပ်သွက်သွက် ဖွင့်ပေး၏။ တံခါးအဖွင့်မှာ ဘွားခနဲတွေ့ရသည်က အလိုမကျခြင်း၊ စူးစမ်းခြင်းများစွာနှင့် မေမေ။

“အိပ်ရာမနိုးသေးဘူးထင်တာ၊ နိုးရက်သားနဲ့ တံခါးလာ မဖွင့်ဘူး၊ နေပါဦး ပါးပေါ်က ပါးကွက်ကျားကြီးက တောဆန် လိုက်တာ၊ ဘာလုပ်တာလဲ ခန်း”

“ဟို...အဲဒါကလေ မေမေ”

ရုတ်တရက်ခိုး ရှုမော ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ တခြားအရာတွေ ကို ခန်းနှင့်တူအောင် ပြုပြင်နိုင်ပါရန်နှင့် ပါးပေါ်ထင်းထင်းကြီး ရှိနေသော ဒီပါးကွက်ကြီးကို ဖျောက်ပစ်ဖို့ သတိမရသော ကိုယ့် ဦးနှောက်ကိုသာ ထပ်ခါထပ်ခါ ထုပစ်ချင်သည်။

“ဟေး...ဟန်နီ၊ တံခါးဖွင့်ပေးလေ၊ သံပန်းမဖွင့်ဘဲ လူကြီးတွေက ဘယ်လိုဝင်မလဲ၊ မောနင်း အန်တီနဲ့ပါပါး”

“အေး...အေး မောနင်း၊ ပါပါးက ပြောပါတယ်၊ ကလေးတွေ ဒီလိုမနက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေဆိုတာ၊ ဒီမှာ မင်းအန်တီမျိုးက ဘရိတ်ဖတ်(စ်)အဆင်မပြေမှာစိုးလို့တဲ့”

“ရပါတယ် အန်တီရဲ့၊ မပြေလည်း ပြေအောင်လုပ်ယူ ရမှာပေါ့”

ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းမသိသော စကားကို သူကပြောရင်း သံပန်းတံခါးသော့ကို ရှုမောလက်ထဲမှ ဆွဲယူကာ ဖွင့်ပေးသည်။ မေမေကတော့ ရှုမောပုံစံကို အကဲခတ်ရင်း...

“ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး၊ အုတ်အူကြောင်နဲ့၊ ဟိုတယ် ကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ ဒီကို ဒင်းဆမ်းဖြစ်ဖြစ် လာပို့ခိုင်းရအောင် လေ”

အခန်းတွင်းဝင်ကာ ဖုန်းထုတ်နေပြီ။ ဒီတော့မှ ရှုမောက သတိပြန်ဝင်ကာလာ...

“မဆက်နဲ့ မေမေ၊ ဘရိတ်ဖတ်(စ်)အတွက် ထမင်းကြော် ထားတယ်”

ကျောခိုင်းရက်သား မေမေဟာ ရုတ်တရက် ရှုမောဘက် ချာခနဲပြန်လှည့်လာရင်း...

“ညည်းက-ထမင်းကြော်ထားတယ် ဟုတ်လား ခန်း”

“အဲ...ဟိုဟာလေ”

ရှုမောက ထစ်အ-အဖြစ်နေပြီးမှ အနားမှာရပ်နေသော သူရဲကောင်းရင်ဘတ်အား ပခုံးနှင့်ပစ်တိုက်ရင်း...

“သူကြော်တာ မေမေ”

“ဟေ”

ပါပါးရဲ့ ‘ဟေ’ကြီးက ကြောက်စရာ။ သူရဲကောင်းထံ ဆိုက်ရောက်လာသော မျက်လုံးနှစ်စုံကလည်း ပါဝါအပြည့်နှင့် ကြောက်စရာ။ ပါပါးက မယုံနိုင်သလို ကြည့်ရင်း...

“ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ ငါ့သားရာ၊ မင်းက ထမင်းကြော် တယ်ဆိုတော့ ပါပါးဖြင့် အုံ့လို့မဆုံးဘူး၊ ကြက်ဥတောင်ကျက် အောင် မပြုတ်တတ်တဲ့ကောင်က”

“အာ...ဒါတော့ ပုံသေတွက်လို့မရဘူးလေ ပါပါးရ၊ အရင်နဲ့အခု အခြေအနေချင်း မတူတော့ဘူးလေ၊ အခုက ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမရသွားပြီဆိုတော့”

ပြောစက အကြံမပေါ်။ သူမ ချောက်ချခြင်းအပေါ် အသာလိုမှိုဆင်းရန် ရည်ရွယ်ပြီး ရောက်တတ်ရာရာပြောရတာ။ ပြောရင်းနှင့် အရှိန်ရလာတော့ သူရဲကောင်းက ဘေးနားရှိ သူမ ပခုံးကို ဆွဲဖက်ပစ်သည်။ သူမက မသိမသာရုန်းသည်။ သူက မလွှတ်ပေးဘဲ...

“ရတဲ့မိန်းမကလည်း ဘာမှမချက်တတ်တော့ ကိုယ်ကပဲ ရသလို ချက်ကျွေးရတာပေါ့၊ ပါပါးရော အန်တီရော ကြိုတုန်း မြည်းကြည့်လေ၊ ကျွန်တော့်လက်ရာ အကောင်းစားလေးကို”

“အံ့မယ်...ဒီလိုဆိုတော့လည်း နင့်သားက ဘယ်ဆိုးလို့ တုန်း ကောင်းမြတ်ရဲ့”

အကြောင်းမသိသော မေမေက ချီးမွမ်းသည်။ အရိပ်အကဲ နားမလည်သော သူ့အဖေက တဟ်ဟ်နှင့်။ ဒီကြားထဲ အသားယူ ချင်သော ဒင်းဟာ ရှုမောပခုံးပေါ်က လက်ကိုမချ၊ သူ့အဖေနှင့် မေမေက ထမင်းစားခန်းထဲ အရင်ဝင်သွားတာနှင့် ရှုမောက ပခုံးပေါ်က သူလက်ကို ဖြုတ်ချသည်။ သူက ရှုမောအား ခပ်တင်းတင်း ငုံ့ကြည့်ပြီး...

“မင်းပဲ ပြောထားတာလေ”

“ဘာကိုလဲ”

ခါးကိုယ်စီထောက်ပြီး ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ရန်စောင်ရတာ နှစ်ယောက်စလုံး။

“တကယ့်လင်မယားတွေလိုဆို”

“ရှင့်ဟာက ပိုလွန်းတယ်”

ဆတ်ခနဲ မျက်စောင်းထိုးပြီး ရှုမောကပြောတော့ သူက ခါးထောက်ဖြေကာ ပခုံးတွန့်ပြီး...

“ဒါဆိုလည်း သဏ္ဌာန်လုပ်စရာမလိုတော့ဘူးလေ၊ ပုံမှန်ပဲ ဆက်ဆံကြတာပေါ့၊ အကြောင်းစုံပေါ်သွားလည်း ငါ့အတွက်က လွမ်းစရာမရှိဘူး၊ မင်းသာ မန္တလေးပြန်ပြီး ဆယ်တန်းပြန်ဖြေ”

စကားတေခင် မဆုံးလိုက်။ သူမက ခြေဖျားထောက်၍ မမှီမကမ်းနှင့် သူ့ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်ရင်း...

“ကိုးတိုးပြော၊ ကြားသွားမယ်”

“မင်းပဲ ငါက ပိုလွန်းတယ်ဆို”

“ရှင် ပခုံးမဖက်နဲ့လေ”

“ဟ...လင်မယားပါဆို၊ ပခုံးဖက်ရုံမကဘူး၊ နမ်းတောင် နမ်းကြသေးတာ”

“သူရဲကောင်း”

ရှုမောက ရှက်ရှက်နှင့် မျက်နှာကြီးနီရဲလာကာ ခပ်ကျိတ် ကျိတ်အော်သည်။ သူကတော့ စီးပိုးလွန်းသော မျက်နှာနှင့်...

“ပြော ရင်သပ်ရှုမော”

တဲ့လေ။

“ဟေး...သားနဲ့သမီး”

ရန်စောင်နေမှုများ တိခန့်ရပ်သွား၏။ ထမင်းစားခန်းဝမှာ ရပ်နေသူက ဦးကောင်းမြတ်။

“လာလေကွာ၊ မင်းတို့က အိမ်ရှင်တွေဖြစ်ပြီး ပါပါးတို့ကို ဧည့်မခံတော့ ဒီမှာဘာလုပ်ရမှာလဲကွာ၊ ထိုင်ပဲစားရမလို့၊ ထပ်ပြန်ရ မလို့နဲ့”

“လာပြီ ပါပါးရေ၊ ဒီမှာ ပါပါးချွေးမက ဂျီကျနေလို့”

“ခန်း...အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်နေပြီနော်၊ ညည်း ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး”

ထမင်းစားခန်းထဲမှ မေမေအသံက ဧည့်ခန်းထဲထိ လွင့်ခနဲ ပျံ့လာ၏။

“ခန်း သိပါတယ် မေမေရာ”

“သိတယ်ဆို ဒီမှာလာခူးခပ်ထည့်၊ သူရဲကောင်းကြော် ထားတဲ့ထမင်းကြော်က သီးစုံကြော်တာ၊ ကြည့်တာနဲ့စားချင်စရာ”

“ဟွန်း...အဲဒါ ကြော်ထားတာ ရှုမော” လို့ အော်ပစ်ချင် တာ ရင်ပွင့်မတတ်။ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်မို့ ငြိမ်နေရသည်။ ဒင်းကတော့ ရှုမောလက်ရာနှင့် မျက်နှာလုပ်ရင်း...

“ထမင်းကြော်နဲ့ ကော်ဖီဆို ချိုခါးလေးက သိပ်လိုက်တာ အန်တီရ၊ မည်းကြည့်ဦး၊ ဒါက အအိပြေ ဒိန်ချဉ်နဲ့အချဉ်ဟောက်ထား တာ၊ ဘယ်လိုလဲ ကျွန်တော့်လက်ရာ၊ အန်တီဟိုတယ်က စားဖိုမှူး တွေထက် သာတယ်မဟုတ်လား”

“အေး...အေး သာပါ၊ သူရဲကောင်းကိုတောင် ဟိုတယ် ဆွဲခေါ်ထားရမလို့ ဖြစ်နေပြီ၊ ဟင်းအစပ်အဟပ်တွေကို တွဲတတ် လွန်းလို့လေ”

“ဟင်းချက်ရတယ်ဆိုတာ ခက်တဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာ၊ အဓိကကျတာ စေတနာပဲ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ကောင်းကောင်းစားစေ ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ အခြေခံတော့ စားရသမျှ အရသာပေါ်တာပေါ့နော် ဟန်နီ”

ရုပ်ကို တမင်တကာကြီး ချုံအိမ်အောင်ပြီးကာ ပခုံးချင်း လာတိုက်ပြီး ပြောသေးရဲ့။ ရှုမောကတော့ ကလိကမာများသော ဒင်းအပြုံးအား မခံစားနိုင်တဲ့ ခုံအောက်၌ထိမိနေသော သူ့ခြေသန်း အဖျားအား ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ဖိန်းပစ်သည်။ သူ့အပြုံးဟာ ရုတ်တ ရက်ကြီး မဲ့ကျသွားပြီးမှ ရှုမောအား ခပ်တည်တည်စိုက်ကြည့်ကာ “ရင်သပ်ရှုမော”

အကျယ်ကြီး ခေါ်ပစ်သည်။ မထင်မှတ်၍ ရှုမောက ဟင်ခနဲဖြစ်သွားသလို ထမင်းကြော်ကို ငုံ့စားနေသော မေမေက လည်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမောပြီး ကြည့်သည်။ ဒီတော့မှ သူက ထမင်းကြော်ကို ဇွန်းခက်ရင်းနှင့် အသာမွေ့ရင်း...

“ခန်းက သူ့သိမအကြောင်းပြောပြလို့လေ၊ ကျွန်တော် တောင် ညကမှ သိရတာ၊ အမွှာဆိုတော့ အန်တီ ဘယ်လိုခွဲလဲဟင်၊ အင်း ကျွန်တော်တွေဖူးတဲ့ အမွှာတွေက ရုပ်ချင်းတော်တော်တူကြ တာကိုး”

ရှုမောက အခုထိ ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးမကျသေး။ မျက်နှာ မပျက်အောင် ထိန်းထားရတာ ပင်ပန်းလွန်းလှ၏။ မေမေကတော့ ဘာမှမထူးဆန်းသလိုပင်။

“သူတို့က ဗီစကိုကွာတာ၊ စတိုင်ချင်းလည်း မတူဘူး၊ ခန်းက သွေးဆူလွယ်တယ်၊ ရှုမောက အေးတယ်၊ ပြီးတော့ ရှုမောက ဆံပင်ရှည်နဲ့ မွေးကတည်းက မျက်ဝန်းညိုလေ၊ ခန်းကတော့ မင်းတွေတဲ့အတိုင်းပဲလေ”

မေမေက ရှုမောထံ မျက်စပစ်ပြီးပြောသည်။ ရှုမောမှာ အလိမ်ပေါ်သွားမှာစိုး၍ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးပြီး ထိုင်နေရင်း တောင် ဒူးကမခိုင်ချင်။ ရင်ထဲ ကတုန်ကယင်ကြီးနှင့် အခုပဲခိုချင်သလို ရယ်ချင်သလိုကြီး။ မျက်လွှာကို စိုက်ချထားရင်း အမြင်လွှာမှာ ဘာမှမတွေ့ရ။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ တုန်လှုပ်ရသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် မတွေးတတ်တော့။ သေချာတာက မန္တလေးပြန်ရခြင်းထက် ဒီရန်ကုန်မြေက ခွာရမှာစိုးခြင်းက ပိုသည်ဟု ဆိုရလျှင်။ သူကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပင်။ ရှုမောအား ငဲ့ကြည့်ရင်း...

“နောင်ဆုံခဲ့ရင် ကျွန်တော်လည်း ခွဲလို့ရအောင်ပါ”

ခန်းရဲ့ ဓာတ်ပုံမြင်ကတည်းက ခန်းကို သူချစ်ခဲ့သည်တဲ့။ ဒါဆို သူက ခန်းနှင့်တွေ့ဆုံရန် ဆန္ဒရှိသေးသည်ပေါ့။ အရာခပ်သိမ်း မသိသလို ဟန်ဆောင်နေရပေမဲ့ သိနိုင်ခြင်းရဲ့ အစွန်းတစ်ဖက်က သူမဝေဒနာက ရင်ကွဲနာကျခြင်းလေ။ ထိုနံနက်ခင်းက ဟန်မပျက်

ရှုမောက နေခဲ့ပေမဲ့ မေမေက ပြန်ခါနီးမှာတော့ အရှိက်ကို ထိစေသော စကားတစ်ခွန်း မှာကြားသွား၏။

“စီးပွားရေးလည်း ပူစရာမလိုဘူး ခန်း၊ ဒီတော့ ကလေးယူဖို့စဉ်းစား၊ မေမေ မြေးချီချင်ပြီ”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ အန်ကယ်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ သားရဲ့ ကိုယ်ပွားလေးကို အန်ကယ်လည်း ထိန်းချင်ပြီ”

သူကတော့ မေမေနှင့် သူ့အဖေ ကွယ်သွားချိန်မှာပဲ ရေရွတ်သည်။

“ရိုင်းရာကျဦးမယ် ပြောပြန်ရင်လည်း၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုစကားပုံလိုဖြစ်နေပြီ၊ မုန့်ဆီကြော်နဲ့နှုတ်ခမ်းနာလိုလေ၊ အဟင်း...ရထားတဲ့ သတို့သမီးက အတု၊ ဒါနဲ့ ကလေးပါမွေးရဦးမယ်ဆိုတော့ သေချာတယ် ရင်သပ်ရှုမော၊ ငါတို့ရဲ့ မနက်ဖြန်တိုင်းက အမှန်တရားနဲ့ နီးစပ်လာပြီဆိုတာ”

သူက ခပ်ရွတ်ရွတ်ပြောရင်း သူမကို အရင်ဦးအောင်ကျောခိုင်းသည်။ စောစောဟန်ဆောင်ခြင်းနှင့် အသက်ဝင်ခဲ့သော တိုက်ခန်းလေးက အခုတော့ တစ်ပြင်ပမာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်လို့။ တစ်ခဏ ကြည်နူးခြင်းတွေက ဘယ်လိုအရောင်ပြောင်းပြီး သွေးထဲ လှည့်ပတ်စီးမျောကုန်လည်းမသိ။ သူရဲကောင်းက တံခါးကို ကျောနှင့်ကပ်မိုရင်း မျက်ဝန်းတို့ကို မှိတ်ချသည်။

“အရာအားလုံး ဟန်ဆောင်လို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားက အလိုရှိခဲ့တာ စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းဆိုရင် မင်း ခံစားဖို့သင့်ပြီ”

ရင်သပ်ရှုမော၊ မင်းမှာလည်း နှလုံးသားရှိတာပဲလေ”

မှိတ်ထားသော မျက်ဝန်းအရောင်ထဲမှာ လင်းနေသော
ရင်ခွင်တစ်ခု။ ထိုရင်ခွင်ထဲ၌ သနပ်ခါးနံ့သင်းနေသော ပါးမို့မို့။
ငါ ထပ်မခံစားနိုင်ဘူး။

အခန်း (၂၈)

“နင့်ဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ငါ့ကိုဆက်သွယ်တော့
ခန်း၊ ငါကတော့ ဒီမှာ အရာရာအတွက် အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီးသား၊
စွန့်လွှတ်ဖို့ရော၊ ပေးဆပ်ဖို့ရောအတွက်ပေါ့၊ ဒါပဲ ခန်း”

အသံကို တိခန့်ဖြတ်ချပြီး ဖုန်းပါ ပိတ်ပစ်ဟန်တူသည်။
ဆက်သွယ်မှုစရိယာက တစ်ခဏချင်း ပြတ်တောက်သွား၏။
ဖြစ်ပျက်ပြီးသမျှကို ဒီဖုန်းလေးလို ခေါက်သိမ်းပစ်လို့ရရင်
ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ ခန်းက မဖြစ်နိုင်တာကို တောင့်တရင်း
အောင့်ကျိန်းနေသော မျက်ခွံကို ခဏအနားပေးသည်။ မှိတ်ထား
သော မျက်ဝန်းထဲမှာ ပေါ်လာတာက လူစွမ်းကောင်းရဲ့အသံနှင့်
ဟန်ပန်။ အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်သည် ပန်းချီကားချပ်ပေါ်က ဆေးရောင်
စုံတွေလို တဒင်္ဂအတွင်း ရောထွေးပေါင်းစပ်သွား၏။

“အဲဒါကြောင့် မင်းကို ငါပြောတာပေါ့”

“ခင်ဗျား လာဆူပွက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒီမှာလည်း လူက

ဝေဒနာခံစားနေရတာ၊ ဘယ်သူကများ ရောဂါကို လာပါဖြစ်ပါဆို ပြီး ဖိတ်ခေါ်မှာမို့လဲ”

ခန်းက စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဘုတောပြောသည်။ မျက်စိ နာခြင်းဆိုသော ဝေဒနာအား ဒီအရွယ်ရောက်မှ ခန်းက ခံစားဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကို လူစွမ်းကောင်းအား ပြောပြတော့ မဲ့ရွဲကာ ပြုံးရင်း

“အသက်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ငုပ်နေတဲ့အပူတွေ အခုမှထကြ လာတာဖြစ်မှာပေါ့”

လူကို သက်သာရာစကား မပြောဘဲ ရွဲသလို ခန့်သလိုနှင့်။ အခုလည်း ကြည့်လေ ခန်း ဝေဒနာခံစားနေရတာတောင် သူ့မှာ သံသယမျက်မှန်ကြီး တပ်ကြည့်တုန်း။ ခန်းက စိတ်တိုတိုနှင့် စားပွဲထိပ်၌ ထိုင်နေသော သူ့အား စိုက်ကြည့်သည်။ သခွားရောင် အရိုးရှုပ်လက်ရှည်၊ အစိမ်းရင့်ရောင် မှောင်မှိုင်းမှိုင်း ပုဆိုးကွက်စိပ် နှင့်။ အင်္ကျီလက်ကို လက်ဖျံတစ်ဝက်နားထိ ခေါက်လိပ်တင်ထား သည်။ မွေးညှင်းစိမ်းမြဲမြဲတွေ နေရာယူထားသည့် လက်ကောက် ဝတ်မှာ ရာဒီတံဆိပ်နာရီက ဘော်ဒီအနက်ရောင်ဖြင့် ကြွားကြွားဝင့် ဝင့်။ ဒီလူက ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ချောမွေ့ခြင်းဆိုတာထက် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းခြင်းဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ်နှင့်သာ ထိုက်တန်သောသူ။

“လူကို ပြုံးတူးပြတ်ကြည့်ပြီး ဘာတစ်ပတ်ရိုက်ဖို့ အကြံ ထုတ်နေသလဲ ရင်သပ်ရှုမော”

အခုချိန်ထိ ခန်းရဲ့ သရုပ်မှန်ကို မသိသေးသောသူက ရင်သပ်ရှုမောဟူသာ တထစ်ချစ်မြဲလျက်။ ဒါလည်း တစ်မျိုးတော့

ကောင်းတာပဲ။ ခန်းတို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့အတိုင်း ခရီးရောက်သည် ပေါ့လေ။ ခန်းက ရှေ့တွင်ထိုင်ကာ မျက်ခုံးကို အတွန့်ချိုးချထား တဲ့ သူ့အား မကျေမလည် ပြန်စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဟွန့်...ကြားဖူးတာပဲ၊ မျက်စိနာနေရင် အနီးဆုံးမှာ ရှိတဲ့လူကို ကြာကြာကြည့်ပေးတဲ့၊ စိတ်ထဲကလည်း ငါ့အနာသူဆီ ကူးဆို ရွတ်ရင် ကိုယ်က မြန်မြန်ပျောက်ပြီး အဲဒီလူက နာရောတဲ့”

“ဒါဆို မင်းက ငါ့ကို ကူးစေဆိုပြီး စိတ်ညှို့နေတယ် ပေါ့”

“အစစ်ပဲ၊ အဲဒါမှ ခင်ဗျား ကိုယ်ချင်းစာသွားအောင်၊ လူက ဘယ်လောက်ခံရတယ်မှတ်လဲ၊ ကြည့်တဲ့နေရာတိုင်းက မပီပြင်၊ ဝါးတားတား၊ အာရုံစိုက်ပြီးကြည့်ရင် မျက်ရည်ပူတွေက ကျလာသေးတာ၊ ကျိန်းစပ်နေတာပဲ မျက်လုံးထဲ သဲတစ်ဆုပ်လောက် ပက်သွင်းခံထားရတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မျက်လုံးကြီးက ယောင်ပြီး ပိတ်ကျ နေတာက ရှိသေး၊ ပြီးတော့”

“ကဲ...တော်ပါပြီ ရွှေမင်းသမီးရယ်၊ ရောဂါကို ဋီကာ ချဲ့ပြီး ကြော်ငြာတဲ့အိုက်တင်က အကယ်ဒမီရှေ့(ပ်)ပဲ၊ မင်း စာမလုပ် ချင်မှန်း ငါသိပါတယ်”

“အဲဒါဆို ရှုမော စာမလုပ်ရတော့ဘူးပေါ့”

ဝမ်းသာအားရနှင့် ခုံကို နောက်ခြေဖြင့် ကန်ထုတ်သည်။ တစ်ဆက်တည်း လူက ထရပ်ပြီးသား။ ပခုံးရှေ့သို့ သိမ်းချထား သော ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဖျတ်ခနဲ ကျော့နောက်ပို့ပစ်တာလည်း

လျှပ်စီးလက်သလို။ လူစွမ်းကောင်းက စာမလုပ်ချင်၍ ဉာဏ်များ
 နေသော ထိုကလေးမကိုကြည့်ရင်း ရယ်ချင်လာ၏။ ငွေမှင်ရောင်
 ရင်ဖုံးလက်ပြတ်နှင့် ငွေမှင်ရောင် ပိုးထည်ထဘီတို့က ဝမ်းဆက်။
 ကတ္တီပါ ခုံထူငွေမှင်ရောင်နှင့် နန်းဆန်သော မန်းသူသည် ကလေး
 ဆန်ရာမှာတော့ တကယ့် ပထမတန်းစားပင်။ လူစွမ်းကောင်းက
 သူ့ရှေ့မှာ မတ်တပ်ရပ်လျက် မျက်စိနာကြီးနှင့် မျှော်လင့်တကြီး
 ကြည့်နေသော ရင်သပ်ရှုမောအား ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။
 ထို့နောက် ခုံမှာကျောမှီရင်း လက်နှစ်ဖက်တင်းတင်းပိုက်ကာ...
 “နေပါဦး၊ ဒီနေ့ စာမသင်ဘူးလို့ မင်းကို ဘယ်သူပြော
 လဲ”

“ဟား”

အော်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ရော ဆံပင်တွေရော ဝဲခနဲခါယမ်း
 တာက တကယ့်စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်။ ပြီးမှ ထိုင်ခုံမှာ ဆောင့်ခနဲ
 ထိုင်ချကာ...

“ဒီမှာ မျက်စိနာနေတယ်လေ”

“မင်းပါးစပ်မှ မနာတာ၊ စာဆွေးနွေးတာ ပါးစပ်နဲ့ပြော
 ရတာလေ”

“ကျစ်”

ခန်းက ခုံကျောမှီပေါ် ခေါင်းလှန်ချရင်း...

“အကြင်နာတရား နည်းပါးတဲ့လူနဲ့မှ လာတွေ့နေရတာ
 ကိုး”

လူစွမ်းကောင်းက မကြားဟန်ပြုကာ မျက်နှာကို စာအုပ်
 ဆီ လွှဲထားရသည်။ မတည်မငြိမ်းနှင့် နေရပေမဲ့ သူမရဲ့ စိတ်ဆိုး
 သော ပုံစံဟာ ကလေးဆိုးကြီးအတိုင်း။

“မနေ့ကသင်ထားတဲ့ ဘိုင်အိုထဲက ယုန်ရဲ့ မျိုးပွားခြင်း
 အကြောင်း”

“လူတွေနဲ့ အတူတူပဲလေ”

မေးခွန်းမဆုံးသေး။ အဖြေက ပက်ခနဲပြန်ရပြီးသား။
 ဒါပေမဲ့ ဖြေပုံက အချိုးမကျတော့ လူစွမ်းကောင်းမျက်နှာကြီး ရဲတက်
 သွားရသည်။ ဒါကိုပဲ ခန်းက မျက်စိနာနေသည့်ကြားမှ တွေ့ကာ
 စိတ်ထဲသဘောကျသွားသဖြင့် မပြေပြစ်သောမျက်နှာထက်က
 ကောက်ကြောင်းတွေတောင် လျော့ပါးကုန်သည်အထိ။

“မင်းကို ဖြေခိုင်းတာ တစ်ဆင့်ချင်း၊ စာလိုဆိုပြရမှာ”

“ဟင့်အင်း...မေ့ကုန်ပြီ၊ ခင်ဗျား ပြန်ရှင်းပြ”

“အာ...မင်းကလည်း မနေ့ကမှ သင်ထားတာ”

“ဒီနေ့ မေ့ချင်မေ့မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အတိုချုပ်တော့သိတယ်၊
 ယုန်ရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံနဲ့ သဘာဝက လူနဲ့အတူတူပဲဆို၊ ခင်ဗျားပဲ ပြောတာ
 လေ”

“အေး...အေး ထားပါတော့၊ ဒီနေ့တော့ ဘိုင်အိုကို
 ခဏနားထားမယ်”

လူစွမ်းကောင်းက ရှေ့ရှိသော ဘိုင်အိုစာအုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ
 ပိတ်ပြီး ပြောသည်။ ဒီအခန်းက သင်ရတာ မခဲယဉ်းပေမဲ့ သူ့အနေ

နဲ့တော့ ခက်ပါသည်။ ယောက်ျားလေးချင်းဆို ဘာအကြောင်းလဲ။ ရယ်ကာမောကာနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသင်ပေးနိုင်သည်။ အခုက သူသင်ပေးရတာ ရင်သပ်ရှုမောဆိုသော ကိုးသိုးကပ်သပ် ကောင်မလေး။ နှလုံးမှ တစ်ချက်ခုန်တိုင်း သွေးတို့ ညစ်ထုတ်ပေးသည်လို့ ဆိုတုန်းကလည်း...

“ဒါဆို ရင်ခုန်ရင် အချစ်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ သွေးဖြစ်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

တဲ့။ သူဟာသူမေးပြီး လူစွမ်းကောင်းက ပြန်မဖြေသော အခါ...

“ခင်ဗျားလို လူကို အချစ်အကြောင်းမေးလို့ကတော့ အလကားပါပဲ၊ တိမ်တွေဖမ်းပြီး အိမ်ဆောက်တာကမှ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ဦးမယ်၊ ခင်ဗျားက တာမနေတာလေ၊ အချစ်ဆိုတာ အိုင်ဒန်(ထ်)နီး လို့ပြောမှာပဲ၊ လူပုံကိုကြည့်ပါလား၊ စိတ်ကူးကို စီမံကိန်းနဲ့ တည်ဆောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပုံကြမ်းလောင်းတဲ့လူ”

ပြောလိုက်ရင် အထူးအဆန်း။ နှိပ်ကွပ်ရန်ဆို သူမမှာ စကားလုံးရှားပါးသွားခြင်းမရှိ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့...

“တိုက်တန်းနစ်တွေ ဘာတွေကြည့်လေ၊ အချစ်အတွက် အသက်စွန့်သွားတာ၊ ရိုမန်တစ်အရမ်းဖြစ်တာ”

“ဟင့်အင်း...ယုတ္တိမရှိဘူး”

သူက စိတ်မဝင်စားဟန်နှင့် ငြင်းလျှင် သူမမှာ မခံမရပ် နိုင်အောင် ဒေါသတွေထွက်လို့။ တိုက်တန်းနစ်က ယုတ္တိရှိကြောင်း၊

ကမ္ဘာကျော်ကားကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုကားအတွက် ကုန်ကျငွေတွေ၊ ဝင်ငွေတွေ နှိုင်းယှဉ်ကာ ထိုကားရိုက်သည့် ဂျိမ်း(စ်)ကင်မရွန်အား သူမ ဘယ်လောက်အထင်ကြီးကြောင်းတွေ ရေရွတ်ပြီးမှ သူ့အား ခပ်အေးအေးစိုက်ကြည့်ကာ...

“ဟွန်း...ဒါတွေ ဘယ်ခံစားပါ့မလဲ၊ ခင်ဗျားက တာမနေတာလေ”

“တာမနေတာဆိုတာ ဘာလဲ”

လူစွမ်းကောင်းက ခေါင်းရှုပ်သွားဟန်နှင့် ခန်းကို ပြန်မေးတတ်သည်။ ထိုသို့ ရောက်တတ်ရာရာတွေ ပြောနေရသော သူနှင့် ခန်း၏ စာသင်ချိန်လေးကို ခန်းက အင်မတန်သဘောကျသည်။ သူကတော့ ထင်မည်။ ခန်းက သူ့အား ဂျီတိုက်ဂျစ်ကျသည်ဆိုပြီး လေ။ ထိုတုန်းကလည်း တာမနေတာဆိုတာ အာနီးရဲ့ ကျော်ကြားလှသော စက်ရုပ်ဇာတ်လမ်းတွဲအမည်ဖြစ်သည်။ ခန်းက သူ့အား ခံစားမှုမရှိသည့် စက်ရုပ်ပုံစံကို တာမနေတာနှင့် တင်စားခေါ်ကြောင်း ပြောပြတော့ လူစွမ်းကောင်းက မျက်မှောင်ကြီးကျုံ့ပြီး

“အဲဒီဇာတ်ကားတွေကို မင်းစာတွေလို အလွတ်ရနေရင် ဆယ်တန်းအောင်တာ ကြာလှပေါ့”

“ရင်သပ်ရှုမော”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် ခန်းရဲ့စိတ်က စာသင်ချိန်ဆီ ပြန်ရောက်၏။ ပတ်သက်သမျှ အတွေးတိုင်းမှာ သူပါနေတာတော့ ခန်းအံ့သြရပါသည်။ သိစိတ်၊ မသိစိတ်ရဲ့ ခြားနားခြင်းတွေမှာ သူက

ခန်းအတွက် အရေးပါသူ။

“သင်္ချာရဲ့ စီးကွင်း(နံ)စီးရီးအခန်းက ဆက်သွယ်ချက်တွေ ဆို ရရင် ဒီနေ့နား”

အထစ်အငေါ့မရှိ ခန်းကဆိုပြတော့ သူ့မျက်နှာမှာ ကျေနပ်ခြင်း ပီတိရောင်တွေက လက်လက်ထ။ စာသင်ခန်းထဲက အတွက်မှာတော့ သူက ခန်းရှေ့ပိတ်ရပ်ကာ...

“ငါ့ကို မင်းသေချာစိုက်ကြည့်”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့”

ခန်းက ကြောင်အအဖြင့် သူ့မျက်နှာကို မော့ငေးရင်း မေးမိသည်။ မျက်ဝန်းချင်းအဆုံမှာပင် ဘယ်လိုအင်အားကြောင့်လဲ မသိ။ ခန်းရင်ထဲ ရုတ်တရက် နူးညံ့ခြင်းက နေရာဝင်ယူသွားကာ အေးမြလန်းဆန်းခြင်းတွေက ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ ပျော်ဝင်သွားသလို ခံစားရသည်။ ကျိန်းစပ်နေသော ခန်းရဲ့အမြင်လွှာဟာ သူ့မျက်ဝန်းတွေကြောင့် ဝေဒနာတွေ ရုတ်ခြည်းလျော့ပါးသွားသလို။

“မင်းရောဂါတွေ ငါ့ဆီကူးသွားမှ မင်းသက်သာသွားမှာ ပေါ့၊ ချာတိတ်ရဲ့၊ ဟုတ်ပြီနော်”

တိုက်ဆိုင်ခြင်းလား။ သူ့ရဲ့သစ္စာက မှန်လွန်းသောကြောင့် လားမသိ။ ခန်းရဲ့ မျက်စိဝေဒနာက နောက်တစ်နေ့မှာ ပျောက်သွားခဲ့ပြီ။ သူကတော့ အခုချိန်မှာ မျက်စိစနာနေခဲ့ပြီ။

ဝေဒနာဆိုတာ ထိုကဲ့သို့ လက်ပြောင်းလွဲယူ၍ ရပါသလား။ ခန်းက မျက်လွှာတို့ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ဖွင့်သည်။ ဗွေမယူ

သော အပြုံးမျိုးနှင့် ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်တတ်သော၊ ခန်းထံမှ အဆိုးအကောင်းမှန်သမျှ ဝေမျှယူတတ်သော လူစွမ်းကောင်းနှင့် ခန်း၏ သံသရာတကျွေ့ တွေ့ဆုံမှုက ဒီမှာပဲ အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီလား။ ခန်းနားထဲ၌ ဖြူဖြူကျော်သိန်းရဲ့ လမ်းခွဲသီချင်းက တစ်ပိုင်းတစ်စ မစွင့်ဘဲ ကြားနေရသော နားတို့ကြောင့်။

အခန်း (၂၉)

“စာမေးပွဲခန်းထဲရောက်ရင် စိတ်ကို အရင်ဆုံးတည်ငြိမ်အောင် ထားပြီးမှ မေးခွန်းဖတ်၊ ရှိသမျှမေးခွန်းတွေ အကုန်လျှောက် မဖတ်ရဘူး ရင်သပ်ရှုမော”

“ဆိုပါဦး အကြောင်းရင်းလေး”

ခန်းက စက်ဘီးနင်းနေရာမှ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး မေးသည်။ သူက ခန်းကို စိတ်မချသလိုမျိုးနှင့် ဘေးကနေ ကျော်တက်နင်းသွားပြီး...

“ရှေ့ကိုကြည့်ရင်းပြောလေ၊ မနက်မိုးမလင်းခင်ကြီးမှာ စက်ဘီးစီးတာ အန္တရာယ်များတယ် ရင်သပ်ရှုမော၊ စာမေးပွဲဖြေဖို့က ဘာမှလိုတော့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအချိန်မှာ မင်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာရလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဟွန်း...ဘယ်သူက စာမေးပွဲဖြေမယ်ပြောလို့လဲ၊ အမှန်အတိုင်းပြောပြန်ရင် သွေးတောင်တက်သွားဦးမယ်”

ခန်းက သူ့ရဲ့ မောင်းတိန်းအနီလေးနောက်မှ ကိုယ့်ရဲ့ဂျပန်စက်ဘီးလေးကို လိုက်နင်းရင်း မကြားတကြားပြောမိသည်။ ခန်းရဲ့ တောင်းဆိုမှုကြောင့် သူက နံနက်တိုင်း ကျူးတစ်ပတ် စက်ဘီးစီးခွင့်ပေးခဲ့တာ ဆောင်းဦးပေါက်ကတည်းက။ ရန်ကုန်အိမ်မှာဆို ခန်းက နီးတာနှင့် လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခုခုလုပ်။ ဒါမှမဟုတ် ယောကကျင့်စဉ် ကျင့်နှင့် ကျန်းမာရေးလိုက်စားမှုက ရိုးတွင်းခြင်ဆီအထိ တိုးဝင်အမြစ်တွယ်ခဲ့ပြီ။ လေ့ကျင့်ခန်း တစ်ရက်ပျက်လျှင် လူက မလှုပ်ရှားချင်။ သွက်လက်မှုမရှိနှင့် ထုံမှိုင်းနေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် စက်ဘီးစီးခွင့်တောင်းတော့ သူပါလိုက်စီးရင်းက ခန်း အတွက် ဆောင်းဦးနံနက်ခင်းသည် နွေးစေ အေးစေရင်း သမမျှတ သည့် ရာသီဥတုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပြီ။

“ဟိတ်...ကြားလား၊ ငါပြောနေတာကို”

“အင်”

မျက်လုံးဝိုင်းကြီးနှင့် ပြူးကြည့်နေတဲ့ သူမကြောင့် လူစွမ်းကောင်း စိတ်လေသွားသည်။ ဒီကတော့ အားကြီးမာန်တက် ရှင်းပြလို့။ သူမကတော့ ငေးချင်ရာငေး၊ တွေးချင်ရာတွေးလို့။

“မင်း စက်ဘီးပေါ်ကဆင်း”

“ဟာ...ဘာလုပ်မလို့လဲ”

သံရှည်ဆွဲပြီး မေးပေမဲ့ သူ့အမိန့်တော့ နာခံသားပင်။ လူစွမ်းကောင်းက မလှမ်းမကမ်းရှိ ခုံတန်းဆီ စက်ဘီးကို တွန်းလာရင်း...

“ဒီမှာလာထိုင်၊ ငါပြောပြတာ သေချာနားထောင်၊ စက်ဘီးစီးရင်း ပြောလိုက်တော့ ငါပဲ လည်ချောင်းကွဲမလား၊ မင်းပဲ စက်ဘီးပေါ်က ကျွမ်းပစ်ကျမလားပဲ”

“ဟင့်...သူဆရာကြီးချည်းပဲ၊ ကဲ...ပြော...ပြော ဘာလဲ”

မေးဖျားကို ဘောင်ဘင်ခတ်အောင် မဲ့ရွဲရင်း ဘေးနားလာ ထိုင်တာ ဆူဆူအောင်အောင်။ လူစွမ်းကောင်းက ခေါင်းစွပ်အဖြူ၊ လည်ပိတ်ဆွယ်တာအဖြူပေါ် လိမ္မော်ရောင်တိရုပ်တစ်ထပ် ထပ်ဝတ် ထားပြီး ဂျင်း(နံ)အနက်နှင့် သူမအား ငေးမိသွားသည်။ ဆံပင် အရှည်တွေကို ခေါင်းစွပ်နှင့် ဆွဲတင်ထားတာကြောင့် သူမမျက်နှာ ဟာ နမ့်တဝင်းစင်စွာ။ မျက်ခုံးတန်းတန်း၊ မျက်ဝန်းကြည်ကြည်နှင့် နှာတံချွန်ချွန်အောက်က နှုတ်ခမ်းများဟာ ထောင့်ချိုးညီတယ်ဆိုတာ ထက် ရန်တွေ့ကောင်းမည့် သင်္ကေတအဖြစ် ထော်လန်လန်လေး။ စိုက်ခနဲ ငေးမိသည့် တစ်ခဏအတွင်း သူမရဲ့ အလှတရားတွေက ရင်ထဲ စီးမျောဝင်လာတာက တစ်ရှိန်ထိုး အားကောင်းစွာ။

“ဟာ...ဟောလူ၊ ပြောလေ ဘာငြိမ်ပြီးကြည့်နေတာလဲ”

“ဘယ်ကစပြောရမလဲ စဉ်းစားနေတာ”

လူစွမ်းကောင်းက အကြည့်သူခိုးကို လူမိမခံဘဲ ဖုံးကွယ် ရင်း...

“မေးခွန်းကို တစ်ခုချင်းစီဖတ်၊ ကိုယ်ရနေတဲ့ အဖြေမျိုး ဆို ချက်ချင်းချဖြေ၊ မေးခွန်းတွေ လျှောက်ဖတ်ပြီး ကိုယ်မရတဲ့

ပုစ္ဆာနဲ့တွေ့ရင် အဲဒါကို စဉ်းစားတာနဲ့ ရထားတာပါ မေ့သွားရော”

“ဟင်...စဖတ်ကတည်းက မရရင်ရော”

“ကတ်သတ်မမေးနဲ့ ရင်သပ်ရှုမော”

မျက်ခုံးကြီးကုပ်ချပြီး သူက အလိုမကျသလိုပြောသည်။ ခက်တာက မပြေပြစ်သော သူ့မျက်နှာဟာ ခန်းအတွက် ညှို့ငင် အားကြီးမားနေတာဆိုရင်။ ခန်းက ပြုံးစေ့စေ့နှင့် သူ့အား ငေးနေ သလောက် သူကတော့ ခန်းကို မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ကြည့်ရင်း...

“မြန်မာစာဆိုရင် စလာမှာ သဒ္ဒါလေ၊ ပြီးရင် ခက်ဆစ်၊ မင်းကို သဒ္ဒါရော ခက်ဆစ်တွေရော ဒီလောက်နှုတ်တိုက်ရွတ်ပြ နေတာ၊ အဲဒါမှ မရရင် မင်းစာမေးပွဲမဖြေခင်ကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ် ကို သတ်သေလိုက်တော့မယ်၊ ဆရာနာမည်ပျက်လို့”

“ဟာ...ဟ”

ပခုံးစုံတွန့်ပြီး ခန်းက ရယ်သည်။ ပြီးမှ လူစွမ်းကောင်း နားမှ ထရပ်ရင်း ခုံတန်းကျောမှီအား နွဲ့နွဲ့မှေးရပ်ကာ...

“ခံယူချက်က အပြင်းစားကြီးပါလား ကိုယ့်ဆရာရဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လုပ်သမျှအရာထင်မှ ကိုယ့်အလုပ် အောင်မြင်တယ်လို့ သတ်မှတ်လို့ရမှာပေါ့၊ ကိုယ့်ရဲ့ရလဒ်က ပြတ်သားဖို့လိုတယ်၊ အောင်မြင်ခြင်းနဲ့ ကျရှုံးခြင်းတစ်ခုခုပဲ၊ အလယ် မှာ ရပ်နေဖို့ ဝါသနာကိုမပါတာ၊ အဲဒါကြောင့် အနုတ်လက္ခဏာ တွေပြနေတဲ့ မင်းကို ငါရအောင် စာသင်ခဲ့တာပေါ့၊ မင်းကို စာမေး ပွဲအောင်စေချင်တာ ငါတကယ့်စေတာနာ၊ စေတာနာမှန်ရင် မင်းရောဂါ

တောင် ပျောက်အောင် ငါလုပ်ပေးနိုင်သေးတာပဲ။ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ လောက်က မိုင်နာပါ။ မဟုတ်ဘူးလား ရင်သပ်ရှုမော”

သူ့ရဲ့ ရဲရဲတောက်စကားတွေကြားမှာ ခန်းက ရုတ်တရက် ငိုကျသွားသည်။ သူက ခန်းအပေါ် တကယ့်ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးမားမားနှင့် သင်ခဲ့တာ။ ခန်းကတော့ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့် ကိုယ် ပေါ့တီးပေါ့ဆ။ ကျုံးရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေန အေးကို ခန်းက ရင်ဖွင့်ပြီး ရှိုက်သွင်းသည်။ ရင်ဘတ်တစ်နေရာက အတိအကျ တည်နေရာမသိဘဲ နာကျင်နေတာ ခန်းပဲသိသည်။

“ညည်းအမေက သူ့သမီးကို ကောင်းမြတ်ရဲ့သားနဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်ပြီတဲ့၊ မင်္ဂလာပွဲလုပ်တာတောင် ဖအေကို အသိ မပေးဘူး၊ ဖိတ်လည်းမဖိတ်ဘူး၊ ထင်ရာစိုင်းတဲ့မိန်းမလေ၊ သမီး လည်း ဒီဆယ်တန်းကို မြန်မြန်အောင်အောင် ကြိုးစားစမ်း၊ ဟိုက သူ့သမီး အံ့မခန်းကို နှစ်ရှည်စီမံကိန်းချပြီး နိုင်နိုင်နင်းနင်း သွန်သင် နိုင်တယ်၊ ဒက်ဒီမှာသာ ညည်းကြောင့် ဘာမှမဖြစ်မမြောက်”

ရှုမောကို အံ့မခန်းလို့ထင်နေတဲ့ ဒက်ဒီက အဲဒီလိုညည်း ညှူဖူးသည်။ ခန်းတို့ လူလဲခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှာ ဘာများဖြစ်မြောက် တာ ရှိပါသလဲ။ ခန်းက လက်မထပ်ရတာကလွဲလို့ ရှုမောက လက်ထပ်သွားရပြီ။ ရှုမောနေရာဝင်သော ခန်းကတော့ ဆယ်တန်း စာမေးပွဲကို အယောင်ဆောင်ဝင်ဖြေလို့မှ မရတာ။ ထိုနေရာမှာ မားစာခံဖြစ်ရတာက လူစွမ်းကောင်း။ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ နှင့် ခန်းက သူ့အား ငဲ့ငေးသည်။ လူစွမ်းကောင်းကတော့ အဝေး

မှ တက်လာသော ရောင်နီသဲ့သဲ့ကို စိတ်အေးလက်အေး လှမ်းမျှော် နေ၏။ သူ့ကြည့်ရတာ ခန်းကို သံသယဝင်ပုံမပေါ်။ ခန်း၌ အမှာ ညီမရှိတာတွေလည်း စိတ်မဝင်စား။ သူ့ရဲ့အာရုံခပ်သိမ်းသည် ခန်း စာမေးပွဲအောင်ရန်အတွက်သာ စူးစိုက်ထားပုံရသည်။ အကြောင်း မှန်တွေသာ သူသိသွားခဲ့လျှင်။ ဆောင်းဦးနံနက်ခင်းမှာပင် ခန်းရင်ထဲ အေးစက်ဆို့နှင့်လာခဲ့၏။ သူ့ကို ဥပေက္ခာပြုရန် ခွဲခွာရန် တွေးတိုင်း ရင်ထဲပြိုဆင်းလာတဲ့ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေက ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရတာတ ချေ။

“နင်သာ အဲဒီဆရာဆိုတဲ့လူကို ရအောင်ခွာထုတ်ခဲ့ ခန်း၊ ဒီမှာတော့ သူက အကြောင်းစုံသိထားပြီးသားဆိုတော့ ငါနဲ့သူက ဟန်ဆောင်လင်မယား”

ရှုမောက သူမဘက်က အဖြစ်မှန်ကို ခန်းအား ရင်ဖွင့်ပြ ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

“နင် မီးစိမ်းပြပြီးတာနဲ့ ငါ သူနဲ့ကွာရှင်းလိုက်မယ်”

“အဲဒီလောက်အထိ လွယ်ပါ့မလား ရှုမောရယ်”

“မလွယ်လို့ မရဘူးလေ၊ ငါက အံ့မခန်းမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ ဟန်ဆောင်ရတာကို မုန်းလာပြီ”

ခန်းရော မုန်းတာပါပဲ။ ဟန်ဆောင်ရင်း သူ့ထံမှ အကြင် နာတွေ သဲ့ယူနေရတဲ့ဘဝ။ မာယာများနေရတဲ့ဘဝလောက် စက်ဆုပ် ရွံရှာစရာမရှိပြီ။

“ရင်သပ်ရှုမော”

ဆုအလှူ

“.....”

“ဟိတ်...ရင်သပ်ရူမော”

“ဟင်”

ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်မှ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

အပြုံးသဲ့သဲ့နှင့် သူက ဘေးနားလာရပ်မေးသည်။
ထရက်စုအဖြူကို ဘေးလိုင်းစင်းအနက်နှင့် ရှင်းသန့်နေသော
သူ့ရုပ်သွင်အား ခန်းက ငေးကြည့်နေမိသည်။ ရင်ထဲမှာတော့
တောင်းပန်ခြင်းများစွာနှင့်။ သူက ကော်လံစကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်
ဆွဲထောင်ရင်း...

“မင်း ယောက်ျားချောချော မမြင်ဖူးဘူးနဲ့တူတယ်
ဟုတ်လား”

“အဲမယ်...သူက ပြောင်းပြန်”

ခန်းက ကျောခိုင်းပြောရင်း စက်ဘီးပေါ် လွှားခနဲတက်၍
နင်းထွက်ခဲ့သည်။ ရောင်နီပေါ်လာပြီဖြစ်၍ မန္တလေးရဲနံနက်ခင်းက
လင်းလင်းချင်းချင်း။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား။ သူနှင့်ခန်းက အိမ်အပြန်
လမ်းတစ်လျှောက် စက်ဘီးဘေးချင်းယှဉ်နင်းရင်း...

“လောကမှာ ခင်ဗျားဘယ်အရာကို အချစ်ဆုံးလဲ”

အဆက်အစပ်မရှိ မေးတဲ့ ခန်းအား သူက အပြုံးနှင့်ကြည့်

ရင်း...

“နံနက်ခင်းပေါ့၊ လေရော ထွက်ခါစ နေရောက အပြစ်

အကြင်နာရင်မှာများစွာဖြင့်

မဲ့လို့”

“ဒါဆို အံ့မုန်းဆုံးအရာက”

“ငါ့ကိုလိမ်ညာတာ၊ လှည့်စားတာ မကြိုက်ဘူး”

ကြားရတဲ့စကားက နားထဲ ခိုးကြိုးအစင်းတစ်ရာ ပစ်ထည့်
လိုက်သလို။ ခန်းအကြောင်းကို သိလို့ သူပြောနေသလားဆိုတာ
တောင် သံသယဝင်လာတဲ့အထိ။ သူကတော့ ခပ်တင်းတင်းဖြစ်
သွားတဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ကောက်ကြောင်းတွေက ရှုပ်ထွေးသွားပြီး
မှ

“ပထမဆုံး အလိမ်ခံရကတည်းက နာကျင်သွားခဲ့တာ”

“ဘယ်သူက လိမ်ခဲ့တာလဲ”

ခန်းရဲ့မေးသံက ဆိုအစွာ။

“ငါ့အဖေ”

ခြောက်ကပ်ကပ် သူ့အဖြေ။

“အဲဒီကတည်းက လိမ်တဲ့သူဆို ရင်ထဲက ခါးနေအောင်
ငါ့မုန်းတယ်”

ဒိုင်းခနဲ ဆုံသွားတဲ့ မျက်ဝန်းနှစ်စုံ။ ခန်းရင်တွေ ဗရမ်း
ဗတာ ဆောင့်ခုန်သည်။ အခုန်မြန်လွန်း၍ မျက်ဝန်းတွေပါ ပြာခနဲ။
ရုတ်တရက် စက်ဘီးက ချိုင့်ခွက်ထဲ ပြုတ်ကျသည်။ ရင်ထဲ
ထိတ်လန့်ခြင်းကြောင့် ထိန်းမရ။ မြောက်ခနဲ အရှိန်နဲ့ ခုန်တက်ပြီးမှ
စက်ဘီးရော လူပါ ဗိုင်းခနဲ ပစ်လဲသည်။ ပြင်းသောအရှိန်ကြောင့်
လူက နာနေပေမဲ့ ခန်း မှသည်းညှူမိ။ နားထဲမှာ သူ့စကားသံတွေ

သာ ပဲ့တင်ရိုက်နေသည်။

“လိမ်တဲ့သူဆို ခါးနေအောင်မုန်းကယ်”

“ရင်သပ်ရှုမော အရမ်းနာသွားလား၊ မင်းကို ငါပြောသားပဲ၊ ရှေ့ကြည့်နင်းဆို၊ စက်ဘီးတောင် ဘီးခွင်သွားတာ၊ ဟာ ဒီမှာ ယောင်တက်လာတာပဲ၊ မင်းခြေထောက်ကြီး ယောင်နေပြီ၊ ထ... ထ၊ ထလို့ရလား၊ လာ ငါ့ကိုမှေးပြီးထ၊ ဖြည်းဖြည်း...ဖြည်းဖြည်း အိုကေ”

သူက ခန်းကို ချိုင်းကဆွဲထူမကာ သူ့စက်ဘီးနား တွဲခေါ်သည်။ နာကျင်ခြင်းကြောင့် လမ်းမလျှောက်ချင်ပေမဲ့ ခန်း အားတင်းထား၏။ ဒီဇာန်ရာဟာ ရင်ထဲကဒဏ်ရာကို မှီမတဲ့လား။

“မင်းစက်ဘီးက စီးမရတော့ဘူး၊ ဘယ်လိုပြန်ရင် ကောင်းမလဲ၊ မင်း စက်ဘီးနင်းနိုင်လား”

အတွေးရကြပ်ဟန်ဖြင့် ငုံ့မေးနေသော သူ့အား ခန်းက မော့ကြည့်သည်။ ခန်းမျက်ဝန်းထဲ လက်နေသော အရာတွေကြောင့် သူက ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကာ...

“မင်း အရမ်းနာနေတယ်နဲ့တူတယ်၊ ဒီလိုလုပ် ဘားတန်း မှာထိုင်၊ ငါ နင်းပြီး အိမ်လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ဒီစက်ဘီးကို အကြော် ဆိုင်မှာ ခဏအပ်ခဲ့မယ်”

သူပဲညွှန်ကြား၊ သူပဲစီစဉ်ကာ သူပဲဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ခန်းကတော့ သူ့စက်ဘီးဘားတန်းမှာထိုင်ရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲ ကျောမှို ကပ်ရင်း တွေတွေကြီးထိုင်လိုက်လာတာ အိမ်ရောက်တဲ့အထိ။

“လိမ်တဲ့သူဆိုရင် ရင်ထဲက ခါးနေအောင် ငါမုန်းတယ်”

စကားဟာ သူမနားဝမှာ ထပ်တလဲလဲ။ ဟင့်အင်း ခန်းက သူ့ထံမှ အမုန်းတော့ အလိုမရှိပြီ။ တွေးရင်း ထိန်းမရချင်တဲ့ မျက်ရည်က မျက်ဝန်းတစ်ဝိုက်မှာ အခါလွန်မိုးလို။

ပြန်အမ်းပါရစေ...ရှင်ရဲ့အမုန်းတွေကို။

အခန်း (၃၈)

တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ခံထားရသလို နာကျင်နေသည်။ လက်တွေနှင့် မျက်နှာပြင်ဟာ တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ပြင်းထန်စွာ ကျပ်စည်းခံထားရသလို။ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကြီးနှင့် မလွတ်မလပ် ရှိလှ၏။ အဆိုးရွားဆုံးက ဦးခေါင်းပိုင်းပင်။ တဆစ်ဆစ်ထိုးကိုက်နေ ပြီး ဦးရေပြားတစ်ခုလုံး အောင့်ကျိန်းစပ်နေ၏။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

မခံနိုင်လွန်း၍ နှုတ်မှ ငြီးငြူသံက ပါမစ်ယူစရာမလို။ အော်တိုထွက်ကျလာ၏။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဒီခုတင်ကြီးပေါ် လဲလျောင်းနေရလဲ။ သူမသိ။ အသိဝင်ချိန်မှာ ကျောပြင်တစ်လျှောက် ပူလောင်နေပြီ။ အာခေါင်တွေ သွေ့ခြောက်နေပြီ။ အပူတုံးကြီး မြိုချထားရတဲ့ ခံစားမှုမျိုး။ သက်သာလို သက်သာငြား ခန္ဓာကိုယ် ကို တစ်ဖက်သို့ စောင်းလှည့်သည်။

“အ”

ဒီတစ်ခါ အသံက တော်တော်ကျယ်သွားဟန်တူသည်။ ခန်းဆီးစလေး ရုတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားပြီး သူ့အနားသို့ မိုးလာသော အရိပ်တစ်ရိပ်။

“ကံကောင်း...နင် သတိရလာပြီလားဟင်”

နှုတ်ခမ်းအလှုပ်ကို ကြည့်ပြီး သူမ ဘာပြောလဲဆိုတာ သူ ခန့်မှန်း၍ရသည်။

“အင်း”

“နင် အရမ်းနာနေလား”

ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသော ဆံပင်ရှည်တွေကို ဦးခေါင်း ဘေးတစ်ဖက်စီမှာ ပြန်ရွှေ့တင်ထားသည်။ အဖြူရောင် အပါးသား ရင်ဖုံးအင်္ကျီက လက်အိုးကားကားကြီးနှင့်။ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းမှာ ကျစ်ဆံမြီးခွေရော၊ အင်္ကျီလက်ကားလေးတွေပါ ခါယမ်းနေတာ ကိုက သူ့မျက်စိထဲမှာ ရှုမဝတဲ့အဖြစ်။

“ငါဖြင့် နင့်ကို စိတ်ပူလွန်းလို့ အခုထိ ညစာတောင် မစားနိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ နင် မိုက်ရူးရဲဆန်ရတာလဲ ကံကောင်း ရယ်၊ ကိုယ်ခံပညာလည်း တတ်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ပြီးတော့ နင်သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ၊ အဲဒီ မှုံကြီးတို့အုပ်စုက ထန်းရည်သောက်၊ ကြက် တိုက်နဲ့ မကောင်းတာ အကုန်လုပ်သေး၊ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး မိုက်နေတာ လည်း သိသိကြီးနဲ့၊ သူတို့မှာ အမြဲတမ်း လက်နက်ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ မကွာဘူးဟဲ့”

“သူတို့က နင့်ကို အတင်းလက်ဆွဲတာကို”

လေသံသဲ့သဲ့လေးသာ ထွက်သည်။ အားပါးတရ ရင်ထဲ
ရှိသမျှ ဖွင့်လှစ်ပြချင်ပေမဲ့ အခွင့်အရေးက မပေးသာ။

“ဟဲ့...ဆွေဆွေပေါ့၊ ဒင်းတို့က ငါ့ကိုစာပေးဖို့ ချောင်းနေ
တာလေ၊ ငါက မကြောက်ပါဘူး၊ ရုန်းရင်း အော်ပစ်ရင် သူကြီးထိပ်
တုံးနဲ့တောင် မိသွားဦးမှာ၊ အခု နင်ဝင်လာမှ ပိုရှုပ်ကုန်တာ၊ နင့်မှာ
ဒဏ်ရာဗလပွန်ဆိုတော့ ကြည့်ရမြင်ရတဲ့ ငါလည်း စိတ်မကောင်း
ဘူးပေါ့၊ ရန်ပွဲတွေ တွေ့ပေါင်းများနေပါပြီ ကံကောင်းရယ်၊ နင်က
အမြဲတမ်း ရှောင်ပါတယ်၊ ဒီလမ်းမှာဖြစ်ရင် ဟိုဘက်လမ်းက
ကွေ့ဝိုက်ပြီးတောင် နှင်သွားသေးတာ၊ အခုမှ ဘာလို့မရှောင်ရတာလဲ
ဟင်၊ ပြီးတော့ အများနဲ့တစ်ယောက်ကို”

သူက ဘာမှပြန်မပြော။ သူမကို ငေးကြည့်နေမိသည်။
ကြင်နာစွာ ကြည့်နေသော သူမနှင့် အချိန်အတော်ကြာ မျက်ဝန်း
ချင်းစကားပြောပြီးမှ...

“ဟို...ငါက နင့်ကိုချစ်နေတာ မေခင်”

“ဟဲ့”

အလန့်တကြားနှင့်အော်ပြီး သူမ ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းငုံ့တော့
သူရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ တစ်ဝက်တစ်ပျက် တွေ့ခွင့်ရနေ
တဲ့ သူမမျက်နှာက အရောင်ရင့်နေခြင်းများကြောင့်...

“နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားလားဟင် မေခင်၊ ဟို အဲဒီလို
ကြီးတော့ မနေပါနဲ့ဟာ၊ စိတ်လည်းမဆိုးပါနဲ့၊ နင်မကြိုက်ရင် ငါ
ပြောတဲ့စကားကို ပြန်ရပ်သိမ်းပါမယ်၊ ငါ့ကို ငယ်သူငယ်ချင်းစာရင်း

တော့ မဖျက်ပါနဲ့နော်၊ နင့်အချစ်ကို မရရင်နော်၊ နင်နဲ့ ခင်မင်ခွင့်ကို
တော့ ငါ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး မေခင်ရယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ”

“ကံကောင်း”

ခေါ်ရင်း မော့လာသော မေခင်မျက်နှာဟာ ပန်းသွေး
ရောင် စိုကြွနေသည်။ ရှက်ရိပ်နှင့် ရယ်မြူးရိပ်တွေ ဖြာထွက်နေ
သည့် မေခင်က မရယ်မိအောင် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖွဖွကိုက်
ထားရင်း...

“နင်ဟာလေ...တကယ့်ငတုံး၊ သိလား”

“မေခင်”

“လာခေါ်မနေနဲ့၊ နင် ဒဏ်ရာတွေနဲ့မို့လို့၊ နို့မို့ ငါပိတ်
ခေါက်ပြီးပြီ သိရဲ့လား”

“အေးပါဟာ နင်မကြိုက်ရင်”

“ဟဲ့...မကြိုက်မှတော့ ငါ ဒီနားမှာ ဆက်ထိုင်နေစရာ
အကြောင်းမရှိဘူး ငတုံးရဲ့”

“ဟင်...မေခင်၊ ဒါဆို”

ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် လူက ရုတ်ခနဲ ထထိုင်သည်။
ချစ်ခြင်းသည် ဒဏ်ရာကို မပျောက်စေပေမဲ့ ခေတ္တခဏတော့
မေ့လွယ်သည်။ ဒါပေမဲ့ နာကျင်သွားတဲ့ ခါးဆီက ဝေဒနာကြောင့်

“အား”

ခနဲအော်ပြီး ပြန်လဲကျတော့ သူမက ဖမ်းပွေ့ထားရင်း
ခေါင်းအုံးဆီ ဖြည်းဖြည်းစွာ ပြန်ချပေး၏။ သူကတော့ အနီးကပ်

မြင်နေရသော သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“မေခင်...ဒါဆို နင်လည်း ငါ့ကို”

“အင်း...ချစ်တယ်”

တိုးတိုးလေးပြောပေမဲ့ သူ့ကြားရတာ အကျယ်ကြီး။
နားစည်မှ နှလုံးသားဆီ စီးမျောသွားတဲ့ ထိုစကားအတွက် သံစဉ်
မပါဘဲ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ချစ်ခြင်းရဲ့နောက်မှာ တက်ကုန်
ရွက်စုံဖွင့်ပြီး လိုက်လာတာက အနမ်းလှေဆိုရင် အချစ်ဟာ ပင်လယ်
ကြီးတစ်ခု။ တိမ်တသင်းနှင့် လေညှင်းမာယာကို သူ သစ္စာတိုင်
တည်ချင်၏။ ယနေ့မှစ၍ ကျွန်တော် ကျွန်မတို့သည် နောင်နှစ်ပေါင်း
တစ်ရာတိုင်အောင်။

အခန်း (၃၁)

ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်သည်။ စူးရှသော အလင်းရောင်
အမျှင်တန်းက မျက်စိနံ့ထဲ တိုးဝင်လာ၏။ သူ မျက်ခွံကို အလန်
တကြား ပြန်ပိတ်သည်။ တခဏချင်း မှောင်ကျသွားတဲ့ အာရုံထဲ
အသိတရားတို့ကို စုစည်းသည်။

“ငါ အိပ်မက် မက်နေတာပဲ”

အသိရသည်နှင့် ညဦးပိုင်းက အဖြစ်ကို သတိပြန်လည်
သည်။ သူ စာဖတ်ရင်းတန်းလန်း အိပ်ပျော်သွားတာ။ သူ့ရင်ဘတ်
ပေါ်မှာ ဗိုလ်မြင့်ရဲ့ စပိုင်ဖြစ်ရပ်မှန်ဝတ္ထုစာအုပ်ထူကြီးက ဒီအတိုင်း။
ဖတ်တော့ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဇာတ်လမ်း။ အိပ်မက်မက်တော့ ရင်မှာ
ကြည်နူးစရာဖြစ်စဉ်တွေ။ ပျောက်ပျက်သွားပြီလို့ နိုးကတည်းက
ယူဆရတဲ့ အိပ်မက်လက်ကျန်က သူ့ရင်ထဲ အရိပ်ထင်တုန်း။

“မေခင်”

တစ်ခါ တိုးတိုးလေးခေါ်ကြည့်သည်။ နှလုံးသားနှင့် အနီး

တစ်စုံတစ်ရာ နွေးခနဲ ဖြာဆင်းသွားတဲ့ ခံစားချက်တစ်မျိုးကြောင့် လူစွမ်းကောင်းက မျက်လွှာကို ပြန်ဖွင့်၏။ ကျင့်သားရနေသော မျက်ဝန်းတွေက အလင်းရောင်ကို မကြောက်တော့။ တိတ်ဆိတ်သောညရဲ့ အလယ်မှာ သူက မျက်နှာကြက်တွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း လေးနက်ခမ်းနားပါသည်ဆိုသော အချစ်ရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို စတင်ရှာဖွေသည်။ အိပ်မက်ထဲက သူမက လူစွမ်းကောင်းကို စိုးမိုးခဲ့တာ ကြာပြီ။ အမည်မသိ အပြုံးတွေ၊ လတ်ဆတ်သော အနံ့တွေနှင့် ပုံဖော်မရသော သူမအမည်က မေခင်တဲ့လား။ စွဲလမ်းခြင်းဖြင့် အံ့ဖွယ်ခမ်းဆည်းထားသော နှလုံးသားမှာ ကြည်နူးခြင်းဒီရေက တစ်စုံတစ်ရာ ရှိပုံ။

“ဒီလောကကြီးထဲမှာ မေခင်ဆိုတာ တကယ်ရှိသလား”

အတွေးထဲ လူက ကူးခတ်နေစဉ်မှာပဲ သူ့လက်မှနှာရိုက်တီခနဲ သံရည်ဆွဲအော်သည်။ လူစွမ်းကောင်းက နာရီကြည့်မိတော့ မနက်လေးနာရီ။ အိပ်ရာမှ လူးလဲထသည်။ စိတ်ကူးအိပ်မက်သည် တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားကြားမှာ အရည်ပျော်သွားခဲ့ပြီ။

“ချာတိတ်ကို ငါးနာရီနီးရမှာ”

ငှာခါးဖွင့်ပြီး ဝရန်တာလေးဆီ ထွက်၏။ ဖြန့်ခနဲတိုက်ခတ်သော နွေလေရှားက အေးမြခြင်းတွေနှင့် သူ့ကို ပွေ့ဖက်ဆီးကြိုသည်။ စာမေးပွဲက မတ်လလယ်မို့ ရင်သပ်ရှုမောကို သူ မနက်ငါးနာရီဆို နှိုးနေကျ။ ဒီအချိန်မှာ စာတွေထပ်မကျက်တော့ဘဲ ကျက်ပြီးသားစာတွေကိုသာ ပြန်ဆွေးနွေးတာမျိုး သူလုပ်တော့

သည်။ ဦးသွင်ညိုကတောင် သူနှင့် ရင်သပ် အဆင်တပြေဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး...

“အစောကြီးကတည်းက ဆရာကိုပဲ အန်ကယ်ငှားခဲ့ရမှာ၊ ဒါဆို သမီးက ဆယ်တန်းကို နှစ်အရှည်ကြီးကျတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

တဲ့လေ။ သူကတော့ ပြန်ဖြေခဲ့သည်။

“အရာရာက အကျိုးနဲ့အကြောင်း တိုက်ဆိုင်လာမှကိုး အန်ကယ်ရဲ့”

လူစွမ်းကောင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာရော ဒီမန္တလေးကို ရောက်လာဖို့ အခြေခံသည့် အပြင်းစား ခံစားချက်တွေရှိခဲ့တာ ဘယ်သူသိမလဲ။ အတိတ်တို့သည် ပြန်တွေးတိုင်း သတိရစရာအဖြစ်မရှိ။ မတွေးဘဲ ရောက်ရောက်လာတတ်တာက အတိတ်ရဲ့သဘာဝ။

“အဖေ့ကို မပစ်မှားနဲ့၊ မစော်ကားမိစေနဲ့ သား၊ နောက်အိမ်ထောင်ထူတယ်ဆိုတာလည်း မင်းအဖေမှာ အပြစ်မရှိဘူး၊ သူ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ စီးပွားရေး သွားထူထောင်တာ မေမေ လိုက်သွားနိုင်သလား ပြော၊ မေမေက ဒီမှာပဲ နေချင်တာ၊ ဟိုမှာ တစ်အိုးတစ်အိမ်ထူထောင်လည်း မေမေ ခွင့်လွှတ်တယ်၊ မေမေတို့သားအမိအတွက် လိုလေသေးမရှိ သူ စီမံပေးခဲ့တာပဲ၊ အခုချိန်မှာ မေမေအတွက် အချစ်ဆိုတာ မလိုအပ်တော့ဘူးသား၊ ဝန်တိုခြင်းတွေ၊ မုန်းတီးခြင်းတွေ၊ မာနတရားတွေ၊ မေမေမှာ အချစ်မရှိတော့ အဲဒီအကြောင်းတရားတွေ ဖြစ်ထွန်းစရာ မလိုတော့ဘူး၊ မေမေမှာ

သားကို ပုံအပ်မဲ့မေတ္တာပဲ ရှိတော့တာ”

မေမေက ခံစားနေရသော သူ့ကိုပင် နှစ်သိမ့်ပေးခဲ့သေးတာ။ နာခံတတ်သော သားသမီးကျင့်ဝတ်အတိုင်း သူ ဘာမှပြန်မပြောခဲ့ပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ စောဒကတက်မိသေးတာပင်။

“သစ္စာမရှိတာ၊ လိမ်တာ မေမေ၊ မလုပ်ခင်က အသိပေးရင်ထားတော့၊ အခုတော့ အကောင်အထည်ဖော်ပြီးမှ ဒါမင်းကြောင့်ဆိုပြီး စွပ်စွဲတာမျိုးက ဖေဖေ သူ့အပြစ်ကို ကာဗာလုပ်တာ၊ အိမ်ထောင်နှစ်ခုကို စနစ်တကျ ထူထောင်ပြီးမှ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တာ၊ အဲဒါ လိမ်တာပဲ၊ အလိမ်ပေါ်သွားတဲ့အချိန်က မငြင်းနိုင်တဲ့ အနေအထားမှာ”

“ငြင်းမနေနဲ့ အနော်”

အတွေးနှင့် ဆက်စပ်သော စကားသံက လေအသင့်မှာ မျောလာ၏။ အတိတ်မှန်းသော သူ့က ဝရန်တာမှ လှမ်းကဲကြည့်သည်။ ခြံတံခါးနားမှာ အနော်နှင့် ရင်သပ်ရှုမော။ ဒီကောင်မလေး ဘာလုပ်မလို့လဲ။ အနက်ရောင်တီရှပ်လက်ရှည်ပေါ် အဖြူရောင်ခေါင်းစွပ်ချိုင်းပြတ်အင်္ကျီ ထပ်ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်တွေက မဟူရာရောင်လက်နေ၏။ အဖြူရောင် မိုးကာသားဘောင်းဘီက ခြေသလုံးထက်ဝက်ခန့်။ ဝေါ့ကင်းရှူးက အနီရဲရဲမြို့ ခြံမီးတိုင်တွေအောက်မှာ သူမက ရောင်စုံကာလာနှင့် ထင်းနေ၏။

“ဖွင့်...ခြင်သော၊ ဆရာက ငါးနာရီဆို လာနှိုးတော့မှာ၊ ငါ စိတ်တွေရှုပ်လို့ စက်ဘီးပတ်စီးမလို့”

မောင်တိန်းဘီးကို တွန်းလျက်သားနှင့်။ အနော်ကတော့ ခြင်္သေ့ကြီးကိုကဲကာ ဇေဇေဝါဖြစ်ဟန်ဖြင့်...

“ဆရာကြီးက”

“ဒက်ဒိုကို ငါပြောမယ်”

“ရှုမောရယ်...ဆရာကြီးက စာမေးပွဲနီးနေပြီတဲ့၊ အဲဒါ”

“လျှာမရှည်နဲ့ ဖွင့်”

အနော်ကို နိုင်စား၍ရသမျှ အနိုင်ကျင့်တာက ဇွတ်တရွတ်။ လူစွမ်းကောင်းက ဝရန်တာမှ လက်ပိုက်ရင်း အသာငေးနေမိသည်။ တမင် သူမစိတ်ကြိုက်လွှတ်ပေးထားတာလည်း ပါ၏။ နေပါစေ။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်။ သူမထွက်သွားပြီးမှ သူ အနောက်က လိုက်သွားမည်လို့ တွေးထားသည်။ ဟိုတစ်လ စက်ဘီးမှောက်ကတည်းက သူမမှာ အပြင်ထွက်ခွင့်မှ မရတော့တာ။ ကြည့်နေရင်းမှာပဲ သူမက ခြံတံခါးမှ လျှောခနဲ အမှောင်ထုဆီ တိုးဝင်သွားပြီ။ လူစွမ်းကောင်းက အဝတ်အစား အမြန်ပြန်ဝင်လဲရင်း တိတ်တဆိတ် ပြုံးမိ၏။ အတိတ်ကြောင့် ညစ်နွမ်းခဲ့ရသော စိတ်အစဉ်က သူမကိုတွေ့တိုင်း လန်းဆန်းကြည်လင်သွားရစေမိ။

အိပ်မက်မှာ ရင်ခုန်။ နီးထသော နံနက်တိုင်းက သူ့အတွက် လတ်ဆတ်နေခဲ့တာမို့ ရင်သပ်ရှုမောက လူစွမ်းကောင်းအတွက် နွေကန္တာရထဲက အိုအေစစ်။

အခန်း (၃၂)

“ဟေး...အဖော်မပါဘူးလား”

“မိုက်တယ်ကွာ၊ အရက်ဦးမှာ ဒီလိုလတ်ဆတ်တဲ့ အလှမျိုး ခံစားရတာ”

“ဟိတ်...သိပ်မတင်းနဲ့၊ မျက်နှာကြော နည်းနည်းလျှော့”

“တွမ်တီအိုလာတွေကို စိတ်မကူးနဲ့၊ အဲဒီအရွယ်က အိတ်စပဲယာဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီမှာ ဆယ်ကျော်သက်ချင်း အပီလန်းလို့ရတယ်”

“တောက်”

ခန်းက ပြင်းထန်စွာ တောက်ခေါက်ပစ်သည်။ စက်ဘီးချင်း ဘေးယှဉ်ပြီး လိုက်လာသော ကောင်တွေရဲ့ မျက်နှာဟာ ငဲ့ကြည့်ချင်စရာ မကောင်းအောင် ဆိုးဝါးစုတ်ပြတ်လှသည်။ ခန်းရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်တော့မရှိပါ။ မခံချင်ခြင်းနှင့် မာနတရားတို့က တော့ ရင်ထဲမှာ မီးပွင့်တွေဖြာထွက်နေသလို။ ဒင်းတို့ ထိကပါးရိကပါး တစ်ခွန်းအပြောခံရတိုင်း ဒေါသက ငယ်ထိပ်တက်ဆောင်

သည်။ ပေါက်ကွဲပစ်နေကျ ထုံးစံအရ ရှူးခနဲဒိုင်းခနဲ ရင်ဆိုင်ပစ်ချင်ပေမဲ့ ဒင်းတို့က သုံးယောက်။ ရီတီတီမျက်ဝန်းတွေနှင့် နှုတ်ရဲလျှာရဲနေခြင်းဟာ အရက်သေစာကြောင့် မဖြစ်နိုင်။ အရက်နဲ့မရသဖြင့် မူးယစ်တက်ကြွစေသော ဆေးတစ်မျိုးမျိုး သုံးစွဲထားခြင်းဟု ခန်းက အကဲခတ်နိုင်၏။

“ရပ်လိုက်ပါ ချစ်လေးရယ်၊ ကိုယ်တို့ ချစ်ကြရအောင်ပါ။ စိတ်ချ တစ်ခါပဲချစ်ကြည့်လိုက် ကိုယ့်အချစ်ကို မင်း တမ်းတမ်းစွဲသွားစေရမယ်၊ ကိုယ် အာမခံတယ်”

“တောက်...လူရိုင်းကောင်တွေ”

ခန်းဟာ စိတ်ရှိုလက်ရှိ ရေရွတ်ရင်း ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့။ အရှိန်ရနေပြီဖြစ်သော စက်ဘီးဟန်ဒယ်အား ဦးချိုးလှည့်ချလိုက်သည်။ ခန်းဘေးနားမှာ ယှဉ်နင်းနေသောကောင်သည် ခန်းဆင်ထားသော အကွက်ကိုမသိ။ ရုတ်တရက်မို့ အငိုက်မိကာ ဝုန်းခနဲလဲတော့သည်။ ခန်းက ကြိုတင်ကြံစည်သူမို့ စက်ဘီးကို အရှိန်သတ်၍ ခြေထောက်ဖြင့် ထိန်းရပ်ရင်း...

“မှတ်ပြီလား ဟင်၊ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမတွေရဲ့ မှတ်ထား၊ နင်တို့ကို အိမ်သာတက်ရင်းတောင် စိတ်ကူးမယဉ်ဘူး ထွီ”

ခန်းက လဲသွားသော ကောင်အား တံတွေးဖြင့် ထွီခနဲပစ်ထွေးကာ စက်ဘီးပေါ်ပြန်တက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုအနားမှ ခန်း ထွက်သွားချိန် မရလိုက်။ ရှေ့သို့ ကျော်တက်သွားတဲ့ စက်ဘီးနှစ်စီးဟာ ခန်းတို့အနားသို့ ရုတ်ခြည်း ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ။

“ကောင်မ...လူပါးဝလို့၊ ဟောကောင်တွေ ထွက်မသွား
စေနဲ့၊ ပိတ်ထားစမ်း၊ အိမ်သာတက်ရင်း စိတ်ကူးမယဉ်တာ
ဒီတစ်ထိုင်တည်း ဘဝပျက်သွားစေရမယ်”

လဲသွားသော လူရွယ်က ခပ်ဖြည်းဖြည်းကရင်း လှမ်း
အော်သည်။ ခန်း ထွက်သွားရန်ပြင်ပေမဲ့ နောက်ကျသွားပြီ။ စက်ဘီး
တွေလှဲချပြီး အနားကပ်လာတဲ့ နှစ်ယောက်ဟာ ခန်းထံ တဖြည်း
ဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ သူတို့ထံမှ စိမ်းရွှေရနံနှင့်အတူ အဆီဖြန့်
မျက်နှာတွေနှင့် အေးစက်ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်ဝန်းတွေက
ခန်းအပေါ် အစွမ်းကုန် ရက်စက်တော့မည့်ဟန်။

“နင်တို့ ရှေ့မတိုးလာနဲ့နော်၊ ဖယ်စမ်း ငါ့ရှေ့က၊ ငါ
အော်ပစ်လိုက်မှာနော်”

“အော်လေ...အော်လည်း ဘယ်သူမှ မကြားနိုင်ဘူး၊
နင်ရောက်နေတဲ့ ဖတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးလေးတစ်ချက်ပဲ ချော့ကြည့်
လိုက်၊ ဒီနေရာက နေ့ဘက်တောင် လူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့
နေရာ”

ခန်း သွေးပျက်သွားသည်။ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် စွတ်နင်း
လာလိုက်တာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာရောက်လာမှန်းမသိ။
ဘေးဘက်မှာ မြက်ရိုင်းတောကြီးနှင့် ခြံခတ်ထားပြီး လူမနေသော
ခြံဝင်းကျယ်။ ဒီဘက်တစ်ဖက်ကတော့ ဘောလုံးကွင်းကျယ်ကြီး။
လူသူအရိပ်အယောင်လည်း မတွေ့ရ။ ဒီကြားထဲ ရောင်နီတောင်
မသမ်းသေးတဲ့ မနက်စောကြီး။ ခန်းက စက်ဘီးကို လက်က

မလွှတ်။ ဟန်ဒယ်(လ်)ကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်း နောက်သို့ တစ်လှမ်း
ချင်း ဆုတ်သည်။ အခွင့်သာရင်တော့ စက်ဘီးနင်းပြေးဖို့ပင်။ သို့ပေမဲ့
နောက်ခြေတစ်လှမ်းအဆုတ်...

“အင့်”

ခနဲ အသံထွက်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ခန်း
တိုက်မိသွားတာ။ အလျင်စလို လည်ပြန်ကြည့်မိတော့...

“ဟင်”

အလန်.တကြား အာမေဠီတံ ထွက်သွားသည်။
ကြောက်လန့်တကြား ခြေလှမ်းကို အကွက်ရွှေ့ပေမဲ့ ထူးမလာတော့။
ခန်းနောက်ကျောက လူဟာ သူမလည်ပင်းကို လက်ဖျံဖြင့် တင်းကျပ်
စွာ သိုင်းဖက်ထားပြီး ခန်းစက်ဘီးနှင့် တိုက်ပစ်ခဲ့သော လူရမ်းကား။

“လွတ်...လွတ်စမ်း ငါ့ကို၊ နင်တို့ မယုတ်မာနဲ့နော်၊
လွတ်...အခုလွတ်”

အားရှိသ၍ ရုန်းကန်သည်။ ခန်းရဲ့ အင်အားသုံးမှုက
အချည်းနှီးသာ။ သန်မာသော ချုပ်ကိုင်မှုအောက်မှာ ခန်းက ရဲရဲ
အသက်ရှူရန် မဝံ့သည့်ဘဝ။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ မိုးထိအောင်မြင့်တဲ့ မင်းရဲ့မာနစကား
တွေ”

“လွတ်လို့ ငါပြောနေတယ်နော်”
ကြောက်စိတ်က သပ်သပ်။ မာနက သပ်သပ်။ ခန်းက
ရှူးထောက်အလျှော့ပေးမည်လို့ ဘယ်အခါမှ မစဉ်းစားထား။

“ဟား...ဟား မလွတ်ဘူး၊ မင်းမာနကို ငါ ဖြိုပြမယ်၊ သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့၊ မန္တလေးသား ရက်စတော့ရင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ တစ်ဦး တည်းသောသမီးလေးကို ငါတို့က သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းမှာပါ၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဟောကောင်တွေ”

“ဟုတ်ပ...ဟုတ်ပ”

ရယ်သံတွေက အော့နှလုံးနာစရာ။ အရာခပ်သိမ်း၌ အောင်မြင်မှုရရှိခဲ့သော အမျိုးသမီးကောင်းရဲ့ ဘဝက ဒီလူရမ်းကား တွေလက်ထဲမှာ အသာတကြည် သက်ဆင်းပေးရတော့မလား။ အတွေးနှင့် ဝင်လာသော ဝမ်းနည်းစိတ်ကို ခေါင်းခါအထုတ်...

“ဟိတ်...ရင်သပ်ရှုမော”

ခေါ်သံက ခန်းနောက်နားမှာ။ ချုပ်ထားတဲ့သူရော အရှေ့မှ အကြံတူသူတွေပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ဟောကောင်...ဟိုဆရာဆိုတဲ့လူ”

“ဖြန်မနေနဲ့၊ ရှော့(ခဲ)မရှိဘူး၊ ရှင်းလိုက်၊ ဒီအခြေအနေ ရောက်မှ...အွတ်”

စကားတောင် ဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရ။ အွတ်ခနဲ အသံနှင့် ခန်းနှင့် ထိုလူရမ်းကားက လူချင်းကွာထွက်သွားသည်။

“လူစွမ်းကောင်း”

ခန်းက ဝမ်းသာအားရအော်သည်။ လူစွမ်းကောင်းက သူဖြတ်ရိုက်လိုက်သော ဟိုကောင် ဖြန့်ထမလာခင် ကျန်နှစ်ယောက်လည်း ကြောင်တက်တက်ဖြစ်နေချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး

ခန်းလက်ကို ဆွဲကာပြေးသည်။

“ပြေးပြီ...ရအောင်လိုက်”

ခြေသံတဖုန်းဖုန်းနှင့်အတူ တစ်ယောက်က ခန်းလက်ကို အမီလှမ်းဆွဲသည်။ အရှိန်နှင့်ဆွဲတာမို့ ခန်းနှင့်သူ တွဲထားသောလက်က ပြုတ်ထွက်သွား၏။

“လူစွမ်းကောင်း”

ခန်းရဲ့အော်ခေါ်သံ။ သတိလွတ်ပြီး သူက လှည့်ကြည့်သည်။ ရိပ်ခနဲဝင်လာသော ခြေဖြောင့်ကန်ချက်သည် သူ့မေးဖျားဆီ မိမိရရဖြစ်တိုက်သွားသည်။ ရုတ်တရက် ထူပူသွားသည့် ဝေဒနာဖြင့် သူယိုင်လဲသွားတာ နာစွာရာလမ်းဆီ။ ပါးစောင်မှ ငန့်ကျိကျိ အရသာက ချက်ချင်းစိမ့်ထွက်လာ၏။

“မင်းက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အစွမ်းပြချင်တာကိုး”

ပြောရင်း ခြေလွှဲကန်တာ နံကြားဆီ။

“မလုပ်နဲ့”

ခန်းက အော်လည်းအော်၊ ချုပ်ထားတဲ့လူအား နဖူးနှင့် မျက်နှာကို ပစ်တိုက်သည်။ ခွပ်ခနဲ မြည်သံနှင့် ချုပ်ကိုင်မှုအားလျော့သွားစဉ် ခန်းက ရအောင် ရုန်းထွက်ကာ သူ့အား ထပ်ကန်ရန် ဟန်ပြင်နေသူဆီ အပြေးသွားသည်။ နောက်ကလူက ခန်းဆံပင်ကို လှမ်းဆွဲပေမဲ့ မရတော့။ လူက ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းဖြင့် လူစွမ်းကောင်းအနား ရောက်သွားကာ ထိုလူရမ်းကားကို အားရှိသရွေ့ ဆောင့်တွန်းပစ်တာဖြစ်၏။ လူစုကွဲသွားသည့် အခိုက်မှာပဲ ဝင်းခနဲကျ

လာတဲ့ ကားမီးရောင်ကြောင့်...

“လာကြပါဦးရှင်၊ ဒီမှာ ခါးပိုက်နှိုက်တွေ၊ လူကိုရန်လုပ်နေလို့၊ ကယ်ကြပါဦးရှင်”

ခန်းက သံကုန်အော်သည်။ လဲကျတဲ့သူ၊ ဒဏ်ရာရသူတွေက အသီးသီးထရင်း...

“ဟေ့ကောင်တွေ ပြေးတော့”

ဟု သတိပေးကာ မှောင်ရိပ်တွေထဲ ဝင်ရောက်သွားခဲ့တာ အလျှိုလျှို။

“အင်း...အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

“လူစွမ်းကောင်း ရရဲလား၊ အရမ်းနာနေလားဟင်၊ ဒက်ဒီကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပေးရမလား”

“အား...ရတယ်၊ နေ...နေ၊ ဗိုက်ထဲက အောင့်ပြီး”

လူစွမ်းကောင်းက လဲနေရာမှ ကုန်းရုန်းထသည်။ ခန်းက သူ့လက်မောင်းက ဖေးကူပြီး ဆွဲအမ ပြောလက်စစကားက တိခန့်ရပ်သည်။ နီးကပ်စွာရှိနေသော သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရသော စာများစွာနှင့်။ ခန်းကို တအံ့တဩ ငေးစိုက်နေသော သူ့အား ခန်းက ထူးဆန်းစွာ ပြန်ကြည့်ရင်း...

“လူစွမ်းကောင်း ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရင်သပ်ရှုမော”

ခန်းက သွက်သွက်ခေါင်းညိတ်ရင်းထူးသည်။ သူ့ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ ခန်းထံမှ ရွှေလျားခြင်းမရှိဘဲ...

“မင်း...မင်းရဲ့ဆံပင်ရှည်ရော”

“ဟမ်”

သွားပြီ။ ခန်းမျက်နှာမှာ ရှိန်းခနဲ ပူနွေးသွားသည်။ ထိန်းချုပ်ခြင်းကင်းလွတ်သွားသဖြင့် လက်တွေက ယောင်ယမ်းကာ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို စမ်း၏။ သေချာသည်။ မရှိတော့။ ခန်းရဲ့ ဦးခေါင်းထက်မှာ ခန်းရဲ့ အော်ရီဂျင်နယ်ဆံပင်တိုကပ်ကပ် လန်ဖွာ ဖွာကသာ နေရာယူလျက်။

“လူစွမ်းကောင်း”

“မခေါ်နဲ့၊ ခဏလေး မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

လူစွမ်းကောင်း၌ ရှိရင်းစွဲဝေဒနာတွေ ပျောက်သွားသည်။ တွေ့လိုက်ရသူက တကယ်ထူးတာမှ အဆန်း။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ပေတစ်ရာပေါ်၌ တထွေးကြီးကျနေတာက သူမရဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီး။ လူစွမ်းကောင်းက အကန့်ခံထားရ၍ အောင့်နေသော ဝမ်းဗိုက်ကို လက်နှင့်ဖွဖွဖိထားရင်း ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေကို ထွေးထုတ်သည်။ ထို့နောက် သူ့ရှေ့၌ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်လို ရပ်နေသော သူမထံ ထက်အောက် အစုန်အဆန် မျက်ဝန်းတို့ကို ရွှေလျားရင်း

“ပြင်ဦးလွင်မှာ မင်းပြောတုန်းက ဒီဆံပင်က အတုဆို၊ ဆံပင်ရှည်က အစစ်ဆို၊ အခု ပြောင်းပြန်တွေပါလား၊ မင်း ငါ့ကို လိမ်ခဲ့တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းအဖေကို မင်း ညာခဲ့တာလား”

သူမက သက်ပြင်းကိုရှိုက်ပြီး သူနှင့် အခုမှ အကြည့်ချင်း

ဆိုသည်။ အဲဒီအကြည့်တွေထဲမှာ အရာရာကို ရင်ဆိုင်တော့မည့် မတွန့်မဆုတ် စိတ်ဓာတ်ကို သူမြင်လိုက်ရသလို။ သွေးအေးတာ လား၊ ဟန်ဆောင်မှု ကျွမ်းကျင်တာလား။ သူမသိ။ ဆံပင်တုကြီး တစ်လှည့်၊ သူမကို တစ်လှည့်ငေးကာ လူစွမ်းကောင်းက တုန်လှုပ် နေသလောက် သူမကတော့ ခပ်အေးအေးနှင့်ပင်...

“ခင်ဗျားစွပ်စွဲတာ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး”

“လိုရင်းကို ငါသိချင်တယ်”

ခန်းက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ရင်း...

“ကျွန်မ ရင်သပ်ရှုမော မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်တပည့် ဆယ်တန်းမအောင်တဲ့လူလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ”

ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်သွားသည့် သူ့အသံတွေထဲမှာ နားမလည်ခြင်းတွေ ရောပြွန်းလျက်။ ခန်းက ပင့်သက်ကို အားအဖြစ် ရှိုက်သွင်းရင်း...

“အံ့မခန်းပါ၊ ရင်သပ်ရှုမောရဲ့ အမွှာအစ်မ၊ ကျွန်မ အီးမေဂျာနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတဲ့သူပါ”

“မင်း”

ဒီတစ်ခွန်းသာ သူပြောနိုင်သည်။ လူက ယိုင်ထွက်သွား သလို။ တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ဖြတ်တိုက်ခံရပြီးမှ လဲကျသွားတဲ့သူ တစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်အင်မျိုး။ ရှင်းပြခြင်းလား၊ ဝန်ခံခြင်းလား မသိ ပေမဲ့ သူမစကားလုံးတွေက အဆိပ်လူးမြားတွေအဖြစ် ရင်ကို

တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ထိမှန်နေသည်။ ဖြစ်ရပ်တို့က ရိုးစင်းပေမဲ့ လူစွမ်းကောင်းအတွက်တော့ မမေ့နိုင်သော အကြောင်းတရားများ။

“အားလုံးအတွက် ဆောရီးပါ”

“ဒီကိစ္စက မင်းရဲ့ ဆောရီးအောက်မှာ ငုပ်လျှိုးသွားလို့ရ ပြီလား အံ့မခန်း”

“မဟုတ်ဘူး လူစွမ်းကောင်း၊ ခန်း ပြောချင်တာက”

“ဆုံးအောင်နားထောင်၊ မင်းတို့ရဲ့ အလိမ်အရှုပ်တွေထဲမှာ ငါ့စေတနာ၊ ငါ့ပညာ၊ ငါ့သိက္ခာ အားလုံးပါသွားတယ်ဆိုတာရော မင်း သတိထားမိရဲ့လား”

အေးစက်စက်အပြောနှင့် ခပ်မဲ့မဲ့အပြုံးဟာ ခန်းအတွက် မှန်တိုင်းမလာမီ ကြိုတင်တိုက်ခတ်တတ်သော လေပြည်လေးလို။ သူ ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ခန်းအပေါ် သပ်လျှိုထား သော ဒေါသတွေ မည်မျှရှိမလဲ။ ရှိပါစေ။ ဒေါသရဲ့အဟုန် ခန်း ခံယူနိုင်ပေမဲ့ ဒေါသမှ ကူးစက်ပြောင်းလဲသွားမည့် အမုန်းတရား တွေကိုတော့...

“ဟင်အင်း လူစွမ်းကောင်း၊ အဲဒီလိုဖြစ်သွားဖို့ မရည်ရွယ် ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ခန်းတို့ညီအစ်မက ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာလေးတွေ ဖြစ်ဖို့ရယ်၊ ပြီးတော့ မေမေနဲ့ ဒက်ဒီကို အတူရှိချင်တာနဲ့ လုပ်ဖြစ် သွားတာပါ။ ကြားလူတွေ ခံစားရအောင် မရည်ရွယ်ခဲ့ရိုး အမှန်ပါ”

“ဒါပေမဲ့ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ”

“ခန်း...ခန်းက”

မျက်တောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ပြီး မျက်ရည်ကျချင်တာကို ထိန်းသည်။ မျက်ရည်မကျပေမဲ့ မျက်ခမ်းစပ်တွေ၊ နှာသီးဖျားတွေက နီမြန်းအရောင်ရင့်လာ၏။ လူစွမ်းကောင်းက ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲပစ်သည်။ မကြည့်လို၊ မမြင်ရက်ပါ။ ဒီရင်မှာ သူမအတွက် ထားရှိခဲ့ခြင်းတွေဟာ တကယ့်အဖြူသက်သက်။ သူမအတွက် ရင်ကိုခင်းပြီး ကျောနဲ့ကာရံပေးချင်တဲ့ စေတနာတွေအပြည့်။ အခု သူထားရှိသမျှဟာ သူမအတွက် အသုံးမဝင်ပြီ။ သူပေးသမျှ သူမ ပွေ့ပိုက်ထားသမျှဟာ အံ့မခန်းအတွက် အရာမဝင်ခြင်းများစွာဆိုလျှင်...

“ငါ့ကိုလိမ်တဲ့သူကို ငါ”

“ဟင့်အင်း...မပြောပါနဲ့ လူစွမ်းကောင်း၊ ခန်း လိမ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

“လိမ်တာထက် မင်းက အပြစ်ပိုကြီးတယ်၊ လှည့်စားတာ မင်းနားမှာ ငါဆက်နေဖို့ မလိုတော့ဘူး အံ့မခန်း၊ နေပေးစရာ အကြောင်းလည်း မရှိတော့ဘူး၊ မင်းဖြစ်စေချင်တာတွေ ဖြစ်ပါစေလို့ ငါဆုတောင်းပေးပါတယ်၊ ဂွတ်လပ်(ခ်)”

“ရှင် ဒီလိုထွက်သွားလို့မရဘူး”

မပြတ်သားသော ခြေလှမ်းက တွေဝေခြင်းများစွာနှင့် ရပ်တန့်သွားသည်။

“ခန်းကို တစ်ခုခုပြောခဲ့ပါ၊ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုလည်း နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့ပါ၊ ဒီလိုကြီး မထားခဲ့ပါနဲ့၊ ခန်း...ခန်းက

ရှင်ကို”

ရှိက်သံတွေက သူ့နောက်ကျောမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ ကြင်နာတတ်သူကို နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့ဖို့ တောင်းဆိုရက်သော သူမအား လူစွမ်းကောင်းက ငဲ့၍ပင် မကြည့်ချင်။ အရှေ့ဆီမှ ရောင်နီပျို့တက်လာပြီ။ သူ့ရင်ထဲ ပျို့အန်တက်နေခြင်းက ရောင်နီမဟုတ်ဘဲ အနီရောင် ခံစားချက်ပြင်းပြင်းဆိုလျှင်...

ကဲ...ဘယ်သူပြောမလဲ။ ဒီကောင်က မကြင်နာတတ်သူပါလို့။

လည်း တပ်စရာမလိုတော့ဘူး၊ အဲဒီလို စောစောစီးစီးကတည်းက နားလည်မှုရမှန်းသိရင် ဖွင့်ပြောထားပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ မဟုတ်တာကို”

ကျောက်ပြင်မှာ သနပ်ခါး တကွဲကွဲမြဲမြဲအောင်သွေးရင်း ပြောတတ်ပါသည်။ ပီရီစွာ အလိမ်ခံခဲ့ရသော သူရဲကောင်းကလည်း မကျေနပ်ခြင်း စိတ်အခံဖြင့်...

“မစောကြီးကတည်းက သိကြည့်ပါလား၊ မင်းနဲ့ လက်ထပ်ပြီး တစ်မိုးအောက်နေဖို့တောင် အကြောင်းမရှိဘူး၊ အခု ငါ့အဖြစ်က ထိပေါက်ပြီး ထိလက်မှတ်ပျောက်နေတဲ့အဖြစ်မျိုးလေ၊ ဟွန်း ... ကလိမ်ချုံ ညီအစ်မနဲ့မှ ရေစက်လာဆုံနေတာ”

“အောင်မာ ... ဘာကလိမ်ချုံလဲ၊ ဒီက ဖွင့်မပြောရင် ရှင့်လက်သွက် ခြေသွက်အောက်မှာ ဘဝပါ ရေစုန်မျောမှာ၊ နိုင်ငံ တကာပတ်လာတဲ့ သင်္ဘောသားလို့မပြောရဘူး၊ ရုပ်ကလေး သနား ကမားနဲ့ ဘူးလိုက်တာ၊ ဟိုဘက်ဂိတ်အလွန်ပဲ”

“ဘာဘူးတာလဲ၊ ယောက်ျားပဲ မဘူးရင် ဒူးသွားမှာပေါ့၊ ငါ ဘူးတာလည်း မလွန်ပါဘူး၊ ကိုယ်လက်ထပ်ခဲ့တဲ့မိန်းမပဲ ဘူးရမှာ ဝတ္တရား”

“ပြောကြစတမ်းဆို အဲဒါတွေ တရားမဝင်ဘူး၊ လက်ထပ် စာချုပ်မှာ မင်းက သတို့သမီးနေရာက လက်မှတ်ထိုးခဲ့တာပဲ၊ အခု မင်းက ငါ့ရဲ့ တရားဝင်မိန်းမ”

“လဲသေလိုက်၊ ပါးစပ်အရသာခံမနေနဲ့၊ စာရွက်ဆိုတာ

အခန်း (၃၃)

အခန်းတံခါးသော့ဖွင့်ပြီး အထဲဝင်တာနှင့် တန်းခနဲတွေ့ရ တာက ဆိုဖာရှည်ပေါ် ခွေခေါက်ခေါက်အိပ်နေသော သူမ။ သူရဲ ကောင်းက လှစ်ခနဲပြီးရင်း ဆိုဖာအနားလျှောက်လာ၏။ ကုတ်အင်္ကျီ စနစ်ဖက်ကိုသိမ်း၍ ခါးထောက်ကာ ကိုယ်ကို ကိုင်းကြည့်သည်။ ထူပိတ်သော မျက်တောင်တွေက စင်းစင်းကြီး ယှက်ချပိတ်ထား ၍ မျက်ခွံမို့မို့ပေါ်က အကြောစိမ်းတွေကို တွေ့နေရသည်။ စကားဝါ ရောင်ပါးပြင်နှင့် ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်း။ ရင်သပ်ရှုမောရဲ့ ကိုယ်ပိုင် စတိုင်ဖြစ်သော ပါးကွက်ကျားကြီးနှင့်။ အဖြစ်မှန် သူသိသွားပြီး နောက်တစ်နေ့မှစ၍ သူမရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စတိုင်ဖော်ထုတ်ခွင့်က အလိုလို ပါမစ်ကျသွားပြီသား။

“အခုမှပဲ သနပ်ခါးကို စိတ်တိုင်းကျ လိမ်းရတော့မယ်၊ နို့မို့မျက်နှာကြီးက ချောတိချောဖတ်နဲ့ ပြောင်သလင်းခါနေတာများ ကျောက်ကျောက်ကြီး ကပ်ချထားသလား ထင်ရတယ်၊ မျက်ကပ်မှန်

ဆုတ်ဖြဲပစ်လိုရတဲ့ အရာမျိုး၊ တစ်စစီဖြဲပြီး လေထဲမျောလိုက်ရင် ဘဲဥကမှ အစရှတာ လွယ်ဦးမယ်၊ ရှင်တရားဝင်မိန်းမဆိုတာ လေထဲ မှာတောင် အစပျောက်သွားမှာ၊ ဟွန်း ... ကျောက်ထက်အကွရာ တောင် အခုခေတ်မှာ မမြဲမြံတော့ဘူး မှတ်ထား၊ နာဂစ်တွေ၊ ဂီရိတွေကြောင့် ပျောက်ပျက်သွားတာ အများကြီး”

သူမကပဲ အနိုင်ရသွားသလိုလို။ သူရဲကောင်းတို့ကလည်း မွေးရာပါ အရုံးမပေးချင်တဲ့စိတ်က ပါလာပြီးသားမို့ အိပ်ခန်းတံခါး ကို ပခုံးတစ်ဖက်နှင့် မှေးမိနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ကိုယ်ကိုပြန်မတ် လိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ခြေတစ်လှမ်းချကာ...

“စာရွက်ပေါ်က လက်မှတ်ထက် တရားဝင်တဲ့နည်းတွေ ရှိတယ်၊ လင်မယားဖြစ်သွားဖို့ဆိုတာ ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာ”

သူ အနီးသို့လျှောက်သွားသည်။ အခန်းရဲ့ထက်ဝက်ခန့် နေရာယူထားတဲ့ မင်္ဂလာခုတင်ကြီးပေါ်၊ ဝန်းခနဲ ပစ်လှဲ၏။ သူ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်ဆန်ကလေးတွေ ရွှေ့ရှုံ့လိုက်ကြည့်နေသော သူမ သည် အခုမှ အလုံးစုံသဘောပေါက်သွားဟန်ရှိကာ...

“ရှင် ... အဲဒီလို ညစ်လို့မရဘူး၊ ထွက် ... သွား ... သွား၊ ဒီအိပ်ခန်းကို ရှင်နဲ့ကျွန်မ သဘောတူညီမှုယူပြီး ခွဲတမ်းချပြီး သား၊ ဒီနေ့ခင်းဘက် ကျွန်မပိုင်တယ်၊ သွား ... ထွက်သွား”

အော်သံက ဒေါသတော့ မပါ။ ကြောက်စိတ်နှင့် အတုန် တုန်အရိရီ။

“သွားမှာပါ၊ မင်းသိအောင်ပြောပြတာ၊ စိတ်ချ ငါလည်း

လူလဲထားတာ သိသိကြီးနဲ့ ဘယ်တော့မှ အမှားမခံဘူး၊ သူ့အမှား ကို ကိုယ့်အမှား အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အပြည့်ရှိတယ်ဆိုတာ ပြတာ”

“တာမှ လာပြမနေနဲ့၊ အချိန်တန်ရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ လမ်း ခွဲရမှာပဲ၊ ခန်း ဘာမှမဆက်သွယ်သေးလို့ ငြိမ်နေတာ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ က သူစိမ်းတွေ”

“ဘယ်လို ဇနီးမောင်နှံက ဆွေမျိုးတွေလို့ ကြားဖူးလို့လဲ ကလေးရယ်” ဆိုပြီး မေးချင်သည်။ ဒါပေမယ့် သူမအလိုကျပင် အခန်းထဲက ထွက်ပေးခဲ့ရတာ အရင်။ ယောက်ျားမဆန်ဘူးလို့ ပြောပြော၊ အစမဆို အစင်စီးမခံ။ အနိုင်လိုချင်ခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်းရဲ့ ရာဇဝင်ဟာ သူမနဲ့ကျမှ အရုံးပေးခြင်းဖြင့် ပျက်စီးရတော့မယောင်။

“အင်း”

ညည်းသံသဲ့သဲ့ကြောင့် အတိတ်တစ်ပတ် အလည်လွန် သောစိတ်တို့က ပစ္စုပ္ပန်ဆီပြန်ရောက်လာသည်။ သူမက နှစ်မြိုက် စွာ အိပ်မောကျဆဲ ဖြစ်နေသေးတာကို သတိရလာရင်း “ဟင်”

သူရဲကောင်း အံ့သြသွားသည်။ သူမရဲ့မျက်ခွံလွှာက တလှုပ်လှုပ်နှင့်။ မျက်ဝန်းတို့ မှေးမှိတ်ထားပါရက်က မျက်ခွံမှိုက လှုပ်ရှားနေသည်။ ထောင့်ချိုးညီသော နှုတ်ခမ်းပါးက တဖြည်းဖြည်း မဲ့ကွေးကျလာ၏။ သူမအိပ်မက် မက်ပြီး ယောင်နေတာလား။ “အိပ်မက်ဆိုတာ ပြီးခဲ့သောဖြစ်စဉ်နှင့် နောင်ဖြစ်မည့် နမိတ်တို့အား

အိပ်ရက်ကနေ ကြည့်ရှုနေခြင်း” ဆိုပြီး အောက်တိုင်းအိပ်မက် သုတေသီရဲ့စာအုပ်၌ သူ ဖတ်ဖူးသည်။ သူမကတော့ နှုတ်ခမ်းဖျား တွေမဲ့ကာ ခပ်တိုးတိုးရှိက်နေတာကြောင့် ဖျော်စရာအိပ်မက်တော့ ဖြစ်မည်မထင်။ သူရဲကောင်းက ဝမ်းနည်းစွာ ရှိက်နေသည့် သူမအား အတန်ကြာအောင် ငဲ့ငေးနေမိသည်။

“ဟင့်အင်း ... ခွဲမသွားပါနဲ့၊ မသွားပါနဲ့၊ ငါ နင့်ကို မခွဲနိုင်ဘူး”

ဗလုံးဗထွေးနှင့် ရေရွတ်ခြင်းက တစ်စုံတစ်ယောက်အပေါ် တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသလို။ ကရုဏာသည် အလကားရတိုင်း နှလုံး သားထဲမှ စိန်ထွက်လာကာ သူရဲကောင်းက ဝမ်းနည်းစရာအိပ်မက် ထဲမှ သူမကို ဆွဲခေါ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ..ဟေ့.. ရှုမော၊ ရင်သပ်ရှုမော”

ပါးရိုးကို ဖွဖွပုတ်ခေါ်စဉ်မှာပဲ ...

“တိုးတက်”

အကျယ်ကြီး အော်ခေါ်သံကြောင့် အပြင်ကမ္ဘာ၌ရှိနေသော သူရဲကောင်းပင် လန့်ဖျပ်သွား၏။ သူက လန့်ပြီး ကိုယ်ကို အမတ်၊ သူမက မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်ကာ...

“ဟင် ...ရှင်”

သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်တာ ချက်ချင်း။

“လန့်လိုက်တာကွာ မင်းကလဲ”

“ဒီကလဲ လန့်နေတာ၊ အိပ်မက်ထဲမှာပါ လန့်ရတဲ့အထဲ”

ရှုမောက ရင်ဘတ်ဖိရင်းပြောသည်။ သူက ရေနဲ့သေတ္တာ ထဲမှ ရေပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်ကို ဆွဲယူလာကာ ရှုမောထံကမ်းပေး ရင်း...

“မင်း ... အိပ်မက်ထဲမှာ လန့်နေတာလား၊ ဝမ်းနည်းနေ တာ မဟုတ်ဘူးလား”

သံသယအကြည့်က သူ့ထံ စိုက်ခနဲ ရောက်လာသည်။ အားရအောင် အကဲခတ်ပြီးမှ အကြည့်ကိုရုပ်သိမ်း၏။ ဖန်ခွက်ထဲ ရေအပြည့်ထည့်ကာ မနားတမ်း မော့သောက်ချသည်။ နှုတ်ခမ်း ဘေးတစ်လျှောက် စိုစွတ်ကျန်ခဲ့သော ရေစက်တွေကို လက်ဖမိုးနှင့် ဆွဲသုတ်တော့ သူရဲကောင်းက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ မျက်နှာလှဲ၏။ ရှုမောပုံစံက ရွံ့စရာကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ သဘော။ ချစ်စရာမကောင်း ဖို့ အရေးကြီးသည်။ ရွံ့ပလေစေလို့ ခပ်ရွံ့ရွံ့တွေးရင်း...

“ရှင် ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

“မင်းအိပ်မက် မမက်ခင်ကတည်းက”

“စပ်စုချက်က ကမ်းကုန်နော်၊ ပါဆင်နယ်တင်မကဘူး၊ အိပ်မက်ထဲထိပါ သူတေသနလုပ်နေတာ၊ ယောကျ်ားကြီးတန်မဲ့ နေရာတကာ မျက်လုံးကြီးတဝင်းဝင်းနဲ့ လိုက်ကြည့်နေတာကိုက မိန်းမဆန်နေသလိုကြီး”

“ဟ ... တမင် စပ်စုတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းက ငါ့ ပိုက်နက်မှာ လာအိပ်ပြီး အိပ်မက် မက်တာကိုး”

ဒီတော့မှ ရှုမောက ဆိုဟာရှည်ပေါ်မှ ချက်ချင်း ထရပ်

သည်။ ဧည့်ခန်းက နေ့ခင်းဆို သူပိုင်ကာ ရှုမောက အိပ်ခန်းပိုင်သည်။ ညဆိုရင်တော့ သူက အိပ်ခန်း။ ရှုမောက ဧည့်ခန်း။ နေရာရွေးချယ်မှုကတော့ 'ရှုမောစိတ်တိုင်းကျပင်။ ညဆို သူ့ကို အိပ်ခန်းထဲထည့်ထားပြီး ရှုမောကအပြင်ဘက်မှ တံခါးလှေ့ချထားရုံသာ။ ကွန်ဒိုတွေရဲ့ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ခန်းမှာ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ တွဲလျက်ရှိ ညရေးညတာ သူ့ကိစ္စတွေ ဖြေရှင်းလို့ရသည်။ ရှုမော အတွက်လဲ လုံခြုံသည်။ လက်ထပ်ထားပြီး တစ်မိုးအောက်တည်းနေကာ အစွန်းအထင်းကြောင့် လမ်းမခွဲလိုက်ရမှာကို ရှုမောစိုးရိမ်သည်။ ဘာကြိုးနှင့်မှ အချည်နှောင်မခံနိုင်တာ ရှုမောရဲ့ ခံစားချက်။ သူချစ်ခဲ့သော မိန်းကလေးက ရှုမောမှ မဟုတ်ခဲ့တာ။ အတွေးထဲမှာ နာကျင်စရာပါလာတိုင်း မျက်ဝန်းနှင့် နှုတ်ခမ်းပါးတွေက အေးစက်တင်းမာသွားရစေခြင်း ရှုမောက ရေဗူးကို ဆွဲပြီး သူပိုင်နက်က ထွက်ခွာသည်။ ဒါတောင် ဒင်းက နောက်ကနေ လှမ်းအော်ပြောသေးတာ။

“နောက်တစ်ခါ ငါ့ဧရိယာထဲ ဝင်လာတဲ့ အိပ်မက်ရော လူပါ အားလုံးပိုင်တယ်”

“သေလိုက်”

ရှုမောက နောက်ပြန်လှည့်ပြီး အားပါးတရ ကောင်းချီးပေးသည်။

“မသေနိုင်ပါဘူး၊ ငါက အခုချိန်အထိ ရည်းစားတောင် သက်စေ့ထားဖူးသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသာ အိပ်မက် မက်ပြီး

ရည်းစားဟောင်းနာမည်ကို ယောင်ခေါ်နေတာ”

“ဘာနာမည်လဲ”

ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသောရင်ကို မထိန်းနိုင်။ မေးခွန်းပြန်ထုတ်မိတာ အလျင်စလို။ သူကတော့ အေးတိအေးစက်ဟန်နှင့် လှမ်းကြည့်ကာ ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်သည်။ အောက်က တီရှပ်က ခါးနားကနေ ဆွဲမပြီး ချွတ်ပစ်သဖြင့် ကြိုခိုင်းဝင်းစိုသော ရင်ဘတ်က ရှုမော ရှေ့တည့်တည့်မှာ။ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာကို ငဲ့ချပြီးမှ သူ့ရှေ့က ထွက်သွားရန် သတိရသည်။

“တိုးတက်လား၊ ဖိုးတက်ဆိုလားပဲ၊ ဟွန်း ... ကိုယ့်ရည်းစားနာမည်တောင် မသိတော့ဘူးလား”

“ဘာရည်းစားမှ မရှိဘူး၊ ကားပေါ်တိုးတက်ဖို့ အော်နေတာ၊ လူကိုများ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ”

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည့်ကျောပြင်ကို ငေးရင်း သူရဲကောင်းက အသံတိတ်ပြီးမိသည်။ သူက အစ်အောက်ကြည့်တာ။ တိုးတက်ဆိုသော အမည်က သူမနဲ့စိမ်းသက်တာသေချာသည်။ ဒီကြားထဲ အမြတ်ထွက်သွားတာက သူမမှာ ရည်းစားမရှိခြင်းပင်။

“အင်း ... ရည်းစားထားနည်း သင်ပေးပြီး မိန်းမကို ပြန်ပိုးရမှာတော့ မနိပ်ပါဘူး”

တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေဆဲမှာပဲ ...

“အိမ်ရှေ့က ကိုယ်တော်၊ ကြွခဲ့ပါ၊ ထမင်းစားဖို့”

“လာပြီ .. မိန်းမရေ” လို့ စိတ်ရှိတိုင်း အော်လိုက်တော့

နေရာမှာတင် ရင်သပ်ရှုမောက သွေးတွေဘာတွေ ဆေးနဲ့တိုးပြီး
စိုင်းခနဲ လဲကျသွားနိုင်သည်။ နည်းနည်းမှ အထိမခံတဲ့ မိန်းမ။
သူရဲကောင်းက ဧည့်ခန်း၌ အသင့်ထုတ်ထားသော စွပ်ကျယ်ကို
ခေါင်းမှ စွပ်ချရင်း ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ သဘောတူညီ
ချက် စည်းကမ်းများအရ ဟန်ဆောင်လင်မယားသက်တမ်း မကုန်
ဆုံးမချင်း သူမက ချက်ပြုတ်ခြင်းကို တာဝန်ယူထားသည်လေ။

“ဟင်းက မွေးနေတာပဲ”

သူရဲကောင်းက ဗိုက်ကိုပွတ်၍ ပြောရင်း ခုံမှာ ဝင်ထိုင်
သည်။ ရှုမောက ထမင်းအုပ်ထဲမှ ထမင်းကို ပန်းကန်ပြားထဲ
ထူးခပ်ထည့်ပေးရင်း...

“ချက်ထားတဲ့လူကိုလဲ ကြည့်ဦးလေ”

“ဪ... ချက်ထားတဲ့လူကလဲ မွေးနေတာပဲလား၊ အနံ့
တော့မရဘူး၊ ကပ်ရှုကြည့်ဦးမှ”

တကယ်ကြီးလုပ်မည့်ဟန်နှင့် နာခေါင်းစကို ပွစိပွစိလုပ်
ကာ ရှုမောနားကပ်လာသည်။ ရှုမောက ထမင်းခူးသည့် ဇွန်းနှင့်
ရွယ်ရင်း ...

“ရှင်နော် ... ခေါက်ထည့်လိုက်မှာ”

“အိမ်ထောင်ဦးစီးကို ရိုရိုသေသေဆက်ဆံ”

“အတုကြီးကို”

“အတုလဲ ရိုသေရမှာပဲ”

“သေလိုက်”

www.burmeseclassic.com

တစ်ခွန်းမခံ စကားနိုင်လှကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတာနှင့်
ထုံးစံတစ်ခုလိုဖြစ်နေပြီ။ ထိုအခိုက် ရှုမောရဲ့ ဖုန်းမြည်သံကြောင့်
..

“ဟဲ့လို”

“ခန်းပါ”

ဖုန်းနားထောင်ရင်းက သူမအကြည့်က သူထံ ဖျတ်ခနဲ
ရွေလာသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ထမင်းဖြူတွေ
ကို အကြောင်းမဲ့ မွေ့နှောနေ၏။ အစောက ကြည်လင်ရှင်ပျ
နေသော မျက်နှာသည် တစ်ခဏချင်း နေထိပန်းလို နှမ်းသွားတာ
ကို သူရဲကောင်းက မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ရင်
ထဲမှာတော့ ဘာအကြောင်းရယ် မသိ။ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းရဲ့ ရင်ခုန်
မှုကြောင့် ကလီစာတွေ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ကုန်ပြီ။

“အင်း ... ငါ သိပြီ၊ လာခဲ့မယ်၊ မနက်ဖြန် ဆုံကြ
တာပေါ့”

ဖုန်းပိတ်ကာ သူထံ လှမ်းကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေမှာ
မျက်ရည်တွေ အရောင်လက်နေ၏။ သူရဲကောင်းဟာ အန္တရာယ်
အငွေ့အသက်ကို ချက်ချင်း ခံစားမိသူလို ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား
ကာ ...

“ရင်သပ်ရှုမော”

အထိတ်တလန့် ခေါ်လိုက်မိသည်။ သူမကတော့ တုန်လှုပ်
နေသော နှုတ်ခမ်းသားတွေကို အနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း စားပွဲကို လက်

www.burmeseclassic.com

နှစ်ဖက်နှင့် အားပြုထရပ်သည်။ ရင်ဆိုင်မကြည့်ပေမယ့် မြင်နေရသော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်စတွေက ကြွေလှကြွေခင်။

“ကျွန်မတို့ လမ်းခွဲဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ”

“ရှုမော ... ငါတို့က” “ဟိန်း”

“ရှင် ... ကတိတည်ပေးပါ” “ဟိန်း”

ရှင်ထဲမှာ ဒိုင်းနမိုက်တွေ အတွဲလိုက်ပေါက်ကွဲကုန်ပြီ။ အတားအဆီးမဲ့စွာ ခံစားရတာက ရင်နှင့်မဆုံသော ဆုံးရှုံးခြင်းများ။ ပြေးထွက်သွားသော သူမခြေလှမ်းတိုင်းရဲ့အောက်မှာ ကြွေမှုသွားခဲ့တာ သူ့နှလုံးသားဖြစ်သည်ဆိုရင်။ လောကကြီးက ဒီလိုမာယာများတတ်ပါသလား။ မျက်စိတစ်မှိတ်လေးအတွင်းမှာ တွေ့ကြုံချစ်ကြ။ ရင်ခုန်ကြပြီးအခု မျက်တောင်အဖွင့်မှာပဲ အသည်းကွဲခဲ့လျှင် ချစ်ခြင်းက ဘယ်လို ပဉ္စလက်နှင့်တည်ဆောက်သော အရာပါလိမ့်။ သူ သိချင်ပါသည်။

“ဟိန်း”

◆ ◆ ◆

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

အခန်း (၃၄)

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

“ဟိန်း”

ပိုသက်သာလိမ့်မည်။

“ကျွန်မတို့ကြောင့်လို့ ပြန်တွေးတိုင်းလည်း အပြစ်မကင်း သလိုပဲ၊ တကယ်ဆို”

“ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပါစေ မျိုးရယ်၊ ပြန်တူးဖော်လို့ ကောင်း တဲ့အရာတွေမှ မဟုတ်တာ၊ သမီးတို့ကိုလဲ အသိပေးပြီးပြီပဲ၊ ကိုယ် တို့မိသားစု အတူတူပြန်တည်ထောင်မယ် ဆိုတာလေ”

မျိုးက ပင့်သက်တစ်ရှိုက်နှင့် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ အဆင် ပြေနေသည်ဟု ကိုယ်ထင်ထားသော ခန်းရဲ့အိမ်ထောင်ရေး ဖြိုကွဲ သွားသည်ဟု ကြားစက မယုံနိုင်။ ဒါဘယ်သူပယောဂလဲဆိုပြီး အရင်ဆုံး ရန်တွေ့တာ မန္တလေးက ဦးသွင်ညိုထံ။

“မင်း စွတ်မရမ်းနဲ့ မမမျိုး၊ မင်းဆီမှာရှိတဲ့ သူက မင်း သမီး ခန်းမဟုတ်ဘူးကွ၊ သေချာလဲ မေးဦး”

“အောင်မလေး၊ မိချောင်းသားနဲ့ လာတွေ့နေတာကိုး၊ ဒီမှာ မေးစရာ ခန်းအနားမှာရှိမှဖြစ်လေ၊ ရှင်ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ် နေစရာမလိုဘူး၊ လက်တွေ့နှုတ်သွားမှာစိုးလွန်းလို့၊ ခန်း ဒီရန်ကုန် မှာ မရှိတော့ဘူး”

အဲဒီတုန်းက မျိုးဟာ သမီးစောနှင့်ရော၊ ရှက်တာတွေရော ပေါင်းကာ ဖုန်းထဲမှတစ်ဆင့် ဦးသွင်ညိုထံ ပေါက်ကွဲပစ်တော့တာ ပင်။ အနားမှာ ကောင်းမြတ်လဲ ရှိနေတာကိုး။ သူ့သားရော ကိုယ့် သမီးပါ ကွန်ဒိုခန်းမှတစ်ဆင့် မြေလျှိုး မိုးပျံသလား ထင်ရအောင် ပျောက်ထွက်သွားကြတာ။ ဒင်းတို့ကိုယ်စား ကျန်ရစ်ခဲ့တာက

ကွာရှင်းစာချုပ်နှစ်စောင်နှင့် သူရဲကောင်းက သူ့အဖေထံ တောင်း ပန်တဲ့ သဝဏ်လွှာ။ တစ်ဖက်က ဦးသွင်ညိုကလည်း ဗလိုင်းကြီး အစွပ်စွဲခံရတာ တစ်မျိုး။ ဒီမှာလဲ ကိုယ့်သောကနှင့်ကိုယ်မို့ စိတ်က မရှည်နိုင်တော့။

“မရှိလဲ မတတ်နိုင်ဘူးဟေ့၊ ထစ်ခနဲရှိ ငါ့မန္တလေးပဲ မျက်စောင်းထိုးမနေနဲ့၊ မင်း သမီးက အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ ငါ့ဆီက လွဲလို့ သွားစရာ တခြားနေရာတွေ အများကြီး၊ မင်းသိအောင် ထပ်ပြောလိုက်ဦးမှာ၊ ရန်ကုန်မှာရှိနေတဲ့ မင်းသမီးက ရှုမောဟေ့၊ အံ့မခန်း မဟုတ်ဘူး၊ နားလည်လား”

“ဘာ ... ရှင် ဘာဇာတ်လမ်းတွေ လာထွင်ပြန်ပြီတုန်း ဦးသွင်ညို”

တစ်ဖက်လူပြောသမျှ ကောင်းသတင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုး သတင်း ဖြစ်ဖြစ် ချက်ချင်းလက်မခံတတ်တာ မမမျိုးရဲ့ ပင်ကိုယ် စတိုင်လ်။ ဦးသွင်ညိုပြောတာဆို ပိုတောင်ဆိုးသေး။ ငယ်သူငယ် ချင်းလည်းဖြစ်ပြန်၊ ဇနီးမောင်နှံအဖြစ် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသူအချင်းချင်း မို့ ပြောမနာဆိုမနာ။ အထူးသဖြင့် မမမျိုးဆိုသူဟာ မာနကို ဦးထိပ် ရွက်ထားသူ။ အပြီးအတေးကြီးသူမို့ ဦးသွင်ညိုရဲ့ သူမအပေါ် နှိပ်ကွပ်ခဲ့ပုံများက တရေးရေးတွေးတိုင်း တစ်ခွံခွံနာကျင်စမြဲမို့ ဒင်းစကားဆို အယုံအကြည်မရှိတာ သူမရဲ့ အကျင့်တောင်ဖြစ်နေခဲ့ သည်။ ဒါကိုသိသော ဦးသွင်ညိုလဲ ခံရအခက်ဆုံး။

“ဟေ့ ... မင်းလို မိန်းမကို ဘာဇာတ်လမ်းမှ ထွင်စရာ

မလိုဘူး၊ စိတ်ကုန်လွန်းလို့ သွင်ညိုတို့ ဇာတ်လမ်းထွင်ရင် လယ်
ဗယ်တန်းများ မစဉ်းစားဘူး၊ နုပျိုဆေးစားမှ အသက်ရှည်မှာ၊
မှတ်ထား၊ သွင်ညိုက ငယ်မှ နုမှ”

“နားရှက်စရာတွေ ကြေညာမနေစမ်းပါနဲ့၊ နွားအိုတော့

• မြက်နုကြိုက်မှန်း သိတယ်”

တစ်ခွန်း ပြောပစ်တာ တစ်ခါတည်း နှစ်ချက်တောင်
ထိသည်။ ဦးသွင်ညိုအသက်ကြီးတာရော၊ ရှက်စရာစကားတွေ
ပြောနေတာပါ ပေါ်လွင်သွားအောင် ပိတ်ဟောက်ပစ်တာ။ ကိုယ့်
စကားမှာ တစ်ဖက်လူက အထိနာသွားမှ ကျေနပ်တတ်တဲ့လူမျိုး
က သမီးပျောက်အကြောင်း စုံစမ်းရန် သတိရသည်။

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ဒီမှာ ရှိနေတဲ့သူက ခန်း မဟုတ်
တဲ့ အထောက်အထားလေ”

“တခြားပြစ်ရာတော့ မရှိဘူး၊ အဲဒါခန်းက ငါ့ဆီမှာ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းဆီ ရောက်နေတာ ငါ့သမီး ရှုမော”

“ဟောတော့၊ ဒါဆို ဒီမှာ လက်ထပ်သွားတဲ့သူက ရှုမော
ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုလား ဦးသွင်ညို”

“အစစ်ပဲ”

“အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်...”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းက ကောင်းမြတ်ရဲ့သားနဲ့မှ
စီစဉ်ထားကိုး၊ ဖအေတောင် ဒီလောက်ပွေ့ရှုပ်တဲ့ဇာတာပါရင် သူ

သားဆို ဘယ်လောက်အရှုပ်ထုပ်ဖြစ်မလဲ၊ ဟွန်း ... အဲဒါကို
ငါ့ သမီးက သိတော့ ဘယ်ယူချင်မတုန်း”

“ရှင် အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ မပြောနဲ့၊ မဆိုင်တာတွေ
ဆွဲမထည့်နဲ့”

ဖုန်းက စပီကာဖွင့်ထား၍ ကောင်းမြတ်က အတိုင်းသား
ကြားမှာသေချာသည်။ မျိုးက အနား၌ရှိသော ကောင်းမြတ်ကိုလဲ
အားနာသည်။ ထင်ရာစွတ်ပြောနေသော ဦးသွင်ညိုကိုလည်း ဒေါသ
ထွက်၏။ မျက်နှာကြီးနီရဲကာ ဒေါသထွက်နေမှန်း အသိသာကြီး။
ဦးသွင်ညိုက ဒါတွေ မသိ၊ မြင်လဲ မမြင်ရ။

“ဆွဲထည့်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း မသိတာတွေခံရမှာစိုးလို့
ပြောပြတာ၊ ခန်းက ရှောင်ထွက်ပြီး လူချင်းလဲတော့ ရှုမောက
အချောင်ကြားညှပ်တာပေါ့”

“တော်စမ်းပါ၊ ရှုမောကလဲ ရှင်ဆယ်တန်းဖြေခိုင်းလို့
အဲဒီမှာ မနေချင်တာ အသိသာကြီး”

“ဟ ... ဆယ်တန်းဖြေခိုင်းတာ အန္တရာယ်ကင်းတယ်၊
မင်းသာ အန္တရာယ်ကောင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်တာကိုး၊ အခု
ကွဲသွားတာ ကောင်းတယ်၊ တော်ကြာ အန္တရာယ်မျိုးဆက်တွေ
ငါ့မိသားစုထဲ ဝင်လာဦးမယ်”

“ဟေ့ကောင်”

ဦးကောင်းမြတ်က ဒီတစ်ချီတော့ သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိတော့
ဟန် မတူ။ ဘေးနားမှာ နေ၍ ကျုံးအော်တော့ မျိုးတောင် လန့်ဖျပ်

သွားရသည်။

“မင်း ... ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ မင်း ငါ့မိန်းမများမှာ ရှိနေတာလား ... ဟုတ်လား”

“အေးဟေ့ ... ဒီမှာ မင်းမိန်းမက တစ်ယောက်တည်း ကူကယ်ရာ မဲ့နေလို့”

“မင်း ... ဘာကမှ ကူညီစရာမလိုဘူး၊ ငါလာခဲ့မယ်၊ ရန်ကုန်ကို အခုပဲ ဆင်းခဲ့မယ်၊ ဒါငါ့မိသားစုကိစ္စ၊ ငါနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်”

ဦးသွင်ညိုတစ်ယောက် ရှူးရှူးရှဲရှဲတွေဖြစ်ပြီး ဖုန်းချသွားသည်။ ဒါတောင် ကောင်းမြတ်က ဘေးနားမှနေ၍ ပွဲစိစိပြောတုန်း။

“ဟင်း ... သူက တစ်ယောက်တည်းသာ နိုင်အောင် မထိန်းနိုင်ဘဲ ငါ စွဲတာကို အပြစ်လာပြောနေသေးတယ်”

တဲ့လေ။ ဒီလိုအပြောခံရတော့လဲ မျိုးက ဦးသွင်ညိုဘက်မှ မခံချင်။ မျိုးတို့နှစ်ယောက်က နာကြည်းခြင်းများနှင့် လမ်းခွဲခွဲကြတာမှ မဟုတ်တာ။

“အပြစ်ပေါ့ဟဲ့၊ နင်စွဲတာကလဲ လွန် လွန်းတာကိုး”

“အောင်မယ် ... မိမျိုး၊ ဟိုက ရောက်တောင်မလာသေးဘူး၊ နင်က လေသံပြန်မာနေပြီနော်၊ ဘာလဲ ... ကလေးတွေ ပျောက်တာကို အကြောင်းပြုပြီး နင်တို့ပြန်ပေါင်းထုပ်ချင်နေကြတာ မဟုတ်လား”

“တော်စမ်းပါဟယ်၊ ကလေးကလား”

မျိုးက ရှက်ရှက်နှင့်ကောင်းမြတ်စကားတို့ကို ပုတ်ထုတ်ခဲ့ပေမယ့် ကောင်းမြတ် နမိတ်ဖတ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သမီးတွေ ပျောက်သွားသော တစ်လအတောအတွင်းမှာ စိတ်ပူရတာနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်ရတာတွေနှင့် လုံးချာလည်နေခဲ့သော သူမမှာ ဦးသွင်ညိုရောက်လာမှ အားရှိသွားသလို ခံစားရ၏။ ဘဝမှာ ခံစားချက်တူသူချင်းဟာ ရင်ဖွင့်ဖော်ဖြစ်တယ်ဆိုတာမျိုးပင်။ ဦးသွင်ညိုက ခန်းရေးပေးသွားသော စာတမ်းရှည်ကြီး ယူဆောင်လာခဲ့၏။ အရည်လည်မှ အဖတ်တွေ့ဆိုတာမျိုး။ ဇာတ်ကဆုံးသွားမှ သူမတို့ ဇာတ်ရည်လည်သည်။ ဆယ်တန်းမဖြေချင်သူနှင့်ယောက်ျားမယူချင်သူ နေရာချင်းလဲကြတာ လွယ်သည်။ အမွှာညီအစ်မမို့ အခက်အခဲမရှိ။ ကံတရားရဲ့ တစ်ဆစ်ချိုးကြောင့်သာ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းဆိုလျှင် ...။

“တိတ်တော့မျိုးရယ်၊ ငိုရပေါင်းများလွန်းလို့ မျိုးပင်ပန်းနေပါပြီ”

ကိုညိုက သူမပခုံးကို ခပ်ဖွဖွ ဖေးထိန်းရင်း ချောသည်။ ချောမောနှစ်သိမ့်ကာ အတားအဆီးမဲ့ မျက်ရည်က ပါးပြင်တစ်လျှောက် ရွဲရွဲစိုလေသည်။

“အဲဒီလို မိသားစုဘဝကို သမီးတို့ ဘယ်လောက်အထိ တောင် တမ်းတခဲ့မလဲ ကိုညို၊ မျိုးမတွေ့မိခဲ့ဘူး၊ မျိုးတို့က ကိုယ့်ခံစားချက်ပဲ ဦးစားပေးခဲ့တာ၊ မျိုးတို့ကို ဂျစ်တိုက်ရင်း မျှော်လင့်ရင်းနဲ့ သမီးတွေ ထင်ရာစိုင်းခဲ့ကြတာ၊ ဒါကို နားလည်မပေးဘဲ ဖြစ်ချင်တာကို မိဘအာဏာသုံးပြီး မျိုးတို့ဖိအားပေးခဲ့ကြတာလေ၊ အခု

သမီးတို့က မျိုးတိုရင်ခွင်ထဲကနေ ထွက်ပြေးကုန်ပြီ ကိုညိုရဲ့”

“တရားသေကြီး တွက်လို့မရပါဘူးကွာ၊ ကောင်းမြတ်လဲ စုံစမ်းနေတာပဲ၊ ကိုယ်လဲ ဆိုင်ခွဲရှိရှိသမျှကို ပြောထားတာပဲ၊ ပြန်တွေ့မှာပါ၊ မတွေ့လဲ ပြန်လာမှာ၊ စိတ်ချ၊ သမီးတွေက ကိုယ်တို့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲထားတဲ့ အသိုက်အမြုံထဲ ပြန်လာမှာ”

ပါးပြင်ပေါ်ကျလှလှ မျက်ရည်စတွေကို လက်မနှင့် ဖွဖွ သုတ်ပေးသည်။ “ဝင်လုဆဲ ရွှေဖိုရောင်အောက်မှာ မမမျိုးရဲ့ အလှဟာ ခမ်းနားဆဲ၊ တင့်တယ်ထည်ဝါဆဲ။ ငယ်ချစ်မို့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာရဲ့ အခြေခံက သံယောဇဉ်နှင့် ဆောက်တည်ထားပြီးသား။ ဒါတွေကြောင့်ပဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာခဲ့တာတောင် နောက် အချစ်ဆိုတာ မပေါ်ပေါက်တဲ့အထိ နှလုံးသားက ခိုင်ကျည်သော မေတ္တာတရားတို့ဖြင့် ...

“ဟေး ... ဘာတွေ အကြည်ဆိုက်နေတာလဲ၊ ဟွန်း... ကလေးတွေမရှိမှ ငယ်မူတွေ ပြန်ချင်နေတာ”

“ကောင်းမြတ်”

“အခုမှ ကောင်းမြတ်လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ့ကား ဝင်လာတာ တောင် မကြားနိုင်လောက်အောင် ဘာတွေ အရှိန်တက်နေတာလဲ”

ရုပ်က ပြုံးဖြူနေသည်။ အသက်သာကြီးလာတာ တည်ငြိမ်မှုကတော့ တစ်စက်ကလေးမှ မရှိ။ ဦးသွင်ညိုက အသံဟိတ် မေတ္တာပို့ရင်း ...

“ဘာအရှိန်တက် တက်ပေါ့၊ အဲဒါ ငါတို့လင်မယားချင်း ကိစ္စ၊ မင်းကို ပြောပြစရာလား”

“အေးပါ ... မပြောပြပါနဲ့၊ ဒါပေမယ့် သတိတော့ထား၊ အရှိန်တက်ချင်တာ လူမြင်ကွင်းကြီးဆိုတော့ အများမြင်လို့ မကောင်းဘူးပေါ့၊ အဲဒါကိုပြောတာ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း”

“ကဲ ... တော်ပါတော့ ကိုညိုရယ်၊ ကလေးတွေသတင်း ဘာထူးလဲ ကောင်းမြတ်”

ဒေါ်မမမျိုးက ကြားထဲမှ ဝင်စကားဖြတ်ရင်း တစ်ဆက်တည်း လှမ်းမေးသည်။ နို့မို့ ဒီနှစ်ယောက်ဟာ တွေ့တာနှင့် စကားပြောမတည့်။ အခြေအတင်တွေနှင့်။ ပြီးတော့ အလကား။ တကယ် စိတ်ဆိုးရန်ဖြစ်ကြတာ မဟုတ်ဘဲ ကလေးတွေ ပြန်တွေ့ရင်တောင် နားချပြီး လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်ပြီးသား။

“ဘာမှမထူးဘူး”

ကောင်းမြတ်က အနီးရှိ ခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်း ဖြေသည်။

“မျိုးရယ် သူများ သွားမေးလို့”

“ဟေ့ကောင် မင်း ငါ့ကိုရန်စတာ များနေပြီနော်၊ ပြီးရင် အထူးအစီအစဉ်အနေနဲ့ မင်းကို ငါခေါ်သွားဖို့ တစ်နေရာရှိတာ ဟင်း ... ကျေးဇူးကန်းတာ၊ ငါ မပို့ဘဲနေလိုက်မှာ”

“အောင်မာ ... မင်းပို့မှာ ကေတီဗွီနဲ့ မာဆတ်(ချ်) ဒါပဲ”

“အဲဒီတော့ မင်း မလိုက်ဘူးပေါ့”

“ငါ တစ်ခွန်းမှ မငြင်းရသေးဘူး”

ပြိုင်တူရယ်သံက အိပ်တန်းတက်တော့မည့် ငှက်တွေကို လန့်ပျံသွားစေသည်။ ဒေါ်မမမျိုးလဲ ဒီနှစ်ယောက်ကြားမှာ ရောနှော ရယ်ရင်း ရင်ထဲမှာ အပူတစ်ဝက်ငြိမ်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သမီးတွေကို စိတ်ပူပြီး မျက်ရည်တောထဲ မမျောချင်။ မိဘမျက်ရည် တစ်စက်က သားသမီးအတွက် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း တစ်သက်ဖြစ်မှာ စိုးသည်။ ကိုညိုတို့နှစ်ယောက်ကလဲ သူမ သောကတွေငြိမ်းအောင် ပြောပေးနေမှန်း နားလည်ပါသည်။ ဒီသုံးယောက်ဟာ ငယ်ငယ် ကတည်းက တစ်ယောက်ရင်ကို ကျန်နှစ်ယောက်က ထွင်းဖောက် မြင်ခဲ့သူတွေလေ။

“သွင်ညိုကြီး နင့်အပေါ် အချစ်ကြီးနေတာ ငါမြင်ရလို့ နောက်ဆုတ်ပေးခဲ့တာ”

ဒါ... သူမနဲ့ကိုညိုချစ်သူတွေဖြစ်ပြီးမှ ကောင်းမြတ်ရဲ့ ဝန်ခံစကား။

“ကောင်းမြတ်က ပွေတတ် ရှုပ်တတ်လွန်းလို့၊ သူ့လက် ထဲရောက်သွားရင် မျိုး စိတ်ဆင်းရဲရမှာ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်က ရအောင် လက်ထပ်ယူခဲ့တာ”

ကိုညိုရဲ့ သူမနဲ့လက်ထပ်ပြီးခါမှ ရင်ဖွင့်ပြောခဲ့တဲ့ စကား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမမျိုးကတော့ ချစ်တဲ့သူကို ရွေးချယ်ခဲ့တာ ပင်။ တကယ်ချစ်ရတဲ့သူအပေါ် စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ကောက်လို့ ရပေမယ့် စိတ်နာခြင်းကိုတော့ နှလုံးသားက ခွင့်မပြုလေသောအခါ ..

“တိ...တိ...တိ”

သံရှည်ဆွဲ မြည်လာသော ဖုန်းသံကြောင့် ဦးကောင်းမြတ် က လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ ပြီးစလွယ် စားပွဲပေါ် စုတင် ထားသော ကားသော့နှင့် စီးကရက်ဗူးတွေကြားမှ ဖုန်းကို ကောက် ယူပြီး...

“ဟဲလို ... အင်း ... သိပြီ သားကြီး၊ အဲဒီကို ပါပါ၊ လာခဲ့မယ်၊ အေး... ညီလေးကို ခေါ်ထားနော်၊ ဟုတ်ပြီ ... အခု ထွက်လာခဲ့မယ်”

ဖုန်းကို နားမှခွာပြီး ထွက်ခွာဟန်ပြင်တာက အလျင်စလို။

“ဟ... ကောင်းမြတ်ရ ငါတို့ကိုလဲ ပြောသွားဦးလေ၊ အကျိုးအကြောင်းလေ”

ကားသော့ကို ဆွဲယူကာ မျက်မှန်တပ်ရင်း ...

“ငါ့သားငယ် သူ့အစ်ကိုဆီ ရောက်နေတာတဲ့၊ ငါလိုက် သွားဦးမယ်၊ အဆင်ပြေရင် ငါ့သားနှစ်ယောက်စလုံး ခေါ်ခဲ့မယ်၊ မင်း သမီးနှစ်ယောက်ကိုသာ အသင့်ပြင်ခိုင်းထား”

“ဘာအသင့်ပြင်ရမှာလဲ”

“ငါ့သားတွေကို လက်ထပ်ဖို့”

“ခွေးကောင်”

ဦးသွင်ညိုက လှမ်းအော်ရင်း ရယ်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မကြော်ငြာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ဆန္ဒရှိသည်။ ကောင်းမြတ်သားနှင့် သူ့သမီးတွေ။ ဒီလောက် အစပ်အဟပ်တည့်သော စုံတွဲအား ကမ္ဘာ ပတ်ရှာရင်တောင် တွေ့မည်မထင်။

အခန်း (၃၅)

“နင် အဲဒီလို ဝတ်လို့ လူကြည့်ခံရတာ ... ခန်း”

ခန်းက မှန်ထဲ အရိပ်ထင်နေသည့် ကိုယ်ကို ချာခနဲ တစ်ပတ်လှည့်ကြည့်သည်။ အားရကျေနပ်တိုင်း သဲ့သဲ့လေးပြီးတတ်သည့် နှုတ်ခမ်းတွေကို ကွေးပြီး ပြုံးပေမယ့် ထွက်ပေါ်လာသော အပြုံးဟာ မဲ့မဲ့ကြီး။ လွမ်းဆွတ်တမ်းတခြင်းဟာ ခန္ဓာတစ်ခုလုံးကို စီးမိုးချုပ်ကိုင်ထားတာနှင့် အားရဟန်မပေါ်။ နှုတ်ခမ်းဖျားကိုပါ တွဲခိုထားပြီထင်ရဲ့။

“ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား ခန်း”

“ကြားတယ်၊ အကုန်ကြားတယ်”

ချာခနဲ လှည့်လျှောက်လာတာက ရှုမောရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်ဆီ။ ရင်ကိုဖွင့်၍ ခါးကိုယ်မီးသည်။ ခြေထောက်ကို ဟန်ပါပါလွှဲလျှောက်သောအခါ ပေါင်တံသွယ်သွယ်၊ ဆံပင်ကပ်ကပ်နှင့် မျက်ဝန်းပြာသော အံ့ခန်းဟာ နိုင်ငံခြားသူ မော်ဒယ်လ်တစ်ယောက်လို။ ခန်းက ရှုမောရဲ့ ဘေးတိုက်ကျကျနားမှာရပ်ရင်း ခါးတစ်ဖက်

ကို နဲ့နဲ့ထောက်ထားကာ...

“တွေ့လား... အဲဒါ အင်တာနေရှင်နယ်စတိုင်လ်၊ ငါဝတ်ထားတာလဲ အင်တာနေရှင်နယ် အဝတ်အစားပဲ”

“ဟွန်း...”

ပခုံးတွန့် မျက်နှာလွှဲတော့ ခန်းက ရှုမောမောဘေးနားတစ်ကိုယ်လုံး ပစ်ချပြီး ဝင်ထိုင်သည်။ ရေမြှုပ်မွေ့ယာပေါ်မှာမို့ ခန်းကိုယ်လုံးက အိမ်နဲ့ မွေ့ယာထဲ တိုးဝင်သွား၏။ ဒါကိုပဲ တောင့်တောင့်လေး ထိုင်နေသော ရှုမောက ငဲ့ကြည့်ရင်း -

“တစ်စက်မှ မိန်းမ မပီသဘူး”

“အောင်မယ် ... မိန်းမပီသတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ နင့်လို အချိန်ပြည့် ပိုးထည်တွေ ငမ်းဆက်ချုပ်၊ ဟင်း ... တစ်ကိုယ်လုံး ကောက်ညှင်းထုတ်ထားသလို ကျပ်ထုပ်နေအောင် ဝတ်ပြီး စကားပြောတော့ အိညက်ညက်လား၊ လုံးဝပဲ၊ အဲဒီ ဒီဇိုင်းက ဒီတိအောက်လို့ မှီတောင်တက်နေပြီ”

“ဟင် ...ဒါကြီးကျတော့”

ရှုမောက အင်္ကျီလွတ်နေတဲ့ ခန်းရဲ့လက်မောင်းသား ဝင်းဝင်းတွေကို ညှိုးနှစ်ချအောင် ထိုးရင်းပြောပုံက ကဲ့ရဲ့သလိုလို။ ရှုံ့ချသလိုလိုနှင့်။

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါက စွပ်ကျယ်၊ ဒါက ဂျင်း(နံ)အတိုလေ၊ ထူးဆန်းလားဟဲ့၊ ဒီလောက် ပူအိုက်နေတဲ့ရာသီ ပူအိုက်နေတဲ့ နေပြည်တော်မှာ ဒါဝတ်တာများ စာဖွဲ့မနေနဲ့၊ အခုခေတ်က ကမ္ဘာ့ရွာခေတ်၊ အရာအားလုံး လွတ်လပ်စွာ တွေးတောဆင်ခြင် ဝတ်စားနိုင်တဲ့

ခေတ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟိုတယ်ထဲမှာတော့ မပူပါဘူး ခန်းရယ်”

“ဟဲ့ .. ဒါ free style ၊ အဘိုးကြီးကြိုက်တွေ လာပြောမနေနဲ့”

“အဲမာ ... သူရဲကောင်းက အဘိုးကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ သူက ငါ ဒီလိုဝတ်တာကို သဘောကျတယ်လို့ ငါယုံတယ် သိလား၊ ငါ့ကို ရင်သပ်ရှုမောအဖြစ် သိသွားတဲ့နေ့ကဆို ငါ့ဝတ်ပုံစားပုံကို ငေးတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေက တကယ် အရောင်တွေ တောက်နေခဲ့တာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ခန်းဟာ အခါများစွာကလို သွက်လက်စွာ ပြန်မချေပနိုင်။ ငြိမ်းချမ်းစွာ ကြည့်တတ်သော မျက်ဝန်းတစ်စုံအား ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည်။ သူ့မှာ ခန်းအတွက် သီးသန့်ဆန်သော လိုက်လျောခြင်းတွေရှိသည်။ အလိုလိုက်တတ်သော အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို စိတ်ထားမျိုးရှိပြီး တစ်ခါတရံကျတော့လဲ အပြစ်ပေးရန် အသင့်ဖြစ်နေသည့် ဆရာကြီးစတိုင်လ်က အပြည့်။ ခန်းနှင့်သူ ပြင်ဦးလွင်သို့ အတူအလည်သွားခဲ့စဉ်က ခန်းကို ကိုယ့်စတိုင်အတိုင်း ဝတ်တာကို တွေ့တော့ သဲ့သဲ့ပြုံးရင်း...

“မင်းက နိုင်ငံခြားမော်ဒယ်နဲ့တူတယ်၊ ဝါသနာပါရင် မင်းသမီးလုပ်၊ ဟန်ဆောင်တတ်တဲ့ အိုက်တင်က အပြည့်ဆိုတော့ လေ”

ဝေဖန်ခဲ့ဖူးသည်။ ဝေဖန်ရေးကို မနှစ်မြို့သော ခန်းဟာ

သူစကားကျတော့ အလွယ်တကူ သဘောကျခဲ့၏။

“မင်းသမီးဖြစ်ရင် ခင်ဗျားကို မင်းသား ခေါ်ရှိက်မယ်”

“တော်ပါ၊ မလုပ်ပါရစေနဲ့၊ မင်းအကြည့်နဲ့တင် ရင်ခုန်လွန်းလို့”

ပြောတာက သူ။ တကယ်တမ်း ဖိုးသိုးဖတ်သတ်နှင့် ရင်အခုန်ကြမ်းရသူက ခန်း။ သူကတော့ ခန်းဖြစ်နေတာကို ရိပ်မိပုံမပေါ်။ ပြောချင်ရာပြောပြီး မျက်နှာလွှဲသွားပုံက နေနိုင်ရက်သူရဲ့ ပုံစံအပြည့်နှင့်။ တကယ်လဲ သူ နေနိုင်ရက်သည်။ ခန်းထံ အမုန်းတွေ၊ နာကြည်းခြင်းတွေ ပုံအောပေးပြီး ကျောခိုင်းသွားခဲ့တာ မျက်တောင်တစ်ခတ်စာအတွင်းမှာပင် အဝေးဆုံးရောက်သွားတဲ့အဖြစ်။

“ဟဲ့ ... မိန်းမ၊ အူသံတိတ်သွားတာပဲ၊ ဧကန္တ ဆရာကို လွမ်းနေပြီပေါ့၊ ဟုတ်တယ်ဟုတ်”

“တော်စမ်းပါ”

ခန်းက တိုက်ရိုက်နေသော ဆံပင်ကို ခါထုတ်ရင်းအိပ်ယာပေါ်မှ ကျုံးထသည်။ သွားစမ်းပါ။ သူကြင်မှ ကိုယ်ကြင်ပေါ့။

“ထ .. လမ်းလျှောက်မယ် ရှုမော၊ နေပြည်တော်ရောက်ကတည်းက ဒယ်ဒီအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ တွေ့မှာစိုးပြီး ဒီဟိုတယ်ထဲ တန်းဝင်ရတာ ဘယ်လောက် မွန်းကျပ်တယ် လင်လဲ၊ ငါ အောက်မှာ ရေကူးကန်တွေခဲ့တယ်”

ညီမနှစ်ယောက် ချိန်းပြီး ခန်းက ရှုမောကို ရန်ကုန်အထိ ဆင်းခေါ်ရတာဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်ဆုံမှ လက်ချင်းမြီမြီတွဲပြီး မြန်မာပြည်တစ်ဝန်းလျှား ခြေဆန်မယ် စိတ်ကူးရင်း နေပြည်တော်၊

ထိုမှတစ်ဆင့် မန္တလေးကိုဖြတ်ကာ မြောက်ဘက်စွန်းအထိ သွားရန် စိတ်ကူးထား၏။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နှင့် သွားချင်တာမို့ ခန်းက ရန်ကုန်ကနေ အကြမ်းခံ ဂျစ်တစ်စီး ဝယ်ခဲ့သေး၏။

“ကိုယ့်ကား ကိုယ်မောင်းပြီး သွားချင်သွားမယ်၊ နားချင် နားမယ်၊ အိုခေအော် ရှုမော”

တကူးတက တိုင်ပင်စရာမလို။ ကိုယ်စီက လေလွင့်နေ သူတွေ။ တစ်နည်းပြောရင် အသည်းကွဲနေသူတွေဆိုတော့။ ရယ် စရာတော့ အကောင်းသား။ မချစ်ရသေးခင်မှာပဲ အသည်းက ကွဲနှင့်နေတဲ့အဖြစ်။

“နင် ရေကူးမလို့လား ခန်း”

“မကူးပါဘူး၊ ရေကန်ဘေး ထိုင်တော့ စိတ်ထဲ နည်းနည်း အေးသွားမလားလို့”

ရှုမောက ဘာမှမပြောတော့။ ပခုံးတွန့်ရင်း ခန်းရဲ့ နောက် မှ လိုက်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းဆောင်ကို အဖြတ်မှာ ရှိသမျှ လူတိုင်းရဲ့ အကြည့်က ရှုမောတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ထံမှာပင်။ ဆံပင်ပုံစံရော၊ မျက်နှာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား အားလုံးတူပါလျက်နဲ့ အဝတ် အစားလေးသာ ကွဲပြားသွားတာကို ထူးပေဆန်းပေဖြစ်နေသည် ထင်၏။ ဟိုတယ်ဘေးပေါက်မှ ထွက်မှပင် ထိုအကြည့်တွေမှ လွတ်မြောက်သွားခဲ့တာ။

“ကြည့်စမ်း ရှုမော၊ သဘာဝလေနဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့လေ က ပေးတဲ့အရသာက တော်တော်ကွဲပြားတယ်နော်၊ လတ်ဆတ်ပြီး အေးမြတဲ့အထဲမှာ ရေငွေ့ရဲ့ စွတ်စိုမှုတွေတောင် ပါသလားလို့”

“အရေးထဲ နင်က လေကိုသာရုပ်ခွဲနေ၊ ငါက အေးအေး လေးနဲ့ အိပ်တောင်ငိုက်လာပြီ၊ အဟုတ်”

အလှစိုက်ထားတဲ့ ပန်းပင်တန်းကိုကျွဲပြီးဖြတ်တက်သည်။ မီးရောင်စုံအောက်မှာ ရေကန်ရဲ့ ပန်တင်နေသောအလှကို လှမ်း အကြည့် ပန်းပင်တန်းရဲ့ ထောင့်ချိုးမှ ထွက်လာသော လူရိပ်ကြောင့် ...

“အမေ”

ရှုမောက လန့်အော်သည်။ သတိရှိသော ခန်းကတော့ ထိတ်သွားတဲ့စိတ်ကို ဘရိတ်ဆွဲပြီးသား။ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်မှ ရှုမော တို့ထက် လူကောင်ထွားထွား။ ဆံပင်ကောက်တွေကို နဖူးမှာ အပြောင်သိမ်းထားပြီး နက်သော အသားမှာ ထင်းနေအောင် မြင်ရ တာက ပခုံးထိအောင် ဝိုင်းချထားတဲ့ နားကွင်းဝိုင်းကြီးနှင့် နိုင်ငံခြား သူတစ်ဦး။ သူက ရှုမောတို့ကို ဖွေးနေသော သွားတန်းတွေပေါ် အောင် ရယ်ပြတာ ...

“မင်္ဂလာ ... ဘာ”

ပီပီသသကြီး နှုတ်ဆက်တော့ ခန်းနှင့်ရှုမောတောင် ကြောင် တောင်တောင်ဖြစ်သွားပြီးမှ ရိုင်းရာကျသွားမည်စိုးတာကြောင့် ခန်း က အပြန်ပြန်ပြရင်း ...

“မင်္ဂလာပါ၊ မြန်မာစကားပြောတတ်တာလား”

“ပြောတတ်တယ်၊ ကျွန်မ ဒီနိုင်ငံကို ချစ်လို့ အလည်လာ တာ ဆယ့်သုံးကြိမ်ရှိပြီ”

“ဪ”

ခန်းက ခေါင်းညိတ်ပြီးနားထောင်သည်။

“အခု မြန်မာ့နှစ်သစ်ကူး ရေသဘင်ဆင်နွှဲဖို့လာတာ”

မြန်မာစကားပြောတတ်ပေမယ့် မြန်မာမဟုတ်သောကြောင့် အသုံးအနှုန်းက ပြေပြစ်မနေ။ သို့ပေမယ့် နားထောင်၍ကောင်းသည်။ ခန်းက ကိုယ့်မြန်မာတွေရဲ့ ဓလေ့စရိုက်ကို နိုင်ငံရပ်ခြားက တောင် သဘောကျသည်ဆိုတဲ့အပေါ် ဂုဏ်ယူပြီး...

“အင်း ... သင်္ကြန်ပွဲတော်က တအားပျော်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ် ...မင်းတို့က အမွှာလား”

“အင်း ... သူက ညီမ၊ ငါးမိနစ်ခြားမွေးတာ”

“အိုး ...ဂေါ်(ဒ်)၊ သိပ်လှတာပဲ”

မြန်မာဝတ်စုံနှင့် ရှုမောကို လက်ညှိုးထိုး ပြောပြီးမှ ခန်းကို ပြန်၍ကြည့်ကာ...

“မင်းကတော့ စမတ်ကျတာ”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

“မင်းတို့ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ငါတတ်ထားတဲ့ ပညာနဲ့ အနာဂတ်ကို ကြည့် ကြည့်ရအောင်၊ မင်းတို့ကို တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုတွေ ရှိနေတယ်လို့ ငါ့မအော့တာမှာ ခံစားနေရလို့”

ရှုမောက ခန်းကို တိုင်ပင်သလိုကြည့်၏။ အရာရာကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချတိုင်း ခန်းကသာ ဦးဆောင်တာမို့ ...

“ကောင်းပြီလေ .. ကြည့်ပါ၊ ဒါပေမယ့် အချိန်အကြာ ကြီးတော့ မပေးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မတို့က စောစောအိပ်ရာဝင်ရမှာမို့လို့”

“သုံးမိနစ်လောက်ပါ”

ဒီလိုနဲ့ ရှုမောတို့ညီအစ်မမှာ တစ်ခဏချင်း နိုင်ငံခြားသူကြီးနှင့် မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ကာ ရေကူးကန်ဘေးမှာပဲ ကိုယ့်အနာဂတ်ကို လှမ်းကြည့်ရန်အားသန်ခဲ့သည်။ မစ္စစမစ်ဟု အမည်ရသောနိုင်ငံခြားသူကြီးက ဖဲထုပ်လိုအချပ်လေးများကို နှံ့စပ်အောင် မွှေနှောကပ်ပြီးမှ ...

“မေးခွန်းသုံးခုကို နှစ်ယောက်မျှမေးပါ၊ ဒီဖဲချပ်လေးတွေ တစ်ချပ်စီဆွဲ၊ ပေါ်လာတဲ့အတိုင်း ဟောမယ်”

ခန်းကတော့ နဂိုကတည်းက ဗေဒင်တွေ အကြားအမြင်တွေကို မေးလေ့မေးထ မရှိသူ။ ယုံကြည်သူမဟုတ်သဖြင့် ကတ္တီပါစလို နီနီပဝါလေးပေါ်မှ အရပ်စုံပါသော အချပ်ကလေးတွေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ရှုမောကတော့ ခန်းလိုမဟုတ်။ နှုတ်မှ ပွစိပွစိ ရွတ်ကာ ဂါထာမန္တန်တွေရွတ်နေသော မစ္စစမစ်အား ငေးနေတာ မျက်စိကျွတ်မတတ်။ မစ္စစမစ်ကတော့ ယုံကြည်ရာပူဇော်ပသပြီးပြီထင်သည်။ ခန်းနှင့်ရှုမောအား တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ-

“ဘယ်ကူ ကတ်ချိုးမလဲ”

“သူ ချိုးလိမ့်မယ်”

ရှုမောက ဦးအောင် ထပြောသည်။ နှုတ်သွက်လျှာသွက် ရှိနေသော ရှုမောအား ခန်းက မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ..

“ငါ့ခေါင်းပဲ ပုံချ၊ သိလား ရှမော”

ခပ်ကျိတ်ကျိတ်မာန်ရင်း မစ္စစမစ်ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ပုံထားသော အချပ်ကလေးတွေကို နှစ်ပုံဖြစ်အောင် ချိုးချသည်။

“ပထမဆုံးတစ်ချပ် ဆွဲပါ”

ခန်းယူပေးသော ကဒ်အား မစ္စစမစ်ကကြည့်ရင်း ..

“သင်က သံလိုက်လို အစွမ်းရှိသူ၊ အဝေးမှာရှိတဲ့ သံမှုန် သံစတွေက သင့်ထံ ပြေးကပ်လာနိုင်တဲ့အထိ ညှို့ဝင်ဓာတ်ရှိသူ”

ဟောချက်ပြီးသွားပေမယ့် ခန်းက ပခုံးတွန့်ကာပြုံးပြသည်။ ခန်း မသိနိုင်ဘူးဆိုတဲ့သဘော။ မစ္စစမစ်က ရှမောကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဒုတိယမြောက်ကဒ်ကို ရှမောက ဆွဲချသည်။ မစ္စစမစ်မျက်နှာမှာ လှစ်ခနဲ အပြုံးရိပ်ထင်သွားရင်း ..

“ရင်တွင်းက ဝေဒနာတွေ မကြာခင်ပျောက်မယ့်တဲ့”

ရှမောက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ခန်းအား ပခုံးချင်း တိုက်ပြီး ရယ်သည်။

“ကဲ ... မစ္စအံ့မခန်း အလှည့်”

နောက်ဆုံးကဒ်ကို ခန်းက ဆွဲချပေးသည်။ ထိုကဒ်ကို မစ္စစမစ်က ကြည့်ရင်း ဖျတ်ခနဲ နှုတ်ခမ်းတွေ ပွင့်ဟသွား၏။ ပြီးနောက် ရှမောနှင့် ခန်းအား အံ့သြဝိုင်းစက်သော အကြည့်များနှင့် တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း ...

“သင်တို့နှစ်ယောက်က လူဝင်စား ...တဲ့”

လူဝင်စားဆိုတာ ဘာလဲ။

လူအဖြစ် သေဆုံးပြီး လူပြန်ဖြစ်တာကို ပြောတာလား။

အတိတ်ကုသိုလ်ကနည်းလို့ လူမဖြစ်ဘဲ တခြားဘုံဘဝ

တစ်ခုခုရောက်သွားရင်ရော။

ကျင်လည်ရာ သံသရာတစ်ကွေ့မှာ ဖြစ်ပြီးသော ဘဝနှင့်

ဖြစ်နေသော ဘဝတစ်ထပ်တည်း ကျခဲ့ရင် ...။

အဲဒါ လူဝင်စားတဲ့လား...

“ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာ၊ ဒီရောဂါကို ဘယ်လိုအမည် တပ်မလဲ၊ သားငယ်တစ်သက်လုံး ဒီလိုကြီး အမြင်နှစ်ထပ်နဲ့ ဖြစ် သွားမှာလား ဒေါက်တာ”

စိုးရိမ်တကြီး မေးနေတဲ့ ပါပါးကို လူစွမ်းကောင်းက ဘေးမှရပ်ရင်း အသံလေး ငေးနေမိသည်။ ပါပါးဟာ ညီအပေါ် မှာတော့ သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ရှာပါသည်။

“ဒါကိုတော့ အပြစ်မမြင်နဲ့သား၊ သူ့လက်ပေါ်မှာတင် ဆွေးပြီး ကြီးရတဲ့ကလေး၊ ကလေးမိခင်ကလဲ သားညီလေးကိုဆွေးပြီး ပြီးချင်း ဆုံးသွားတော့ သူ့မှာ အသနားပိုတာပါမှာပေါ့၊ သားမှာက အခုထိ မိန့်ဖုန်ရှိပေမယ့် သားညီလေးက တော့ အမိမဲ့သားဖြစ်သွား ပြီလေ၊ ဒါကြောင့် သားက ညီလေးအပေါ် အမြဲငဲ့ညှာရမယ်၊ ဦးစားပေးရမယ် ကြားလား”

ရင်ခွင်ပိုက်အရွယ် သူရဲကောင်းလေးကို မေမေက ပွေ့ပိုက် ရင်း ပြောခဲ့သောစကားများက သူ့နှာထဲမှာအခုထိ ကြားယောင် ဆဲ။ အဲဒီတုန်းက သူ့အသက် ခုနစ်နှစ်ရှိပြီ။ အရာရာကို တတ်သိ

နားလည်ပြီဟု မဆိုသာပေမယ့် လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်မို့ မေမေ ရွှင်ခွင်ထဲက နှစ်နှစ်အရွယ် ညှို့ကို ချစ်ချင်သနားမိတာ အမှန်။ သူတို့သားအမိကို ပစ်ပြီး ပါပါးအဝေးထွက်သွားတာကို စိတ်နာတာ သပ်သပ်။ ညှို့ကို သနားတာ သပ်သပ်ဖြင့် သူက တစ်ကဏ္ဍစီ ခွဲထားခဲ့တာ ဒီနေ့အထိ။ မေမေအပေါ် လိမ်ညှာပြီး နောက်အိမ် ထောင် ထူတာကို သူလူပျိုပေါက်အရွယ်မှာ သိခဲ့၍ ပါပါးနှင့် ဆက်ဆံရေး ကျတောက်ခဲ့ပေမယ့် ညီနဲ့တော့ အဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့။ ညီကလဲ အရေးကြုံလာလျှင် အစ်ကိုဖြစ်သူထံ အားကိုးတ ကြီး ပြေးလာတတ်စမြဲ။ သူကလဲ အမြဲတမ်းရင်ဖွင့်ကြိုဆိုစမြဲ။ အခုလဲ အသည်းကွဲဝေဒနာကို ကုစားရန် ပြင်ဦးလွင်ရောက်လာသော ညီမှာ သူ့ထံရောက်ပြီးမှ မြင်လွှာနှစ်ထပ်ဖြစ်နေသည့် ရောဂါစွဲကပ် နေသည်ဆိုတော့...

“တစ်သက်လုံးကြီး ဖြစ်သွားမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရူပဗေဒသဘောအရ ပြောရရင် မြင်လွှာတွန့်ခေါက်တာပေါ့”

“မြင်လွှာ တွန့်ခေါက်တာ”

သံယောင်လိုက် ရေရွတ်တဲ့ သူရဲကောင်းရဲ့အသံကြောင့် သူ့ရဲ့ပျံ့လွင့်နေတဲ့စိတ်တွေ ပစ္စုပ္ပန်ဆီ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အခုရော မောင်ရင်မျက်စိထဲမှာ မြင်ကွင်း တွေကို တွေ့နေရတုန်းလား”

သူရဲကောင်းက မျက်စိအထူးကုဆရာဝန်ကြီးရဲ့ မေးခွန်းကို ခေါင်းညိတ်ဖြေရင်း ..

“ဒေါက်တာရဲ့ ခေါင်းအနောက်နားမှာ တွေ့နေရတုန်း၊

ကားလမ်းမကြီးဘေးက ဖဲ့ဆင်းသွားတဲ့လမ်းလေ၊ သိပ်တော့ မထင်ရှားဘူး၊ လမ်းမှန်းမသိရဘူးလို့ ပြောတာပါ။ မြက်တွေ၊ ချုံနွယ်တွေ ဘေးမှာ ရှိနေတာကိုး၊ ဟော ပြောင်းသွားပြီ၊ စေတီတစ်ဆူ ဗျ၊ ပြိုပျက်နေတဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်က စေတီ၊ ဘေးနားမှာ အပျက်အစီးတွေ အများကြီးတွေ့နေရသေးတယ်”

“ဘယ်လိုအပျက်အစီးမျိုးလဲ”

“ဟော ... ပျောက်သွားပြီ၊ ခေါင်းနည်းနည်းရွေတာနဲ့ မြင်ကွင်းက ပြောင်းသွားရော၊ အခု တွေ့နေရတာက စမ်းလေးလေးလိုပဲ၊ တောင်ခြေတစ်ခုမှာ ကွေ့ပတ်စီးနေပုံရတယ်”

သူရဲကောင်းအသံတိတ်သွားသည်။ ဘေးမှာရှိတဲ့လူအားလုံး သူရဲကောင်းမျက်နှာကို စိတ်ဝင်တစား စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ နောက်ထပ် သူ ဘာတွေပြောဦးမလဲဆိုတာ မျှော်လင့်တာမျိုး။ ဒါပေမယ့် သူရဲကောင်းထံမှ သူတို့ကြားချင်သော စကားမျိုး ထပ်ထွက်မလာတော့ဘဲ...

“ဒါပဲဗျ၊ ကားလမ်းဘေးက လမ်းသွယ်လေးဆီ ပြန်ရောက်သွားပြီ၊ ပြီးရင် စေတီပျက်နဲ့စမ်းချောင်း၊ အဲဒါ အစဉ်လိုက်ကိုမြင်နေရတာ၊ မမြင်ရတာ တစ်ချိန်ပဲရှိတယ်”

“ဘယ်အချိန်လဲ မောင်ရင်”

“အိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန်၊ ဒါမှမဟုတ် မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားတဲ့အချိန်”

မျက်စိအထူးကုဆရာဝန်ကြီးထံမှလဲ ဘာရောဂါဆိုပြီး အမည်တပ်ပေးတာမျိုး မရှိ။

“စပါနုချရယ်ဆိုတဲ့ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ် တစ်မျိုးပါ ဦးကောင်းမြတ်၊ သိပ်ပြီးစိတ်ပူစရာ မရှိပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းမြောက်များစွာက အကြောင်းတွေ၊ မိုင်ပေါင်းများစွာက နေရာတွေက သူရဲအမြင်လွှာမှာ ဝင်ပူးကပ်တာမျိုးပါ၊ လွယ်လွယ်ပုံနှိုင်းပြရင် ဆုံမှတ်နှစ်ခုကို အလယ်က ခေါက်ချိုးချရင် တစ်နေရာတည်း ရှိတာမျိုးပေါ့”

ဦးကောင်းမြတ်ကတော့ ဆရာဝန်ဆီက ပြန်လာရင်း စိတ်ထဲ ကျေနပ်မှုမရ။ သားငယ်တစ်သက်လုံး ဒီလိုကြီးဖြစ်သွားမလားပင် စိုးစိတ်က လည်ချောင်းနှင့်ရင်ဘတ်တစ်လျှောက် ပူထူနေသည်။ ဒီကို လိုက်လာတာက သားငယ်ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးအတွက် ပြေလည်အောင် ညှိနှိုင်းရန် ရည်ရွယ်ချက်နှင့်။ ထိုအကြောင်းတောင် စကားစခွင့်မရ။ သူရဲကောင်းက ပဟောဦးဆန်သော ရောဂါဆန်းတစ်မျိုးနှင့် ဖခင်အား ဆီးကြိုပုံက ရင်မောစရာ။ တည်းခိုရာအိမ်ရောက်တော့လဲ..

“ကျွန်တော် နားဦးမယ် ပါပါး”

အခန်းထဲက ပြန်ထွက်မလာတော့။ ဒီတော့ အနား၌ ဧည့်ဝတ်ပြုနေသော သားကြီးထံပဲ သူသိချင်တာ မေးရန် မြားဦးလှည့်ရသည်။

“မင်း စာသင်တာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်”

“ဟိုတလောက မန္တလေးမှာ ဟုမ်းကျူရှင်သွားပြတာဆို၊ ပါပါး ဒီကို ဆက်သွယ်တော့ အဲဒီလိုဖြေတာ”

“သူတို့ဖြေတာ အမှန်ပါ”

“သားရှေ့ရေကို ဒီလိုပဲ နေသွားဖို့ စဉ်းစားထားသလား”

“အဆင်ပြေသလိုပါပဲ”

မေးတစ်ခွန်း ဖြေတစ်ခွန်းနှင့် သားကြီးကို ဦးကောင်းမြတ်က သေချာစိုက်ကြည့်သည်။ ထူထဲတိုတုတ်သော မျက်ခုံးတန်းမှ အစ ဖြူနေသော အသားအရည်နှင့် နှုတ်ခမ်းထူပြည့်ပုံ။ နှုတ်စင်းပုံတွေက သူနှင့်တစ်ထပ်တည်း။ ဒါပေမယ့် အမှတ်သည်ခြေကြီးပြီး စိတ်ခံစားမှုပြင်းထန်တာတော့ သူ့အမေနှင့် တစ်ပုံတည်း။ သားကြီးအပေါ် သူက မချစ်လို့ စွန့်ပစ်ခဲ့တာမဟုတ်။ စီးပွားရေးတိုးချဲ့ချင်သော၊ နိုင်ငံတကာမှာ ဝင်ဆန်ချင်သော သူက သူရဲကောင်းမိခင်နှင့် အလုပ်သဘောဆန်ဆန် တွေ့ခဲ့ကြသည်။ မလွဲမရှောင်သာသော ဆက်ဆံရေးမှာပင် အမှားတစ်ခုအတွက် ဦးကောင်းမြတ် တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။ ဒါဟာ သူ သစ္စာမရှိလို့၊ ဖောက်ပြားချင်သော ဆန္ဒတစ်ခုကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သားကြီးကို အသိပေးချင်သော်လည်း အချိန်ကာလက ပြန်ဖမ်းဆုပ်လို့ မရတော့တဲ့ အခါ ...

“လူစွမ်းကောင်း”

“ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်”

အလေးတယူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်သည်။ ဖန်တီးထားတဲ့ ရိုသေမှုတွေထဲမှာ နွေးထွေးခြင်းတော့ မပါ။ ရှိစေတော့။ ရတာနှင့် တင်းတိမ်ရမည်။ မေတ္တာတရားဆိုတာ လောဘဇောတိုက်၍ ရှာဖွေလျှင် မရတဲ့အရာ။

“သားကို ပါပါးပစ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ကရုမစိုက်ခဲ့တာ” လို့ ပြောချပစ်ချင်သည်။ ငဲ့ညှာထောက်ထားခြင်းတွေသာ မရှိခဲ့လျှင် ရင်နှင့်ပြည့်နေသော စကားလုံးတို့ကို လူစွမ်းကောင်း ဖောက်ခွဲပစ်မိမှာ အမှန်။ စိတ်ထဲ၌ မညီညွတ်ခြင်းက မျက်နှာပေါ် အရောင်ဟပ်သည်။ အစွမ်းကုန် ပြေပြစ်ဟန်ဆောင်ထားတာတောင် ကုပ်ချထားသော မျက်ခုံးတွန့်ကမပြေနိုင်။

“သားက ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ မိမိဖုန်ရှိတဲ့အတွက်”

“အဲဒါတွေကို မလိုတော့ဘူး ပါပါး”

ပြောရင်း ဖျတ်ခနဲ ထရပ်တော့ ပါပါးက အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။ ကိုယ့်အပေါ်လိမ်ညာခဲ့သူတိုင်း နောက်ကွယ်၌ အကြောင်းပြချက်က တစ်စုံတစ်ရာရှိပြီးသားပင်။ ဥပမာ အံ့မခန်းလိုမျိုးပေါ့။

“မေမေကလည်း သူ့အမိန့်တည်မှ ကြိုက်တယ်၊ မေမေရွေးပေးတဲ့သူကို ငြင်းဖို့ကျတော့ ခန်းမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်က အလွယ်တကူ ရှိမနေပြန်ဘူး၊ တကယ်တမ်း ချစ်သူသာရှိခဲ့ရင် ခန်း ဒီကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာ၊ အခုတော့ ခန်းရဲ့ လွတ်မြောက်ရာလမ်းစကို ရှာခဲ့တာ၊ အဲဒီထဲမှာ ခင်ဗျားကို စော်ကားဖို့၊ ခင်ဗျားကို နစ်နာစေဖို့ ဘာတစ်ခုမှ မရည်ရွယ်ခဲ့တာအမှန်”

မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်တတ်သော ကိစ္စရပ်တိုင်းဟာ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး နာကျင်သွားစေခဲ့တာဆိုလျှင်...

“သားကြီး”

ပါပါးအသံဟာ သူ့နှလုံးသားကို ဆုပ်ခြေဖွလိုက်သလို။ နင့်နဲ့နက်ရှိုင်းစွာ ခေါ်သောအသံ။ ပြုအံ့ဆဲဆဲ ဥပေက္ခာတွေဟာ အဲဒီခေါ်သံအောက်မှာ ကောင်းစွာ ကြေမွသွားခဲ့တာ အစရှာမရနိုင်။ ရွေးကတည်းက ပါလာသောကံမှာ ကိုယ်က အပယ်ခံသမား။

“ပါပါး ပြောခဲ့စကားတွေကို နားလည်တာလား၊ နားမထောင်ချင်တာလား”

သူက ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။ ပြီးမှ ပေါ့ပါးသောအသံဖြင့်

“နားလည်တာပါ။ ကိစ္စရပ်တိုင်းမှာ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်း ပြချက်တော့ ရှိမှာပဲလေ၊ ကျွန်တော် အရာရာကို နှစ်ဖက်မြင် ခံစားတတ်ဖို့ လေ့ကျင့်ထားခဲ့တာ ဒီသက်တမ်းရောက်တဲ့အထိပဲ”

နောက်နားမှ လှုပ်ရှားသံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ ပါပါးက သူ့ရှေ့ရောက်လာသည်။ အနက်ရောင် စွယ်တာပေါ် ချိုင်းပြတ်အနီရင့် ရောင်တစ်ထပ် ထပ်ဝတ်ထားတာကြောင့် ပါပါးအသွင်က လူငယ်တစ်ယောက်လို။ နုပျိုနေဆဲ။ နိုင်ငံရပ်ခြား၌ အနေကြာသူဖြစ်၍ ပုဆိုးတွေဘာတွေမဝတ်ဘဲ အမြဲတမ်းကျင်း(နီ)တစ်ထည်နှင့် ဘဝကို ရွက်လွှင့်နေသူမို့ ဖိုတီးအိုဗာလို့ မထင်ရဘဲ သားတွေနှင့် ညီအစ်ကိုလို ထင်မှတ်ရခြင်းက ပါပါးရဲ့ကုသိုလ်ကံ။ သူ့ရှေ့ရောက်လာသော ပါပါးက သူ့ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“နားလည်မှုပေးတဲ့အတွက် ဝမ်းသာတယ် သားကြီး၊ ပါပါးရင်ထဲမှာရှိတဲ့ အစိုင်အခဲတွေ အခုမှပဲ ကျေတော့တယ်”

“ဘာအစိုင်အခဲလဲ ပါပါး”

“သားကြီးက ပါပါးပေါ် နားမလည်ဘူးဆိုပြီးလေ၊ တွေးတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်”

“ရင်ဘတ်နဲ့ရင်းပြီး ရတဲ့သင်ခန်းစာ” လို့ သူ မပြောဖြစ်တော့။ ခေါင်းညိတ်ပြီးပြီးတော့ ပါပါးက ရယ်ရင်း...

“တစ်ဆက်တည်း နားလည်မှုတစ်ခုတော့ ထပ်ပေးကွာ”

“ဘာလဲ ပါပါး”

“သားငယ်တော့ သိပြီးပြီကွ”

ပါပါးက အဖြေရခက်သလိုနှင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်ချသည်။ ပြီးမှ နီရဲသော မျက်နှာဟာ ထားစရာမရှိသလို ဟိုဒီလွှဲနေတာကို မကြည့်ရက်စွာ ဖြစ်ရသူက လူစွမ်းကောင်း။ ထို့ကြောင့်...

“ပါပါး...အိမ်ထောင်ပြုမလို့ မဟုတ်လား”

“အေးကွ”

ပါပါးရဲ့ဝန်ခံသံက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့။

“သိပ်ပြီးတော့ မပြောရဲဘူးကွ၊ သားငယ်က အိမ်ထောင် ပျက်လာတာဆိုတော့”

“သူ့အကြောင်းနဲ့သူပါ ပါပါးရ၊ ညီလည်း ကလေးမှ မဟုတ်တာ၊ နားလည်မှာပါ၊ လုပ်ပါ၊ ပါပါးလမ်းကြောင်းအတိုင်း”

“သိပ်အကြီးကျယ်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဒီကိုလာရမှာဆိုတော့ ဒင်နာလေး ဘာလေးလုပ်ပေးရင် ကောင်းမလားလို့”

ပါပါးပုံစံက လူပျိုဖျန်းလေးလို့။ ရှိုးတိုးရှုန်းတန်း။

ဒါလည်း အပြစ်မဆိုသာ။ အချစ်နဲ့တွေ့သူတိုင်းဟာ အမြဲ ဒီပုံစံဖြစ် တတ်တာ လူစွမ်းကောင်းအသိ။ နှလုံးသားရဲ့ ကြိုးဆွဲရာအောက်မှာ ရင်ခုန်သံတွေက အမြဲ ကပြောင်းကပြန်။

“လုပ်ပေါ့ ပါပါးရဲ့၊ လိုအပ်တာရှိရင်ပြော၊ ကျွန်တော်နဲ့ ညီ ကူပါမယ်၊ ဖိုတီးအိုဗာ ပါပါးရဲ့ဖူးစာရင်ကို ကျွန်တော်က ဝဲ(လ်)ကမ်းပါ”

ပါပါးမျက်နှာကြီး ပြုံးကြည်သွားတာများ အိမ်ထဲ လတစ်စင်း ထွန်းလင်းလာသလို။ လူစွမ်းကောင်းက ပါပါးကျော ခိုင်းရင်း မျက်လွှာကို ဖျတ်ခနဲ ဝိတ်ချသည်။ စွဲထင်ကျန်ရစ်သော အမြင်လွှာအမှောင်ထဲမှာ အံ့မခန်းက အဖြူရောင်အလင်းတန်းအဖြစ်။ တူသောအကျိုးဆိုတာတော့ လူစွမ်းကောင်း မျှော်လင့်ချင်သည်။ သူတစ်ပါးကို ပါရမီဖြည့်ပေးလျှင် ကိုယ့်ရဲ့လစ်လပ်နေသော ရင်ခုန် ဘက်က အလိုအလျောက် ဖြည့်လာနိုင်မလား။ ပါပါးသိရင် စိတ်ဆိုး ဦးမည်။ ဒီကောင် မျှော်လင့်ချက်နှင့် ကူညီမှာဆိုပြီးလေ။

မျှော်လင့်ချင်တယ်။ အံ့မခန်း မင်းနဲ့အတူ ဘဝကိုဖြတ်သန်း ဖို့။ ထိုညက သူ အိပ်မက် မက်ခဲ့သည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ သူချစ်သော အံ့မခန်းတော့ မပါဝင်ခဲ့။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းတာက သူ အိပ်မက်ရဲ့ တည်နေရာကို သူကောင်းစွာ သိနေခဲ့သည်ဆိုလျှင်...

ညီနဲ့သူတော့ အကျောအလည် ဆွေးနွေးရတော့မည်။

အခန်း (၃၆)

“အဲဒါကြောင့် ငါ နင့်ကိုပြောတာပေါ့၊ သေချာစစ်ပါဆို တာ”

“ဟဲ့...ကားက အသစ်ကြီးကို ရှုမောရယ်၊ နင်လည်းသိ တာပဲ”

“အေး...အသစ်မို့ အခုပျက်ပြီလေ၊ ရှေ့မှာ မန္တလေးနဲ့ နီးနေပြီ”

“ငါတော့ သေချင်တာပဲ ခန်းရယ်၊ ဒက်ဒီအသိုင်းအဝိုင်း က လက်တံရှည်ပါတီသနဲ့၊ မိသွားရင်တော့ သေပြီဆရာပဲ”

“ငါ ညည်းဖို့လည်းထားပါဦး ရှုမောရယ်”

ခန်းက အကောင်းပကတိမှ ထိုးရပ်သွားတဲ့ ဂျစ်ကားလေး ကိုကြည့်ရင်း ပြောမိသည်။ ရေသန့်ပုလင်း မော့သောက်ရင်း ဖွင့်ထားသော ကားစက်ဖုံးအောက်က ကိရိယာတွေကို ငုံ့ငေး၏။ ငေးသာ ငေးရတာ။ ဘာမှသိတာမဟုတ်။ မသိဘဲနဲ့လည်း

ရမ်းသမ်းမကိုင်ရဲ။ အပူလောင်မှာစိုး၍ စက်ဖုံး ဒီတိုင်းဖွင့်ထားတာပင်။ ကားပျက်မှန်း သိအောင်ပါ။

“ကားကြုံလာရင် နင်လိုက်သွားလေ”

ကားဘေးနားမှာ ငုတ်တုတ်လေး ဘော်ဒီနှင့် ကွယ်ထိုင်နေသော ရှုမောအား လှမ်းပြောသည်။

“နင်ကရော”

“ငါကတော့ ငါ့ကားပြင်ပြီးမှ လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“ဒီနားမှာ ဝပ်ရှော့(ပ်)မှမရှိတာ”

“အကြီးအကျယ် ဖြစ်တယ်မထင်ပါဘူး၊ နားလည်တဲ့သူနဲ့တွေ့ရင် ဝှီးခနဲ စက်ထနွှီးမှာ”

“မထင်”

ရှုမောက ထအော်တော့ ခန်းက မှုန်တေတေနှင့် စိုက်ကြည့်သည်။ နံနက်ခင်း နေရောင်အောက်မှာ စွပ်ကျယ်အနီရဲရဲ၊ skinny (အောက်ရှူးဘောင်းဘီ) အကျပ် နို့နှစ်ရောင်နှင့် နေကာမျက်မှန်အပိုင်းကြီးတပ်ထားသော ခန်းရဲ့ဒီဇိုင်းဟာ တကယ့်အလန်းစား။ ပြီးတော့ ခေတ်ဆန်သော အသွင်အပြင်နှင့်ထပ်တူ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်ရဲရင့်သောပုံစံက ခန်းမှာ ပေါ်လွင်ပြီးသား။ ရှုမောကကျတော့ အတွေးနဲ့အတူ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ခန်းနှင့်တွဲ၍ အမြင်တွေ သစ်လာတယ်ဆိုပေမဲ့ မြန်မာဝတ်စုံတွေထဲကတော့ မလွတ်မြောက်နိုင်သေး။ ပိုးသားအပြောင် ချောကလက်ရောင်ကို ရင်ပြတ်ခါးတင်ချုပ်ဝတ်ကာ ထဘီကလည်း ဒူးနားချိတ်အဖြူနှင့် ချောကလက်ရောင်။ ရင်ပြတ်၊ လက်ပြတ်မို့ အမြင်မရိုင်းအောင်

ကုတ်အဖြူတစ်ထပ်ဝတ်ကာ ပင်(နံ)ဆယ်ဟီး(လ်)အနက်ရောင် စီးထားတာမို့ ရှုမောအသွင်ကလည်း လှလှပပပင်။ ဒါတောင် ရှုမောက ရင်ဘတ်သားကြီး ပေါ်နေတယ်ဘာညာနဲ့ ဂျီကျသေးတာ။

“ဒါ ဘိုးတော်ဘုရားခေတ် မဟုတ်ဘူး၊ ရှုမော ရှိတာကို အလွန်အကျူးမဟုတ်ဘဲ ပြသင့်သလောက် ပြရမှာပဲ၊ အဲဒါ ကလက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အလှကို ဖော်ကျူးတာ”

အံ့မခန်းရဲ့ ဒဿနကတော့ တကယ့်အံ့မခန်းပါပင်။ ဝတ်စားပြင်ဆင်ပုံ ပြောင်းတာနှင့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံကလည်း အလိုအလျောက် ပြောင်းသွားတာတော့ ရှုမော ဝန်ခံရပါမည်။

“ရှုမော...ဇေး...ရင်သပ်ရှုမော”

အတွေးလွန်ထွက်သွားတာက ဘယ်လောက်အထိလဲမသိ။ အဝေးမှ မိမိအမည်ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြားမှ ရှုမောက ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ ခန်းက သူမနဲ့ ကားအနားမှာမဟုတ်တော့။ ဟိုးရှေ့နားကနေ လက်ယပ်ပြီး လှမ်းခေါ်နေသည်။ ရှုမောက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ရင်း ခန်းအနားသို့ လျှောက်သွား၏။

“ဘာလဲ...ခန်း”

“ဒီနားမှာ လူရှိတယ်၊ သိလား ရှုမော”

လှမ်းလည်းအော်ရင်း ကတ္တရာဘေးလမ်းကို ဖဲ့ဆင်းသွားသည့် ခန်းကြောင့် ရှုမောက အနောက်မှ အမြန်လိုက်ကာ...

“ဟဲ့...ဘာလဲ လမ်းဘေးတောစပ်ကို”

“ဘာလို့ဆင်းသွားတာလဲ” ဆိုတဲ့စကား ဆက်မပြောနိုင်

တော့။ ခန်း ဆင်းချသွားသည့် တောစပ်လေးဟာ အရင်က လမ်းဟောင်းတစ်ခု ဖြစ်ဟန်တူသည်။ မြေနီလမ်းလေးပေါ် အပင်တွေက တစ်စထက်တစ်စ ဖုံးအုပ်သွားလို့သာ လမ်းပျောက်သွားရတာမျိုး။ ပို၍ ထူးခြားတာက အဲဒီလမ်းဟောင်းလေးရဲ့ ဘေးကျကျ ကြီးမားသော ပင်စည်ရှိသည့် သစ်ပင်ကြီးအား ကွယ်ရပ်ထားတဲ့ နို့နှစ်ရောင် ဒက်ဘယ်(လ်)ကပ်ကားကြီး။

“ဒီကားကြီးက ဘယ်ကဘယ်လို့”

လက်ညှိုးတယမ်းယမ်းနှင့် ရှုမောက အံ့ဩတုန်း။ ဖျိုးဖျပ်ဆို ခန်းက အဲဒီကားကြီးနား ရောက်သွားပြီး...

“မိုက်တယ်ကွာ၊ ဒီကားကြီးက ငါက ကားဆို အဲဒီလို ခန့်ခန့်ထည်ထည်နဲ့ ကြီးကြီးမားမားမှ ကြိုက်တာ”

“မကြိုက်ပါဘူး၊ ဒက်ဒီဆိုမှာ ရွှေညိုရောင်တစ်စင်းရှိတယ်လေ၊ ကားကြီးက ကြီးလွန်းလို့ မစီးဘူး၊ ငါက အာပလပ်(စ်)လေးလို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကားမျိုးပဲ စီးတာ”

“အဟင်း...အဲဒါကြောင့်နဲ့တူတယ်”

ခန်းက ပခုံးတွန့်ကာ ရယ်ရင်းပြောသည်။

“ငါနဲ့လူချင်းလဲတုန်းက ဆရာကို သွားကြိုတာ အဲဒီကားနဲ့လေ၊ ဒက်ဒီဆို မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး အံ့ဩနေတာ၊ ဒီကားကြီးတွေမှာ ဆရာတောင် လွမ်းလာသလိုပဲ၊ တကယ်”

“တော်ပါ၊ အပြစ်မရှိဘဲနဲ့ အခုမှ လာတမ်းတနေတယ်”

“အောင်မယ်...ငါက ဆရာနဲ့တပည့်လေ၊ နင်သာ

လင်မယားဖြစ်ပြီး ဟန်းနီးမွန်းတောင် ထွက်ရဲ့လားမသိ”

“ဘာဟန်းနီးမွန်းလဲ”

ရှုမောက ရှက်ရှက်နှင့် ကျုံးအော်သည်။ ကားလမ်းနဲ့လည်းဝေးကာ တောစပ်လေးလို ဖြစ်နေတာရယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က သစ်ကြီးဝါးကြီး အုံ့ဆိုင်းကာ လူသူလည်း နီးပုံမပေါ်တာကြောင့် ရှုမောတို့ ညီအစ်မက စိတ်ထဲလွတ်လပ်သမျှ အပြင်သို့ဖွင့်ချကာ ပေါ့ပါးလျက်ရှိသည်။ ခန်းက လူသူမရှိ။ မှန်အပြည့်တင်ထားသော ကားကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း...

“ဟဲ့...ဒီကားထဲက လူတွေလည်း ဒီတောစပ်မှာ ဟန်းနီးမွန်း လာသလား၊ မသိဘူးနော် ရှုမော”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ခန်းရယ်၊ ဟန်းနီးမွန်းနား ကမ်းခြေတွေသွားမှာပေါ့၊ ဒီမှာက တောကြီးကို”

“တချို့က တောကြီးပဲကြိုက်တာဟ၊ ဒေသန္တရဗဟုသုတပေါ့၊ လာ...ငါတို့လည်း လေ့လာရေးကွင်းဆင်းရအောင်”

ခန်းက ရှေ့ဆက်တိုးရန် ခြေလှမ်းပြင်သည်။ ရှုမောက ခန်းလက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း...

“ထိုင်နေလို့တော့ ဘာမှဖြစ်မလာဘူးလေ၊ အဲဒီတော့ လမ်းလေးဘာလေးလျှောက်ရင်း အကူအညီရှာတာပေါ့၊ ကားမောင်းတဲ့သူ အချင်းချင်း ငါတို့ကို အကူအညီပေးနိုင်မှာပါဟ”

“ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်”

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကြည့်ကစားရင်း ရှုမောက တုန်တုန်

ခိုက်ခိုက်လေး ပြောသည်။ ခန်းက နေရာတကာ အကြောက်လွန် မရဲပုံသော ညီမငယ်အား ပခုံးဖက်ရင်း...

“ဒါ...IT ခေတ်ဟဲ့၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ နင်ရော ငါရော မှာ ဖုန်းကိုယ်စီပါတယ်၊ အရေးအကြောင်းဆို ခလုတ်လေးတစ်ချက် နှိပ်လိုက်ရုံနဲ့ ငါတို့အတွက် လိုအပ်တဲ့အကူအညီတွေ ရောက်လာ မှာ၊ လာပါ၊ မပူပါနဲ့၊ နင့်ရဲ့အစ်မ ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်”

“ဟွန်း...အဲဒီအစ်မကိုလည်း ကြောက်ရတာလေ၊ နင်ပေး တဲ့ ဇာတ်ညွှန်းအတိုင်း ကလိုက်တာ အခုတော့ ထွက်ပြေးရလေ သတည်းနဲ့ ဇာတ်သိမ်းတာပဲ”

“ဒက်ဒီနဲ့မေမေက ပေါင်းဖက်သွားတယ်လေ”

“ငါတို့ကျတော့ အလွမ်းဇာတ်မျောကြီးလေ”

“နင်က သူရဲကောင်းဆိုတဲ့လူကို လွမ်းနေတယ်ပေါ့”

“တိုက်ဆိုင်မှုရှိရင်တော့ သတိရတာမျိုးပါ၊ နင်တောင် ဒယ်ဘယ်(လ်)ကပ်တွေရင် သတိရသေးတယ်”

“နင်က ဘာတွေရင် သတိရတာလဲ”

ခန်းက မေးရင်း လမ်းကလေးထဲ တိုးဝင်လာသည်။ ဘေးမှာရှိနေသော သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်က ပိုအုံ့ဆိုင်းပြီး တောကအေးစိမ့် လာသလို ရှုမောကလည်း သူမနောက်က ထပ်ကြပ်မကွာပါလာရင်း က...

“သူ့ကို သတိရရင် အာတာလွတ်ကိုပါ မေ့ထားလို့မရ ဘူး”

“အာတာလွတ်တဲ့၊ ဟွန်း ကဗျာမဆန်လိုက်တာ”

နာခေါင်းရှုံ့ရင်း ခန်းကပြောတော့ ရှုမောက အားပါးတရ ရယ်သည်။

“နင်မသိလို့ ခန်း၊ အဲဒီအာတာလွတ်ကို အခွံနွှာ၊ ပြီးရင် ကြက်သွန်ဖြူလေးနဲ့ ရောလောင်းပြီး ငဆုပ်လို ကြော်စားရင် သိပ်ကောင်းတာ သိလား၊ သူလည်း အဲဒါကို သိပ်ကြိုက်တာ”

“အေးပါ၊ ငါ့ကို တစ်ခါလောက် ကြော်ကျွေးစမ်းပါ၊ နင်က သူစိမ်းယောက်ျားကျတော့ ကြော်ကျွေးပြီးတော့”

“ဒါကတော့ သူက ငါ့ယောက်ျားဖြစ်သွားတာကိုး”

“အေးပေါ့၊ ဒီလောက် အချက်အပြုတ်ကောင်းတဲ့ ငါ့ညီမ ကို ကွာရှင်းခွင့် လွယ်လွယ်ကူကူပေးလိုက်တဲ့ သူရဲကောင်းကတော့ ရှားမှရှားတဲ့ ယောက်ျားပဲ”

ခန်းက မှတ်ချက်ချပေမဲ့ နောက်ပါးက ရှုမောရဲ့ ခြေသံ ရော စကားသံပါ ပျောက်သွားသဖြင့် ခန်းက နောက်လှည့်ကြည့် သည်။ ရှုမောသည် ရောက်သည့်နေရာ၌ ခြေစုံရပ်ကာ ခေါင်းမော ပြီး ဘေးဘီဝဲယာအား လှည့်လည်ရှာဖွေနေပုံက တစ်စုံတစ်ခု ပျောက်ရှုသွားသလို။

“ရှုမော”

‘ဟင်’ခနဲ ထူးရင်း ရှုမောပုံစံက သတိနဲ့ကိုယ် ကင်းကွာ နေသူပမာ။ ခေါ်သူ ခန်းထံ ကြောင်စီစီမျက်ဝန်းတွေနဲ့ လှမ်းကြည့် ရင်း...

“ခန်း...ငါ...ငါ ဒီနေရာကို ရောက်ဖူးသလိုပဲ”

“ဟမ်”

ခန်းတောင် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားပြီးမှ တုန်ရီနေတဲ့ ရှုမောလက်ကို စိတ်မရှည်သလို ဆောင့်ဆွဲခေါ်ရင်း...

“လာစမ်းပါ၊ စိတ်ထင်လို့နေမှာ”

“ဟင့်အင့်...ငါ...ငါ တကယ်ပြောတာ”

“လာပါ ရှုမောရာ၊ ဟိုမှာ ရှေ့တစ်ကွေ့ဆို ရောက်ပြီ”

ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့သာ ပါရသည်။ ရှုမောနားထဲမှာ တီးတိုးစကားသံ။ ရယ်သံတီးတိုးရှုရှုတွေနှင့် လေအငြိမ်မှာ မျောပါ လာသော ဆည်းလည်းခတ်သံတွေက ဗလုံးဗထွေးနှင့် ကြားလာ သည်။ ကြားနေရသော အသံတွေကို ရှုမောက အာရုံစိုက်ရင်း ခန်းခေါ်ရာနောက်သို့ မငြင်းမဆန် ပါလာရင်းက ရှေ့မှသွားနေသော ခန်းက ခြေလှမ်းတို့ကို တိခန့်ရပ်ချသည်။ ရှုမောကလည်း အရှိန်နှင့် မို့ ခန်းကျောပြင်ကို တိုက်မိလုမတတ် ဖြစ်သွားပြီးမှ...

“ခန်း...သွားလေ၊ ဟင်”

ခန်း ငေးရာနေရာသို့ လိုက်အငေး။ ပြက်ပြက်ထင်ထင် တွေ့ရတာက တောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်က စေတီတစ်ဆူ။ ပြိုပျက်ထား သော စေတီရင်ပြင်တွေ။ ပြိုလုဆဲဆဲ စေတီရံစိန်ဖူးတော်မှ ဆည်းလည်းတွေဟာ လေအဝှေ့မှာ ချွမ်ချွမ်မြည်သံ။ ခန်းနဲ့ရှုမော ဟာ ထိုစေတီနှင့် တောင်ကုန်းလေးကို လက်ချင်းတွဲကာ စိုက်ကြည့် နေမိတာ အကြာကြီး။ ရင်တွင်းမှာ ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့်

ခံစားချက်က ရောင်စုံ။

လေကြမ်းက ဝေါခနဲတိုက်သည်။ ရွက်ခြောက်တွေက မြေပြင်မှာ ဖျော့ခနဲ လွင့်ပါးကုန်၏။ စေတီပေါ်က ဆည်းလည်းတွေ ကလည်း ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားကာ အသံစုံက ခန်းရဲ့နားစည်ကို အားကောင်းစွာ ပြေးအဆောင့်....

“ဟင်”

ခန်းနှုတ်ဖျားမှ အာမေဠိတ်က တိုးတိုးလေး။ ရင်ပြင်တော် မှ ခန်းတို့ထံ လှမ်းကြည့်နေသော လူနှစ်ဦး။ ကြည့်နူးစိတ်က ရင်ထဲမှ လှိုက်ခနဲတက်ကာ နှလုံးအိမ်ကို ထိုးဆောင့်သည်။ လေကလည်း အရှိန်ပြင်းစွာ ဟူးဟူးလျားလျား တိုက်နေသည်။ အလိပ်လိုက်တက်လာသော ဖုန်လုံးတွေကြားထဲမှာ ခန်းက တိုးတိုး လေးခေါ်သည်။

“ကံကောင်း”

“တိုးတက်”

ခေါ်သံထွက်လာတာက ရှုမောထံမှ။ ခန်းက ထူးဆန်းစိတ် ဖြင့် ရှုမောကို ငဲ့ငေးသည်။ ရှုမော သိနေတဲ့လူလား။ ရှုမော အာရုံက ခန်းထံမှာမရှိ။ ခန်းဟာ အကြည့်ကို စေတီပေါ်ပြန်အလွဲ ကောင်းကင်ယံမှာ ပေါ်လာသော မည်းမည်းအစက်များ။ နောက် တဖြည်းဖြည်း နီးလာတော့မှ သေချာတွေ့ရတာ လေယာဉ်ပျံတွေ။ ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ လူရိပ်က နှစ်ရိပ်တည်းမဟုတ်တော့။ လက်ချင်း တွဲပြေးသည့် စုံတွဲနှစ်တွဲ။ ပြီးတော့ အုန်းအုန်းဒိုင်းဒိုင်းအသံများနှင့်

လုံးခနဲ တက်လာသော မီးခိုးမည်းမည်းတွေကြားမှာပဲ ခန်း ရင်ခုန်သံတွေက အကြမ်းပတမ်း ဆောင့်ခုန်ကာ မျက်စိတွေပြာခနဲ။ အသံတွေ ရုတ်ခနဲ မှောင်ကျသွားသည့် အချိန်လေးမှာပဲ...

“အံ့မခန်း”

“ရှုမော”

သူစိမ်းယောကျ်ားတွေရဲ့ ခေါ်သံနှင့်အတူ လက်ချင်းတွဲထားသော ခန်းတို့ညီအစ်မ ပြိုင်တူပြိုင်လဲကျတာက ရင်ခွင်တစ်ခုစီ ဆိုလျှင်...

ထိုရင်ခွင်ဟာ ဘယ်ဘဝမှာကတည်းက ခိုလှုံခဲ့ဖူးပါသလဲ။

◆ ◆ ◆

၁၉၄၁ ခုနှစ်

“မင့်ပါနဲ့ နုယ်ရယ်၊ ဒါ တစ်ဘဝလုံး ခွဲကြရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ ခွဲတာတော့ ခွဲရတာပဲလေ၊ ခွဲရတာမှ တကယ်တောင်နဲ့မြောက်၊ အဲဒါကြောင့် ငါ စစ်ကိုမုန်းတယ်၊ စစ်ကိုဖန်တီးတဲ့ အာဏာရှင်တွေကိုလည်း မုန်းတယ်၊ အခုလည်း အဲဒီစစ်ကြောင့်ပဲ”

“ကဲ...တော်ပါတော့ နုယ်ရယ်၊ အဲဒါနဲ့ပဲ စကားတွေက အမုန်းသံသရာထဲက မထွက်နိုင်ဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ တော်ကြာ နင့်အမုန်းထဲ ငါပါ ရောပါသွားမှဖြင့်”

တိုးတက်က ရင်ခွင်ထဲ၌ ချစ်သူက နူးနူးညံ့ညံ့လေး မှီခွဲနေပေမယ့် အခါများစွာကလို ကြည်နူးရခြင်းတွေက ပျောက်ကွယ်နေခဲ့ပြီ။ ဘယ်သူကများ ချစ်သူနှင့်ခွဲခွာရမည့် အရေးကို ပျော်ရွှင်ပါမည်နည်း။ ခွဲခွာခြင်း အမျိုးအစားများစွာ ရှိသည့်အနက် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များအဖြစ် ပြေးရမည့်အနေအထားမှာ ပြန်ဆုံခွင့်က

အတော်နည်းပါးလွန်းသည်။ သို့ပေမဲ့ လူကြီးမိဘတွေရဲ့ စိမ့်ခန့်ခွဲမှု အရ...

“ကံကောင်းတို့ မိသားစုနဲ့ အမေတို့က တစုတစည်းပြေးကြရမှာ၊ သူတို့အမျိုးတွေနဲ့ အဖေတို့အမျိုးတွေက စစ်ကိုင်းဘက်မှာ အရှိများတော့ လမ်းကြောင်းတူကြတယ်လေ”

“ဒါနဲ့ နုငယ်နဲ့မေခင်တို့ကရော အဖေ”

နစ်ယောက်စလုံးက ကံကောင်းရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ။ ကံကောင်းနှင့် မေခင်က အရွယ်ရောက်၍ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြသလို သူနှင့် နုငယ်ကလည်း ရွှေလက်တွဲခဲ့ကြသည်။ မိဘချင်းတွေကလည်း ရင်းနှီးခင်မင်ပြီးသား စီးပွားဘက်တွေမို့ သူတို့လေးဦးသားရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအား ကန့်ကွက်မဲ့သူမရှိကြဘဲ အရာရာအဆင်ပြေခါနီးအချိန်ကျမှ ခွဲရဖို့အကြောင်းဖန်လာတာက ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးကြောင့်ဟု ဆိုလျှင်။

“သူတို့က တစုတဝေးတည်း သွားမှာပေါ့၊ အောက်ဘက်ကို စုန်ဆင်းရမှာမျိုးလေ၊ သူတို့အမျိုးတွေက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်မှာရှိတာ၊ အဖေတို့နဲ့ လမ်းကြောင်းချင်းမတူဘူး”

ကိုယ့်အမျိုးရှိရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းကြရ၍ ဒါကို လွန်ဆန်၍ မရခဲ့ပေ။

“နုငယ်”

“ဟင်”

မျက်ရည်စတွေ စိုလူးသော ပါးပြင်၌ သနပ်ခါးရာဖျော့

ဖျော့လေးပဲ ကျန်တော့သည်။ တိုးတက်ဟာ အရာရာ၌ အားငယ်၍ ပျော့ညံ့လွန်းသော ချစ်သူကို စိတ်မချနိုင်သလို အကြာကြီးငေးကြည့်သည်။ ထစ်ခနဲရှိ မျက်ရည်လွယ်ကာ ငိုဖို့ပဲတတ်နိုင်သော နုငယ်ရှေ့က သူနှင့်မေခင်က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးခဲ့ရတာကို သတိရခြင်းက မခွဲခွာရမီ ပို၍လွမ်းဆွတ်စေ၏။

“ငါတို့ ခဏခွဲရတာပါဟာ နော် စစ်ပြီးတာနဲ့ ငါ နင့်ကို လာရှာပြီး လက်ထပ်မှာသိလား၊ မေခင်လည်းပါတော့ ခရီးမှာ ငါ အစစအရာရာ စိတ်ချမယ်နော်”

“နင့်နုငယ်ကို စိတ်ချသလို ငါ့ကံကောင်းကိုလည်း နင်စောင့်ရှောက်ပေးနော်”

ဘယ်အချိန်ကံတည်းက နောက်သို့ရောက်နေမှန်းမသိသော မေခင်နှင့်ကံကောင်း လက်ချင်းတွဲ၍ သူတို့အနားဝင်ထိုင်သည်။ ဘုရားကုန်းမြင့်မြင့်မို့ လေကဟူးဟူးလျားလျားတိုက်ဆဲ။ လေအဝေမှာ သံသရာအေးစေတီမှ ဆည်းလည်းသံတွေက ဆူဆူညံညံ လှုပ်ရှားယိမ်းနဲ့သွားသည်။

“ငါတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီသံသရာအေးတောင်ခြေမှာ ဆော့ခဲ့ကြဖူးတယ်နော်”

ကံကောင်းစကားကို တိုးတက်က ထောက်ခံသလို ခေါင်းညိတ်သည်။

“ငါတို့အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း ဒီစေတီ ဧကန်ခြေမှာပဲ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြပြီး သစ္စာဆိုဖူးတယ်”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ဘဝအဆက်ဆက် ပေါင်းဖက်ရပါစေလို့လေ”

မေခင်က ဝင်ပြော၍ နုငယ်စိတ်တွေက ချစ်သူတွေဖြစ်ရှိသော နေ့ရက်တွေဆီ အပြေးအလွှား ပြန်ရောက်သွား၏။

“အခုလည်း ငါတို့ ထပ်ဆုတောင်းရအောင်”

နုငယ်က တိုးတိုးလေးပြောတော့ ကျန်သုံးယောက်၏ စိတ်ဝင်စားခြင်းတွေက သူမထံ စုပြုံလာ၏။

“ဘာဆုတောင်းမှာလဲ”

“ဘဝဆက်တိုင်း ပြန်ဆုံတွေ့ကြဖို့လေ”

ထိုအခိုက်မှာပင် ကောင်းကင်ယံ၌ ခေါခနဲ အသံကျယ်ကြီး ထွက်ပေါ်လာတာက မြေပြင်တောင် သိမ့်သိမ့်တုန်တော့မတတ်။ တိုးတက်က ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ မတ်တပ်ထရင်း နုငယ်လက်ကို ဆွဲကာ...

“ဟေ့ကောင် ကံကောင်း၊ ပြေး...ပြေး၊ ကျွန်တော်ကောင် လာနေပြီ၊ ပြေး”

တိုးတက်အော်သံကြောင့် ကံကောင်းကလည်း မေခင်လက်ကိုဆွဲ၍ အနိမ့်ပိုင်းကုန်းမြေဆီ ဆွဲပြေးသည်။ မြေလှေ့ခါးထစ်တွေ ဘာတွေ ရွေးမနေနိုင်။ ကုန်းဆင်ခြေလျော့မှတစ်ဆင့် လှိမ့်ချခိုက်...

“ဝုန်း...အုန်း”

“အား”

မြေကမ္ဘာလက သိမ့်သိမ့်တုန်ဟည်းသွားပြီးနောက်

ကံကောင်းက မေခင်ကိုဖက်၍ ဝပ်ချရာ နေရာအထိ မြေစိုင်းခဲတွေ လာစင်သည်။

“ဟင်...နုငယ်...တိုးတက်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ မေခင်က ရုန်းထကာ ပြေးသည်။ မြေပြင်တွင် သဲမှုန့်မြေမှုန့်နှင့် သွေးတွေ အလူးလူးဖြစ်နေသော တိုးတက်တို့ထံ။

“မေခင်...မသွားနဲ့”

“နုငယ်”

မေခင်က အော်ပြီး အပြေး ကံကောင်းက အမိအရပြေး အဆွဲမှာပင်...

“ဝေါ...ဝုန်း”

လေယာဉ်သံ နောက်တစ်ကြိမ် နိမ့်နိမ့်ကလေး ပျံသန်းရင်း

“ဝုန်း”

“အ...အား”

မြောက်ခနဲ တက်သွားသည့် ဗုံးဆန်နှင့်အတူ မေခင်အာရုံထဲမှာ...

“ဘဝအဆက်ဆက် ပေါင်းရပါစေသား”

ပြိုကျလုဆဲဆဲ စေတီတော်၏ ဆည်းလည်းသံတို့က တာဝန်ကျေစွာ မြည်သံပေးဆဲ။

အခန်း (၃၇)

BURMESE CLASSIC

“ကံ...ကောင်း”

ခန်းက အော်ရင်း အရင်တုန်းက အိပ်မက်က လန့်နိုးစဉ်က အတိုင်း ကျုံးထသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ လွတ်လပ်စွာ ရုန်းထခွင့်မရ။ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။

“ဟင်”

အနီးကပ်မြင်ရတာက သူမမျက်နှာပေါ် အုပ်မိုးနေသော မျက်နှာတစ်ခု။

“လူစွမ်းကောင်း”

“ဟင်အင်း...ကိုယ်ကံကောင်းပါ”

“ဟင်”

သူရင်ခွင်ထဲမှ လှမ်းမြင်နေရတာက ရှုမောနှင့်တွဲရက်သား လူငယ်လေးတစ်ဦး။ တီရှပ်အကျပ်၊ ခြေသလုံးထက်ဝက်ခန့်အထိ ရှည်သော အိတ်အများကြီးပါသည့် ဘောင်းဘီပွပွ။ ဆံပင်တိုကပ် ကပ်နှင့် ကောင်ကလေးက ခန်းအား ခေါင်းညိတ်အသိအမှတ်ပြု

ကာ...

“ကျွန်တော်...တိုးတက်ပါ”

“အဟင်း...ရှုမောက မေခင်ပါ”

ရှုမောက လက်ဝါးလေးတစ်ဖက် ထောင်ပြကာ အပြုံးနှင့် လှမ်းပြောရင်း...

“ပြီးရင်လိုက်ခဲ့တော့ ခန်း”

လက်ချင်းတွဲပြီး ထွက်သွားကြတာများ ကမ္ဘာပြိုတောင် နောက်မလှည့်စတမ်းလို့ သစ္စာဆိုထားသလား ထင်မှတ်ရသည်။ ဒီတော့မှ ခန်းက သတိဝင်လာပြီး အခုထိ ဖက်ထားဆဲဖြစ်သော လူစွမ်းကောင်းရင်ခွင်မှ ကျုံးထသည်။ ရှက်ရှက်နှင့်မို့ သူမမျက်နှာ က ဆေးနီဖျန်းထားသလို ဖြစ်နေမှာ သေချာသည်။ ခန်းက သူ့ကို စေ့စေ့မကြည့်ရဲဘဲ...

“သူတို့က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးတော့”

“အိပ်မက်တွေ ဆက်စပ်လို့ရသွားပြီလေ”

“ဘယ်လို”

သတိလွတ်ကာ သူမမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်သည်။ လူစွမ်းကောင်းက ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ခန်းလက် တွေကို လှမ်းဆွဲရင်း...

“သူတို့အကြောင်း မပြောချင်ဘူး၊ ကိုယ့်အကြောင်းပဲပြော မယ်၊ ကိုယ့်အိပ်မက်တွေထဲမှာ မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အနမ်း တွေအကြောင်း”

အယ်ခနဲ ခန်းကဖြစ်သွားပြီးမှ ဘေးဘီကို မျက်နှာလှဲ

သည်။ ရှက်စိတ်ကြောင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်ရှိန်ထနေကာ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီနေရာကနေတောင် အငွေပျံ့ပြီး ပျောက်ထွက်သွားချင်သည်။ သို့ပေမဲ့ အသွင်ပြောင်းကာ လူစွမ်းကောင်းနဲ့ဘေးနား၌ လိပ်ပြာလေးလို ပျံဝဲနေချင်သေးသည်။ သူ့ရင်ခုန်သံကို ထပ်မံနားစွင့်ချင်လို့ဆိုလျှင်...

“ခင်ဗျား အိပ်မက်ထဲက မိန်းကလေးကို ခန်းမှ စိတ်မဝင်စားတာ”

“ဒါဆိုလည်း အံ့မခန်းအကြောင်းပဲ ပြောတော့မယ်၊ အဖျားတွေကြီးပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲ ရောက်လာတဲ့ညက အိပ်မက်ထဲက ကံကောင်းကို ယောင်ပြီး အနမ်းခြွေတာ၊ အပြင်မှာ ကိုယ့်ကို”

“အယ်...ခင်ဗျား”

အဝတ်နီတစ်စလို့ ရဲရဲတွတ်သွားသည့် ခန်းမျက်နှာကို သူက ရှုမဝအောင် ငေးရင်း ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့ထားလိုက်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခန်းဟာ အလိုက်သင့် သူ့ရင်ခွင်၌ မျက်နှာအပ်ထားရင်း တမ်းတမြတ်နိုးစွာ ဖြန့်ခင်းလာသည့် သူ့အနမ်းတွေက ခန်းမျက်နှာပြင်အနှံ့ နေရာယူရင်း...။

သံသရာအဆက်ဆက်က ချစ်သူတို့၏ ချစ်ခြင်းရနံ့က ကမ္ဘာမြေပြင်အနှံ့ ပျံ့သင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းခြေလိုက်မိ၏။

နှလုံးမိဟုတ်ပြန်သွားပါစေ။

သုတ္တံ